

**சாங்க இலக்கியத்தில் திருமணத்தின்
படிநிலை வளர்ச்சி**

ஆய்வாளர்

த. மல்லிகா

பதிவு எண்: 17223154022012

தமிழ்

**மனோன்மனியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக
முனைவர் (பீஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக அளிக்கப்படும் ஆய்வேடு**

**மனோன்மனியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
திருநெல்வேலி - 627012**

மார்ச் 2021

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

திருநெல்வேலி - 627 012

சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் திருமணத்தின் படிநிலை வளர்ச்சி” என்னும் தலைப்பில் செய்துள்ள இவ்வாய்வு மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக தெ.தி. இந்துக் கல்லூரி தமிழ் ஆய்வு மையத்தில் தன்னிச்சையாகச் செய்யப்பெற்றது என்றும் இவ்வாய்விற்காக ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப் பட்டமும் வழங்கப்படவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

நான் பல்கலைக்கழகத்தின் சட்டத்திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு செய்த இவ்வாய்வேடு என் சொந்த முயற்சியால் உருவானதே ஆகும். இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆய்வு பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்படவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

த. மல்லிகா

ஆய்வாளர்

முனைவர் க.கோ. அனிதாசுமாரி,

நெறியாளர்

இணைப்பேராசிரியர்,

தமிழ்க்கலை ஆய்வகம்,

தென் திருவிதாங்கூர் இந்துக்கல்லூரி,

நாகர்கோவில் 629 002.

இடம்: திருநெல்வேலி

தேதி:

த. மல்லிகா

பதிவு எண் : 17223154022012,
பகுதிநேரம்,
தமிழ்க்கலை ஆய்வகம்,
தென்திருவிதாங்கூர் இந்துக் கல்லூரி,
நாகர்கோவில் - 629 002.

உறுதிமொழி

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்தின் சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு த. மல்லிகா என்னும் நான், தென் திருவிதாங்கூர் இந்துக் கல்லூரி, தமிழ் இணைப்பேராசிரியர், முனைவர் க.கோ. அனிதா குமாரி அவர்களின் வழிகாட்டுதலின்படி மேற்கொள்ளப்பட்ட “சங்க இலக்கியத்தில் திருமணத்தின் படிநிலை வளர்ச்சி” எனும் தலைப்பிலான ஆய்வேடு எனது சொந்த முயற்சியால் உருவானதாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை என உறுதியளிக்கின்றேன்.

இடம் : நாகர்கோவில்

த. மல்லிகா

நாள் :

(ஆய்வாளர்)

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் திருமணத்தின் படிநிலை வளர்ச்சி” என்னும் இவ் ஆய்வேடு சிறப்பாக அமைவதற்கு அருள்புரிந்த எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு என் இதயப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக் கழகத்தைச் சார்ந்த தெ.தி. இந்துக் கல்லூரி, தமிழ்க் கலை ஆய்வகத்தில் பகுதிநேர ஆய்வாளராக ஆய்வு செய்ய அனுமதி அளித்த தென் திருவிதாங்கூர் இந்துக் கல்லூரி ஆட்சிக்குழுவினருக்கும், கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் சி. சிதம்பரதாணு அவர்களுக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

“சங்க இலக்கியத்தில் திருமணத்தின் படிநிலை வளர்ச்சி” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்வதற்கு எனக்கு வழிகாட்டியாக இருந்த கலந்தாய்வாளர்களான முனைவர் ஞா. ஸ்டீபன், மற்றும் முனைவர். ஜெயகிருஷ்ணன் அவர்களுக்கும், ஆய்வு மேற்பார்வையாளராக செயல்பட்டு, என்னை ஊக்கப்படுத்திய தென்திருவிதாங்கூர் இந்துக்கல்லூரித் தமிழ்த்துறை இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் க.கோ. அனிதாசுமாரி அவர்களுக்கும் என் உளம் கனிந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்வின் வெற்றிக்கு நன்முறையில் வழிகாட்டிய தென்திருவிதாங்கூர் இந்துக்கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் தெ.வெ. ஜெகதீசன் அவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கல்வியின் மீது பற்றை ஏற்படுத்தி எனது ஆய்வு சிறப்புற அமைய அனைத்து வகையிலும் துணை புரிந்த என் கணவர் திரு. த. சுனில்குமார் அவர்களுக்கும் எனதருமைத் தாயார் திருமதி. தா. சரசம் அவர்களுக்கும் எனது மழலைச் செல்வங்களுக்கும் என் குடும்பத்தாருக்கும் குலசேகரம் ஊர்ப்புற நூலகத்தாருக்கும் எனது நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

ஆய்வு சம்பந்தப்பட்ட நூற்களைத் தந்து உதவிய குமரி மாவட்ட மைய நூலகத்தாருக்கும் தெ.தி. இந்துக் கல்லூரி நூலகத்தாருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வேட்டினை சிறந்த முறையில் தட்டச்சு செய்து ஆய்வேடு வடிவில் வடிவமைத்துத் தந்த செட்டிக்குளம் வினடெக் கணினி நிறுவனத்திற்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

த. மல்லிகா

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
நற்.	-	நற்றிணை
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
பதிற்.	-	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	-	பரிபாடல்
கலி.	-	கலித்தொகை
புறம்.	-	புறநானூறு
கு. பாட்டு	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
மு. பாட்டு	-	முல்லைப்பாட்டு
நெ. வாடை	-	நெடுநல்வாடை
ப.பாலை	-	பட்டினப்பாலை
ம.காஞ்சி	-	மதுரைக்காஞ்சி
பெ.பா.படை	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
சிலம்பு	-	சிலப்பதிகாரம்
சீவக	-	சீவகசிந்தாமணி
ஐ. எழுபது	-	ஐந்திணை எழுபது
பக்	-	பக்கம்
குறள்	-	திருக்குறள்
நூற்	-	நூற்பா
தொல். பொருள்	-	தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம்
தொல்	-	தொல்காப்பியம்
தொல். களவு	-	தொல்காப்பியம் களவியல்
தொல். கற்பு	-	தொல்காப்பியம் கற்பியல்
இளம்	-	இளம்பூரணம்
அகத்திணை	-	அகத்திணையியல்
தொல். பொருள். களவு	-	தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம் களவியல்
தொல். பொருள். கற்பு	-	தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம் கற்பியல்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
சான்றிதழ்	i
ஆய்வுச் சுருக்கம்	ii
நன்றியுரை	vii
பொருளடக்கம்	viii
சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்	ix
இயல்கள்	
இயல் ஒன்று - ஆய்வு அறிமுகம்	1
இயல் இரண்டு - சங்க காலச் சமுதாய அமைப்பு	14
இயல் மூன்று - திருமண முறைகளும் மணச் சடங்குகளும்	74
இயல் நான்கு - திருமண முறையில் ஏற்பட்ட சிக்கல்கள்	202
இயல் ஐந்து - திருமணத்தின் படிநிலை வளர்ச்சி	260
இயல் ஆறு - ஆய்வு நிறைவுரை	328
துணைநூற்பட்டியல்	341
பின்னிணைப்புகள்	
ஆய்வுக் கட்டுரைகள்	
சுயவிபரம்	

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்க காலச் சமுதாய அமைப்பு

சங்க இலக்கியங்கள் பல்வேறு கருத்துக்களை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளன. அவற்றை ஆய்வு செய்வதன் மூலமாக பல்வேறு தகவல்களை உலகிற்கு எடுத்தியம்ப இயலும். சங்க கால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்க்கை நடத்தினர். இயற்கையை தெய்வமாகக் கருதி அதற்கு தீங்கு விளைவிக்காத வகையில் பண்பாட்டோடு வாழ்ந்தனர். நிலவியல் கூறுபாட்டிற்கு ஏற்ற வகையில் விளைபொருட்களை விளைவித்து இல்லறத்தை நல்லறமாகப் பேணி இனக்குழுமக்களாக வாழ்ந்தார்கள்.

ஒரு திணையிலுள்ள மக்கள் மற்றொரு திணையிலுள்ள மக்களுடன் பண்டமாற்றத்தின் அடிப்படையில் உறவு கொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொரு திணையிலும் அத்திணையிலுள்ள மரபுகளைப் பின்பற்றக் கூடிய இனக்குழு மக்களாக வாழ்க்கை நடத்தினார்கள். காலகட்டம் மாறமாற நிலவுடைமைச் சமூகமானது தோற்றம் பெற்றது. நிலவுடைமைச் சமூகமானது அதற்கு முன்பிருந்த திணைச் சமுதாயத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. தலைவன் என்ற நிலையிலிருந்து மன்னராட்சி முறையானது தோற்றம் பெறுவதற்கு நிலவுடைமைச் சமூகமானது காரணமாக விளங்கியது. மன்னர்கள் தங்களுடைய நாட்டு எல்லையினை விரிவுபடுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினால் பிற நாட்டு மன்னர்களுடன் போர் புரிந்தனர். திணைச் சமுதாய காலகட்டத்திலேயே ஆரியர்களுடைய வருகையானது தமிழகத்தில் ஏற்பட்டது. அவர்கள் சமுதாயத்தில் பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தனர். இவர்களுடைய வருகையானது சமுதாயத்தில் மாற்றம் ஏற்படக் காரணமாக அமைந்தது குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளது.

திருமணமுறைகளும் மணச்சடங்குகளும்

தலைவனும் தலைவியும் திருமணம் எனும் சடங்கு முறையின்றியே இல்லறத்தில் இணைந்து வாழ்வதே களவு மணமாகும். தலைவனுடன் தலைவி சென்று விடுதலை உடன்போக்கு மணம் எனச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. தோழியின் முயற்சியினால் மணம் நடப்பது அறத்தொடு நின்றல் மூலம் மணமாகும். தலைவன் மடலேறி மணந்து கொள்ளுதல் மடலேறுதல் மூலம் மணமாகும். பரிசப்பணம் கொடுத்து மணம் செய்து கொள்கின்ற வழக்கமானது இருந்ததை பாசிலை விலை, நறுநுதல் விலை முதலிய தொடர்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பெண்ணின் வீட்டிலேயே தங்கியிருந்து அவர்களது முன்னேற்றத்திற்காக பாடுபட்டு பின் அவளை மணம் புரிந்து கொள்வது உடனிருந்து உழைத்து மணம் புரிதல் முறையாகும். பரத்தையரை மணம் செய்து கொண்டுள்ள செய்தியும் சங்க இலக்கியங்களில் காணக்கிடக்கின்றது. பெண்ணை தூக்கிச் சென்று கள்ளத்தனமாக மணம் செய்து கொள்வது கடத்தல் எனும் மணமுறையாகும். பல பெண்களை மணந்து கொள்ளுதல் பலதார மணமுறையாகும். போர் காரணமாக ஏற்படும் மணம் போர் மணம் எனப்படும். ஒரே குடிக்குள் மட்டுமல்லாமல் இருவேறு குடிகளுக்குள் திருமணம் நடப்பது திணைக்கலப்பு மணமாகும். ஊர்ச்சான்றோரை மணம் பேச விடுத்து அதன் மூலம் மணம் செய்து கொள்வது சான்றோர் மணம் ஆகும். களவின் வழியில் நடந்த திருமணமாக இல்லாமல் பெற்றோரே பார்த்து முடிவு செய்கின்ற மணம் மரபு மணமாகும். இவ்வாறாக சங்க இலக்கியத்தில் பதினான்கு முறைகளில் மணம் நடந்த செய்தியானது இடம் பெற்றுள்ளதைக் குறித்து சொல்லப்பட்டுள்ளது.

கரணம் வழிக் கூடுகின்ற திருமணத்தில் திருமணச் சடங்குகள் முன்னிலை வகிக்கின்றன. மக்கள் பின்பற்றுகின்ற ஒவ்வொரு சடங்கிற்கும் மனரீதியான நம்பிக்கையும் அறிவியல் ரீதியான காரணங்களும் உள்ளன. சங்க கால மக்களின் திருமணத்தில் நடந்த மணச்சடங்குகளைப் பற்றி

அறிய அகம் 86, 136 முதலிய பாடல்கள் சான்றாக விளங்குகின்றன. நல்ல நாள் பார்த்தல், வீட்டை அழகு செய்தல், விளக்கேற்றுதல், இசைக்கருவிகள் ஒலித்தல், மங்கல நீராட்டல், சிலம்பு கழித்தல், காப்பு நூல் கட்டுதல், புத்தாடை அணிவித்தல், இழை அணிவித்தல், வாழ்த்தி அளித்தல், கூந்தலில் மலரணிதல், விருந்து படைத்தல் முதலியவை தமிழரின் மணச்சடங்குகளாக இருந்துள்ளன. சோதிடம் பார்த்தல், ஓமக்குண்டம் அமைத்தல், தீவலம் வருதல், நீர் வார்த்தல், புரோகிதர் இடம் பெறல், மங்கல அணி அணிவித்தல் போன்றவை ஆரியக் கலப்பின் காரணமாக புகுத்தப்பட்ட புதுமை மணச்சடங்குகளாக அமைந்தது குறித்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

திருமண முறையில் ஏற்பட்ட சிக்கல்கள்

களவு மணமுறையே தொல்பழங்கால மக்கள் பின்பற்றிய மணமுறையாக இருந்துள்ளது. அக்காலத்தில் சுதந்திரமான உறவு முறையுடன் மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்கள் உள்ளப் புணர்ச்சியுடன் உடல்புணர்ச்சி கொண்டு திருமணம் என்னும் சடங்குமுறை இல்லாமலேயே இன்புற்று வாழ்ந்துள்ளதை சங்க இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. இவ்வாறு ஒழுகிய மக்களுடைய வாழ்க்கையில் பிற்காலத்தில் தவறுகள் ஏற்படத்தொடங்கியுள்ளன. இதற்குத் தக்க சான்றாக அகம் 256-வது பாடலானது அமைந்துள்ளது. களவை மட்டுமே விரும்பி மணந்து கொள்ளும் எண்ணமில்லாமல் இருக்கும் தலைவனைப் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் பல காணப்படுகின்றன. தலைவன் துளுரைச் செய்தும் அதை நம்பாமல் இருக்கும் தலைவியையும் வரைவு கடாவும் முறையையும் செலவழங்குவிக்கும் தன்மையையும் களவில் பொய்யும் வழுவும் தோன்றியதால் ஏற்பட்டவையாக இருக்கலாம் எனும் அடிப்படையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மேலும் சமுதாய அமைப்பில் ஆரியரின் வருகையாலும் பல சமய ஆதிக்கமானது ஏற்பட்டதாலும் ஆண் தலைமைச்

சமூக அமைப்பானது ஏற்பட்டதன் அடிப்படையிலும் விகிதாச்சார வேறுபாட்டாலும் களவு மண முறையானது சமூகத்தில் தடைசெய்யப்பட்டது குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளது.

திருமணத்தின் படிநிலை வளர்ச்சி

தலைவனும் தலைவியும் பல்லோர் அறிய திருமணம் புரிந்து கொண்டு வாழும் போது அங்கு குற்றம் ஏற்பட வாய்ப்பில்லை. திருமணத்தில் மணச்சடங்குகள் முன்னிலை வகிக்கின்றன. இவ்வாறு மணச்சடங்குகளுடன் பல்லோர் அறிய மணம் செய்து கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துதலே இல்லறநெறியாகிய கற்பு மணமாகும். கற்பில் ஒழுகும் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் கற்புக் கோட்பாடுகள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. ஆரம்பகாலத்தில் மணச்சடங்குகள் எதுவுமில்லாமல் கணவன் மனைவியை சமுதாயத்திற்கு அறிமுகப்படுத்துவதாகவே மணமானது இருந்துள்ளது. இரட்டைக் காப்பிய காலத்தில் மணச் சடங்குகளில் மாற்றம் தலைகாட்டத்துவங்கியுள்ளது. கற்பு மணத்தினால், பெற்றோர் இசைவு மணத்தில் வேண்டும் எனும் கொள்கையும் களவுக் காதலரேயாயினும் அவர்கள் கற்பின் மூலம் தான் ஒன்றிணைய வேண்டும் எனும் கொள்கையும் வலியுறுத்தப்பட்டன. கற்பு மணக்கோட்பாட்டின் காரணமாக களவு மணமானது எதிர்க்கப்பட்டுள்ளது. களவினை எதிர்க்கும் நோக்கினால் இற்செறிப்பு, வெறியாட்டு, அலர் முதலியவை நடந்தேறியுள்ளன. மேலும் கற்பு மணத்தினை எதிர்க்கும் வகையில் உடன்போக்கு, மடலேற்றம் முதலியவை நிகழ்ந்துள்ளன. களவு மண முறையில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களின் காரணமாக களவு மணத்தின் படிநிலை வளர்ச்சி நிலையான கற்பு மணம் ஏற்பட்டுள்ளது குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரை
ஆய்வுத்தலைப்பு
ஆய்வு நோக்கம்
ஆய்வுக்களம்
ஆய்வு எல்லை
ஆய்வின் அணுகுமுறை
ஆய்வின் கருதுகோள்
ஆய்வுச் சிக்கல்
ஆய்வு முன்னோடிகள்
ஆய்வின் ஆதாரங்கள்
முதன்மை ஆதாரங்கள்
துணைமை ஆதாரங்கள்
ஆய்வின் மொழிநடை
ஆய்வுப் பகுப்பு
இயல் ஒன்று
இயல் இரண்டு
இயல் மூன்று
இயல் நான்கு
இயல் ஐந்து
இயல் ஆறு
துணைநூற்பட்டியல்
பின்னிணைப்புகள்

முன்னுரை

பண்டைய தமிழ் இலக்கியமானது விரிகடலினைப் போன்று பரந்துபட்டது. ஆழ் கடலினைப் போன்று கருத்தாழம் மிகுந்தது. ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இந்தத்தமிழ் மண்ணில் தமிழ்ச்சான்றோர் சங்கம் வைத்து தமிழ்மொழியை வளர்த்தனர். இந்தத் தமிழ் மண்ணினை ஆட்சி செய்த மூவேந்தர்களும் தமிழ்மொழிக்கு மதிப்பளித்து தமிழ்ப்புலவர்களைப் போற்றி அப்புலவர்களுக்கு ஊக்கத்தையும் பொருள் வளத்தையும் கொடுத்து முத்தமிழை வளர்த்தனர். கால மாறுபாடு ஏற்பட்ட போதும் வேற்று மொழியின் தலையீட்டினை எதிர்கொண்ட போதும் தன்னிலைமாறாமல் தமிழ்மொழி வளர்ந்து கொண்டே வந்தது என்பது தமிழ்மொழிக்கேயுரிய தனிச் சிறப்பாகும். சங்க இலக்கியம் என்பது சங்ககால மக்களுடைய வாழ்க்கை நிலையின் பல்வேறு கூறுகளைப் புலப்படுத்துவதாகும். சங்க இலக்கியங்கள் சங்ககால மக்களுடைய வாழ்க்கை, பண்பாடு, கலாச்சாரம் போன்றவற்றை வெளிக்காட்டியுள்ளன. சங்ககாலமே தமிழகத்தின் பொற்காலமாகும். அகம் எனவும் புறம் எனவும் வாழ்க்கையினை இருகூறாகப் பகுத்துக் கொண்டு செம்மாந்த வாழ்வினை நடத்தினார்கள் நம் முன்னோர்கள். அக வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பாடிய இலக்கியங்கள் அக இலக்கியங்கள் என்றும் புற வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பாடிய இலக்கியங்கள் புற இலக்கியங்கள் என்றும் அழைக்கப்பெற்றன. சங்ககால மக்கள் நானிலத்தின் அடிப்படையில் தங்களுடைய வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டு இயற்கையோடியைந்து வாழ்ந்தனர்.

சங்க கால மக்களின் திணை சார்ந்த வாழ்க்கை முறை, திணை சார் வாழ்வு வாழ்ந்த இனக்குழு மக்களுடைய வாழ்க்கை மரபுகள், அவர்களுக்கிடையே நிகழ்ந்த பண்டமாற்றம், திணை சார்ந்த முறையிலிருந்து மாற்றம் பெற்ற அரசின் உருவாக்கம், பின்பு ஆரியரின் வருகையால் ஏற்பட்ட சமுதாய மாற்றங்கள் குறித்தும், சங்க கால மக்களால் பின்பற்றப்பட்ட பல்வேறு திருமண முறைகள், திருமண முறையில் பின்பற்றப்பட்ட தமிழரின் மணச் சடங்குகள், தமிழரின் மணச் சடங்குகளில் ஆரியத்தாக்கத்தால் புகுத்தப்பட்ட புதிய முறைகள் குறித்தும் தொல்தமிழர் பின்பற்றிய களவு மணமுறையானது பின்னர் ஏற்பட்ட பல்வேறு சிக்கல்கள் காரணமாக களவு மணத்திலிருந்து கற்பு மணத்தின் வளர்ச்சி நிலை மற்றும் அதன் கோட்பாடுகள் குறித்து பேசுவதாக இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது. சங்க அகப்பாடல்களில் காணப்படுகின்ற மணமரபுகளைக் குறித்து இனங்காணும் வகையிலும் இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

புலவர்கள் தம்முடைய புலனுணர்வினாலும் கருத்துச் செறிவினாலும் தாங்கள் கண்ட, கேட்ட கருத்துக்கள் அல்லது செயல்முறைகளில் கற்பனை நயம் கலந்து அதனை இலக்கியங்களாக வடித்துள்ளனர். இந்த இலக்கியங்கள் மக்களுடைய தொன்மை மரபுகளையும் அவர்களுடைய பழக்கவழக்கங்களையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் அடையாளம் காண்பதற்கு உறுதுணை புரிகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் பல்வேறு ஆய்வுகள் மேற்கொண்டாலும் அவற்றை படிக்கப்படிக்க பல புதுத்தகவல்களைக்

கொடுக்கின்ற கருத்தாழம் மிக்கதாக விளங்குகின்றது. அந்த வகையில் “சங்க இலக்கியத்தில் திருமணத்தின் படிநிலை வளர்ச்சி” என்பது ஆய்வுத்தலைப்பாக தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்ககால மக்கள் பின்பற்றிய மணமுறைகளைத் தொகுத்து வகைசெய்து அதனை ஆய்வுக்குட்படுத்தி மணமுறையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தின் காரணத்தை கண்டறிந்து பின்னர் திருமணத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி நிலையினைக் குறித்து கண்டறிவதே ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வுக்களம்

சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத்தொகையில் உள்ள எட்டு நூல்களும் பத்துப்பாட்டில் உள்ள மூன்று அக நூல்களும் ஆய்விற்குரிய களமாக அமைந்துள்ளன.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கிய நூல்களில் எட்டுத்தொகையில் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப் பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு முதலிய நூல்களும் பத்துப்பாட்டில் குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப் பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகிய பதினொன்று நூல்களும் ஆய்விற்குரிய எல்லையாக அமைந்துள்ளன.

ஆய்வின் அணுகுமுறை

ஆய்வின் முழுமைக்கும் சிறப்பிற்கும் முதற்காரணமாக அமைவன ஆய்வின் அணுகுமுறைகள் ஆகும். அவ்வகையில் இவ்வாய்வானது இலக்கியங்களை மையமாகக் கொண்டு அமைவதால் பாடல்களைப் பகுத்தும் விளக்கியும் ஆராயவேண்டியுள்ளது. எனவே ஆய்வானது நான்கு வகையான ஆய்வு அணுகுமுறைகளை மேற்கொண்டுள்ளது. அவை,

1. விளக்கமுறை அணுகுமுறை (Descriptive Approach)
2. பகுப்புமுறை அணுகுமுறை (Analytical Approach)
3. சமுதாயவியல் அணுகுமுறை (Sociological Approach)
4. வரலாற்றியல் அணுகுமுறை (Historical Approach)

ஆய்வின் கருதுகோள்

ஆய்விற்கு கருதுகோள் மிகமுக்கியமானது. சமூகமானது வளர வளர பண்பாட்டுக் கூறுகளும் மாற்றமடைந்து கொண்டே போகின்றன. மக்களுடைய குடும்ப அமைப்பிற்கு அடிப்படையாக விளங்குபவை மணமுறைகளும் மணச்சடங்குகளும் ஆகும். களவு மணத்திற்கும் கற்பு மணத்திற்கும் இடையே உடன்போக்கு, மடலேறுதல், இற்செறித்தல் போன்றவை அமைந்திருப்பதால் இவை படிநிலை வளர்ச்சியின் காரணமாக தோன்றியவையாக இருக்கலாம் என்பதே ஆய்வின் கருதுகோளாகும்.

ஆய்வுச் சிக்கல்

ஆய்வுச்சிக்கலானது ஆய்வின் மையப்புள்ளியாகக் கருதப்படுகிறது. ஆய்வுச் சிக்கலைக் குறித்து உட்வொர்த் என்னும் அறிஞர் பழக்கத்தாலோ இயல்பான அறிவின் தூண்டுதலாலோ, உடனடியாகப் பயன்தரத்தக்க

விளக்கத்தைக் காணமுடியாத சூழல் என்று கூறியுள்ளார். பலசோதனைகள், அனுபவங்கள், காலச்செலவு ஆகியவற்றுக்குப் பின் நமக்கு விடை கிடைக்கக் கூடியதே ஆய்வுச் சிக்கல் என்பதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்படும் திருமணமுறைகள் சங்ககால சமுதாயத்தில் இருந்த பல்வேறு சமூகச் சிக்கல்களின் காரணமாக படிநிலை வளர்ச்சி அடைந்தவை என்பதே ஆய்வுச் சிக்கலாகும்.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

சங்க இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆய்வுகளில் மக்களின் வாழ்வியல் வரலாறு, பண்பாட்டுக் கூறுகள் போன்றவற்றை விளக்கும் வகையில் பல்வேறு கருத்தரங்குகள் நடத்தப்பட்டு கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் மானுடச் சிந்தனைகள் எனும் தலைப்பில் பா. விமலா அவர்கள் முனைவர் பட்ட ஆய்வுக்காக ஆராய்ந்துள்ளார். இவ்வாய்வில் சங்ககால சமூக உறவுகள், குடும்ப அமைப்பு நிலை, சங்ககால மகளிரின் இயல்புகள் குறித்து ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. தமிழர் குடும்பம் எனும் தலைப்பில் இலட்சுமி தத்தை அவர்கள் முனைவர்பட்ட ஆய்வுக்காக ஆராய்ந்துள்ளார். இவ்வாய்வு திருமண முறைகளை சீவகசிந்தாமணியுடன் ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. குறிஞ்சி நிலப் பண்பாடும் மாற்றங்களும் எனும் தலைப்பில் இரா. சொர்ணபமிலா அவர்கள் முனைவர் பட்ட ஆய்வுக்காக ஆராய்ந்துள்ளார். இதில் குறிஞ்சி நில மக்களின் பண்பாட்டுக் கூறுகள் குறித்து ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வில் குறிஞ்சி நில மக்கள் பின்பற்றிய மணச் சடங்குகள் குறித்து சொல்லப்பட்டுள்ளது. குறிஞ்சிப்பாட்டில் அகத்திணைச் செய்திகள் எனும் தலைப்பில் சி. அனிஷா அவர்கள் முதுகலைப்பட்ட ஆய்வுக்காக ஆராய்ந்துள்ளார். இவ்வாய்வில் குறிஞ்சித்திணை மக்கள்

மேற்கொண்ட அகத்திணை கோட்பாட்டு மரபுகளை குறித்து ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. கலித்தொகை காட்டும் தமிழரின் சடங்கு முறைகள் எனும் தலைப்பில் செ. ஐசக்பெஜான்ஸ் என்பவர் இளம் முனைவர் பட்ட ஆய்வுக்காக ஆய்வு செய்துள்ளார். இவ்வாய்வு கலித்தொகையில் சமயம் சார்ந்த சடங்குகள் மற்றும் திருமணம் சார்ந்த சடங்கு முறைகளைப் பற்றிக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

சங்ககால மக்கள் தாங்கள் இணைந்து வாழ்வதற்கு மேற்கொண்ட பல்வேறு உத்திமுறைகளும், திருமணம் என்று சான்றோர் அறியும் வகையில் மணமுறை அமைந்ததற்கான காரணகாரியத்தையும், கற்பு நிலையின் வழியில் தான் குடும்பமானது நிலைபெற்றிருக்கவேண்டும் என்ற மரபினையும் வெளிக்கொணர்வதாக இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது.

ஆய்வின் ஆதாரங்கள்

ஆதாரங்கள் ஆய்வேட்டினைத் தயார் செய்வதில் முக்கியப்பங்கு வகிக்கின்றன. இது முதன்மை ஆதாரங்கள், துணைமை ஆதாரங்கள் என இருவகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

முதன்மை ஆதாரங்கள்

நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய எட்டு நூல்களும் பத்துப்பாட்டில் முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகிய மூன்று நூல்களும் மொத்தம் பதினொன்று மூல நூல்களும் முதன்மை ஆதாரங்களாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

துணைமை ஆதாரங்கள்

தொல்காப்பியம் மற்றும் ஆய்வுக்குத் துணைபுரிகின்ற நூல்களாகிய கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், கலைக்களஞ்சியம், அகராதிகள், திறனாய்வு நூல்கள் போன்றவை துணைமை ஆதாரங்களாக அமைந்துள்ளன.

ஆய்வின் மொழிநடை

ஆய்வின் மொழிநடையானது தூய தமிழ்ச் சொற்களோடும் கற்போர் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் எளிய தமிழ்நடையிலும், அடிக்குறிப்புகளில் அந்தந்த ஆசிரியர்களின் மொழிநடையும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுப்பகுப்பு

“சங்க இலக்கியத்தில் திருமணத்தின் படிநிலை வளர்ச்சி” என்னும் தலைப்பில் உள்ள இந்த ஆய்வானது ஆறு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

- இயல் ஒன்று - ஆய்வு அறிமுகம்
- இயல் இரண்டு - சங்ககாலச் சமுதாய அமைப்பு
- இயல் மூன்று - திருமணமுறைகளும் மணச்சடங்குகளும்
- இயல் நான்கு - திருமணமுறையில் ஏற்பட்ட சிக்கல்கள்
- இயல் ஐந்து - திருமணத்தின் படிநிலை வளர்ச்சி
- இயல் ஆறு - ஆய்வு நிறைவுரை

என ஆறு இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு அவற்றிற்கு முறையே விளக்கங்களும் கருத்துக்களும் தரப்பட்டுள்ளன.

இயல் ஒன்று

ஆய்வு அறிமுகம் என்னும் முதல் இயலில் ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வின் கருதுகோள், ஆய்வுச் சிக்கல், ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வின் ஆதாரங்கள், ஆய்வு மொழிநடை, ஆய்வுப்பகுப்பு என்னும் தலைப்புகளில் ஆய்வு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இயல் இரண்டு

சங்ககாலச் சமுதாய அமைப்பு என்னும் இரண்டாவது இயலில் பழம்பெரும் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் குறித்தும் சங்க இலக்கியத்தின் மேன்மைகள் பற்றியும் சங்ககாலமானது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனும் திணை நிலைச் சார்ந்த இனக்குழு சமூக அமைப்பைப் பெற்றிருந்த தன்மையைக் குறித்தும் ஒவ்வொரு நிலத்தின் வளங்கள், அங்கு வாழ்ந்த மக்களுடைய குடியிருப்புகள், அம்மக்கள் மேற்கொண்ட தொழில்கள், அவர்கள் விளைவித்த பொருள்களின் உற்பத்திமுறை, பண்டமாற்றம் போன்ற இனக்குழு சமூக மக்களின் மரபுச் செய்திகளையும் அரசின் உருவாக்கம் மற்றும் ஆரியரின் வருகை குறித்த செய்திகளையும் இவ்வியல் விளக்குகிறது.

இயல் மூன்று

திருமண முறைகளும் மணச் சடங்குகளும் என்ற மூன்றாவது இயலில் சங்ககால மக்கள் மேற்கொண்ட பல்வேறு திருமண முறைகள் குறித்தும் திருமணத்தின் போது செய்கின்ற மணச் சடங்குகள் குறித்தும்

எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளது. களவு மணம் துவங்கி கற்புமணம் வரைக்குமான காலகட்டத்தில் பதினான்கு வகையான மண முறைகள் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன, ஒவ்வொரு மணமுறையின் தனித்தன்மைகள் குறித்தும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழர் மேற்கொண்ட மணச்சடங்குகளில் முதன்மைச் சடங்குகள் துணைமைச் சடங்குகள் என்ற வகையில் சடங்குமுறைகள் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு மணச்சடங்கிற்கும் சில முக்கியத்துவம் உள்ளது. ஆரியக் கலப்பினால் தமிழரின் மணச் சடங்குகளில் சில புதிய முறைகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தன்மையைக் குறித்தும் இவ்வியலில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் நான்கு

திருமண முறையில் ஏற்பட்ட சிக்கல்கள் என்ற நான்காவது இயலில் தமிழரின் ஆதிகால மணவடிவமான களவு மணத்தினில் திருமணம் எனும் சடங்கின்றியே தலைவனும் தலைவியும் சேர்ந்து வாழும் தன்மையைக் குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. சங்க கால சமுதாயத்தார் களவு மணத்தின் மீது கொண்ட சம்மத நோக்கைக் குறித்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளது. களவில் பொய்யும் வழுவும் ஏற்பட்டதன் பொருட்டு பிற்காலத்தில் களவுமணமானது தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. திருமணம் செய்யும் எண்ணமின்றி களவு வாழ்வை மட்டுமே விரும்புகின்ற தலைவன், தலைவனின் சூளுரையை ஏற்றுக்கொள்ளாத தலைவி, வினையின் காரணமாக பிரிந்து செல்ல நினைக்கும் தலைவனை செலவழங்குவிக்கும் தன்மை, பொய்யாகப் பல காரணங்களைக் கூறி தலைவனை வரைவு கடாவும் தன்மை போன்றவை களவில் பொய்யும் வழுவும் ஏற்பட்டதால் தோன்றியதாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. பௌத்த மதம்,

வைணவ மதங்கள் தமிழகத்தில் வேரூன்றி பல ஒழுக்க நெறிகளை மக்களிடையே பரப்பியது. பெண்ணை முன்னிலைப்படுத்தும் பெண் தலைமை சமூக அமைப்பிலிருந்து ஆண் தலைமைக்குச் சமுதாயம் மாறத்துவங்கியதன் பொருட்டு தந்தைவழிக் குடும்பமானது நிலை நிறுத்தப்பட்டது. இந்நிலையில் குடும்ப அதிகாரமானது தாய் எனும் நிலையிலிருந்து தந்தை எனும் நிலையில் மாற்றமடைந்தது. மேலும் போர் அடிக்கடி நிகழ்கின்ற போர் சார்ந்த சமூக அமைப்பானது ஏற்பட்ட போது அச்சமூகத்தினில் பலதார மண ஆதிக்கமும் புணர்ச்சி சுதந்திரமும் ஏற்பட்டது. இதன் விளைவால் பிறக்கும் குழந்தைக்கு தகப்பன் யார் என்று அறியமுடியாத நிலையின் அடிப்படையில் ஒருதார மண ஆதிக்கமானது ஏற்பட்டது. இவையாவும் களவு மணத்தில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களாக அமைந்தது குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல் ஐந்து

திருமணத்தின் படிநிலை வளர்ச்சி என்னும் ஐந்தாவது இயலில் களவு மணத்தின் வளர்ச்சி நிலையான கற்பு மணம் குறித்த செய்திகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. கற்பு மணத்தினில், இல்லறத்தில் எவ்வாறு கணவனும் மனைவியும் ஒழுகவேண்டும் என்று கற்பிக்கப்படுகிறது. கற்பு மணமானது கரணத்தினை மையப்படுத்தி அமைகிறது. தலைவனும் தலைவியும் ஒருவருக்கொருவர் விட்டுப் பிரியாமல் வாழ்வதற்குரிய தமது உள்ளத்தின் உறுதியை உலகத்தாருக்கு வெளிப்படுத்துகின்ற நியதியாகிய மணச்சடங்குடன் கற்பு வாழ்க்கையானது ஆரம்பமாகிறது. ஆரம்ப காலத்தில் மணச்சடங்குகள் இயற்கைத் தன்மை வாய்ந்த சடங்குகளாகவும் பின்னர் சடங்குகளுடன் கூடிய

மணமாகவும் அதன் பின்னர் இறைமைத்தன்மை ஊட்டப்பெற்ற சடங்குகளை உடைய மணமாகவும் அமைந்தன. சங்ககால கரணமுறையிலிருந்து வேறுபட்டதாக இரட்டைக் காப்பிய கால திருமண முறையானது அமைந்துள்ளது. ஆரியரின் மணச்சடங்கில் இடம் பெற்ற தீவலம் வருதல் முறையானது அன்று முதல் இன்றளவும் தமிழரின் மணச்சடங்கில் இடம் பெறுவது, தமிழகத்தில் ஆரியத்தின் ஊடுருவலை விளக்கும். தொல்காப்பியத்தில் பெண்ணிற்கான கற்பு நிலைக் கோட்பாடுகள் சொல்லப்பட்டுள்ளது. கணவன் இறந்த நிலையில் தலைக்கற்பு, இடைக்கற்பு, கடைக்கற்பு எனும் மூன்று நிலைகளில் கற்பு சொல்லப்பட்டுள்ளது. கற்பு மணத்தினில் பெற்றோரின் இசைவானது திருமணத்தில் முக்கியம் என்ற கருத்து மையப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. களவினை மேற்கொண்டவர்களானாலும் கற்பின் மூலம் தான் அவர்கள் ஒன்றிணைதல் வேண்டும் எனும் கொள்கை வலியுறுத்தப்பட்டது. இல்லறத்தினில் பெண்ணின் கடமை, ஆணின் கடமை, மகளின் கடமை, தந்தையின் கடமை எனும் நிலையில் கடமைகள் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் கற்பு மணமானது தோற்றம் பெற்றதன் பொருட்டு களவு மணமானது எதிர்க்கப்பட்டது. கற்பு மணத்தினை எதிர்க்கும் வழக்கமாக இருக்கும் உடன்போக்கானது இன்றளவும் இருப்பதை அறியலாம். இவ்வாறு களவு மணத்தின் வளர்ச்சி நிலையான கற்புக் கோட்பாடானது பொய்யையும் வழுவையும் தடுத்து சமூக உறவுகளை வலுப்படுத்தியதைக் குறித்து விரிவாக இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல் ஆறு

ஆய்வு நிறைவுரை என்னும் ஆறாவது இயலில் மேற்குறித்த இயல்கள் மூலமாகக் கண்டறிந்த உண்மைகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

நாம் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற இயந்திரமயமான உலகில், நம் முன்னோர் வாழ்ந்த காலகட்டங்களில் நிலவிய பண்பாட்டு மரபுகளைப் பற்றி அறிவதற்கு இலக்கியங்கள் நமக்கு உதவி செய்கின்றன. அவ்வகையில் இலக்கியங்களின் மூலமாக சங்ககால மக்களிடம் நிலவிய மணமுறைகளும் மணத்தின் போது பின்பற்றிய மணச்சடங்குகளும் அதன் பின்னர் மணமுறையில் ஏற்பட்ட மாற்றம் குறித்தும் அதன் வளர்ச்சி நிலை குறித்தும் ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

துணைநூற்பட்டியல்

ஆய்வு நிறைவுரையைத் தொடர்ந்து ஆய்விற்கு துணையாக அமைந்த நூல்களின் துணைநூற்பட்டியல் இடம்பெற்றுள்ளன.

பின்னிணைப்புகள்

துணைநூற்பட்டியலைத் தொடர்ந்து வரும் பின்னிணைப்பில் ஆய்விற்கு துணைநின்ற சங்க இலக்கியப் பாடல் சார்ந்த குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

முன்னுரை

தொல்காப்பியம்

உறுதிப் பொருள்கள்

தொல்காப்பிய காலம்

நூல் அமைப்பு

எழுத்ததிகாரம்

சொல்லதிகாரம்

பொருளதிகாரம்

தொல்காப்பிய பொருளதிகாரச் சிறப்பு

பொருளதிகார உரையாசிரியர்கள்

சங்க இலக்கியம்

சங்க இலக்கிய நூற்கள்

எட்டுத்தொகை நூற்கள்

பத்துப்பாட்டு நூற்கள்

சங்க இலக்கிய மேன்மைகள்

சங்க காலச் சமுதாய அமைப்பு

அகமும் புறமும்

அகத்திணை

முப்பொருள்கள்

முதற்பொருள்

நானிலப் பிரிவுகள்

ஐவகை ஒழுக்கங்கள்

காலம்

கருப்பொருள்

உரிப்பொருள்
திணைச் சமுதாய அமைப்பு
இனக்குழு வாழ்க்கை முறை
மலைசார்ந்த இடம் (குறிஞ்சி)
குறிஞ்சியின் வளங்கள்
மக்களின் வாழ்க்கை முறை
தொழில் முறை
பங்கிட்டு உண்ணுதல்
காடுசார்ந்த இடம் (முல்லை)
ஆயரின் குடியிருப்புகள்
ஆயர் குழுக்கள்
ஆயர் தொழில்கள்
மேய்ச்சல் தொழில்
வேளாண்மை
உற்பத்தி முறை
ஆநிரைக் கவர்தல்
வயல்சார்ந்த இடம் (மருதம்)
மருதநில மக்கள்
வளமிக்க வாழ்வு
நிலவுடைமைச் சமூகம்
கடல்சார்ந்த இடம் (நெய்தல்)
குடியிருப்புகள்
குழுக்கள்
தொழில்கள்

பங்கிடுதல்

குழுச் செயல்பாடு

மணல் சார்ந்த பகுதி (பாலை)

திணை மயக்கம்

இனக்குழு மக்கள்

பண்டமாற்றம்

ஆட்சி உருவாக்கம்

சமூக மாற்றம்

இனக்குழுவின் தாழ்வும் அரசு உருவாக்கமும்

அந்தணர் வருகை

தொகுப்புரை

முன்னுரை

பண்டை கால மக்கள் பண்பாட்டுடன் வாழ்ந்தனர். இயற்கையைச் சார்ந்து வாழ்க்கையினை அமைத்துக் கொண்டு அதன் அடிப்படையிலேயே தொழில்களை மேற்கொண்டனர். அவ்வாறு வாழ்ந்த பண்பட்ட தமிழர்களுடைய வாழ்க்கை முறைகளைப் பற்றி எடுத்தியம்புவனவாக இலக்கண இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. இவை மக்களின், அவர்களாலமைந்த சமுதாயத்தின் பல்வேறு நிலைப்பாடுகளை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவனவாக உள்ளன. சங்ககாலம் மனித பண்பாட்டு வளர்ச்சியினை விரித்துரைக்கும் ஒரு பொற்காலமாகும். சங்க காலத்தில் தமக்கென வாழாமல் பிறர்க்கென வாழ்கின்ற பொதுநல நோக்கானது உயர்ந்த விழுமியமாகக் கருதப்பட்டது. அக்கால சமுதாய மரபுகள் எவ்வாறு இருந்தது என்பதை வெளிச்சம் போட்டு காட்டுவனவாக சங்க இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. அவ்விலக்கியங்களை வரன்முறைப் படுத்துவனவாக இலக்கணங்கள் அமைகின்றன. அவ்வகையில் தொல்காப்பியமானது வாழ்வியல் இலக்கியங்களை ஒழுங்குபடுத்திக் காட்டக்கூடிய மூத்த நூலாக விளங்குகின்றது. தொல்காப்பியத்தின் தனித்தன்மையைப் பற்றியும் சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்புகள் குறித்தும் சங்க கால மக்களின் திணைச் சமுதாய அமைப்பு முறை குறித்தும் இனக்குழுவாக வாழ்ந்த மக்களிடையே ஆரியக் கலப்பானது ஏற்பட்ட தன்மையைக் குறித்தும் திணைச் சமுதாய அமைப்பானது மாற்றம் பெற்ற தன்மையைக் குறித்தும் ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

தொல்காப்பியம்

தமிழ்மொழியின் தலைசிறந்த இலக்கண நூலாக விளங்குவது தொல்காப்பியம் ஆகும். இது தமிழ் மக்களுடைய பரந்துபட்ட அறிவின் கருவூலமாக அன்றுமுதல் இன்று வரை நின்று நிலவுகிறது. தொல்காப்பியத்தின்

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர். தொல்காப்பியமானது ஒரு காலக்கண்ணாடியாகும். இது காலத்தால் மிகமுத்த நூலாகவும் முழுமையாக கிடைக்கப்பெற்ற நூலாகவும் தமிழ் மக்களுடைய வாழ்க்கை முறைகளை எடுத்துக்காட்டும் நூலாகவும் விளங்குகிறது. இது ஒரு வாழ்வியல் களஞ்சியம் ஆகும். பின்னர் வந்த இலக்கண ஆசிரியர்களுக்கெல்லாம் ஒரு கலங்கரை விளக்கம் போல இருந்து அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. தொல்காப்பிய இலக்கண நூலில் தொல்காப்பியர் அக்கால மக்களுடைய வாழ்க்கை முறைகளை, இலக்கிய வளங்களை எடுத்துக்காட்டக்கூடிய பொருளதிகாரம் எனும் அதிகாரத்தைப் படைத்துள்ளார். இவர் பொருளதிகாரத்தில் 9 இயல்களை அமைத்து அதில் அகம், புறம் என்று மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை வகுத்துக்காட்டியுள்ளார். அகம் என்பது வீட்டிற்குள்ளே நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளையும் புறம் என்பது வீட்டிற்கு வெளியே நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளையும் குறிக்கும். இதில் அகம் என்பது காதல்வாழ்வு. புறம் என்பது வீரவாழ்வு. தொல்காப்பியர் தமிழினத்தின் வாழ்க்கை முறைகளைத் தொகுத்து பொருளதிகாரத்தைப் படைத்ததற்கு காரணம் உண்டு. வாழ்க்கை என்பது இருவகையாலானது. இதில் எப்படியும் வாழலாம் என்பது ஒரு வகை. அது நாகரீகத் தன்மையில்லாத காட்டு மிராண்டிகளுடைய வாழ்க்கை முறை. இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்பது இன்னொரு முறை. இதுவே நாகரீக வளர்ச்சியடைந்த மக்களுடைய முறையான வாழ்க்கை முறையாகும். அதனாலேயே தமிழரின் வாழ்க்கை நெறிமுறைகளைத் தொகுத்து அதனை ஒரு இலக்கணமாக அமைத்துள்ளார் தொல்காப்பியர்.

உறுதிப்பொருள்கள்

தொல்காப்பியம் எனும் இலக்கண நூலானது நான்கு உறுதிப் பொருள்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பனவாகும். இவற்றை அடைவது தான் வாழ்க்கையுடைய சிறப்பு என்பது பெரியோருடைய வாக்கு. எல்லா உயிர்களாலும் விரும்பி நுகரப்படுவது இன்பமாகும். அந்த இன்பத்திற்கு காரணமாக அமைந்து அறிவுடைய மக்களால் சேர்க்கப்படுவது பொருளாகும். பிறருக்குத் தீங்கு நினைக்காத தீமையில்லாத மனதினால் பொருளைச் சேர்த்து வாழும் முறையே அறமாகும். இதனையே தொல்காப்பியர்,

“இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்”

(தொல். பொருள். 87)

என்று கூறுகிறார். இன்பம், பொருள், அறம் இந்த மூன்றும் அன்பினால் அமைய வேண்டும் என்பது தொல்காப்பியருடைய எண்ணமாகும். அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்றினையும் முறையாகக் கடைபிடித்து வாழக் கூடிய இல்லறமக்கள் தான் பிறகு துறவினை மேற்கொண்டு வீடுபேற்றினை பெறுவார்கள் என்பது தமிழருடைய நம்பிக்கை ஆகும்.

தொல்காப்பிய காலம்

தொல்காப்பிய நூலானது உருவான கால கட்டத்தை இன்று வரை எவராலும் உறுதியாகக் கூற முடியவில்லை. தொல்காப்பியமானது இடைச்சங்க நூலாகக் கருதப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியத்தை நிலந்தரு திருவிற்

பாண்டியனது அரசவையில் அரங்கேற்றினார் என பனம்பாரனாரின் சிறப்புப்பாயிரம் கூறுகிறது. இதிலிருந்து கி.மு. 5-ஆம் நூற்றாண்டிணைத் தொல்காப்பியத்தினுடைய காலம் என்று கூறலாம். ‘வடமொழியில் பாணினியின் காலம் கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டு என்பர். தொல்காப்பியனார் பதஞ்சலி முனிவருக்கு முற்பட்டவர்’ என திரு. சீனிவாசப் பிள்ளை கூறுவதிலிருந்து கி.மு. 5-ஆம் நூற்றாண்டை தொல்காப்பியத்தின் காலமாகக் கொள்ளலாம்.

நூல் அமைப்பு

தொல்காப்பியமானது எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்ற மூன்று பகுதிகளை உடையது. ஒவ்வொரு அதிகாரமும் பலபிரிவுகளைக் கொண்டு மொத்தம் 27 இயல்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. மொத்தம் 1610 நூற்பாக்கள் இதில் அடங்கியுள்ளன. இந்த நூற்பாக்கள் உரையாசிரியர்களுக்குத்தக்கபடி மாறுபடுகின்றன. உரையாசிரியர்கள் தங்கள் எண்ணங்களுக்குத் தக்க நூற்பா ஒன்றை இரண்டாக்கி இரண்டை ஒன்றாக்கி அமைத்துள்ள காரணத்தினால் இவ்வகையான மாறுபாடானது ஏற்பட்டது.

எழுத்ததிகாரம்

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரமானது தமிழ் எழுத்துக்களுடைய இலக்கணத்தை எடுத்துக் கூறுகிறது. இது நான்மரபு, மொழி மரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகை மரபு, உருபியல், உயிர் மயங்கியல், புள்ளி மயங்கியல், குற்றியலுகர்புணரியல் என்ற 9 இயல்களைக் கொண்டுள்ளன.

சொல்லதிகாரம்

சொல்லதிகாரமானது சொல் மற்றும் தொடர்களின் அமைப்பையும் அவற்றின் போக்கையும் சொற்களின் இயல்பினையும் சொல்லிலும் அதன் சொற்பொருளில் நிகழும் மாற்றத்தையும் உணர்த்தும் இயல்பினை உடையது. இது கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல், எச்சவியல் எனும் 9 இயல்களைக் கொண்டுள்ளன.

பொருளதிகாரம்

பொருளதிகாரமானது தமிழ் இலக்கியங்களின் இலக்கணத்தை எடுத்துரைக்கிறது. அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல் எனும் 9 இயல்களையும் 694 நூற்பாக்களையும் கொண்டுள்ளன. இதனை இலக்கிய இயல் என்று சிறப்பித்துக் கூறுவர். முதலில் ஒவ்வொன்றிற்கும் பொதுவிதிகளை எடுத்துக்கூறி இறுதியில் விடுபட்ட இலக்கண மரபுகளைப் புறனடை விதி என வகுத்துக் கூறுவது தொல்காப்பியருடைய சிறப்பாகும்.

தொல்காப்பிய பொருளதிகாரச் சிறப்பு

பொருளதிகாரமானது தமிழருக்கே உரியது. எழுத்ததிகாரம் மற்றும் சொல்லதிகாரத்தை விடச் சிறந்தது. இது பழந்தமிழருடைய வாழ்வியல் கூறுகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. பிறமொழிகளில் எழுத்துக்கும் சொல்லுக்கும் மட்டுமே இலக்கணம் உள்ளது. ஆனால் தமிழ்மொழியில்

மட்டும்தான் பொருளுக்கு இலக்கணம் கூறப்படுகிறது. பொருளதிகாரத்தின் காரணமாகத்தான் எழுத்தும் சொல்லும் ஆராயப்படுகின்றன. பொருளதிகாரத்தின் வழியாக பல உண்மைகளைப் பெறலாம் என்று இறையனார் களவியல் உரையாசிரியர் கூறுகிறார். இவர் பொருளதிகாரத்தின் முக்கியத்துவத்தை,

“எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்ந்து பொருளதிகாரத்தின்
பொருட்டன்றே
பொருளதிகாரம் பெறாஎம் எனில் இவை பெற்றும் பெற்றிலமே”¹

என்று மொழிந்துள்ளார். இதன் மூலமாக பொருளதிகாரத்தின் சிறப்பும் இன்றியமையாமையும் விளங்கும். ஆணும் பெண்ணும் தங்கள் மனம் பொருந்தி வாழும் நிலையை அகத்திணை எனவும் அந்த அக வாழ்க்கையுடன் தொடர்புடைய புகழ், வீரம், கல்வி, கொடை, அரசியல், பொதுவாழ்க்கை, வெற்றி போன்றவற்றைப் புறம் எனவும் தமிழர் பிரித்து வாழ்ந்தனர் என்பதைப் பொருளதிகாரம் மூலமாக அறியலாம். பொருளதிகாரம் குறித்து க. வெள்ளை வாரணன் அவர்கள் “இவ்வுலகிலுள்ள காட்சிப் பொருள், கருத்துப் பொருள் ஆகிய எல்லாவற்றையும் நான்காராய்ந்து அவற்றை முதல், கரு, உரியென மூவகைப்படுத்தியுணர்த்தி, இவ்வுலகத்து வாழ்வாங்கு வாழும் முறையினை வகுத்துரைப்பது பொருளிலக்கணம்”² எனக் கூறியுள்ளார்.

இவ்வாறு பல அறிஞர்களும் தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம் என்பது மக்களுடைய வாழ்க்கை முறைகளைக் கட்டமைக்கக்கூடிய அரியதான பெட்டகம்

¹ இறையனார் களவியல் உரை-பக். 7

² வெள்ளைவாரணன் - தொல். பொருள். உரைவளப் பதிப்பு - பக். 76.

என்று பதிவு செய்துள்ளனர். எழுத்துக்கும் சொல்லுக்கும் இல்லாத இத்தகைய சிறப்பானது பொருளதிகாரத்திற்கு உண்டு. அத்தகைய கருத்துக்கு சிறிது மாற்றமாக ச. அகத்தியலிங்கம் என்ற அறிஞர் தொல்காப்பிய நூலானது தமிழ் செய்யுளுக்கே உரியது எனக் கூறுகிறார். அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் உறுதிப் பொருள்கள் மக்களின் வாழ்க்கையின் பகுதியாக நிற்கக் கூடியது. எனவே பொருள் என்று சொல்லக் கூடியது எதுவெனில் அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மக்களுடைய வாழ்க்கை முறைகளாகும். இந்த மூன்று பொருள்கள் பற்றியும் தொல்காப்பிய பொருளதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. எனவே பொருளதிகாரமானது பண்டைத்தமிழருடைய பழக்கவழக்கங்களையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் பிற சிறப்புகளையும் ஆராய்ந்து அறிவதற்கு ஏற்ற கருவி நூலாக விளங்குகிறது என்பது உறுதியாகின்றது.

பொருளதிகார உரையாசிரியர்கள்

தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்கும் இலக்கண இலக்கிய வளத்திற்கும் சிறப்பினைத் தருபவர்கள் உரையாசிரியர்கள். அவர்கள் பாடல் செய்திகளை விரித்துக் கூறாமலிருந்திருந்தால் பல இலக்கண இலக்கியங்களின் உண்மைப் பொருளை அறிய இயலாமல் இருந்திருக்கும். தொல்காப்பிய பொருளதிகாரத்திற்கு பல அறிஞர்கள் உரை எழுதியுள்ளனர். அவர்கள் இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், பேராசிரியர், சோமசுந்தர பாரதியார், புலியூர் கேசிகன், புலவர் குழந்தை, ஆப்ரகாம் அருளப்பன், மு. அருணாச்சலம் பிள்ளை ஆகியோராவர். இவர்களுள் இளம்பூரணர், புலியூர்கேசிகன், புலவர்குழந்தை ஆகிய மூவருமே பொருளதிகாரம் முழுமைக்கும் உரை எழுதியுள்ளனர். இளம்பூரணர் தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் முதன்முதலாக உரை எழுதியதால்

‘உரையாசிரியர்’ என அழைக்கப்படுகிறார். உரையாசிரியர்களைக் குறித்து மு. வை. அரவிந்தன் அவர்கள் “பழைய உரை ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வோர் இயல்பு உள்ளது. இளம்பூரணர் உரை தமிழ்மரபை உணர்த்தும் உரை எனலாம். சேனாவரையர் உரை வடமொழி இலக்கணக் கொள்கையைத் தமிழின் மீது திணிக்கும் உரை என்பது பொருந்தும். பேராசிரியர் உரை இலக்கண ஆராய்ச்சி நிரம்பிய உரையாக உள்ளது. நச்சினார்க்கினியர் உரை இலக்கியச் சுவை நுகர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரிகின்றது. தெய்வச் சிலையார் உரையில் சில இடங்களில் புதுமைஒளி காணப்படுகின்றது. கல்லாடர் உரை முன்னைய உரைகளைத் தழுவி எழுதப்பட்ட சார்பு உரையாக உள்ளது”³ என்று கூறுகிறார்.

சங்க இலக்கியம்

இலக்கிய உலகில் தலைசிறந்த இலக்கியமாக விளங்குபவை சங்க இலக்கியம் ஆகும். இது பழந்தமிழ்ருடைய வாழ்க்கையையும் வரலாற்றையும் எடுத்துரைக்கக் கூடியதாக உள்ளது. இது உலகின் தலைசிறந்த இலக்கியமாக விளங்குகிறது. இது 473 புலவர்கள் இயற்றிய சிறப்பான பாடல்களின் தொகுப்பாகும். சங்க இலக்கியத்தை இயற்றிய புலவர்கள் யாவரும் ஓரிடத்தை ஓர் காலகட்டத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அல்லர். பலகால கட்டத்திலும் வாழ்ந்தவர்கள். பல இடங்களைச் சார்ந்தவர்கள். ஆனாலும் ஒன்றுபட்ட சிந்தனையையுடையவர்கள். சங்க இலக்கியமானது 26350 வரிகளையுடையது. 2387 பாடல்களைக் கொண்டது. இது 1862 அகப்பாடல்களைக் கொண்டு அகவாழ்க்கையினைச் சுட்டுகிறது. சங்க இலக்கியமானது தற்போது நமக்குக்

³ அரவிந்தன். மு. வை - உரையாசிரியர்கள் - பக். 172.

கிடைக்கும் தொன்மையான இலக்கியமாகக் கருதப்படுகிறது. வடமொழிக் கலப்பு இல்லாத இவற்றின் இலக்கிய மரபுகளானவை முற்றிலும் தனிப்பட்ட போக்கில் அமைந்துள்ள இந்த சங்க காலமானது ஒரு பொற்காலமாகும்.

பண்டைய தமிழர்கள் காதலையும் வீரத்தையும் தம்மிரு கண்கள் போல போற்றியவர்கள். பலநாட்டு உறவுக்கும் சிறந்த பண்பாட்டு பரிமாற்றத்திற்கும் அடித்தளமாக அமைந்தவர்கள். சாதி சமயம் எனும் வேறுபாடுகள் இல்லாமல் ஒரே சமூகமாக ஒன்று கூடி வாழ்ந்தவர்கள். மனித நேயம் ஒன்றையே விரும்பி அறவாழ்வு வாழ்ந்தவர்கள். வறுமையான வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும் அதில் எளிமையைக் கடைபிடித்து செம்மையாக இருந்து பிறமக்களை வாழ வைக்கக் கூடிய நல்லுள்ளம் கொண்டவர்களாகச் சங்ககால மக்கள் விளங்கினார்கள்.

சங்க இலக்கியப்பாடல்கள் யாவும் தனக்கென பல சிறப்புகளைக் கொண்டுள்ளன. உலக இலக்கியங்கள் அனைத்திலும் காதல், வீரம், என்னும் பொருளைக் கொண்ட பாடல்கள் உள்ளன. சங்கப்பாடல்கள் யாவும் ஏட்டில் எழுதாத இலக்கியங்களாகவும் காற்றில் கலந்த கவிதைகளாகவும் வாழும் வாய்மொழி இலக்கியங்களாகவும் முதலில் திகழ்ந்தன. அதன் பின்னரே ஏட்டில் எழுதப்பட்டன. ஏட்டில் எழுதத் தொடங்கிய பின்னர் தனக்கென சிறப்பான இயல்புகளைக் கொண்டு ஒளிர்ந்து நிற்கின்றன. சங்க இலக்கிய காலகட்டத்தைக் குறித்து முரண்பாடுகள் காணப்படுகிறது. எனினும் கி.மு. 500 முதல் கி.பி 100 வரையிலும் சங்க இலக்கிய காலகட்டம் என்று கூறலாம். தொல்காப்பியமும் ஏறக்குறைய அக்காலகட்டத்தைச் சார்ந்ததாகும். ஆனால் தமிழ்மொழியும் தமிழ் இலக்கியமும் அவற்றிற்கு முன்பே வளர்ந்திருந்தவை என்பதில் சந்தேகமில்லை.

சங்க இலக்கிய நூற்கள்

சங்க இலக்கியச் சான்றுகளாகத் திகழ்பவை எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு நூற்களாகும்.

எட்டுத்தொகை நூற்கள்

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களுடைய வாழ்வியல் செய்திகளை ஓவியம் போல எடுத்துக் கூறுபவை எட்டுத்தொகை நூல்களாகும். எட்டு நூல்களின் தொகுப்பே ‘எட்டுத் தொகை’ எனப்படுகிறது. இவற்றை ‘எண்பெருந்தொகை’ எனவும் அழைப்பர்.

இவற்றின் பெயர்களை,

“நற்றிணை நல்லகுறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து ஓங்கு பரிபாடல் - கற்றறிந்தார்
ஏத்தும் கலியொடு அகம்புறம் என்று
இத்திறத்த எட்டுத்தொகை”

என்று பழம்பாடலானது வெளிப்படுத்துகின்றது. எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஐந்து நூல்கள் அகப்பொருள் பற்றி பாடப்பட்ட பாட்டுகளைக் கொண்டவை. அவை நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு ஆகியனவாகும். 13 அடி முதல் 31 அடி வரையிலுள்ள பாடல்கள் நானூறு என தொகுக்கப்பட்டு அகநானூறு என அழைத்தனர். 9 அடி முதல் 12 அடிவரையிலுள்ள நானூறு பாடல்களைத் தொகுத்து நற்றிணை என்று பெயரிட்டனர். 4 அடி முதல் 8 அடிவரையிலுள்ள நானூறு பாடல்கள் குறுந்தொகையாயிற்று. 3 அடி முதல் 5 அடிவரையிலுள்ள 500 பாடல்கள்

ஐங்குறுநூறு எனும் தொகுப்பாயிற்று. இனிய ஓசைச் சிறப்புடைய கலிப்பா எனும் செய்யுள் வகையாலான 150 பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டு கலித்தொகை என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்த ஐந்து பழைய தொகை நூல்கள் முழுவதும் அகப்பொருள் என்கின்ற காதல்கற்பனைப் பற்றியவை.

பரிபாடலானது அகமும்புறமும் சார்ந்த நூலாகும். இது 32 - 140 அடிகளை உடையது. இது பரிபாட்டு எனும் ஓசைநயத்தாலமைந்த செய்யுள் வகையாகும். இது 70 பாடல்களைக் கொண்டது. ஆனால் அவற்றில் இப்போது 22 பாடல்கள் மட்டுமே கிடைத்திருக்கின்றன. அதில் சில அகப்பொருள் பற்றியவை. சில தெய்வ வழிபாடு பற்றியவை.

சங்க இலக்கியங்களில் எட்டுத்தொகையில் இரு நூல்கள் புறப்பொருள் பற்றி பாடப்பட்ட பாடல்களைக் கொண்டவை. அவை பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு ஆகும். பதிற்றுப்பத்தானது சேரநாட்டு அரசர்கள் பத்து பேரைப்பற்றி பத்துபத்தாக பாடப்பட்ட நூறு பாடல்களைக் கொண்ட தொகை நூலாகும். இதில் தற்போது கிடைக்கும் பாடல்கள் 80 ஆகும். இவை 8-57 அடிகளை உடையதாக உள்ளது. புறநானூறு என்பது தமிழ்நாட்டு மன்னர்கள், சிற்றரசர்கள், வள்ளல்கள், சிறந்த குடிமக்கள் முதலானோரின் பெருஞ்செயல்களையும் அரும்பண்புகளையும் பற்றிப் பாடிய 400 பாடல்களை உடைய நூலாகும். பொதுவான உண்மைகளை எடுத்துரைக்கக் கூடிய சில பாட்டுகளும் இந்தத் தொகுப்பினில் உண்டு. இது 4 - 40 அடிகளைக் கொண்டதாக உள்ளது.

பத்துப்பாட்டு நூற்கள்

மூன்று அடிமுதல் இருந்த சிறுசிறு பாடல்கள் தொகுக்கப்பட்டு ‘எட்டுத்தொகை’ என அழைக்கப்பட்டது. உதிரிப்பாடல்களின் மரபிலிருந்து நெடும்பாடல்களுடைய வளர்ச்சி நிலையினைப் பத்துப்பாட்டு மூலமாக அறியலாம்,

“முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி - மருவினிய
கோலநெடு நல்வடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து”

போன்றன பத்துப்பாட்டு நூற்களாகச் சுட்டப்படுகின்றன. பத்துப்பாட்டில் ஆற்றுப்படை நூல்கள் 5 ஆகும். அதில் திருமுருகாற்றுப்படையை 317 வரிகளில் நக்கீரர் பாடியுள்ளார். பொருநராற்றுப்படையை முடத்தாமக் கண்ணியார் 248 வரிகளில் பாடியுள்ளார். இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் இயற்றிய சிறுபாணாற்றுப் படையானது 269 வரிகளைக் கொண்டுள்ளது. பெரும்பாணாற்றுப்படையை 500 வரிகளைக் கொண்டு கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் எனும் புலவர் பாடினார். கூத்தராற்றுப்படை எனும் மலைபடுகடாமை இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார் எனும் புலவர் 583 வரிகளைக் கொண்டு பாடினார்.

பத்துப்பாட்டில் அகம்சார்ந்த நூல்கள் குறிஞ்சிப்பாட்டும் முல்லைப்பாட்டும் ஆகும். முல்லைப் பாட்டை 103 வரிகளைக் கொண்டு நப்பூதனார் எனும் புலவர் பாடியுள்ளார். கபிலர் என்பவரால் 261 வரிகளைக் கொண்டு குறிஞ்சிப்பாட்டு எனும் பாடலானது பாடப்பட்டது.

அகமும் புறமும் சார்ந்த நூல்களாகப் பட்டினப்பாலையையும் நெடுநல்வாடையையும் கூறலாம். பட்டினப்பாலையானது கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனாரால் 301 வரிகளைக் கொண்டு பாடப்பட்டது. நெடுநல்வாடையானது மதுரை கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனாரால் 188 வரிகளைக் கொண்டு பாடப்பட்டது.

புறம்சார்ந்த ஒழுக்கங்களைக் கூறும் நூலானது மதுரைக்காஞ்சி ஆகும். இது நிலையாமையைச் சொல்வதற்காக எழுதப்பட்ட நூலாகும். இதை 782 வரிகளைக் கொண்டு மாங்குடி மருதனார் எனும் புலவர் எழுதினார்.

சங்க இலக்கிய மேன்மைகள்

- ❖ சங்ககால கட்டமானது வளமைக்கு குறைவில்லாத ஒரு பொற்காலமாகத் திகழ்கிறது.
- ❖ இது உலக உண்மைகளை எடுத்துச் சொல்கிறது.
- ❖ சங்க கால இலக்கியங்கள் யாவும் அகத்திணையை முன்னிலைப்படுத்திப் பேசுகிறது.
- ❖ இவை பண்பாட்டின் உறைவிடமாகத் திகழ்கிறது.
- ❖ சங்க இலக்கியங்கள் காதலைச் சொல்லக் கூடியதாகவும் வீரத்தைச் சொல்லக் கூடியதாகவும் திகழ்கிறது.
- ❖ மக்களுடைய வாழ்வியல் தன்மைகளை எடுத்துக்காட்டக்கூடிய காலக்கண்ணாடியாக விளங்குகிறது.
- ❖ இது மானுடத்தின் வளர்ச்சிநிலைகளை படிப்படியாக எடுத்துக் கூறக்கூடியதாக அமைகிறது.

- ❖ நட்பு, பிறப்பு, இறப்பு, வெற்றி, தோல்வி போன்ற உளவியல் செய்திகளை ஆராயும் வகையில் அமைகிறது.
- ❖ இவை வாய்மொழியாகப் பாடப்பட்ட இலக்கிய வடிவாகவும் தனிப்பாடல் அமைப்பிலும் சிறந்து நிற்கிறது.
- ❖ சங்க இலக்கியங்கள் உவமை, உருவகங்கள், உள்ளுறை, இறைச்சி போன்ற உத்திகள் நிறைந்ததாகக் காணப்படுகிறது.

சங்க காலச் சமுதாய அமைப்பு

சங்க காலச் சமுதாய அமைப்பானது எவ்வாறு இருந்தது என்பதை அறிவதற்கு அவற்றின் அடிப்படைக் கொள்கைகளை முதலில் எடுத்துரைப்பது அவசியமாகின்றது.

அகமும் புறமும்

தமிழர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை அகம், புறம் எனப் பிரித்து அந்த இரண்டு பிரிவிலும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கினையும் அடக்குவார்கள். ஒன்றுபட்ட அன்பின் காரணமாக ஒருவனும் ஒருத்தியும் தமக்குள் மனதினால் இணைந்து கூடுகின்ற காலத்திலே ஏற்படுகின்ற இன்பமானது இவ்வாறு இருந்தது என்று மற்றவருக்குச் சொல்ல முடியாததாக இருப்பது அகம் எனவும் அது தவிர தான் மட்டுமின்றி எல்லோராலும் உணரமுடிவனவற்றை புறம் எனவும் சுட்டினர். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு இவற்றில் இன்பமானது அகப்பொருளிலும் அறம், பொருள், வீடு போன்றவை புறப் பொருளிலும் அடங்கும்.

அகத்திணை

அகப்புற வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக விளங்குவது அகத்திணை ஆகும். தொல்காப்பியமும் அகப்பாடல் மரபு குறித்த வரையறையில் ஐந்து திணைகளைப் பற்றி விவரங்களைக் கூறியுள்ளது. அவர் அகத்திணை இயல் கூறுகளை,

“கைக்கிளை முதலா பெருந்திணை இறுவாய்
முற்பட கிளந்த எழுதிணை என்ப”

(தொல். பொருள்.1)

என்ற நூற்பாவினால் விளக்குகிறார். அகத்திணையாக குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, கைக்கிளை, பெருந்திணை என ஏழ்திணைகளைக் கொள்ளலாம். இந்த ஏழு திணைகளில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்து திணைகளும் அகப்பாடல் மரபிற்கு அடிப்படையாக அமைபவை. இந்த ஐந்து திணைகளையும் அன்பின் ஐந்திணை எனக் கூறியுள்ளார் தொல்காப்பியர். இவ்வாறு, திணைகளைப் பிரித்து நிலத்தின் அடிப்படையில் இந்த ஏழிற்கும் இணையாக புறத்திணைகளை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, காஞ்சி, வாகை, பாடாண் எனக்கூறியுள்ளார் தொல்காப்பியர். இதனை,

“வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே
வஞ்சிதானே முல்லையது புறனே
உழிஞைதானே மருதத்துயது புறனே
தும்பைதானே நெய்தலது புறனே
வாகைதானே பாலையது புறனே
காஞ்சிதானே பெருந்திணையது புறனே
கைபாடாதானே கைக்கிளையது புறனே”

எனக்கூறியுள்ளார். “இந்த திணைமரபுகள் மனித சமூகப் பரிணாம வளர்ச்சியின் போது வேறுவேறுகால கட்டங்களில் தோன்றியவை. எனவே திணை மரபுகளுக்கு என்று ஒரு பரிணாமவளர்ச்சி உண்டு என்பதை அறிதல் வேண்டும்”⁴.

முப்பொருள்கள்

மனிதன் வாழ்கின்ற இயல்புநிலையான உலக வழக்கிலும் இலக்கியம் வழிப்பேசுகின்ற செய்யுள் வழக்கத்திலும் வருகின்ற பொருள்களை மூன்று வகையாக பிரித்துப் பேசுவதுதான் அகத்திணை நெறியாகும். இவ்வகையான மூன்று பொருள்கள் எதுவென்றால் முதற்பொருள், உரிப்பொருள், கருப்பொருள் என்பவை ஆகும்.

“முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே

பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை”

(அகத்திணை. நூற். 3)

என்பது தொல்காப்பியர் கூறும் நெறியாகும்.

முதற்பொருள்

முதற்பொருள் எனப்படுவது நிலம் காலம் என இரண்டு வகைப்படும்.

“முதல்எனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே”

(அகத்திணை. நூற். 4)

என தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். இடம் மற்றும் காலத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் கருதியே அவை முதற்பொருள் என்று தொல்காப்பியரால் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஏனென்றால் விளைபொருட்களை விளைவித்து உயிர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கும்

⁴ சிலம்புநா. செல்வராசு - தொல் தமிழர் திருமண முறைகள் - பக். 56.

பொருளாதார உலகமானது சரியாக இயங்குவதற்கும் காலமாறுபாடானது பெருந்திணை புரிகின்றது. ஆகவே தான் நிலமும் பொழுதும் முதற்பொருளாவதற்கு காரணம் ஆகியது.

நானிலப் பிரிவுகள்

பண்டைத்தமிழ் மக்களுடைய வாழ்க்கை முறையானது நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்திருந்தது. தமிழர்கள் தாங்கள் வாழும் நிலத்தை நான்கு வகையாகப் பிரித்துள்ளனர். மலை மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளை குறிஞ்சி எனவும், காடும் அது சார்ந்த இடத்தை முல்லை எனவும், வயலும் அதனைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளை மருதம் எனவும், கடலும் கடல் சார்ந்த இடத்தை நெய்தல் எனவும் வழங்கினர். இதனையே தொல்காப்பியர் காடுறை உலகம், மைவரை உலகம், தீம்புனல் உலகம், பெரும்புனல் உலகம் எனக் குறிப்பிடுகிறார். இவற்றைத் தவிர ஐந்தாவது நிலம் ஒன்று உண்டு. இதனைப் பாலை என்று தமிழ்நூல்கள் வழங்கும். ஆனால் இப்படிப்பட்ட (பாலை) இயற்கையமைப்பானது தமிழ் நாட்டினில் இல்லை. இயற்கையின் மாறுபாட்டினால் பருவ மழையானது பெய்யாமல் வளம்குன்றிய கால கட்டத்தில் முல்லைநிலமும் குறிஞ்சி நிலமும் தங்களுக்கான நல்ல இயல்புகளை இழந்து புதியதொரு தன்மையைப் பெறும். அந்தத் தன்மையுடைய நிலத்தை தமிழர்கள் பாலை என்று வழங்கினர். இதனை,

“முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து
நல்லியல்பு இழந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்
பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளும்”

(சிலம்பு. காடுகாண் காதை : அடி: 64 - 66)

என்ற சிலப்பதிகாரப் பகுதியினால் அறியலாம். இந்த குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற பெயர்களானவை அந்தந்த நிலப்பகுதிகளில் காணப்படுகின்ற குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற மலர்களின் பெயரால் வழங்கப் பெற்றன. அதன் பின்னர் நாளடைவில் அந்நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கத்திற்கும் அந்தப் பெயர்களே வழங்கப்பெற்றன.

ஐவகை ஒழுக்கங்கள்

ஒவ்வொரு நிலத்திற்குரிய நிலம் மற்றும் பொழுதின் அமைப்பினைப் பொறுத்தே ஒழுக்கங்கள் சுட்டப்படுகின்றன. தலைவன், தலைவி ஒன்று சேருதல் குறிஞ்சியும் தலைவனின் பிரிவினை நினைத்து தலைவி ஆற்றியிருத்தல் முல்லையும் தலைவன், தலைவி ஊடல் கொள்ளுதல் மருதமும் தலைவனின் பிரிவினை ஆற்றாமல் தலைவி அரற்றுதல் நெய்தலும் தலைவனின் பிரிவினைக் குறிப்பிடுதல் பாலை ஆகிய ஐந்தும் ஐவகை ஒழுக்கங்களாகக் காட்டப்படுகின்றன. இந்த ஒழுக்கங்களுடைய நிமித்தங்களும் அவ்வவ்வொழுக்கங்களேயாகும். இந்த ஒழுக்கங்கள் யாவும் அந்த நிலங்களுக்கு உரியனவாக கூறப்பட்டாலும் அவை நடைமுறையில் எல்லா நிலத்திற்கும் பொதுவாக அமையக்கூடியவை என்று கூறலாம்.

காலம்

முதற்பொருளின் மற்றொரு பகுதியாகிய காலத்தினை பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். ஒரு வருடத்தைக் கூறுபடுத்துவது பெரும்பொழுது எனவும் ஒரு நாளைக் கூறுபாடு செய்வது சிறுபொழுது எனவும்

அழைக்கலாம். கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் போன்றவை பெரும்பொழுதுகள் ஆகும். கார் என்பது மழைபெய்யும் காலமாகும். அதாவது ஆவணி, புரட்டாசி மாதங்களாகும். கூதிர் எனப்படுவது குளிர்காலம் அதாவது ஐப்பசி, கார்த்திகை மாதங்களாகும். பனி பெய்யும் முன்காலம் முன்பனியாகும். அதாவது மார்கழித் திங்களும் தைத்திங்களும் ஆகும். பின்பனியானது மாசி, பங்குனி மாதங்களாகும். இளவேனிலாவது சித்திரையும் வைகாசியும் சேர்ந்த காலப்பகுதியாகும். ஆனியும் ஆடியும் சேர்ந்த காலப்பகுதி முதுவேனில் ஆகும்.

சிறுபொழுது என்று சொல்லப்படுவது ஒரு நாளினை ஆறு கூறிட்ட பகுதியாகும். சிறுபொழுது நாழிகை அடிப்படையில் கணக்கிடப்படுகிறது.

24 நிமிடம்	-	1 நாழிகை
4 மணி நேரம்	-	1 சிறுபொழுது
சிறுபொழுது	-	காலப்பகுப்பு
காலை	-	6 - 10 மணி
நண்பகல்	-	10 - 2 மணி
எற்பாடு	-	2 - 6 மணி
மாலை	-	6 - 10 மணி
யாமம் (இரவு)	-	10 - 2 மணி
வைகறை (விடியல்)	-	2- 6 மணி

இவ்வாறு ஐந்திணைகளுக்கும் பெரும்பொழுது, சிறு பொழுதுகள் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. நிலத்திற்கேற்ப இப்பொழுதுகள் தலைவன் தலைவியரிடத்தில் தோன்றும் காமக்குறிப்பினைச் சிறப்பிப்பது பற்றியாகும். இவையாவும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையனவாகும்.

வ. எண்	அகம்	புறம்	நிலம்	பொழுது
1	குறிஞ்சி - காதலர் கூடல்	வெட்சி - பகைவர் பசு கவர்தல்	மலையும் மலை சார்ந்த இடமும்	கூதிர் முன்பனி நள்ளிரவு
2	முல்லை - பிரிவில் ஆற்றியிருத்தல்	வஞ்சி - பகைவர் மேல் படையெடுத்து செல்லுதல்	காடும் காடு சார்ந்த இடமும்	கார்காலம் மாலை
3	மருதம் - காதலர் ஊடல்	உழிஞை - மதிலை முற்றுகையிடல், கைப்பற்றல்	வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும்	6 பெரும் - பொழுதும் வைகறை விடியல்
4	நெய்தல் - இரங்கல்	தும்பை - எதிர் நின்று போர் செய்தல்	கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும்	6 பெரும் பொழுதும் சாயுங்காலம்
5	பாலை - பிரிவு	வாகை - போரில் வெற்றி பெறுதல்	மலையும் காடும் வெப்பத்தினால் திரிந்த பகுதி	பின்பனி வேனில் நண்பகல்
6	பெருந்திணை - பொருந்தாக் காமம்	காஞ்சி -நிலையாமை		
7	கைக்கிளை ஒருதலைக் காமம்	பாடாண் - புகழ்தல்		

கருப்பொருள்

முதற்பொருளாகிய நிலம், காலம் ஆகியவற்றிலிருந்து தோன்றுவது கருப்பொருள் ஆகும். ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் தனித்தனி கருப்பொருள்கள் அமையும். தேவர், மக்கள், விலங்கு முதலியவற்றையும் உணவு, செயல் முதலியவற்றையும் பறை, யாழ் முதலியவற்றையும் இவை போன்றன பிறவற்றையும் கருப் பொருளெனச் சொல்லுவர். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”

(அகத்திணை. நூற். 20)

என்ற நூற்பாவால் விளக்குகின்றார்.

உரிப்பொருள்

ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிமைப்பட்ட பொருள் உரிப்பொருளாகும். இது அத்திணை வாழ்கின்ற மக்களுக்கு உரிய பொழுதாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே”

(தொல். பொருள். 16)

என்று வரையறுத்துள்ளார். மூவகைப் பொருள்களிலும் சிறந்ததாக விளங்குவது இதுவாகும். உரிப்பொருளில்லாமல் அகப்பாடல்கள் அமைவதில்லை.

குறிஞ்சி	-	புணர்தல் புணர்தல் நிமித்தமும்
முல்லை	-	இருத்தல் இருத்தல் நிமித்தமும்
மருதம்	-	ஊடல் ஊடல் நிமித்தமும்
நெய்தல்	-	இரங்கல் இரங்கல் நிமித்தமும்
பாலை	-	பிரிதல் பிரிதல் நிமித்தமும்

போன்றன ஐவகை நிலங்களுக்குரிய உரிப்பொருளாகும்.

திணைச் சமுதாய அமைப்பு

சங்க காலத்து மக்கள் நிலத்தோடு இயைந்த வாழ்வினை நடத்தினர் என்று தொல்காப்பியம் காட்டுகின்றது. சங்க காலகட்டமானது நான்கு வகையான ஒழுக்க வடிவங்களைக் கொண்டது. இது நான்கு வகையான இயற்கை

பின்னணியின் அடிப்படையிலமைந்த வாழ்க்கை நெறிகளைக் கொண்டதாகவும் நான்கு வகைப்பட்ட திணைச் சமுதாயங்களின் ஒட்டுமொத்த வாழ்க்கை நடைமுறைகளைக் கொண்டதாகவும் அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு நிலமும் மற்ற நிலங்களுடன் தொடர்பு கொண்டவை. மக்கள் நிலத்திற்கு ஏற்ற வகையில் தொழிலைச் செய்து கூட்டம் கூட்டமாக வாழ்ந்தனர். மக்கள் மலைப்பகுதி, காட்டுப்பகுதி, வயல் பகுதி, கடல் பகுதி என்னும் நான்கு வகை நிலங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு குழுக்களாக வாழ்ந்தனர். இந்தக் குழுக்களின் தனித்தன்மைகளை கொண்டதாக அமைந்தது தான் சங்ககாலச் சமுதாயம். இந்த நான்கு வகை சமுதாயங்களும் மலைசார்ந்த நிலப்பகுதி, காடு சார்ந்த மேய்ச்சல் நிலம், ஆறு சார்ந்த வளமான வயல்பகுதி, கடலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய வளங்கள் என்னும் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை.

நான்கு வகைச் சமுதாயங்களும் அங்கு கிடைக்கக்கூடிய இயற்கை வளங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டவை. ஒவ்வொரு நிலங்களுக்கு ஏற்றவகையில் வேளாண்மையானது வளர்ச்சி அடைந்தது. இந்த வேளாண்மை வளர்ச்சியின் காரணமாக இந்த நான்கு வகையான குழுக்களுக்கிடையே பலமாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. வேளாண்மை வளர்ச்சியடைந்ததினால் அந்தந்த சமுதாயத்தில் உணவுத்தேவையானது தன்னிறைவு அடைந்தது. இவ்வாறு நிறைவடைந்த காரணத்தினால் பண்டமாற்று முறையானது தோற்றம் பெற்றது. முதலில் அந்தந்த நிலத்திற்குள் நிகழ்ந்த உணவுப்பரிமாற்றம் பின்னர் பிற நிலங்களுக்கிடையே பண்டமாற்று முறையாக வளர்ச்சி பெற்றது. இப்படி நிலங்களுக்கிடையே நடந்த பண்டமாற்று முறையானது மற்ற நிலங்களிலுள்ள விளைபொருட்கள் தம் நிலத்தில் கிடைப்பதற்கு காரணமாக அமைந்தது. இந்த நிலப்பிரிவின் மூலமாக மனித இனத்தினுடைய தோற்றத்தினையும் அதன்

பண்பாட்டு வளர்ச்சியையும் அறிய முடியும். பண்டைய மனிதன் தன்னுடைய நாகரிக வாழ்க்கையை ஐந்து வகைகளில் கொண்டுள்ளான். அவை வேட்டையாடுதல் மூலமாக உணவு சேகரித்தல், நாடோடியாக வாழ்க்கையை நடத்துதல், ஆடு மாடுகளை மேய்த்தல், கடலில் சென்று மீன் பிடித்தல், தொழில் மயக்கம் கலந்த உழவுத்தொழிலை மேற்கொள்ளுதல் போன்றனவாகும். இவையாவும் குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் போன்ற நிலத்தினரால் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஒவ்வொரு நிலத்திலும் கிடைத்த இயற்கை வளங்கள் அந்தந்த நிலத்தின் நாகரீக வளர்ச்சிக்கு உதவியாக இருந்தது.

இனக்குழு வாழ்க்கை முறை

சங்ககாலச் சமுதாயமானது ஒரு இனக்குழு சமுதாயமாகும். மக்கள் இயற்கை வளங்களின் அடிப்படையில் இயற்கைச் சூழலுக்கு ஏற்றவகையில் கூட்டமாக வாழ்ந்தனர். அவர்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த நிலப்பகுதிகளை வரையறுத்துக்கொண்டனர். அவர்கள் வாழ்ந்த நிலத்திற்கு ஏற்றவகையில் நாகரீகத்தில் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளனர். இவ்வாறு மக்கள் சமூகமாக வளர்ச்சி அடைந்துள்ளனர்.

மலைசார்ந்த இடம் (குறிஞ்சி)

மலைப்பாங்கான இடமும் அதனைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளும் சேர்ந்த பகுதி குறிஞ்சி நிலமாகும். இந்த குறிஞ்சி நிலமானது நல்ல இயற்கை வளங்கள் நிறைந்த பகுதியாகும். இந்த நிலத்தினில் எங்கு பார்த்தாலும் பச்சைப்பசேலென்ற இயற்கையமைப்பே காணப்படும். இந்த குறிஞ்சி நிலத்தினை பண்டைய மக்கள் தங்களுடைய புணர்ச்சிக்குரிய இடமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

குறிஞ்சியின் வளங்கள்

பனியினால் சூழப்பட்டதாகக் காணப்படும் மலைப்பகுதியில் உயர்ந்த மரங்கள், செடி கொடிகள் என செழிப்பு நிறைந்திருக்கும். கோங்கு, வேங்கை முதலிய உயர்ந்த மரங்களும் சந்தணம், சண்பகம் போன்ற நறுமண மரங்களும் செழித்துக்காணப்படும். பல வண்ண மலர்களும் பூத்துக் குலுங்கி மலைப்பகுதியை அழகுபடுத்தும் ஆசினி, அசோகு, தேமா, பலா போன்ற பழ மரங்கள் செறிந்து தங்கள் விளைபொருட்களைக் கொடுத்து மலையை இனிமைப்படுத்தும், மலைமுழுவதும் மாதவி, மல்லிகை, முல்லை, குறிஞ்சி மலர்கள் நிறைந்து மணத்தினைப்பரப்பும். அங்குள்ள பழங்களை ஆண்குரங்குகள் உண்டு விட்டு தன்பெண்குரங்குகள் சாப்பிடுவதற்கு கொடுக்கும். பல வண்ணக் கிளிகள் அங்குமிங்கும் பறந்து கொண்டிருக்கும். பொன்னிற வண்டுகள் பூக்களிலுள்ள தேனை உறிஞ்சிக் கொண்டும் தேனீக்கள் ரீங்கார மிட்டும் அங்குமிங்கும் பறந்து கொண்டிருக்கும். ஆண்யானையானது மூங்கில்களை ஓடித்து தானும் உண்டு தன்னுடைய பெண் யானையின் கவுள் நிறையக் கொடுக்கும். இப்படிப்பட்ட குறிஞ்சி நிலமானது, பசுமை நிறத்தினாலும் இனிய தேனினாலும் நல்ல மணத்தினாலும் வண்டின் ஒலியினாலும் இன்பத்தை அளிக்கக் கூடியதாக விளங்கும். இவ்வாறான இனிமையானச் சூழல் குறிஞ்சி நிலத்தில் காணப்படுவதால்தான் புலவர்கள் இந்த இடத்தினை காதலர்கள் ஒருவரையொருவர் சந்தித்து இன்பம் அனுபவிக்கக் கூடிய இடமாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

மக்களின் வாழ்க்கை முறை

குறிஞ்சி நில மக்கள் சிறிய வீடுகளில் வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்கள் வீடுகட்ட இலவு மரக்கொம்பையும் ஈந்தின் இலையையும் பயன்படுத்தினர். அணிலும் எலியும் உள்ளே புகாதவாறு அமைத்த வீட்டில் வீட்டைச்சுற்றி முள்வேலி அமைத்தனர். வீட்டை காவல்காக்க நாய்களை வளர்த்தனர். இவர்கள் வேட்டையாடுதலையும் வேளாண்மை தொழிலையும் செய்தனர். அறுவடையான வயல்களில் சென்று கடப்பாறையால் குத்திக் கிளறி புல்அரிசி எடுத்தனர். வேட்டையாடிய குறவர்கள் மான்கறியை விரும்பி உண்டனர். யானை வேட்டையாடியவர்கள் அதனை கொடிக்கறியிட்டு சேமித்து வைத்துள்ளனர். வேட்டுவ இனப்பெண்கள் குறிஞ்சிநிலத்தில் பூத்த பூக்களைப் பறித்து பிறநிலங்களில் கொண்டு சென்று விற்பனா.

வாட்குடி பிறந்த மறவர்கள் கள்குடித்து கடன்பட்ட நிகழ்வும் உண்டு. பின் அவர்கள் பசுக்களை கவர்ந்து கள் விலையாகிய முன்கடனைத் தீர்த்துள்ளனர். ஆவினைக் கொடுத்து முன்கடனைத் தீர்த்த பிறகு ஏற்றை அறுத்துண்டனர். ஏற்றை அறுத்துண்டவர்கள் தங்கள் நடுவே மத்தளம் ஒலிக்க விற்பயிற்சி செய்து ஆடிக்களித்துள்ளனர். இதனை பெரும்பாணாற்றுப்படை 139-147-ஆம் வரிகள் விவரிக்கிறது.

தொழில் முறை

குறிஞ்சி நிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் வேட்டையாடுதல்தான் முதன்மையானத் தொழிலாக இருந்துள்ளது. இவர்கள் இனக்குழுவாக வாழ்ந்தனர். தங்களுக்கான உணவுத்தேவையினை வேட்டையாடுதல் மூலம்

பூர்த்தி செய்தனர். குறவர், எயினர், வேட்டுவர், கானவர் போன்ற மக்கள் இனக்குழுவாக வாழ்ந்திருந்தனர். இவர்களுக்கிடையேயும் தொழிலின் அடிப்படையில் பிரிவுகள் இருந்திருக்கின்றன. இப்படிப்பட்டவர்களை மூன்று நிலைகளில் பக்தவத்சலபாரதி அவர்கள் பகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

1. வேட்டையாடி உணவு சேகரித்தவர்கள்
2. வேட்டையாடி உணவு உற்பத்தி செய்தவர்கள்
3. வேட்டையாடி ஆநிரை கவர்ந்தவர்கள்

வேட்டையாடுதலை மட்டுமே முதன்மைத் தொழிலாக வேட்டையாடி உணவு சேகரித்தவர்கள் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் வேட்டையாடுதல் மூலமாக கிடைத்த உணவுப்பொருள்களை உண்டுள்ளனர். நாய் போன்ற காவல் விலங்குகளை தங்களுக்கு உதவியாக வைத்துள்ளனர். இவர்களை ‘வேடர் குடியினர்’ என அழைப்பர். இவர்கள் வேட்டைக்கு ஏற்ற ஆயுதங்களான கூர்மையான வில், அம்பு, வேல், கம்பு போன்றவற்றை பயன்படுத்தியுள்ளனர். வேட்டையாடி உணவு உற்பத்தி செய்தவர்கள் வேட்டையாடுதல் தொழிலையும் செய்தனர். அதே நேரத்தில் மலைச்சரிவுகளில் விவசாயத்தையும் செய்து வந்துள்ளனர். அவர்கள் வளர்க்கும் பயிர்களை உண்ண வருகின்ற காட்டு விலங்குகளை வேட்டையாடியுள்ளனர். இவர்கள் கானவன், நாடன், புனக்குறவன், குன்றக்குறவன் போன்ற பல பெயர்களாலும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். “திணை, ஐவன விவசாயம் நடைபெறாத பருவங்களில் வேட்டை முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்ட ‘வேடர்’ சமூகத்திலிருந்து ‘கானக்குறவர்’ சமூகம் பெருமளவு மாற்றம் பெற்ற ஒரு சமூகம் எனக் கருதலாம்”⁵.

⁵ பக்தவத்சல பாரதி - இலக்கிய மானிடவியல் - பக். 57.

வேட்டையாடி ஆநிரை கவர்ந்தவர்கள் எனும் மூன்றாம் வகையைச் சார்ந்தவர்கள் வேட்டையாடவும் செய்தனர் பிற பகுதிகளிலிருந்து ஆடுமாடுகளை திருடி வந்தும் வழிப் போக்கர்களிடம் அவர்கள் கொண்டு வருகின்ற உடைமைகளைக் கொள்ளையடித்தும் வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்கள் ஆயர்களிடமிருந்து ஆடுமாடுகளைத் திருடியும் வாணிபம் செய்தவர்களைத் தடுத்து அவர்களுடைய உடைமைகளைக் கொள்ளையடித்துள்ளனர். ஆநிரைகளை கவர்தலை தங்களுடைய முழு நேரத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்த மழவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள், சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. பிறருடைய வாணிபப்பொருள்களை கொள்ளையடித்ததால் ‘கொடுவில் ஆடவர்’ என்று பல இடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் எயினர், ஆறலைக் கள்வர், மழவர், மறவர், வாங்குடி மறவர் என்ற பெயர்களால் அறியப்பட்டுள்ளனர்.

பங்கிட்டு உண்ணுதல்

குறிஞ்சி நில மக்கள் வேட்டைக்குச் செல்லும் போது குழுவாகவே சென்றுள்ளனர். இவர்கள் வேட்டைக்கு பயன்படுத்தும் வேட்டைக்கருவிகள் ஒருவருக்கு என்று இல்லாமல் எல்லாருக்கும் உரியதாகக் காணப்பட்டுள்ளது. அதனால் வேட்டையில் கிடைத்த பொருள்களை தனக்கென்று மட்டும் வைத்துக் கொள்ளாமல் குழுவினர் அனைவரும் சமமாகப் பகிர்ந்து கொண்டுள்ளனர். இத்தகவலை நற்றிணை 85-ஆம் பாடல் வாயிலாக உணர்ந்து கொள்ள இயலுகிறது.

“கானவன் எய்த முளவு மான் கொழுங் குறை,
தேம் கமழ் கதுப்பின் கொடிச்சி, கிழங்கொடு
காந்தளும் சிறுகுடிப் பகுக்கும்”

(நற். 85:8-10)

இப்பாடலானது கானவன் வேட்டையாடிய முள்ளம் பன்றியின்
இறைச்சியைக் கொடிச்சி தம்முடைய சிறு குடியினருக்கு பங்கிட்டுக்
கொடுத்ததை விளக்குகிறது. இதேபோன்று இன்னொரு பாடலும்
பகுத்துண்ணலைக் குறித்து விளக்குகின்றது.

“..... கானவன்,
வில்லின் தந்த வெண் கோட்டு ஏற்றை,
புனை இருங் கதுப்பின் மனையோள் கெண்டி,
குடி முறை பகுக்கும் நெடுமலை நாட”

(நற். 336 : 3-6)

கானவர்கள் வேட்டையாடிக் கொண்டுவந்த ஆண்பன்றியினை
மனையோள் தம்முடைய குழு மக்களுக்கு பகுத்துக்கொடுத்த செய்தியை
மேற்கண்ட பாடலானது எடுத்துக்காட்டியுள்ளது.

வேட்டையாடிய சமூகத்தினில் பங்கு வைத்து பகுத்துண்ணுதல் என்பது
ஒரு கூட்டு வாழ்வினுடைய பண்பாடாகும். இது எல்லா வேட்டைச்
சமூகங்களிலும் இருப்பதைக் காண இயலுகிறது. சங்க கால இனக்குழு சமூக
மக்களும் காட்டில் வாழுகின்ற மக்கள் அலறுமாறு ஆநிரைகளைக் கொன்று
அவற்றைப் பெரிய கற்பாறையினுடைய முடுக்கில் வைத்து அதன் தசையினை
அறுத்துண்டனர் என்பதை அகநானூறு பின்வருமாறு சுட்டுகிறது.

“இரவுக் குறும்பு அலற நூறி, நிரை பகுத்து,
இருங் கல் முடுக் கர்த் திற்றி கெண்டும்
கொலை வில் ஆடவர்”

(அகம். 97: 4-6)

குறிஞ்சி நில மக்கள் இயற்கையோடு ஒன்றியே வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்கள் இயற்கையையே தெய்வமாக நம்பி போற்றி வாழ்ந்தனர். இயற்கைக்கு எதிராக எந்தவொரு செயலைச் செய்யவும் பயப்பட்னர். இயற்கை தீமை செய்தால் தண்டிக்கும் என்ற நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் அதற்குரிய ஓர் அறத்தையும் கொண்டிருந்தனர். அதனை கலித்தொகை 39-ஆவது பாடலானது அழகாக விளக்கியுள்ளது.

“சிறுகுடியீரே! சிறுகுடியீரே!
வள்ளி கீழ் வீழா; வரைமிசைத்தேன் தொடா
கொல்லை குரல் வாங்கி ஈனா-மலை வாழ்நர்
அல்ல புரிந்து ஒழுகலான்”

(கலி 39: 11-14)

அதாவது பிறரைத் துன்பப்படுத்தி வாழ்க்கை நடத்தினால் மலையில் வாழ்கின்ற நமக்கு தேனும் கிழங்கும் கிடைக்காமல் போகும் எனும் அறம் சார்ந்த ஒரு செய்தியைக் கலித்தொகைக் கூறுகிறது. சங்க கால வேட்டுவகுடிமக்கள் தம்மைப்போல் பிறரையும் நேசிக்கும் பொதுவுடைமைப் பண்புகளைக் கொண்டிருந்துள்ளனர். இதிலிருந்து பண்டைய மலைவாழ் சமூகமானது ஒரு இனக்குழு சமூகமாக இருந்துள்ளது என்பதை அறிய இயலுகின்றது.

காடு சார்ந்த இடம் (முல்லை)

காட்டுப்பகுதியும் அதனைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளும் முல்லை என அழைக்கப்பட்டது. இங்கு பலவகைப்பட்ட மரங்கள் நிறைந்து காணப்படும். இந்தக் காடுகளில் கார்காலத்தில் மேகங்கள் கறுத்து மழைபெய்யும், இவ்வேளைகளில் மயில்கள் தோகைவிரித்து ஆடும். மழை தூறல் போடுவதனால் வெயிலும் இல்லாமல் குளிரும் இல்லாமல் இதமானச் சூழலானது நின்று நிலவும். முல்லை மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கி எல்லாவிடங்களிலும் மணம்பரப்பிக் கொண்டிருக்கும். மரங்கள் அடர்த்தியாக நிற்பதால் எங்கும் நிழலும் பொய்கையுமாக காட்சி அளிக்கும். மான்கள் தம்முடைய இணையுடன் சேர்ந்து பள்ளங்களில் தேங்கி நிற்கின்ற நீரைப்பருகித்திரியும்.

முல்லைநிலத்தில் வாழும் ஆயர்கள் காலவேளைகளில் தங்களுடைய ஆடுமாடுகளைக் கொண்டு வந்து மேயவிட்டுவிட்டு பின்னர் மர நிழலில் அமர்ந்து கொண்டு புல்லாங்குழல் இசைத்து இனிய இசையை எழுப்புவர். மேய்ச்சலானது முடிந்தபிறகு மாலைவேளையில் கன்றும் கறவையும் கொண்டு தம்முடைய வீட்டிற்குத் திரும்புவர். இந்நிலத்துக்குரிய பெரும்பொழுது கார்காலம். சிறுபொழுது மாலைநேரம் ஆகும். இப்பகுதியில் பெரும்பாலும் மாலைநேரம் துவங்கி நள்ளிரவு முடியும் வரையில் மழைபெய்து கொண்டிருக்கும். வேலையின் காரணமாகப் பிரிந்து சென்ற தலைவனை நினைத்து ஆற்றியிருக்கும் தலைவியையும் அந்த தலைவியினுடைய அழகிய நலன்களை நினைத்து வருத்தம் கொள்ளுகின்ற தலைவனுடைய இயல்பினையும் இந்த நிலத்தினில் காணலாம். இப்படிப்பட்ட சூழலை பாடுபொருளாகக் கொண்டு புலவர்கள் தங்கள் பாடல்களை இயற்றுவர்.

ஆயரின் குடியிருப்புகள்

முல்லை நிலத்தினில் ஆயர்கள் நிலையான குடியிருப்புகளில் வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்கள் பருவகால நிலைகளின் மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப மேய்ச்சல் நிலங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து இடம் பெயர்ந்து சென்று கால்நடைகளை வளர்த்து வந்துள்ளனர். நிலையான குடியிருப்புகளில் வாழ்ந்துள்ளதால் இவர்கள் ‘காடுறை இடையன்’ என அழைக்கப்பட்டனர். புறவு, முல்லை, வன்புலம், கொல்லை, கானம் போன்ற பல பெயர்களால் காட்டுப்பகுதியானது அழைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயர்கள் புல்லினால் வேயப்பட்ட அழகிய முற்றத்துடன் கூடிய வீடுகளில் வாழ்ந்துள்ளனர். ஆயர்கள் தங்கள் வாழ்விடங்களைச் சுற்றி வேலி அமைத்திருந்தனர். இவர்களுடைய வீட்டின் கூரைகள், வரகு, வைக்கோலால் வேயப்பட்டிருந்தன. கோவலர்கள் தங்களின் ஆநிரைகளை பிற விலங்குகளிடமிருந்து காப்பதற்காக இரவுநேரத்தில் பெரிய மரக்கட்டைகளை எரித்துள்ளனர். ஆயர்கள் தங்களுடைய வாழிடத்தில் சிறு வண்டிகள், கலப்பைகள் போன்றவற்றை வைத்திருந்தனர். இவர்கள் தாங்கள் நிலையாக இருக்கக்கூடிய இடத்தில் நிலையான குடியிருப்புகளையும் புதியதாகச் செல்லுமிடங்களில் தற்காலிக குடியிருப்புகளையும் அமைத்துக்கொண்டுள்ளனர்.

ஆயர் குழுக்கள்

ஆயர்கள் குழுக்களாக வாழ்ந்தனர். அவர்களுக்கிடையே தனித்தனியாக குடிகள் அமைந்திருந்தது. ஆயர்களுள் பலவகைப் பிரிவினர் இருந்துள்ளனர். அண்டர், ஆயர் போன்றவர்களும் அவர்களுள் நல்லாயர், நல்லினத்தாயர், புல்லினத்தாயர், கோவினத்தாயர் போன்ற குடிகளும் இடையரில் காடுறை இடையன், கோட்டினத்தாயர், குடவர், கோவலர், பூழியர், பொதுவர் போன்றோர்களும் காணப்பட்டனர்.

ஆயர் தொழில்கள்

ஆயர்கள் மேய்த்தல் தொழிலையும் வேளாண்மைத் தொழிலையும் பால்பொருட்களை விற்கக்கூடிய தொழிலையும் செய்துள்ளனர்.

மேய்ச்சல் தொழில்

ஆடு மாடுகளை மேய்த்தலே முல்லைநில ஆயர்களுடைய முதன்மைத் தொழிலாகும். இவர்கள் ஆடு, காளை போன்ற விலங்குகளை வளர்ந்தனர் என்பதை அகம். 274, குறுந்தொகை 221,279 போன்ற பாடல்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. ஆயர் என்ற பெயரானது ஒரு பெருங்குழுவினுடைய பெயராகவே இருந்துள்ளது. இவர்களுள் மாடுகளை வளர்த்தவர்கள் நல்லினத்தாயர்கள் எனவும் பசுவை வளர்த்தவர்கள் கோவினத்தாயர்கள் எனவும் ஆடுகளை வளர்த்தவர்கள் புல்லினத்தாயர்கள் எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆயருடைய மனைவியான ஆயமகளிர் விடியற்காலையிலே எழும்பி மத்தைக் கொண்டு தயிரைக்கடைந்து மோரை குடத்தினில் நிரப்பி தலையில் சுமட்டாக வைத்துக் கொண்டு பிற இடங்களுக்கு கொண்டுசென்று விற்பாள். அதன்வாயிலாகக் கிடைத்த உணவைத் தன்னுடைய சுற்றத்தினருடன் சேர்ந்து பங்கிடுவாள். அவள் உருவாக்கிய நெய்யினை பொன்காசுக்காக விற்காமல் அதற்குப் பதிலாக எருமையினையும் பசுவையும் வாங்கியுள்ளாள். கலித்தொகையின் 103-வது பாடலில் வரும் ‘இவன் கோவினத்து மகனல்லவோ’ என்ற சொல்லும் கலி. 113-வது பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள ‘பகை அஞ்சாப் புல்லினத்து ஆயர் மகன் யான்’ என்ற சொல்லும் ஆயர்களுடைய சிறப்பை விளக்குகின்றன “உலகளாவிய நிலையில் ஆயர் வாழ்வானது பெரும்பாலும் நாடோடித் தன்மை சார்ந்ததாகவே காணப்படுகிறது. அதனால் தான் அவ்வகை வாழ்வுமுறை ஆயர் நாடோடியம் (Pastoral nomadism)

என்றழைக்கப்பட்டது”⁶. ஆயர்கள் பருவ காலங்களுக்கு ஏற்ப ஆநிரைகளை வெவ்வேறு இடங்களுக்கு கொண்டு சென்று மேய்த்துள்ளனர். அவர்கள் கன்றுக்குட்டிகளைத் தாயிடமிருந்து பிரித்து வீட்டில் கட்டிவிட்டு அவற்றை மேயவைப்பதற்காக ஓட்டிச் செல்வர்.

வேளாண்மை

முல்லை நிலத்தினில் இதமான சூழல் நிலவுவதால் முல்லைநில ஆயர்கள் மழையைப்பயன்படுத்தி விவசாயத்தைச் செய்தார்கள். எந்த இடங்களிலெல்லாம் நீர்வளமும் நிலவளமும் இருந்ததோ அங்கெல்லாம் விவசாயம் செய்துள்ளனர். இச்செய்தியினை நற்றிணைப் பாடலானது,

“கொல்லைக் கோவலர் குறும்புனம் சேர்த்த
குறுங்காற் குரவின் குவியினர் வான்பு
ஆடுடை இடைமகன்”

(நற். 266:1-3)

என எடுத்துக்காட்டுகிறது. கால்நடை வளர்த்தலே முல்லை நிலத்திற்குரிய முதன்மையான தொழிலாகக் காணப்பட்டாலும் ஆயர்கள் வேளாண் தொழிலையும் செய்துள்ளனர். அவர்கள் கலப்பையைக் கொண்டு உழுது அதில் விவசாயம் செய்துள்ளனர். ஆயர்கள் வரகு பயிரிட்டதை நற்றிணை 121-வது பாடல் இயம்புகிறது. ஆயர்கள் மேய்த்தலையும் பல்வேறு தானியங்கள் பயிரிட்டதையும் அகம். 394-வது பாடல் எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. இவ்வாறு ஆயர்களுடைய விவசாய வளர்ச்சியானது மேம்பட்டதைக் குறித்து பெரும்பாணாற்றுப்படை நூல்வழி அறிய இயலுகின்றது.

⁶ பக்தவத்சல பாரதி - இலக்கிய மானிடவியல் - பக். 104.

உற்பத்தி முறை

முல்லைநிலத்தினில் உற்பத்தி முறையானது கால்நடை சார்ந்ததாகவே உள்ளது. இங்கு கோவலர், இடையர், ஆயர், ஆய்ச்சியர் வாழ்ந்தனர். இவ்விடையர்கள் எருமைகளை வளர்த்தனர். இவர்கள் ஆடுமாடுகளை வனவிலங்குகளிடமிருந்து பாதுகாக்க பல உத்திமுறைகளைக் கையாண்டனர். அவர்கள் தீயிடல், கொம்பு ஊதுதல், சீழ்க்கை அடித்தல் போன்ற முறைகளைப் பயன்படுத்தி வனவிலங்குகளை விரட்டினர். ஆண்கள் ஆடுமாடுகளை மேய்ப்பவர்களாகவும் வெட்சி வீரர்களாகவும் இருந்தனர். பெண்கள் ஆடுமாடுகளிலிருந்து கிடைக்கின்ற உணவுப்பொருட்களை உற்பத்தி செய்பவர்களாகவும் அவற்றைக் கொண்டு பிறநிலங்களில் விற்பவர்களாகவும் இருந்தனர். முல்லை நிலமானது கால்நடைகளை வளர்க்கும் விதமாகவும் வேளாண்மையைப் பெருக்கும் வகையிலும் இருந்தது. முல்லை நிலத்தினில் உளுந்து, அவரை, வரகு, நெல் முதலிய தானியங்கள் பயிரிடப்பட்டன. இவர்களுடைய விவசாய முறையானது குறிஞ்சி நிலத்தினை விடவும் வளர்ச்சி பெற்றதாகக் காணப்பட்டது. பால், தயிர், மோர், நெய் முதலிய பொருள்கள் பண்டமாற்றம் செய்யக் கூடிய பொருள்களாக இருந்தது.

ஆநிரைக் கவர்தல்

முல்லை நிலத்தினில் ஆநிரைக் கவர்தலானது காணப்பட்டது. ஆடுமாடுகளைத் திருடிச் செல்லக்கூடிய வெட்சி வீரர்களிடமிருந்து கால்நடைகளை காப்பாற்ற வேண்டியதிருந்தது. இவ்வாறு ஆடுமாடுகளை திருடிச்செல்கின்ற வீரர்களை எதிர்த்து நிற்பதற்கு வீரமிக்க ஆண்மகன்கள்

தேவைப்பட்டனர். அப்படிப்பட்ட வீரமிக்க ஆண்மக்களை மக்கள் மதித்தனர். பின்னர் இப்படிப்பட்ட சிறந்த வீரரையே தலைவராக வைத்தனர். முல்லை நில ஆண்மகன்கள் வீரத்தினில் சிறப்புடையவராக விளங்கினர். ஆண்மகன்கள் ஆநிரைகளை மீட்கச் செல்லும்போது இறந்துபடநேரிட்டால் அவர்களுக்கு நடுநல் நட்டு வழிபட்டனர். இவ்வாறு முல்லைநில ஆயர்கள் வீரர்களாக விளங்கினர்.

வயல் சார்ந்த இடம் (மருதம்)

வயலும் அதனைச்சார்ந்த சுற்றுவட்டாரப் பகுதிகளும் மருதம் என்று அழைக்கப்பட்டது. வளம் நிறைந்த பகுதி மருத நிலமாகையால் இங்கு வற்றாத நீருடைய ஆறு, குளங்கள் காணப்படும். இங்குள்ள குளங்களில் நீர் நிறைந்து அதில் செவ்வாம்பல் பூக்கள் மலரும். தாமரை மலர்களும் பூத்துக்குலுங்கும். அங்குள்ள குளங்களில் மீன்கள், நண்டுகள் துள்ளித்திரியும். ஊர்களிலுள்ள வீடுகளின் முற்றத்தினில் கன்றுகள் கட்டப்பட்டிருக்கும். வேளாண்மையினால் புகழ்பெற்றது மருதநிலமாகும். அங்குள்ள மணற்பரப்பினில் நெற்குடு வைக்கப்பட்டிருக்கும். இப்படிப்பட்ட வளம்நிறைந்த மருத நிலத்தினில் விலைமகளிரும் இருப்பர். அவர்களுடன் இன்பம் நுகரும் எண்ணத்தை மட்டுமே கொண்ட தலைவனும் இருப்பான். இதனைக் கண்ட தலைவிக்கு தலைவனுடன் பிணக்கானது ஏற்படும். இந்த பிணக்கத்தினைத் தீர்க்க சிலர் வாயில்களாக வருவர். இத்தகைய சூழல்களை மையமாக வைத்துப் புலவர்கள் பாடல்களை இயற்றுவர்.

மருதநில மக்கள்

மருத நிலத்தினில் உழவர், உழத்தியர், கடையர் போன்ற இனக்குழுமக்கள் வாழ்ந்தனர். நிலத்தினை வரையறுத்துக் கொண்ட நிலவுடைமைச் சமுதாயத்திற்குப் பின்னர் கிழார் என்ற பெயரிலும் வேளிர் என்ற பெயரிலும் குறு நிலமன்னர்களாகவும் பிறராகவும் வாழ்ந்துள்ளனர். சிறுகுடி கிழான் பண்ணன் என அகம் 54-ஆம் பாடலும் ஒல்லையூர்க் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன் என புறம் 242-ஆவது பாடலும் மையூர்கிழான் என பதிற். 90-வது பாடலும் நிலவுடைமையாளர்களைக் குறித்ததாக அமைந்துள்ளது. வேளிர் என்ற குறுநில மன்னர்களும் பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். நீர் நிலவளங்கள் நிறைந்த பகுதியில் வேளிர்கள் வாழ்ந்தனர் எனவும் அவர்கள் நெற்தானியங்களை விளைவித்துக் குவித்தனர் என்பதையும் புறம். 24-வது பாடலானது எடுத்துக் காட்டியுள்ளது.

மருத நில மக்கள் வாழ்ந்த இடம் ஊர் என்று அழைக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் வாழ்ந்த மன்னர்கள் காட்டினை அழித்து நாடாக்கி குளத்தைத் தோண்டி வளத்தை ஏற்படுத்தினர். வயல்களை உருவாக்குபவர்களை தெய்வத்திற்கு இணையாகக் கருதினர். சங்க இலக்கியத்தில் பலபாடல்கள் நிலவுடைமைச் சமூகமான மருதநிலத்தினைப்பற்றிக் கூறுகிறது.

வளமிக்க வாழ்வு

உழவர்கள் வளமிக்க வாழ்வை வாழ்ந்தனர். விவசாயத்தினை முதன்மைத் தொழிலாகச் செய்து அதன் மூலம் முன்னேற்றத்தைக் கண்டனர். இதன் மூலமாக இவர்கள் செல்வச் செழிப்பு மிக்கவராகக் காணப்பட்டனர். விவசாயம் செய்த நேரம் போக மீதி நேரத்தைப் பலவகைகளில் பொழுதுபோக்கினர். அவர்கள்

வீடுகளில் மீன் உணவினைச் சமைத்து உண்டுள்ளனர். கள்ளினைக் குடித்து மயங்கினர். விடியற்காலையிலே விவசாயம் செய்வதற்காக உழவன் ஏற்பூட்டிச் செல்வான். அவனுக்கு பக்க பலமாக உழத்தி செயல்படுவான். நீர்வளம் மிக்க பொய்கையினில் தன்காதலியுடன் குளித்து மகிழ்வான் தலைவன். உழவர்களுடைய ஊரானது நெருக்கமான வீடுகளாலமைந்த அச்சமில்லாத இடமாகக் காணப்பட்டது. அவர்களுடைய வீடுகளில் பெரிய முற்றங்கள் காணப்பட்டன. இவர்கள் காவலுக்காக விலங்குகளை வளர்த்தனர். நெல்லரிசிச் சோற்றையும் கீரைவகைகளையும் மீனையும் உணவாக உண்டனர்.

நிலவுடைமைச் சமூகம்

ஆரம்பகாலத்தில் பொதுமயமானதாக செயல்பட்ட உழவர்கள் காலம் மாறமாற தங்களின் வாழ்விடங்களையும் குடியிருப்புகளையும் எல்லைக்குட்படுத்தி நிலவுடைமைச் சமுதாயத்திற்கு மாற்றம் பெற்றனர். நெல், கரும்பு முதலிய பயிர்கள் உணவு உற்பத்தியின் மையமாக விளங்கியுள்ளது. உழவர்கள் காட்டினை அழித்து செம்மைப்படுத்தி அதை விளைநிலமாக்கினார்கள். அந்நிலங்களை தங்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்துள்ளனர். இவ்வாறு மருத நிலத்தை விரிவுப்படுத்தி அதைத்தங்களது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தவர்கள் தான் இனக்குழு தலைவர்களாகவும், கிழார்களாகவும் மன்னர்களாகவும் மாற்றம் அடைந்துள்ளனர். உற்பத்தியானது அதிகரித்த போது அவற்றைப்பாதுகாக்க வீரர்களை வைத்திருந்தனர். மருதநில பொருளாதாரத்தின் மையமாக இவர்கள் விளங்கினார்கள். இப்படிப்பட்ட வளர்ச்சியானது இவர்களை நிலப்பரப்புகளின் மீது அதிகாரம் கொண்டவர்களாக மாற்றியது. இவ்வாறான சூழலில்தான் இவர்கள் தலைவர்களாக, மன்னர்களாக ஏற்றம் பெற்றுள்ளனர்.

மருத நிலமானது தனது தேவையைவிட அதிக அளவில் உணவை உற்பத்தி செய்தது. குறிப்பாக நெல், கரும்பு முதலியவற்றின் உற்பத்தியில் மருதநிலமானது அதிகஅளவு உற்பத்தியைக் கண்டது. கால்நடை மற்றும் கலப்பையின் பயன்பாட்டினால் உற்பத்தியில் மருதநிலமானது அதிகஅளவு உற்பத்தியைக் கண்டது. இந்த உற்பத்தியளவானது கிழார்களிடமும் மன்னர்களிடமும் குவியத்தொடங்கியவுடனே அதிகாரமுறையானது வலுவடையத் தொடங்கியுள்ளது. இங்ஙனம் கிழார்களும் மன்னர்களும் சிறுசிறு நிலப்பரப்புகளில் சுதந்திரமான தனித்தனி அதிகாரமையங்களாக செயல்பட்டுள்ளனர். வீரர்களுக்கு உணவு கொடுத்தல், பாணர் மற்றும் இரவலர்களுக்குவிருந்து படைத்து பரிசளித்தல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அவர்களின் பொருளாதார வலிமையானது மதிப்பிடப்பட்டது. காலம் மாற மாற மருதநில இனக்குழு தலைவர்கள் நில உடைமையாளர்களாகவும் அதிகார மையங்களாகவும் மாறினார்கள். தங்களது உற்பத்தியையும் நிலங்களையும் பாதுகாக்க வேண்டிய கடப்பாடுடையவர்களாயினர்.

கடல் சார்ந்த இடம் (நெய்தல்)

கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியும் நெய்தல் நிலம் என அழைக்கப்பட்டது. கடற்பகுதியானது சுற்றுமுற்றும் நீலக்கடலுடன் மணற்பரப்புடன் தோற்றமளிக்கும். அங்கு புன்னை, தாழை, ஞாழல், நெய்தல், பனை முதலிய பல மரங்கள் செறிந்து காணப்படும். அந்த மரங்களில் நாரை, அன்றில், கொக்கு கடற்காகம் முதலிய பறவைகள் வாழும். நாரை, கொக்கு போன்றவை கடலிலுள்ள மீனைக் கொத்தி உண்ணும். மீன் பிடித்தலாகிய வேலையின் காரணமாக பிரிந்திருக்கக் கூடிய தலைவனை நினைத்து வருந்தியிருப்பாள் தலைவி. இதனை மையப்பொருளாகக் கொண்டு பாடல் புனைவர் புலவர்.

குடியிருப்புகள்

நெய்தல் நிலமக்கள் தங்கள் குடியிருப்புகளைக் கடற்பகுதியை ஒட்டியே அமைத்தனர். கடல்வளத்தினை நம்பி வாழ்கின்ற இவர்கள் கடற்கரையின் பக்கத்திலுள்ள மணற்பரப்பினில் தங்கள் வாழிடங்களை அமைத்து வாழ்ந்தனர். இவர்களுடைய வாழ்விடங்கள் பாக்கம், குப்பம், பரப்பு போன்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டன. நெய்தல் திணையில் பட்டினம் எனும் ஊர்களும் இருந்துள்ளன. இவர்கள் குடிசை, உயர்ந்த மாடங்கள் கட்டி வாழ்ந்துள்ளனர். சிறிய வீடுகள் பனையோலையால் வேயப்பட்டிருந்ததை நற்றிணை 354-வது பாடலும் தாழைமடலால் வேயப்பட்டிருந்ததை நற்றிணை 370-வது பாடலும் நீர்முள்ளிச் செடிகளால் வேயப்பட்டிருந்ததை நற்றிணை 207-வது பாடலும் காயல் எனும் புல்லால் வேயப்பட்டிருந்ததை அகம் 370-வது பாடலும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன.

குழுக்கள்

பரதவர், கடலர், திமிலர், நுளைஞர், உமணர், வலைஞர், அளவர் போன்ற குடிகள் நெய்தல் நிலத்தினில் இருந்துள்ளன. இவர்கள் வெவ்வேறு தொழில்கள் செய்துள்ளனர். பரதவர்கள் திமில்களில் கடலுக்குச் சென்று மீன் பிடித்தனர். பரதர் குடியினர் நாவாய், வங்கம் முதலிய பெரிய தோணிகளில் கடல்வழியாக வாணிபம் செய்தனர். மீனவர்கள் மீன் வேட்டுவர் என அழைக்கப்பட்டனர். இதை அகம். 270-வது பாடல் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. மேலும் பரதவர்கள் கொடுத்திமில் பரதவர், திண்திமில் பரதவர், பெருங்கடற் பரதவர், வான்திமிற் பரதவர் போன்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

தொழில்கள்

இவர்கள் கடற்கரையிலும் கழிக்கரையிலும் உவர் நிலத்திலும் உப்பினை விளைவித்தனர். மேலும் மீன் பிடித்தல், முத்துக்குளித்தல், சங்கறுத்தல், உப்பு விளைவித்தல், பவளம் எடுத்தல், மரக்கலம் கட்டுதல், மீன் உலர்த்துதல், கடல் வணிகம் மேற்கொள்ளுதல், உப்பினை மற்ற மக்களுக்கு விற்பனை, பண்டமாற்றம் முதலிய தொழில்களைச் செய்தனர். இவர்கள் வங்கம், நாவாய், கப்பல், கலம் முதலியவற்றை தொலைதூரப் பயணத்திற்கும் பண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டு வணிகம் செய்வதற்கும் மீன் பிடிக்கவும் பயன்படுத்தினர்.

பங்கிடுதல்

பங்கிட்டுக் கொள்ளுதலை ஒரு சிறந்த விழுமியமாக நெய்தல் நில மக்கள் கொண்டிருந்தனர். மீன் பிடித்துக் கொண்டுவந்து அதனை இரந்தோர்களுக்கு பாத்திரங்கள் நிரம்புமாறு வழங்குவார்கள். மீதியுள்ளவற்றை தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொள்வார்கள். பிறகு அதனை விலைகூறி விற்று பொருளீட்டுவர் என்பதை அகநானூற்றுப்பாடலானது,

“அயிர் திணி அடைகரை ஒலிப்ப வாங்கி,
பெருங் களம் தொகுத்த உழவர் போல,
இரந்தோர் வறுங் கலம் மல்க வீசி”

(அகம். 30:7-9)

என விளக்கியுள்ளது. நெய்தல் நிலமானது மீன், கருவாடு, உப்பு முதலியவற்றை உற்பத்தி செய்தது. பரதவர்கள் மீன்பிடிதொழிலுக்காகப் பலவகையான வலைகளைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். இவர்கள் இரவுப்பொழுதினில் கடலுக்குள்

செல்வதால் இடம் மற்றும் திசையினை அறிய கடற்கரையிலமைந்த மணற்திட்டுகளில் விளக்கேற்றி கலங்கரை விளக்கம் போன்ற அமைப்பை உருவாக்கி வைத்திருந்தனர்.

குழுச்செயல்பாடு

கடலுக்குள் சென்று மீன்பிடித்தல் என்ற தொழிலானது ஒரு கூட்டுத்தொழிலாகும். மீன்பிடித்துக் கொண்டு திரும்பி வருவதற்கு நாள், வாரம், மாதங்கள் ஆகலாம். ஆகவே இரண்டு மூன்று பேர்களோ அல்லது குழுவாகச் சேர்ந்தோ மீன்பிடித்தல் தொழிலினைச் செய்தனர். இத்தகைய குழுச் செயல்பாடானது சங்க காலம் முதல் இன்று வரை நின்று நிலவுவதைக் காண முடிகிறது. இன்றுக் கூட கட்டுமரத் தொழிலில் ஒரு சிறுகுழுவாக கடலுக்குள் சென்று மீன்பிடித்து வருவதைக் காண முடிகிறது. இங்ஙனம் மீன்பிடித்துக்கொண்டு கரை திரும்பும் மீனவர்கள் கிடைத்த மீன்களைப் பங்கிட்டுக் கொள்வார்கள்.

மணல் சார்ந்த பகுதி (பாலை)

கூழாங்கற்கள், பரற்கற்கள், பதுக்கைகள் நிறைந்த இடம், வெம்மையான சுரம் என்றெல்லாம் அழைக்கப்படுவது பாலை நிலமாகும். இவ்வாறு அழைக்கப்படுவதிலிருந்தே வளமற்ற பகுதியே பாலை நிலம் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடியும். குறிஞ்சி நிலமும் முல்லைநிலமும் தங்களுடைய நல்ல தன்மையை இழந்து முறைமையால் திரிந்து உருவானதே பாலைநிலம் என சிலப்பதிகாரம் கூறியுள்ளது. உடன்போக்கு போகும் தலைவன், தலைவி

போன்றோர் செல்கின்ற வழிகள் குறித்த வருணனைகள் பாலையிலத்தின் கடுமையைச் சுட்டுகின்றன. குறிஞ்சி, முல்லை சார்ந்த வளம் குறைந்த அல்லது உணவு ஆதாரங்கள் குன்றிய பகுதியே பாலை என வருணனை செய்யப்பட்டுள்ளது.

குறிஞ்சி, முல்லை நில மக்கள் இயற்கையாகக் கிடைத்த உணவு ஆதாரங்களைப் பெரிதும் நம்பி வாழ்ந்தனர். இவர்கள் உணவு ஆதாரமானது குறையும் போது இடம்பெயர்ந்து வேளாண்மை செய்வதற்குரிய நிலம்பெயர்ந்து நிலம் தேடிச் சென்றதன் விளைவுதான் மருதநிலத்தின் தோற்றமாகும். மழை இல்லையெனில் வளம் குன்றும். அப்போது இடம்பெயர்ந்து செல்கின்ற வழக்கம் இருந்துள்ளது. அவ்வாறு குடிபெயர்ந்து சென்றதன் மூலமாக பாழ்பட்ட நிலமானது பாலை என்றழைக்கப்பட்டது. பசுக்கள் நிறைந்த முல்லைநிலமானது நீர் இல்லாமல் பாழடைந்த செய்தியை அகம். 155(6-16) - ஆம் பாடலானது எடுத்துக்கூறியுள்ளது. உடன்போக்காகச் சென்ற தலைவி பாழ்பட்ட நாட்டின் வழியாகச் சென்றாள் என்பதை அகம். 117(7-8) - வது பாடலும் கூறியுள்ளது. எயினர், வேட்டுவர், ஆறலைக் கள்வர் போன்றவர்கள் பாலை நில மக்களாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்களுள் எயினர் வேட்டையாடுபவர்களாகவும் மறவர் ஆநிரை கவர்பவர்களாகவும் ஆறலைக் கள்வர் வழிப்பறி செய்வோராகவும் இருந்துள்ளனர். இவர்களுடைய வாழ்விடங்கள் குறும்பு, பறந்தலை, சீறூர் போன்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ளன.

திணை மயக்கம்

ஒரு திணைக்குரிய பொருளானது மற்றொரு திணையில் மயங்கி இருத்தலே திணைமயக்கம் ஆகும். இதனைத் தொல்காப்பியமானது,

“திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை இலவே
நிலனொருங்கு மயங்குதல் இல்லென மொழிப”

(தொல். பொருள்: 14)

என்று கூறுகிறது. இருவேறுபட்ட பழக்கங்களையுடைய பண்பாட்டுக் குழுக்கள் அருகருகே வாழும்போதும், இரு குழுக்களுக்கிடையே பண்டமாறுதல் நிகழும் போதும் பண்டாட்டுக் கலப்பானது ஏற்படுவது இயற்கை. ஒரு நிலத்திலிருந்து மற்றொரு நிலத்திற்குப் பண்டமாற்றம், பொருளிட்டல், போர் இவற்றின் காரணமாகச் சென்று வருவது குறித்த சங்க இலக்கியப்பாடல்கள் இதற்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது. குழுக்களுக்கிடையேயுள்ள உறவின் அடிப்படையிலும் உணவு, பொருளாதாரம், பண்டமாற்றம், வாழ்வியல் சார்பு நிலை இவற்றின் காரணமாகவும் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலம் சார்ந்த மக்கள் பிற நிலங்களுக்குச் செல்வதும் உறவுகொள்வதும் அதன் காரணமாக ஒரு நிலத்திலுள்ள பண்பாடானது பிற நிலங்களுக்குப் பரவுவதும் இயல்பானதாகவே அமையும். தொல்காப்பியர் கருவும் உரியும் மட்டுமே மயங்கும் முதல் மயங்காது என்று கூறியுள்ளார். கருப்பொருள் மற்றும் உரிப்பொருட்கள் நேரடியாக மனித இனத்தின் நடத்தை முறைகளோடு தொடர்புடையவையாகும். நிலத்தின் கூறுகளான காலமும் இடமும் எல்லாநிலத்திற்கும் பொதுவாக அமையாது. சிறுபொழுது, பெரும் பொழுது முதலியவை புவிச் சூழலினைப் பொறுத்து வேறுபடும். அதுபோல குறிப்பிட்ட திணை சார்ந்த மக்கள் பிற திணையிலுள்ள மக்கள் மீது காதல் கொள்ளும் செய்திகளை சங்க இலக்கியமானது எடுத்தியம்பியுள்ளது.

இனக்குழு மக்கள்

சங்க கால மக்கள் திணையின் அடிப்படையில் வாழ்ந்து தாங்கள் வாழ்ந்த ஊர் அல்லது குடியிருப்புக்கு உரிய சமூகமாக ஒன்றிணைந்து காணப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் 'ஊர்ச் சமூகம்' 'கிராமச் சமூகம்' என்னும் வகையில் தங்களுடைய சமூக உறவுகளை வளர்த்துக் கொண்டனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் குடியிருப்பைச் சேர்ந்த ஆண்கள் குழுவாகச் சேர்ந்தே வேட்டைக்குச் சென்றுள்ளனர். வேட்டையில் கிடைத்த பொருள்களை தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொண்டுள்ளனர். முல்லை நிலத்தினில் ஆயர்களும் கொல்லைக் கோவலரும் சில வேளைகளில் கூட்டு வாழ்வினராகவும் வேறு சில நேரங்களில் தனிக் குடும்பத்தாராகவும் செயல்பட்டு இருந்துள்ளனர். ஆண்கள் குழுவாகச் சேர்ந்தே மலையுச்சிகளிலும் காடுகளிலும் சென்று தேன் சேகரித்து வந்துள்ளனர். பெண்களும் குழுவாகச் சேர்ந்தே காட்டுப்பொருட்களை சேகரித்துள்ளனர். நெய்தல் நிலத்தினில் உமணர்கள் உப்பை விளைவித்து அதனை ஊர்ச் சுற்றி விற்றுள்ளனர். பரவதப்பெண்கள் மீன்களை தங்களுடைய வட்டிகளில் சுமந்து கொண்டுச் சென்று பக்கத்திலுள்ள மருத நில கிராமங்களில் விற்றனர். இன்றைக்கும் இம்முறையானது நிலவிவருவதைக் காணலாம். “மருதத் திணையில் உழவர், கொல்லர், தச்சர், வண்ணார், பறையர், அந்தணர் என ஒவ்வொரு குடியினரும் தங்களுடைய ஊழியத்தை மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தங்களுக்கான தேவைகளை நிறைவு செய்து கொண்டார்கள். இந்த 'குடி ஊழிய முறை' (Jajmani System) சங்ககாலத்தில் மருதத் திணையில் ஓர் உச்ச நிலையை அடைந்தது எனலாம்”⁷.

⁷ பக்தவத்சலபாரதி - இலக்கியமானிடவியல் - பக். 144

சங்ககால அமைப்பானது ஒரு இனக்குழு சமூகமாகும். இனக்குழு அமைப்பிருந்த சமூகமானது ஒரு காலகட்டத்தில் நிலவுடைமை அமைப்பிற்கு மாறியுள்ளது. ஒரு சமுதாய அமைப்பானது எவ்வாறு இருந்ததென்பது உற்பத்தி முறையைக் கொண்டு தான் தீர்மானம் செய்யப்படுகிறது. “உற்பத்தி முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட மானிடவியலார் சமத்துவ சமுதாயம், தரநிலைச் சமுதாயம், வர்க்கம் சாதியச் சமுதாயம் என்ற மூன்று வகைகளைக் குறிப்பிடுகின்றனர்”⁸. இப்படிப்பட்ட அமைப்பானது அப்படியே சங்க இலக்கியத்தில் காண முடியவில்லை. ஆனால் பெ. மாதையன் அவர்கள் சீறார் மன்னர் சமுதாயம், முதுகுடி மன்னர் சமுதாயம், குறுநில மன்னர் சமுதாயம், வேந்தர் சமுதாயம் எனும் நால்வகை சமுதாய முறைகள் காணப்படுவதாக கூறியுள்ளார். ஒவ்வொரு நிலத்திலும் வெவ்வேறு வேலைகள் செய்கின்ற குழுக்கள் காணப்பட்டுள்ளன. ஐந்திணைகள் என்பவை நிலத்தின் அடிப்படையில் மட்டும் வேறுபடவில்லை. மக்கள், உணவு, உற்பத்தி முறை இவற்றிலும் வேறுபட்டவையாக உள்ளது. குறிஞ்சி நிலத்தினில் கானவர், குறவர், வேடர் முதலான குழுமக்கள் வேட்டையாடுதலையும் உணவு சேகரித்தலையும் செய்துள்ளனர். முல்லை நிலத்தினில் ஆயர், இடையர் போன்றோர் ஆடுமாடுகளைப் பராமரித்தும் இடம்விட்டு இடம்பெயர்ந்து விவசாயத்தினை செய்தும் வாழ்ந்துள்ளனர். மருத நிலத்தினில் உழவரும் தொழுவரும் விவசாயத்தினைச் செய்து வாழ்ந்தனர். நெய்தலில் பரதவர், வளையர், மீனவர், நுளையர், உமணர், போன்றோர் மீன் பிடித்தும் உப்பினை உற்பத்தி செய்தும்

⁸ ஞா. ஸ்ஹபன் - இலக்கிய இனவரைவியல் - பக். 50

வாழ்ந்துள்ளனர். பாலை நிலத்தினில் ஆறலைக் கள்வர், எயினர், மறவர் ஆகியோர் வேட்டையாடுதல், கொள்ளையடித்தல், ஆநிரைகளைக் கவர்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்து வாழ்ந்துள்ளனர். இங்ஙனம் ஒவ்வொரு திணையிலும் அந்தந்த திணைகளுக்கேற்ப மக்கள் குழுக்கள் இருந்துள்ளனர். இவர்கள் அந்தந்த நிலத்திற்குரிய இனக்குழு மக்களாக வாழ்ந்துள்ளனர்.

பண்டமாற்றம்

சங்க காலமானது ஒரு இனக்குழு சமூக அமைப்பைச் சார்ந்தது. ஒரு நிலத்தினில் விளைந்த விளை பொருட்களை மக்கள் இன்னொரு நிலத்திற்கு கொண்டு சென்று விற்று தமக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கி வந்துள்ளனர். இச்செய்தியை சங்க இலக்கியங்கள் தெளிவாகச் சித்தரித்துள்ளன.

பொதுவாக தமது திணையில் கிடைக்கின்ற பொருள்களை தமக்குள்ளே பிரிப்பதனால் மட்டும் உணவாதாரமானது முழுமையடைவதில்லை. கிடைக்கின்ற பொருட்களை பண்டமாற்றம் செய்வதன் மூலமாகத் தான் உணவாதாரத்தினை விரிவுப்படுத்தமுடியும். குறிஞ்சித் திணையின் மக்கள் பக்கத்து சமூகத்தில் உள்ளவரிடம் தம்மிடம் கிடைத்த உணவுப்பொருட்களைக் கொடுத்து தமக்குவேண்டிய உணவுப்பொருட்களை பெற்றுக்கொண்டுள்ளனர். வேடர்கள் கொண்டுவந்த மானினுடைய இறைச்சியைப் பெற்றுக் கொண்டு அதற்குப் பதிலாக உழவர் பெண்கள் வெண்ணெல் கொடுத்துள்ளதை புறம் 33 வது பாடல் இயம்பியுள்ளது. வேடர்கள் தாங்கள் வேட்டையாடிப் பெற்ற மான் இறைச்சியையும் யானையினுடைய தந்தத்தினையும் கொடுத்து தெருவில்

கள்ளாண்டு களித்த செய்தியை பதிற்றுப்பத்து 30-வது பாடல் வரிகள் காட்டியுள்ளது. மலையுச்சியில் கிடைக்கின்ற தேனையும் நிலத்தினில் விளைந்து கிடக்கின்ற கிழங்குகளையும் வேடர்கள் அகழ்ந்தெடுத்து அதை நெய்தல் நிலமக்களிடம் கொடுத்து அதற்குப் பதிலாக மீனையும் மதுவையும் வாங்கி மகிழ்ந்துள்ளனர் என்ற செய்தியை பொருநராற்றுப்படை 214, 215 ஆகிய பாடல்கள் கூறுகிறது.

சங்க கால கட்டத்தில் குறிஞ்சி நிலமக்கள் தேன், கிழங்கு, மான், இறைச்சி, மது முதலிய பொருட்களைப் பிற திணை மக்களுக்குக் கொடுத்துத் தங்களுக்குத் தேவையான பொருட்களைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இத்தகைய பண்டமாற்றமானது மக்களுடைய வாழ்வின் இடம்பெற்றுள்ளதைச் சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, பொருநர் ஆற்றுப்படை முதலிய நூல்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளன. முல்லைநில ஆயர் பெண்கள் பால், மோர், நெய், வெண்ணெய் போன்ற பால்பொருட்களைப் பிறகுடியினருக்குக் கொடுத்து அதற்கு பண்டமாற்றமாக நெல், பசு, எருமை உள்ளிட்ட பல்வேறு பொருட்களைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளனர் என்பதை,

“குறுநெறிக் கொண்ட கூந்தல், ஆய்மகள்
அளைவிலை உணவின் கிளைஉடன் அருத்தி,
நெய்விலைக் கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்
எருமை, நல்ஆன், கருநாகு பெறுதம்
மடிவாய்க் கோவலர் குடிவயிற் சேப்பின்

(பெ.பா. படை: 162-166)

எனும் பெரும்பாணாற்றுப்படை வரிகள் மூலம் உணர்ந்து கொள்ள இயலுகின்றது.

பிற திணைக்குடியின மக்கள் மருத நிலத்திற்கு வந்து தேவையான பொருள்களைப் பண்டமாற்றம் செய்து வாங்கிச் சென்றுள்ளதை புறநானூற்றுப் பாடல் காட்டியுள்ளது.

“காணுறை வாழ்க்கை, கத நாய், வேட்டுவன்
மான் தசை சொரிந்த வட்டியும், ஆய்மகள்
தயிர்கொடு வந்த தசம்பும், நிறைய,
ஏரின் வாழ்நர் பேரில் அரிவையர்
குளக் கீழ் விளைந்த களக்கொள் வெண்ணெல்
முகந்தனர் கொடுப்ப, உகந்தனர் பெயரும்”

(புறம். 33: 1-6)

அதாவது வேட்டை நாயையுடைய வேடன் மான் தசையையும் ஆயர்களிடமிருந்து பெற்ற தயிர் பாணையையும் உடையவன். அவனுக்கு உழவர் மகளிர் வெண்ணெல்லைப் பண்டமாற்றாகக் கொடுப்பர் எனக் கூறுகிறது.

ஐங். 47-வது பாடலானது பாண்மகள் மீனைக் கொடுத்து நெல்லை பெற்ற செய்தியைக் காட்டியுள்ளது. ஆட்டுப்பாலைக் கொடுத்து தமக்குத் தேவையான பொருட்களைப் பெற்ற செய்தியைக் குறுந்தொகை 221-ஆம் பாடலும் ஆய்மகள் நெய்யைக் கொடுத்து எருமை, பசு, கடுகு முதலியவற்றைப் பெற்றுக் கொண்ட செய்தியை பெரும்பாணாற்றுப்படை 155-165 வரையான பாடல் வரிகளும் எடுத்துரைத்துள்ளன.

நெய்தல் நிலத்தினில் காணப்பட்ட உப்பானது முக்கிய பண்டமாற்றுப் பொருளாக இருந்துள்ளது. பண்டமாற்று முறையில் உப்பின் தனித்த ஒரு ஆதிக்கமானது இருந்துள்ளது. உப்பின் காரணமாக நெய்தல் நிலத்தினில் வாழ்ந்த

மக்களுக்கு ஏனைய நிலத்தினில் உள்ள உணவுப் பொருட்கள் எளிதாகக் கிடைத்தன. பிற நிலங்களுக்கு உப்பினை கொண்டு செல்ல வேண்டி இருந்ததால் உமணர் என்ற தனித்த குழுவானது ஏற்பட்டுள்ளது. இவர்கள் நெய்தல் நிலத்திலுள்ள உப்பினை எடுத்துக் கொண்டு குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், ஆகிய நிலங்களில் கொண்டு சென்று விற்று பின் அங்கிருந்து தமக்குத் தேவையான பொருட்களை பெற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இதனைப் பற்றிய செய்திகளை அகம் 140, 159, 190, 206 நற்றிணை 211 ஆகிய பாடல்கள் மூலமாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. உமணர்கள் பண்டமாற்றம் செய்வதற்காகக் குடும்பமாகச் சென்றுள்ளனர். உப்பினைக் கொடுத்து நெல்லும், நெல்லினைக் கொடுத்து மான் தசையினையும் பெற்றுள்ளனர். இதன் காரணமாக நெய்தல் நிலமானது பிற நிலங்களைவிடவும் வளம் நிறைந்ததாகக் காணப்பட்டது.

நெய்தல் நிலத்து மக்கள் தாங்கள் விளைவித்த உப்பினையும் தான் பிடித்த மீன்வகைகளையும் பிற திணைகளுக்குக் கொண்டு சென்றுள்ளனர். உப்பு வணிகர்கள் உப்பினை விற்பதற்காகவும் நெல்லுக்குப் பண்டமாற்றாகக் கொடுப்பதற்கு கடுமையான வெயில் காலங்களிலும் சுற்றித் திரிந்துள்ளனர். அவர்கள் எருது வண்டியில் விற்கச் சென்றுள்ளனர். அப்போது அந்த எருதுகள் வேகமாகச் செல்வதற்காக கதழ்கோல் (காற்றுக்கோல்) கொண்டு அடித்து ஓட்டியுள்ளனர் என்பதை அகநானூறு பின்வருமாறு கூறுகிறது.

“பெருங்கடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடிப் பரதவர்
 இருங்கழிச் செறுவின் உழாஅது செய்த
 வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
 கதழ்கோல் உமணர்

(அகம். 140: 1-4)

நெய்தல் நிலத்திலுள்ள உப்பினை வண்டிகள் மட்டுமில்லாமல் மூட்டைகளாகவும் கட்டிக் கழுதைகளின் மேலேற்றி அதனை மற்ற ஊர்களுக்குக் கொண்டு சென்றுள்ளனர் என்பதை அகம். 207-வது பாடல் கூறுகிறது. இவர்கள் மீன்களையும் கருவாடுகளையும் மற்ற திணைகளுக்குக் கொடுத்து நெல் பெற்றதை ‘மீன் கொடுத்து நெற்குவைஇ’ என்ற தொடரும் மீனுக்கு ஈடாக பயிறு பெற்றதை ‘அரிகாற் பெரும்பயறு நிறைக்கும்’ என்ற தொடரும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

பண்டமாற்றம் மூலமாக பல்வேறு திணை குடியினருக்குள் ஒருவகையான பண்பாட்டுத் தொடர்பானது இருந்துள்ளது என்பதை மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்வரிகளால் அறிய முடிகின்றது. இங்ஙனம் சங்ககால சமூக அமைப்பானது திணைமாறி திணைச் சென்று பண்டமாற்றிக் கொள்ளும் பணிமை மேற்கொண்டிருந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது.

ஆட்சி உருவாக்கம்

தமிழ்ச்சமூகத்தினுடைய பண்பாட்டு உருவாக்கமும் நாகரிக வளர்ச்சியும் சங்க காலத்தில் ஐந்து திணைகளின் மூலமாக விரிவுபட்டிருந்தன. ஆரம்ப காலத்தில் இனக்குழு மக்களுடைய திணைசார்ந்த வாழ்வானது முதுகுடிவாழ்வு, சீறார் வாழ்வு, குறுநில வாழ்வு என்னும் நிலைகளில் இருந்து வந்தன. ஒவ்வொரு குடியும் தங்களுக்கான புவிச்சூழலின் அடிப்படையில் தனித்தனியான வாழ்க்கை முறைகளைக் கொண்டிருந்தன. பின் மன்னர்களுடைய ஆட்சி காலத்தில் அவர்களுடைய ஆட்சி விரிவாக்கத்தினால் சீறார் மன்னர்கள், முதுகுடி மன்னர்கள், குறுநில மன்னர்கள் ஆகியோர் மூவேந்தர்களுடைய குடைக்கு கீழ்

கொண்டு வரப்பட்டு அந்த குடிகளின் தனித்துவமான அடையாளங்கள் அழிந்துவிட்டன. இந்நிலையினில் மூவேந்தர்களுடைய பேரரசு உருவாக்கத்தின் மூலமாக திணைசார்ந்த மரபுகள் ‘தமிழகம்’ ‘தமிழ்ப்பண்பாடு’ ‘தமிழ் மரபு’ என்னும் நிலைகளில் வந்துவிட்டன. இவ்வாறு திணைசார்ந்த சமுதாய மரபிலிருந்து பண்பாட்டு மாற்றமானது மன்னராட்சியின் கீழ் வந்தது.

சமூக மாற்றம்

இனக்குழுவின் தாழ்வும் அரசு உருவாக்கமும்

ஆதி காலத்தில் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வாழ்ந்தனர். இனக்குழுக்களாக வாழ்ந்த அவர்கள் திணைசார்ந்த வாழ்வில் தம் திணைகளில் கிடைக்கும் உணவை உண்பதுடன் பிற நிலங்களில் கிடைக்கின்ற உணவையும் பண்டமாற்று முறையில் பங்கிட்டுக் கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் தமக்கான உணவினைத் தாமே விளைவிக்கத் தொடங்கினர். ஒவ்வொரு நிலத்திலும் வெவ்வேறு தொழில்கள் செய்யக் கூடிய இனக்குழுக்கள் காணப்பட்டன. அவர்கள் விளைவிக்கக்கூடிய பயிரினைப் பாதுகாக்க வலிமையான காவலர்கள் தேவைப்படுகின்றனர். அவ்வாறு காவல் புரிவதற்காக உடல்பலம் மிக்க ஒருவனைக் காவலனாக வைக்கின்றனர். பின்னர் அக்காவலனுக்காக தாம்விளைவித்த நெல்லின் ஒரு பகுதியை பங்கிட்டுக் கொடுத்துள்ளனர். இந்தக் காவலனை பின்னர் நாட்டின் தலைவனாக மாற்றமடைந்துள்ளான்.

“தெண் கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றி
வெண் குடை நிழற்றிய ஒருமையோர்க்கும்,
நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்”

(புறம் : 189)

எனக் காவலன் தோன்றிய வரலாற்றினை மேற்கண்ட பாடலானது விளக்குகிறது. மக்களால் காவலனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட காவலர்கள் காலம் செல்லச் செல்ல பரம்பரை பரம்பரையாக நாட்டை ஆளுகின்ற உரிமை படைத்தவர்கள் ஆகியுள்ளார்கள். காவலன் என்று ஆரம்பகாலத்தில் அழைக்கப்பட்ட இவர்கள் பின்னர் மன்னன் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். மன்னர்கள் தமக்கென்று எல்லையை வகுத்தனர். பின்னர் தம்முடைய எல்லையை விரிவுபடுத்த வேண்டி பிற மன்னர்களுடன் போர் புரிந்தனர். இதன் மூலம் தங்கள் நாட்டு எல்லையை அவர்கள் விரிவுபடுத்தியுள்ளனர். இதற்குக் காரணம் இனக்குழு அமைப்பானது ஒரு காலத்தில் சிதையத் தொடங்கியுள்ளது. குழுக்களாக வாழ்ந்த மக்களில் வலிமை வாய்ந்த குழுக்கள் பிற குழுக்களை வென்று அந்தக்குழுக்களை தம்முடன் சேர்த்துக் கொண்டது. இதுவே அரசு எனும் அமைப்பானது தோற்றம் பெறுவதற்கு காரணமாக அமைந்தது.

இவ்வாறு அரசு என்ற அமைப்பானது தோற்றமடைந்த பின்னர் சேரர், சோழர், பாண்டியர் எனும் மூன்று வகையினர் தங்களுடைய பெரும் திறமையைக் கொண்டு தமிழகத்தில் தோற்றம் பெற்றனர். இவ்வாறு ஏற்பட்ட ஆட்சியில் காலம்காலமாக சட்டதிட்டங்களில் மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கியுள்ளது. நாணயங்களின் பயன்பாடு ஏற்பட துவங்கிய பிறகு நாணயத்தைப் பயன்படுத்தி பண்டங்களை வாங்கவும் விற்கவும் செய்தனர். உள்நாட்டில் விளைவித்த பொருட்களை தலையில் சுமந்து சென்று வீட்டு வாசலிலும் சந்தைகளிலும் வைத்து விற்கனர். விலங்குகளின் மேல் ஏற்றிக் கொண்டு சென்றும் வண்டிகளில் கொண்டு சென்றும் விற்கக் கூடிய வழக்கமும் இருந்துள்ளது. உள்ளூர் வாணிபத்தைத் தவிர தமிழகத்தில் பல ஊர்களிலுமுள்ள

பொருட்களை நகரங்களிலுள்ள பெரிய அங்காடிகளுக்கு கொண்டு சென்றனர். புகார், மதுரை போன்ற இடங்களில் பெரிய சந்தைகள் காணப்பட்டன. அதுபோல இந்தியாவுக்குள் உள்நாட்டு வாணிபத்தையும் வெளிநாடுகளுடன் வெளிநாட்டு வாணிபத்தையும் அன்றைய தமிழகமானது அறிந்திருந்தது.

சமுதாயத்தினில் மாற்றமானது ஏற்பட இனக்குழு மக்களுடைய சிதைவும் அரசின் உருவாக்கமும் காரணமாக அமைந்தன.

அந்தணர் வருகை

தொல்காப்பியருக்கு முன்னரே ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்குள் புகுந்து விட்டனர். அவர்களுடைய மொழியானது தமிழில் கலக்கத் தொடங்கியது. அதனாலேயே தொல்காப்பியர்,

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகும்மே”

(தொல். சொல்: 401)

எனத் தம் நூலுள் குறிப்பிட்டுள்ளார். எக்கால கட்டத்தில் ஆரியர் தமிழகத்திற்குள் புகுந்தனர் என்பதை சரியாக அறிய இயலவில்லை. ஏனெனில் கி.மு. 2000 - 1500-க்குள் ஆரியர் இந்தியாவிற்குள் வந்திருத்தல் வேண்டும். மிகத் தொடக்க காலத்தில் ஆரியர் தமிழகத்தைப் பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை என அறிஞர்கள் கூறியுள்ளனர். தமிழர்களுடன் கலந்த ஆரியர்கள் தமிழை எளிதாகக் கற்றனர். அவர்கள் தமிழரின் பண்பாட்டோடு கலந்தது மட்டுமல்லாமல் அவர்களைக் கொடுக்கவும் எண்ணம் கொண்டனர். தமிழருடன் எதிர்த்து நிற்காமல் அவர்களைக் கெடுக்க துணிவு கொண்டனர். அரசர்களையும் செல்வர்களையும்

சார்ந்து தம்முடைய செல்வாக்கை உயர்த்தினர். இவர்களுடைய வெண்ணிறத்தினைக் கண்டும் பேச்சுத்திறத்தினைக் கண்டும் தமிழ் மன்னர்கள் அவர்களுக்கு அடிமையாகினர்.

ஆரம்பகாலத்தில் பிராமணர்கள் இந்தியாவிற்குள் நுழைந்தபோது அவர்கள் மிகச்சில பிரிவினர்களாகவே இருந்தனர். அவர்கள் தங்களுக்கென்று தனி அடையாளத்தைக் கொண்டிருந்தனர். காலகட்டம் தாண்டத்தாண்ட அவர்கள் நாடு முழுவதும் பரவிக் குடியமர்ந்தனர். அவர்கள் பல நுண்பிரிவினர்களாக மாற்றம் பெற்றாலும் தங்களுக்கான தனி அடையாளத்தை உடையவர்களாக இருந்தனர். இந்த நீண்ட நெடும் பரவலாக்கத்தில் கிளைகளாகவும், பிரிவுகளாகவும் தேசமெங்கும் நீக்கமற பரவிவிட்டனர். அந்தணர் வருகையினால் சமுதாய மக்களிடையேயும் ஆட்சி நிலைகளிலும் பலவகையான புதுமைகளும் மாற்றங்களும் ஏற்பட்டுள்ளன.

தொகுப்புரை

சங்ககால மக்களுடைய வாழ்க்கைக் கூறுகளை இலக்கியங்கள் வாயிலாக கண்டுகொள்ள முடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் அகம் சார்ந்த செய்திகளை அகநூற்களும் அக வாழ்க்கையோடியைந்த புறச் செய்திகளை புறநூற்களும் எடுத்தியம்பக் கூடியதாக உள்ளது. சங்க கால மக்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை அகம், புறம் எனப் பிரித்துக் கொண்டு நிலங்களின் அடிப்படையில் வாழ்க்கையை நடத்தினர். அவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை அந்தந்த நிலத்திற்கேற்ப அமைத்து அங்கு கிடைக்கக்கூடிய வளங்களை ஏற்று தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொண்டு இனக்குழு மக்களாக வாழ்ந்தனர்.

மலைசார்ந்த இடங்களில் வாழ்ந்த குறிஞ்சி மக்கள் வேட்டையாடி உணவு சேகரித்தும் வேட்டையாடிக் கொண்டே உணவு உற்பத்தி செய்தும் வேட்டையாடி ஆநிரைக் கவர்ந்தும் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் குழுவாகவே வேட்டைக்குச் சென்று கிடைத்த பொருள்களை தனக்கென மட்டும் வைத்து உண்ணாமல் பிறருக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்து வாழ்ந்தனர். பிறரைத் துன்புறுத்தினால் தமக்கு உணவு கிடைக்காது. கேடு வரும் என்ற உயர்ந்த அறத்தினைக் கைக்கொண்டு அவர்கள் வாழ்ந்தனர்.

முல்லைநில ஆயர்கள் தங்கள் குடியிருப்புகளை காட்டுப்பகுதியில் அமைத்து பருவ காலங்களுக்கு ஏற்ப மேய்ச்சல் நிலங்களை அமைத்து கால்நடைகளை வளர்த்தும் பால் பொருட்களை விற்பும் வாழ்ந்தனர். கால்நடை சார்ந்த உற்பத்தி முறைகளைக் கொண்டு அவற்றை வனவிலங்குகளிடமிருந்து பாதுகாக்க பல உத்திமுறைகளைப் பின்பற்றினர். ஆநிரைக் கவர் வருகின்ற வீரர்களை எதிர்த்து நிற்கக் கூடிய வீரமிக்க ஆண்மகன்களாக இந்த முல்லை நில ஆயர்கள் விளங்கினர். வீரமிக்க ஆண்மகன்களுக்கு நடுகல் நட்டு வழிபடக் கூடிய வழக்கமும் அக்காலத்தில் இருந்தது.

பலவகைப்பட்ட வளம் கொழித்த இடமாகிய மருதநிலத்தில் உழவுத்தொழிலே முதன்மையான தொழிலாகும். சங்க இலக்கிய பாடல்களில் பலபாடல்கள் நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தினைப் பற்றி எடுத்தியம்புகிறது. வளமிக்க வாழ்வு வாழ்ந்த மருதநில மாந்தர்கள் ஆரம்பகாலகட்டத்தில் பொதுவுடைமை என்ற நிலையை மாற்றி காலம் மாற மாற தனியுடைமைச்

சமூகத்திற்கு மாறினர். தங்களுக்கென நிலத்தை வரையறுத்துக் கொண்டு அதன்மூலம் தலைவர்களாக ஏற்றம் பெற்றார்கள். உற்பத்தி முறை ஏற்றம் பெற்றதன் மூலமாக இனக்குழு தலைவர்கள் நிலவுடைமையாளர்களாகவும் மன்னர்களாகவும் அதிகாரம் பெற்றனர்.

நெய்தல் நில பரதவர்கள் கடல்வளத்தினை நம்பி வாழ்ந்து தங்கள் குடியிருப்புகளை கடற்கரையை ஒட்டியே அமைத்தனர். அவர்கள் கடல் வளத்தை கொண்டு வருவதற்கு கூட்டமாக ஒரு சிறுகுழுவாகச் சென்றுள்ளனர். அவ்வாறு சென்று கிடைத்த மீன்பொருட்களை பிறருக்கும் வாரி வழங்கியுள்ளனர். பாழ்பட்ட இடமான பாலைநிலத்தின் தன்மையை சங்க இலக்கியங்கள் பலவாறு எடுத்தியம்புகின்றன. இங்கு வழிப்பறி செய்வோர், கொலை செய்வோரினால் பிறர் துன்பப்படுவர். வளம் இழந்த நிலமான பாலைப்பகுதியின் தன்மையானது அதைப்பற்றி கேட்போரின் சிந்தனையை துன்பப்படுத்தும்.

சங்க கால அமைப்பானது ஒரு இனக்குழு அமைப்பாகும். அவர்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளுக்கு ஏற்ப தங்களது வாழ்விடத்தை அமைத்துக் கொண்டு குழுவாகவே வாழ்ந்தார்கள். குழுவாக வாழ்ந்தது மட்டுமன்றி குழுவாகவே திணைசார்ந்த தொழிலுக்கும் சென்றனர். இவர்கள் தாங்கள் விளைவித்த பொருட்களை பிற நிலங்களில் விற்று பண்டமாற்றம் செய்தார்கள். இவர்கள் இனக்குழுவாக வாழ்ந்த அமைப்பு நிலவுடைமைச் சமூகத்திற்கு மாறியதன் காரணம் உற்பத்தி முறையாகும். இதன் காரணமாக நிலக்கிழார், மன்னர் எனும் நிலை ஏற்றம் பெற்று மூன்று வேந்தர்களுடைய ஆட்சியின் கீழ் வந்தன.

கி.பி முதல் நூற்றாண்டளவிலே ஆரியரின் வருகை காரணமாக சமுதாய அமைப்பினில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அவர்கள் தங்களுடைய வழிபாட்டு முறை மற்றும் பழக்கவழக்கங்களினால் மன்னர்களை ஈர்த்தனர். இதன் காரணமாக அவர்களின் செல்வாக்கானது உயர்ந்தது. தமிழரின் நடைமுறை வாழ்க்கையில் இவர்களுடைய பழக்கவழக்கங்கள் கலந்ததால் ஆரியரின் சில பழக்கங்களையும் தமிழரும் பின்பற்றத் தொடங்கினர். இது சமுதாய மாற்றத்திற்கு பெரும் காரணியாக விளங்கியது. இங்ஙனம் நிலம் சார்ந்த சமுதாய அமைப்பிலிருந்து மாற்றமானது மன்னராட்சி, ஆரியத் தாக்கம் எனும் அடிப்படையில் வந்தது குறித்து இவ்வியலில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரை

மணம்

கடிமணம்

மன்றல்

வதுவை

கரணம்

வரைவு

தொல்காப்பியத்தில் மணமுறைகள்

சங்க இலக்கியத்தில் மணமுறைகள்

களவு மணம்

களவு தோன்றும் சூழல்

களவுப்புணர்ச்சி படிநிலைகள்

களவு மணத்தினால் இணைதல்

உடன்போக்கு மணம்

உடன்போக்கு அறச்செயலே

உடன்போக்கிற்கான காரணங்கள்

உடன்போக்கில் தோழியின் பங்கு

உடன்போக்கும் உடன்பாடும்

உடன்போக்கின் பின் மணம்

அறத்தொடு நின்றல் வழி மணம்

தோழியின் பொறுப்பு

பொருள்மணம் அல்லது கொடைமணம்

தானக்கொடை

விலைக்கொடை

நிலைப்பாட்டுக்கொடை

மறச்செயல்கள் செய்தல்

உடனிருந்து உழைத்து மணம்

ஏறுதழுவல் மூலம் மணம்

வீரத்தின் வெளிப்பாடு
ஆனேறு வளர்த்தல்
ஏறுதழுவுதலைக் கண்டுகளிப்போர்
ஏறுதழுவுதலில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள்
இளைஞர்களின் எண்ணம்
ஆரவாரம்
காளைகளின் வலிமை
நல்மணம்
மடல்ஏறுதல் மூலம் மணம்
மடலேறுவதற்கான காரணம்
மடலேறுபவனின் அடையாளம்
மடலேறுவதால் ஏற்படும் பயன்
சங்க இலக்கியங்களில் மடலேறுதல்
பரத்தை மணம்
காமக்கிழத்தியும் பரத்தையும்
பரத்தையர் பிரிவுக்குக் காரணங்கள்
சங்க இலக்கியத்தில் பரத்தமை
கடத்தல் மணம்
பலதார மணம்
போர் மணம்
திணைக்கலப்பு மணம்
மரபுமணம்
சங்க இலக்கியத்தில் மரபு மணம்
சான்றோர் மணம்
திருமணச் சடங்குகள்
திருமண வயது
பெற்றோர் கலந்து பேசுதல்
திருமண நிகழ்விடம்

மணம் நடைபெறும் காலம்
பரிசுமளித்தல்
மணச்சடங்கு முறைகள்
நல்லநாள் பார்த்தல்
வீட்டை அழகு செய்தல்
விளக்கேற்றுதல்
இசைக்கருவிகள் ஒலித்தல்
மங்கல நீராட்டல்
சிலம்பு கழித்தல்
காப்புநூல் கட்டுதல்
புத்தாடை அணிவித்தல்
இழை அணிவித்தல்
வாழ்த்தி அளித்தல்
கூந்தலில் மலரணிதல்
விருந்து படைத்தல்
புதுச்சோறு சமைத்தல்
முதலிரவு நிகழ்ச்சி
ஆரியக்கலப்பினால் திருமணச் சடங்குகள்
சோதிடம் பார்த்தல்
பெற்றோர் கலந்து பேசுதல்
மங்கல நீராட்டல்
தீவலம் வருதல்
ஓமக்குண்டம் அமைத்தல்
காப்பு நாண் கட்டுதல்
நீர் வார்த்தல்
புரோகிதர் இடம்பெறல்
மணமக்களை வாழ்த்துதல்
மங்கல அணி

முன்னுரை

ஓர் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து குடும்ப வாழ்வின் ஈடுபடுவதற்குரிய நிலையினைச் சமூகத்திற்கு தெரிவிப்பதே திருமணமாகும். இது குடும்பம் எனும் மேம்பட்ட அமைப்பிற்கு காரணமாக விளங்குகிறது. திருமணமானது மனித சமுதாயத்தின் நலன் கருதி மனிதனால் படைத்துக் கொள்ளப்பட்டதொரு ஒழுக்க முறையாகும். உடலாலும் உள்ளத்தாலும் இணைந்து குடும்பத்தை உருவாக்கும் பணியைத் திருமணம் ஆற்றுகிறது. புதிய உறவு முறைகளை ஏற்படுத்தித் தருகிறது. சங்க கால கட்டமானது ஒரு குறிப்பிட்ட வரையறைக்குள் அடங்காதது. பரந்துபட்டது. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் சமுதாயத்தில் பலமாற்றங்கள் ஏற்படக்கூடும். அன்றாட வாழ்க்கையில் மக்கள் பல புதிய பண்பாட்டுக் கூறுகளை கடைபிடிக்க வேண்டிய சூழல் ஏற்படும். மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள் பல நெகிழ்வுகளைச் சந்திக்க நேரிடும். அவ்வகையில் சங்க கால மக்கள் மேற்கொண்ட பல்வேறு வகையான மணமுறைகள் குறித்தும் மணச் சடங்குகள் குறித்தும் ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

மணம்

மணம் எனில் கூடுதல் என்று பொருள்படும். மங்கல நிகழ்வாகையினால் 'திரு' என்னும் அடையைச் சேர்த்து 'திருமணம்' என அழைக்கப்பட்டது. மணத்தைக் குறிக்க பல்வேறு சொற்கள் பண்டைத்தமிழரால் பயன்படுத்தப்பட்டன. அவை முறையே கடி, மணம், மன்றல், வதுவை, வதுவைமணம், வரைவு என்பனவாகும். இப்பெயர்களையாவும் மணத்தின் தன்மை, நடைபெறும் இடம் போன்ற பல காரணங்களால் பெயர்பெற்ற சொற்களாக உள்ளன.

மன்றல் என்பது கூடி நிகழ்த்தும் நிகழ்வாகும். வதுவைச் சடங்கு எனப்படுவது சடங்கு முறையுடன் கூடிய திருமணமாகும். வரைவானது பெற்றோர் ஒப்புதலுடன் திருமணம் செய்து கொள்ளுதலாகும். உடன்போக்கு எனப்படுவது பெற்றோர் சம்மதமின்றி ஆண் பெண் இருவரும் காதல் புரிந்து செய்து கொள்ளும் திருமணம் என்ற வகையில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இன்றைய சொல் வழக்கிலுள்ள ‘கல்யாணம்’ எனும் சொல்லானது சங்க இலக்கியத்தில் காணப்பெறவில்லை. அதற்குப்பின்னர் நீதி இலக்கியங்களான ஆசாரக்கோவையிலும் நாலடியாரிலும் ‘கல்யாணம்’ என்ற சொல் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காண இயலுகின்றது.

கடிமணம்

கடிமணம் என்ற சொல்லில் கடி என்பது நீக்குதல் என பொருள்படுகின்ற உரிச்சொல் ஆகும். அதாவது கன்னித் தன்மை நீங்கி கற்பு வாழ்வினை மேற்கொள்கின்ற நிலையிலும் ஆண், பெண் இருவரும் இணைந்து ஒருவருக்கொருவர் பாதுகாப்பாக அமைகின்ற இல்லற வாழ்வினைத் துவங்குதல் என்ற வகையிலும் கடிமணம் எனும் சொல்லானது திருமணத்தைக் குறித்துள்ளது.

மன்றல்

மன்றம் என்பது ஊர்ப்பொதுவிடத்தைக் குறிக்கிறது. பலர் முன்னிலையில் மேடையிட்டு அதன்மேல் மணமக்களை அமரச்செய்து மணம் செய்வித்தல் என்னும் பொருளில் ‘மன்றல்’ என்பது மணத்தினைக் குறிக்கக் கூடிய சொல்லாக அமைந்துள்ளது. ‘மன்றல்’ என்ற சொல் தொன்றுதொட்டு அன்று முதல் இன்றுவரை வழக்கில் இருந்து வருகிறது.

வதுவை

வதுவை என்ற சொல்லானது ‘வதிதல்’ என்ற பொருளைத் தரும். இது ‘கூடி வாழ்தல்’ என்ற பொருளில் மணத்தைக் குறித்தது. இச்சொல்லானது சிலப்பதிகாரம், சீவக சிந்தாமணி, பெருங்கதை, கந்தபுராணம் போன்ற இலக்கியங்களில் திருமணத்தைக் குறிக்க பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

கரணம்

கரணம் எனும் சொல் திருமணத்தைச் சுட்டும் பொருளில் பழங்காலத்தில் வழக்கில் இருந்துள்ளது.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணமென்ப”

என்று தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பு உள்ளது. ‘கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணர்’ என்று கூறுமிடத்தில் ‘கரணமொடு புணர்’ என்பதற்கு வேள்விச் சடங்கோடு கூடிய மணம் என்று உரை எழுதியுள்ளார் நச்சினார்க்கினியர். கற்பியலில் ஐந்து நூற்பாக்களில் கரணம் என்பது மணத்தைச் சுட்டுவதாகவே அமைந்துள்ளது. ஆனால் ‘கரணம்’ என்ற சொல்லானது இன்று வழக்கில் இல்லை.

வரைவு

வரை என்பதற்கு மலை, வரையறை என்ற பொருள்கள் உள்ளன. காதலர் பழகுவதை வரையறைப்படுத்துதல் (ஒழுங்குமுறைப்படுத்துதல்) என்ற நிலையில் வரைவு என்பது மணத்தைக் குறித்தது. வரைதல் வேட்கை என்று சொல்லப்படுவது மணந்து கொள்கின்ற விருப்பத்தை உணர்த்தும் சொல்லாகும். வரைதல் என்பது திருமணத்தை குறிக்கின்ற சொல்லாக பண்டைத்தமிழருடைய வழக்கில் இடம் பெற்றுள்ளது. ஆயினும் இது பின்னர் வழக்கொழிந்தது.

தொல்காப்பியத்தில் மணமுறைகள்

தொல்காப்பியத்தில் எண்வகை மணமுறைகள் குறித்து சொல்லப்பட்டுள்ளது. இம்மணமுறைகளுள் ஆரியக் கலப்பு அமைந்துள்ளதை அறியமுடிவதிலிருந்து தொல்காப்பியரின் காலத்திலேயே ஆரியத்தன்மை புகுந்து விட்டதன்மையை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் எண்வகை மணமுறைகள் பின்வருமாறு,

1. ஆசுரம் - பெண்ணைப் பெற்றவருக்கும் பெண்ணிற்கும் பரியப்பொருள் கொடுப்பவனுக்கும் கொல்லேறு கோடல் முதலிய வினைசெய்பவனுக்கும் பெண்ணைக் கொடுப்பது.
2. பிரம்மமணம் - நல்லொழுக்கமுடைய பிரம்மசரியம் காத்தவனுக்கு பெண்ணை தானமாகத் தருவது.
3. பிரசாபத்தியம் - மணமகனுக்கு இருமடங்கு பொன், பொருள் கொடுத்து பெண்ணையும் கொடுப்பது.
4. ஆரிடம் - மணமகனிடம் பசு அல்லது காளைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு பெண்ணைக் கொடுப்பது.
5. தெய்வம் - வேள்வி முடிந்துவந்த ஆசிரியனுக்கு வேள்வித்தீ முன்பு மகளை காணிக்கையாகக் கொடுப்பது.
6. கந்தருவம் - தலைவனும் தலைவியும் தம்முள் மனமொத்து கலப்பது.
7. இராக்கதம் - வலிதிற் பெண்ணைக்கவர்தல் பெண் விரும்பாமலும் பெற்றோர் கொடுக்காமலும் வலுக்கட்டாயமாக பெண்ணை அடைதல்.
8. பைசாசம் - தூக்கத்திலோ, மயக்கத்திலோ உள்ள பெண்ணைப் புணர்வது.

சங்க இலக்கியத்தில் மணமுறைகள்

பண்டைத்தமிழரிடம் களவு தொடங்கி கற்பு வரை நீளக்கூடிய பெரும் களத்தில் 14 வகையில் மணமுறைகள் அமைந்ததை இனம்காண முடிகின்றது. பொருள் கொடுத்தும், சேவை புரிந்தும், திறமையை வெளிக்காட்டியும், போர் நிகழ்த்தியும், தன் காதல் மிகுதியைக் காட்டியும் போன்ற வகையில் மணமுறைகள் களவு நெறி, கற்பு நெறி ஆகிய இருவகை மண முறைகளிலும் இருந்துள்ளது. உறவுமுறைத்திருமணம், கலப்பு மணம் ஆகிய வகைகளில் கூட களவு மணமும் இருந்தது என இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் பின்வரும் வகைகளில் மணங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. அவையாவன,

1. களவு மணம் 2. உடன்போக்கு மணம் 3. அறத்தொடு நின்றல் வழி மணம் 4. பொருள்மணம் அல்லது கொடைமணம் 5. உடனிருந்து உழைத்து மணம் 6. ஏறுதழுவல் மூலம் மணம் 7. மடல் ஏறுதல் மூலம் மணம் 8. பரத்தை மணம் 9. கடத்தல் மணம் 10. பலதார மணம் 11. போர்மணம் 12. திணைக் கலப்பு மணம் 13. மரபுமணம் 14. சான்றோர் மணம் போன்றனவாகும்.

களவு மணம்

தமிழருடைய ஆதிமண வடிவமென களவு மணத்தினைக் கூறலாம். இதனை இயற்கைப்புணர்ச்சி எனக் கூறுவர். முன்பின் தெரியாத இதுவரை கண்டறியாத இருவர் முதன்முதலில் ஏதோ ஒரு சூழ்நிலையில் சந்தித்து அவர்களை அறியாமலேயே காதல் கொள்வர். அவ்வாறு அவர்கள் சந்திக்கும்

தூழலே இயற்கைப் புணர்ச்சி ஆகும். இவ்வாறு நிகழும் களவானது குற்றமாக அக்காலத்தில் கருதப்படவில்லை ஏற்றுக்கொண்ட சமூகமே இருந்துள்ளது. இதனை ‘காமக்கூட்டம்’ என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

இந்தக் களவினைப்பற்றி தொல்காப்பியர்,

“இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்
காமக் கூட்டம் காணும் காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே”

(தொல். களவு. 1)

என்று கூறியுள்ளார். அதாவது இன்பம், பொருள், அறம் இவற்றின் அடிப்படையில் அன்பின் காரணமாக அமைந்த ஐந்திணையில் நிகழும் காமக் கூட்டத்தினை ஆராயும் போது சான்றோர்கள் கூறிய 8 வகை மணமுறையினில் கந்தருவ மணம் எனப்படுகின்ற மணமுறையை ஒத்ததே களவு மணமாகும். அதாவது கந்தர்வர் எனப்படுபவர் யாழினைக் கொண்டு இணையாக வலம்வருகின்ற இயல்பினை உடையவராவர். இவர்களையொத்தவரே களவுமணத்தினை புரிகின்றவர்கள். கந்தருவ மகனும் கன்னியும் யாரும் அறியாமல் சந்தித்து கணவன் மனைவியாக உறவாடுவது கந்தருவம். அதைப் போன்றதே களவு மணமாகும். இந்நிலையில் தலைவனும் தலைவியும் உருவும் திருவும் உணர்வும் போன்ற தன்மைகளால் ஒத்தவராக விளங்குவர் எனத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார்.

களவு தோன்றும் சூழல்

தலைவன் மற்றும் தலைவிக்கு களவானது நிகழ்வதற்கு சூழல்கள் காரணமாக அமைகின்றன. யானை நிமித்தம் ஏற்படும் புணர்ச்சியை (களிறு தரு புணர்ச்சி) கு. பாட்டு 153-175 - வது பாடல் வரிகளும், நீரின் காரணமாக ஏற்படும் புணர்ச்சியை (புனல் தரு புணர்ச்சி) கு. பாட்டு 176-181-வது பாடல் வரிகளும் நாய் நிமித்தம் ஏற்படும் புணர்ச்சியை (ஞமலி தரு புணர்ச்சி) கு. பாட்டு 128-152 வது பாடல் வரிகளும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. தினைப்புனத்தை காவல் காப்பதற்கு செல்லும் பெண்கள் காதல் வயப்பட்டதையும் அவ்வாறு காதல் வயப்பட்ட பெண்கள் மற்றொரு நிலையில் தன் காதலனைச் சந்திப்பதற்கு உரிய இடமாக தினைப்புனத்தினை பயன்படுத்திக்கொண்டதையும் சங்கப் பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. அகம். 92, 308 நற்றிணை 102, 156 ஐங்குறுநூறு 288 குறுந்தொகை 141, 217 போன்ற பாடல்கள் தினைப்புனங் காவலுக்குச் செல்வதை தலைவி தலைவனுக்கு அறிவிக்கும் வகையிலமைந்தவையாகும்.

களவுப்புணர்ச்சி படிநிலைகள்

களவானது இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு பாங்கற்கூட்டம், பாங்கியற் கூட்டம் எனும் நிலைப்பாடுகளில் அமையும். இயற்கைப்புணர்ச்சி எனப்படுவது முதன் முதலாக தலைவனும் தலைவியும் கண்டு காதல் கொள்வதாகும். முதல் நாள் கண்ட இடத்திலே மறுநாளும் கண்டு கூடுவது இடந்தலைப்பாடாகும். தலைவனின் தோழர்களின் உதவியினால் தலைவனும் தலைவியும் சந்திப்பது பாங்கற் கூட்டம் ஆகும். தலைவியின் தோழியின் உதவியினால் கூடுவது பாங்கியற் கூட்டம் எனப்படும். இவ்வகையான 4 நிலைகளில் களவுப்புணர்ச்சியானது நிகழும்.

களவு மணத்தினால் இணைதல்

பண்டைய தமிழ்ச்சமூகத்தில் களவானது தவறாகக் கருதப்படவில்லை. ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சூழலே காணப்படுகின்றது. தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரையொருவர் இணைபிரியாதவர்கள் என்பதைத் தோழி இலைமறைகாயாக தலைவியின் அன்னைக்கு வெளிப்படுத்துவாள். அவளும் தலைவியின் காதலை உணர்ந்து உடன்படுவாள். இச்சூழலை அகம். 48 -வது பாடலானது சிறப்பாகச் சித்தரிக்கின்றது.

“அன்னாய்! வாழி! வேண்டு, அன்னை! நின்மகள்,
பாலும் உண்ணாள், பழங்கண் கொண்டு,
நனி பசந்தனள் என வினவுதி அதன்திறம்
யானும் தெற்றென உணரேன் மேல் நாள்,
மலி பூஞ் சாரல், என் தோழிமாரோடு
ஒலி சினை வேங்கை கொய்குவம் சென்றுழி,
‘புலி! புலி!’ என்னும் பூசல் தோன்ற”

(அகம். 48)

அதாவது மகளானவள் பாலுண்ணாமல் வருத்தமடைந்து இளைத்ததற்கு காரணம் என்ன என்று செவிலித்தாய் கேட்க அதற்குத் தோழியானவள் அவள் அவ்வாறு இருப்பதற்கான காரணம் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. முன்னர் ஒருநாள் மலைப்பகுதியில் வேங்கை மரத்தின் மலரைப் பறிக்கும் போது புலி வந்தது. அதனால் பயந்து புலி! புலி! என குரலெழுப்பினோம். எங்களது குரலைக்கேட்ட அஞ்சாநெஞ்சத்தையுடைய ஒருவன் வில்லுடன் வேகமாக அங்கு வந்து புலி எங்கே? என்று கேட்டான். அவனைக் கண்டதால் நாங்கள் நாணமடைந்து ஒருவர் முதுகில் ஒருவர் உடல் மறைத்து நின்றோம். எங்கள்

செயல்கண்ட தலைவன் நும் வாயில் பொய்யும் வருமோ எனக்கூறி உம்முடைய மகளை பலமுறை நோக்கிச் சென்றான். அவளும் அவனையே பார்த்து நின்றாள் எனத் தலைவி கொண்ட காதலை இலைமறைக்காயாக கூறினாள். இதைத் தலைவியின் தாயானவள் ஏற்றுக்கொண்ட நிகழ்வினை மேற்கண்ட பாடலானது இயம்புகின்றது.

களவுக்காதலானது தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தது என தொல்காப்பியரே கூறியுள்ளார். இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு என்ற நூற்பாவின் மூலம் இக்காதல் வாழ்க்கையினை அறத்தின் வழியிலமைந்தது என்று விளக்கியுள்ளார்.

“ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்”

(தொல். பொருள். 88)

என்ற நூற்பாவின் வழியாக இக்காதலானது தெய்வத்தினால் ஏற்பட்டது என தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். அவர்கள் களவில் கண்டு ஒன்றாகக் கூடினாலும் அவர்கள் பிறவிதோறும் ஒன்றுபட்ட உள்ளத்தினராக வாழ்ந்தவர்கள் எனவும் அவர்களைத்தான் தெய்வம் திருமணத்திற்கு முன்பாக கூட்டுவிக்கிறது என்றும் மொழிந்துள்ளார். களவுக்காலத்தில் உள்ளப்புணர்ச்சியுடன் உடல்புணர்ச்சியும் கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர். இதனைப் பல பாடல்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. களவு மணத்தினை ஏற்றுக்கொண்ட சமுதாயமே ஒரு காலகட்டத்தில் இருந்துள்ளது.

இவ்வாறு செல்வம், வறுமை, உயர்வு, தாழ்வு எனக்கருதாமல் ஆணைப் பெண்ணும் பெண்ணை ஆணும் விரும்பி தத்தம் வாழ்க்கைக்குரிய துணைவர்களாக தேர்ந்தெடுத்து உடல் புணர்ச்சியும் உள்ளப்புணர்ச்சியும் கொண்டு மகிழ்ச்சியாக வாழ்வர். இவ்வாறு தமிழரிடையே இருந்த ஆதிகால மணமுறையானது களவு மணமாக இருந்துள்ளது.

உடன்போக்கு மணம்

களவு வாழ்க்கையில் ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரும் அறியாமல் காதல் கொள்வர். சிலநாட்கள் கழிந்த பின்னர் அவர்களுடைய இந்தக் காதலானது பிறருக்கு வெளிப்படத் தொடங்கும். இதன் காரணமாக ஊரார் அலர் பேசுவர். இந்த அலரின் காரணமாகவும் ஒருவன் தான் விரும்புகின்ற பெண்ணை அவளுடைய வீட்டார் தரமாட்டார்கள் எனச்சந்தேகம் வரும்போதும் தலைவனும் தலைவியும் தோழியின் உதவியுடன் ஒருநாள் இரவில் புறப்பட்டு தலைவனுடைய ஊருக்குச் செல்வர். இவ்வாறு தலைவியைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு போகும் நிகழ்வினை உடன்போக்கு என்று கூறுவர். இதனை ‘கொண்டு தலைக்கழிதல்’ எனவும் கூறுவர். இவ்வாறு தலைவியை அழைத்துக் கொண்டு போன தலைவன் அவனுடைய வீட்டில் வைத்து பல சான்றோர்களின் முன்னிலையில் அவளை முறைப்படி திருமணம் செய்து கொள்வான்.

இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“கொடுப்போர் இன்றியும் கரண முண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான”

எனக் கூறுகிறது.

அதாவது பெற்றோரது உடன்பாடு இல்லாத நிலையிலும் திருமண நிகழ்ச்சியானது நடைபெறும். அது தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கு சென்ற நிலையில் இவ்வாறு உடன்போக்கு சென்றவர்களுக்கு திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு உலகத்துச் சான்றோர்கள் துணைபுரிவர். இவ்வாறு உடன்போய் திருமணம் செய்து கொண்ட நிகழ்வை ஐங். 400 - வது பாடலானது அழகாகச் சித்தரிக்கின்றது.

“காதல் புணர்ந்தனள் ஆகி, ஆய்கமழல்
வெஞ் சின விறல் வேற் காளையொடு
இன்று புகுதரும்’ என வந்தன்று தூதே”

(ஐங். 400)

அதாவது களவில் ஒழுகிய தலைவன் தோழியின் உதவியுடன் ஒருவரும் அறியாமல் ஒருநாள் அழைத்துக் கொண்டு சென்று விட்டான். அவ்வாறு சென்றவுடன் அங்கு திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்தன. அங்கு தமிழ் சான்றோரினால் அவர்களுக்கு கற்பின் சிறப்பு (கற்பு நெறி) கற்பிக்கப்பட்டது. அக்காதலர்களை அவர்கள் கைபிணைத்து வைத்து இவர்கள் கற்பு நெறியாயினர் எனக் கூறினர். அவர்கள் கணவன் மனைவியுமாக மணப்பந்தலில் காட்சியளித்தனர். இந்தத் திருமணக் காட்சியினைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்த சிலர் தூதுவராக வந்து தலைவியின் தோழியிடம் சொன்னார்கள். அவர்கள் அடக்கலாகா மகிழ்ச்சி கொண்டு “முத்தாரத்தை முலையின் கண் உடைய நம் மாதையை நல்ல நாளிலே தலைமகன் தன்னுடைய வீட்டில் வைத்து மணந்து கொண்டான் என்ற செய்தியை தூதுவர் வாயிலாக அறிந்தேன்” எனச் செவிலியிடம் கூறினாள் தோழி. அவள் நற்றாயினிடம் “அன்னையே! நம் பேரழகியாகிய நம்மகளை எல்லா உறவினரும் வந்து மணப்பந்தலில் நின்று

மணச்சடங்கினைச் செய்ய தலைவனுடைய ஊரினில் மணவின்பத்தை அடைந்து நட்பைப் பொருந்திய தலைவன் பின்னால் நம் அன்னை போன்றவள், இன்று நம்வீட்டில் இப்போது வருவர் எனச் சில தூதுவர் சொன்னார்கள்” எனக் கூறினாள். இவ்வாறு அன்னையிடம் கூறி மகிழ்ந்த காட்சியை மேற்கண்ட பாடலானது கூறுகின்றது. இதேபோன்று உடன் போக்கு சென்று திருமணம் புரிந்து கொண்ட நிகழ்வினை ஐங்குறுநூறு 280-வது பாடலானது எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

உடன்போக்கு அறச்செயலே

களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட்ட தலைவியின் திருமணத்திற்கு அவர்களின் பெற்றோர் சம்மதிக்கவில்லையெனில் இருவரும் சேர்ந்து உடன்போக்கு செல்வர். அவ்வாறு செல்லுதலும் அறமே எனக் கருதும் நிலையானது அக்காலத்தில் இருந்தது. இதற்கு எ.கா-வாக கலித்தொகை 8-வது பாடலானது அமைந்துள்ளது.

“பலஉறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை,
மலையுளே பிறப்பினும், மலைக்கு அவைதாம் என் செய்யும்?
நினையுங்கால், நும்மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே,
.....
இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம் படரன்மின்;
சிறந்தானை வழிபடிஇச் சென்றனள்;
அறம் தலைப்பிரியா ஆறும் மற்று அதுவே”

(பாலைக்கலி. 8: 12-24)

அதாவது உடன்போக்கு சென்ற காதலரைத்தேடி செல்கிறாள் செவிலி. அவள் அவ்வழியாக வரும் அந்தணரைக் கண்டு இடைச்சுரத்தில் உடன்போன ஒருத்தியும் பிறள்மகன் ஒருவனையும் கண்டீர்களா? எனக்கேட்க, அவர்கள் ஆம் கண்டோம்! அவர்கள் அவ்வாறு சென்றது அறமே என எண்ணி மகிழ்ந்தோம்.

மலையில் சந்தனம் பிறந்தாலும் அதனால் மலைக்கு என்ன நன்மை? அதனைத்தன் உடம்பினில் பூசிக்கொள்வருக்கே நன்மை. கடலிலே முத்து பிறப்பினும் அது கடலுக்கு நன்மையளிக்காமல் அதனைத் தன் மார்பில் அணிவருக்கு பயன்படும். யாழில் பிறப்பது இன்னிசை. அதால் யாழுக்கு பயனில்லை. அதனைப்பாடுபவரே பயன்பெறுவர். அதுபோல உம் கற்பில்சிறந்த மகள் பொருட்டு வருத்தமடையாதீர்கள். பெற்ற தாய் தந்தையைவிட சிறந்தவன் கணவன். ஆகவே அவனை வழிபட்டு அவன் பின்னே போனாள். இம்மையில் இங்ஙனம் கற்பு பூண்டு நிகழ்த்தும் இவ்வில்லறமே அறங்களிலெல்லாம் தலையாய அறமாகும். மறுமையில் இவ்விருவரும் நீங்காமல் சுவர்க்கம் செல்லுவர் எனக் கூறினர். இச்செய்தியானது சமூகத்தில் உடன்போக்கு பெற்றிருந்த செல்வாக்கினை வெளிப்படுத்துகின்றது.

உடன்போக்காகத் தலைவனுடன் சென்ற தலை மகளைத் தலைமகன் தன் ஊரில் மணம் புரிந்து வாழ்ந்த செய்தியையும் அகத்துறை இலக்கியங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. குறுந்தொகை 14-ஆம் பாடலில் தலைவி பெற்றோரை விடுத்து தலைவனுடன் சென்று விட்டதை தோழியின் வாயிலாக அறிந்த செவிலி தாயிடம் இச்செய்தியினைக் கூறும்போது வீரக்கழலணிந்த வேல் கொண்ட தலைவனோடு நின் மகள் கொண்ட நட்பானது நாலார்க்கோசரின் மொழி உண்மையாவதைப் போல முரசு முழங்கவும் சங்கு ஒலிக்கவும் திருமணம் செய்தலால் உண்மையாகியது என்று கூறுகின்றாள்.

“பறைபட பணிலம் ஆர்ப்ப, இறைகொள்பு
தொல் மூதாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய
நால் ஊர்க் கோசர் நல்மொழி போல,
வாய் ஆகின்றே - தோழி”

(குறுந். 14)

இவ்வாறு உடன்போக்கானது நற்செயல் எனக்கருதும் நிலையானது சங்க
காலத்தில் இருந்ததை இப்பாடலானது விளக்குகின்றது.

உடன்போக்கிற்கான காரணங்கள்

தலைவியானவள் உடன் செல்லத்துணியும் செயல் எவ்வப்போது நிகழும்
என்பதையும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஒருதலை உரிமை வேண்டினும் மகடுஉப்
பிரிதல் அச்சம் உண்மை யானும்
அம்பலும் அலரும் களவுவெளிப் படுக்குமென்று
அஞ்ச வந்த ஆங்கிரு வகையினும்
நோக்கொடு வந்த இடையூறு பொருளினும்
போக்கும் வரையும் மனைவிகண் தோன்றும்”

(பொருளியல். 29 - இளம்)

இந்த நூற்பாவின் மூலமாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இடைவிடாது
இன்பம் நுகர்ந்து மனையறம் நிகழ்த்தும் உரிமையானது உறுதியாக
விரும்புவதாலும் வினை செய்தலில் விருப்பமுடைய ஆண் மக்கள் பிரிவர்
எனக்கருதி அஞ்சும் அச்சம் மகளிர்க்கு இயல்பாக இருப்பதாலும்
களவொழுக்கத்தை புறத்தார்க்கு அம்பலும் அலரும் வெளிப்படுத்தும் என்ற
காரணத்தாலும் தலைவனிடம் பேசமுடியாத படி இடையூறுகள் ஏற்படுதல்
முதலிய காரணங்களாலும் உடன்போக்கானது நிகழும் என ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

மேலும்,

- ❖ வேற்று திருமண ஏற்பாடுகள்
- ❖ சுற்றத்தார் உடன்படாமல் காதலை எதிர்க்கும் சூழல்
- ❖ தலைவி மற்றும் தோழி முதலியோர் காதலை வெளிப்படுத்த பின்வாங்கும் நிலை
- ❖ தலைவியின் காதலைத் தோழி வெளிப்படுத்திய பின்னரும் (அறத்தொடு நின்றல்) பெற்றோர் திருமண ஏற்பாடு செய்யாமை
- ❖ தலைவியின் ஆற்றாமைக் காரணத்தால்
- ❖ ஊர் மக்களின் அலர் மிகுதியை பொறுக்கமுடியாத சூழலில்
- ❖ அம்பலும், அலரும் காதலை வெளிப்படுத்திவிடும் என்ற மகளிரின் அச்சம்
- ❖ சிறுகோல் கொண்டு அலைக்கும் தாயின் காவல்மிகுதியினால்
- ❖ அன்னையிடம் தோழி அறத்தொடு நிற்கும் சூழல் வாய்க்காத நிலை
- ❖ தலைவன் வரைவிடை வைத்த பிரிவின் கண் தன்னைவிட்டு பிரிந்து சென்றுவிடுவானோ எனும் எண்ணத்தால்

போன்றவற்றையும் உடன்போக்கு செல்வதற்கான காரணங்களாகக் கொள்ளலாம்.

களவொழுக்கத்தில் இற்செறித்தல், பெண்டிர் பழிச்சொல் கூறல், தாய் கடிந்துரைத்தல் போன்றவை ஏற்பட்டதால் தலைவி சுற்றத்தார் அறியாமல் தலைவனுடன் போக உடன்பட்டாள். அவ்வாறு உடன்பட்டமைக்கான காரணத்தை,

“பைபயப் பசந்தன்று நுதலும், சாஅய்,
ஐது ஆகின்று, என் தளிர் புரை மேனியும்;
பலரும் அறியத் திகழ்தரும், அவலமும்”

என அகம் 95-வது பாடலானது எடுத்துக்காட்டுவதை அறிய முடிகிறது. இப்பாடலில் தலைவி தோழியைப்பார்த்து தோழியே! என்னுடைய நெற்றியில் மெல்ல மெல்ல பசலையானது பாய்ந்தது. அழகுவாய்ந்த என்னுடைய மேனியும் மெலிவுற்றது. என் துன்பமும் பலரும் அறியுமாறு வெளிப்படுகிறது. அலர் தூற்றுவதிலே எண்ணமுடைய இந்த ஊரிலுள்ள பெண்கள் இழிவான சொற்களைக் கூறினர். இப்படி அவர்கள் கூறிய சொற்கள் என் மகளுக்கு சிறப்பு தருவன அல்ல என நினைத்த என்னுடைய அன்னையானவள் தெய்வத்தினை வழிபட்டாள். அதனால் நமது களவொழுக்கத்தை எவ்வாறு தொடர்ந்து ஒழுக முடியும் என எண்ணியே உடன்போக்கு செல்ல உடன்பட்டேன் எனக் கூறும் நிலையைக் காண இயலுகின்றது.

உடன்போக்கில் தோழியின் பங்கு

உடன்போக்கில் தோழியின் பங்கே அதிகமாக இருக்கும். காதலுக்கு இடையூறுகள் ஏற்படுவதால் தலைவி மிகுந்த கவலையுறுவாள். இதனைக்கண்ட தோழி தலைவனிடம், அவளை அழைத்துக்கொண்டு சென்று மணம் செய்து கொள் என்று கூறுவாள். தோழியின் உதவியில்லாமல் தலைவியை தலைவனால் உடன்கொண்டு சென்றுவிடவும் முடியாது. தலைவன் தலைவியை உடன்கொண்டு போகும் போது தோழியிடம், இவளைக் கைவிடமாட்டேன் அப்படி கைவிடுதல் அறம் இல்லை எனக் கூறிக்கொண்டு அழைத்துச் செல்வான். தோழியும் தலைவனோடு தலைவியை அனுப்பும்போது பல அறிவுரைகளைக் கூறி அனுப்புவாள். நற்றிணை 10-வது பாடலானது இதற்கு சிறந்த எ.கா வாக அமைகின்றது.

“அண்ணாந்து ஏந்திய வன முலை தளரினும்,
பொன்னேர் மேனி மணியின் தாழ்ந்த
நன்னெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்,
நீத்தல் ஒம்புமதி-பூக் கேழ் ஊர்!”

(நற். 10)

தலைவி விரும்பியபடி அவளைத் தலைவனுடன் சேர்க்கிறாள் தோழி. இன்று இளமையும் அழகுமாக ஒளிருகின்ற தலைவி காலம் தாண்டும் போது முதுமையினால் அழகிழப்பாள். அப்பொழுது அவளுடைய நிமிர்ந்த மார்பகங்கள் தளரும். கருநிறக் கூந்தலானது நரைமிகும். பொன் போன்ற அவள் மேனியில் சுருக்கம் விழும். அப்போதும் இன்றைக்குப் போல என்றும் உன் அன்பானது நிலையாக இருக்க வேண்டும் என்று தோழி கூறும் பகுதியானது சிறப்பானதாகும்.

தலைவி உடன்போக்கிற்கு சம்மதம் தெரிவித்ததும் தோழி அதற்கு வேண்டுவன செய்து முன்பு இரவுக்குறியில் அழைத்துக் கொண்டு செல்வது போல ஒருவரும் அறியாதவகையில் அவளைக் குறியிடத்துக்குக் கொண்டுச் செல்வாள். சென்றவள் தலைவனைப்பார்த்து, இவள் உன்னுடைய அடைக்கலப் பொருளாவாள். அவள் மேல் அருள் கொண்டு இன்றுபோல் என்றைக்கும் பாதுகாப்பாயாக என வேண்டுவாள். இதனை ‘ஒம்படை’ என வழங்குவர். இவ்வாறு தோழி தலைவியை உடன்கொண்டு போக தலைவனை வற்புறுத்தும் தன்மையை குறுந். 217, 343, ஐங். 200, 254, அகம். 283, 285 முதலிய பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

உடன்போக்கையும் திருமணம் என்றே கொள்வர் தொல்காப்பியர். இந்த வகை திருமணத்திற்கு தோழியே சாட்சியாக அமைவாள். இன்றும் சிலபழங்குடி மக்களிடம் உடன்போக்கு திருமணமானது நிலவுவதைக் காணமுடிகின்றது. முதுவர், பணியர், இருளர் ஆகிய பழங்குடி மக்களிடம் உடன்போக்கு, மணமானது நிலவுகிறது என நா.வானமாமலை கூறுகிறார். திராவிடப்பழங்குடியினரிடம் அதிலும் செஞ்சு, சோழகர் என்ற பழங்குடிகளிடத்தில் இந்த மணமுறையானது இன்றும் நிலவுகிறது. உடன்போக்கல்லாமல் தலைவியின் கற்பினை காக்க முடியாது எனும் நிலைவரும் போதுதான் தோழி உடன்போக்கிற்கு வழி வகுக்கிறாள். என்ன செய்ய வேண்டுமென்று அறியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் தலைவி, தலைவன் ஆகியோர் நெஞ்சங்களுக்கு ஒரு வழியைக் காட்டி அவ்வழிச் செல்ல ஊக்கமளிப்பாள் தோழி.

உடன்போக்கும் உடன்பாடும்

அக்காலத்தில் சான்றோர், சுற்றத்தினர் உடன்போக்கு மணத்தினை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். ஏனெனில் அவள் விருப்பமில்லாமல் வேறு ஒருவருக்கு மணம் செய்து வைக்க நினைத்தால் அவள் வீட்டிலேயே கிடந்து மகளிருக்குரிய நல்ல இயல்புகளை இழந்து இறந்து போவாள். அதன் காரணமாக அவள் பிறந்த குலத்திற்கு பெருமை குறையும். தலைவி கிடைக்காததால் அவளுடைய காதலனும் அழிவான். ஆகவே, சிறந்த தலைவனை விரும்பி அவனின் பின்னால் சென்றவள் மேற்கொண்ட உடன்போக்கு நெறியே கற்பு நெறியாகும். இந்தநெறியே அறவழியாகும் என சமூகத்தார் எண்ணியிருந்ததை இலக்கியங்கள் வழியாக உணர முடிகின்றது.

ஐங். 391-வது பாடலில் உடன்போன தலைவனும் அவன் தலைவியும் தன்னில்லத்திற்கு வர வேண்டுமென்று தாய் காகத்திற்கு உணவைப் பலிதரும் செய்தியானது கூறப்பட்டுள்ளது.

நற். 143-வது பாடலானது தாய் வருந்துவதான செய்தியைச் சொல்கிறது. அவள் வருந்துவது மகள் உடன்போக்கு சென்றதை நினைத்து அல்ல. மகளின் காதலுறவினை குறிப்பினால் உணர்ந்த பின்னரும் அவளை விரும்பியவனுக்கு மணமுடிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யாமல் விடுத்தோமே என்று எண்ணி வருந்தும் நிலையானது இப்பாடல் மூலம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

உடன் சென்ற தலைவியும் தலைவனும் தலைவி இல்லத்திற்கு மீண்டு வருதலைக் கண்ட பெண்டிர் தாய்க்கு உரைக்கும் செய்தியை ஐங். 393-வது பாடலானது காட்டுகின்றது.

உடன்போக்கில் சென்றவர் மீண்டுவந்த செய்தியை தாயானவள் உறவினருக்கு சொல்லும் தன்மையை ஐங். 394-வது பாடல் இயம்புகின்றது.

காதலனுடன் அவன் ஊருக்குச் சென்ற தலைமகள் பின் அவனுடன் தன் ஊருக்குச் செல்லும்போது, தன் ஊருக்குச் செல்லுகின்ற சிலரைச் சந்தித்து அவர்களிடம் தான் வருகின்ற செய்தியினை தன் தோழியற்கு தெரிவிக்குமாறு சொல்லும் நிலையை ஐங். 397-வது பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

இப்பாடல்கள் உடன்போக்கு திருமணமானது சமுதாயத்தில் ஏற்கப்பட்டிருந்த நிலையை வெளிப்படுத்துகிறது. உடன்போனவர்களை வாழ்த்தும் மரபும், திரும்பி வருகையில் அவர்களை வரவேற்கின்ற நெறியும், அவர்கள் அவ்வாறு சென்றதுதான் அறநெறி எனக்கூறும் சூழலும் இருந்தன என்பதைச் சங்க இலக்கியப்பாடல்கள் சான்று பகருகின்றன.

உடன்போக்கின் பின் மணம்

தலைவன் தலைவியை தன்வீட்டிற்கு உடன் கொண்டு போகும் போது அங்கு வைத்து வதுவைச் சடங்கும் சிலம்பு கழி நோன்பும் நடைபெறும். சிலம்புகழி நோன்பு என்று சொல்லப்படுவது சங்க காலத்தில் பெண் குழந்தைகளுக்கு காலில் சிலம்பு அணியக்கூடிய வழக்கமானது இருந்தது. இதை திருமணத்திற்கு முந்தைய நாள் அகற்றி விடுவர். அப்போது அந்த பெண்ணானவள் நோன்பிருப்பாள். இதுவே சிலம்பை கழிதலாகிய நோன்பாகும். திருமணமான பெண்கள் சிலம்பினை அணிவதில்லை. இதை ஒரு அடையாளக் குறியீடாகவும் கருதலாம். சங்க இலக்கியங்களில் சிலம்பு கழிநோன்பு என்பது ஒரு கரணமாக சடங்காகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. சங்க காலத்தில் இது ஒரு சமுதாய வழக்காகவும் இருந்துள்ளது. தலைவி உடன்போன காலத்தில் உறவினரில்லாத புதியதொரு நாட்டினில் திருமணம் செய்து கொண்டாலும் அங்கும் சிலம்புகழி நோன்பானது நிகழும்.

“நும் மனைச் சிலம்பு கழீஇ அயரினும்,
எம் மனை வதுவை நல் மணம் கழிக எனச்
சொல்லின் எவனோ மற்றே - வென்வேல்,
மை அற விளங்கிய கழல் அடி,
பொய்வல் காளையை ஈன்ற தாய்க்கே”

(ஐங். 399)

இப்பாடலில் தலைவன் தலைவியை தன் இல்லத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு வருகிறான். அப்போது அவனுடைய தாய் அவர்களை வரவேற்று திருமணத்திற்கு முன்னர் செய்ய வேண்டிய சிலம்பு கழி நோன்பினைச் செய்தாள். இதனைக் கண்ட சிலர், தலைவியின் தாயிடம் இதனைக் கூறினர் என்ற செய்தியானது இடம்பெற்றுள்ளது.

மேலும், ஐங். 400-வது பாடலில் உடன்கொண்டுசென்ற பின்னர் வதுவைமணம் செய்யப்பட்ட தலைவி தலைவனுடன் இன்று வருவாள் எனச் செவிலித்தாய் நற்றாய்க்குச் சொல்லுவதான செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளது.

சிலம்பு களைதலும் வதுவைமணமும் தலைவியின் பிறந்த வீட்டில் நிகழ்த்துதலே சிறப்பாகும். உடன்போக்கு நிகழ்ந்தால் இந்தச் சடங்குகளை தலைவனின் வீட்டினில் நடத்துவர். இவ்வாறு உடன்போக்கு மணமானது தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெருமளவு காணப்பட்டதை பாடல்கள் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

(உடன்போக்கு குறித்த சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பின்னிணைப்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது).

அறத்தொடு நிறறல் வழி மணம்

சங்க இலக்கிய அகத்துறைகளுள் மிக நுட்பமானது அறத்தொடு நிறறல் துறையாகும். அறம் என்பது ஒழுக்கம். அறத்தொடு நிறறல் என்பது தான் மேற்கொண்ட ஒழுக்கத்தின்கண் நிற்பதாகும். அறத்தொடு நிறறல் மூலமாக மணம் நடந்துள்ளதை இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. தலைவன் மற்றும்

தலைவிக்கு இடையேயுள்ள காதலானது பெற்றோரால் இயல்பாக அறியப்படாத நிலையில் அறத்தொடு நின்றல் சங்க இலக்கியத்தில் பெற்றுள்ள அழுத்தமான செயல்பாடு இளம்சமுதாயத்தினரிடையே காதலானது எவ்வளவு வலிமையுடன் ஆழமாக வேருன்றி இருந்தது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. “ஏற்பாட்டு திருமணத்தின் வழிவந்தவரான பெற்றோர் அதையே கடைபிடிக்க பெற்றோர் அறியாத நிலையில் ஆண்களாலும் பெண்களாலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட காதல் செயல்பாட்டை பெற்றோருக்கு அறிவிக்கும் நிலையே அறத்தொடு நின்றலாய் உள்ளது”¹ இது பெற்றோருக்கு அறிவிப்பது மட்டுமில்லாமல் ஏற்கனவே தலைவியானவள் கற்பு நெறிப்பட்டுவிட்டாள் என்பதை தெரிவிப்பதாக உள்ளது. தன் மனதினால் விரும்பியவனையே மணம் செய்து கொள்வது தான் அறவழியில் நிற்பதாகும். தலைவி கொண்ட காதலைப் பற்றி அறியாத பெற்றோர் வேறு எவருக்கும் திருமணம் பேசிவிடாமல் அதனைத் தடுத்து தலைவியின் காதல் உண்மையினை அறிவித்து, முதலில் கோபம் கொண்டாலும் பிறகு பெற்றோரையும் ஒப்புக் கொள்ள வைத்து, தன்னுடைய மனதினால் ஏற்றுக்கொண்டவனை ஊரறிய மணமேடையில் அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அறத்தில் நிற்பதற்கு வழி செய்வதால் தான் இதற்கு அறத்தொடு நின்றல் எனப்பெயர் வந்தது என தமிழண்ணல் விளக்கம் கூறுகிறார்.

“அறம் எனப்படுவது பல பண்புகளையும் தழுவிய பொதுச் சொல்லாயினும் பெண்ணிற்குரிய முதற்பண்பான கற்பையே குறிக்கும். கற்பென்னும் கடைப்பிடியில் நின்று களவொழுக்கத்தை பெற்றோர்க்கு

¹ மாதையன். பெ - சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் - பக். 26

வெளிப்படுத்துதல் இத்துறையின் பொருளாகும்”². இற்செறிப்பு, வெறியாட்டு, அறத்தொடு நிற்பல், வேற்றுவரைவு என்னும் பல்வேறு நிகழ்வுகளும் களவானது வெளிப்பட்ட பிறகே நிகழ்கின்றன. அதனால் தான் களவு வாழ்க்கையினுடைய போராட்ட காலமாகத் திகழும் இந்த காலமானது மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெற்ற காலமாக உள்ளது. “நொதுமலர் வரைவு, வெறியாட்டு எடுத்தல் முதலான அரியபெரிய தொல்லை காலத்தன்றி தலைவி நாண்விட்டு அறத்தொடு நிற்பதை விரும்பாள்”³ தலைவனுடன் சேருவதற்குத் தடையாக இற்செறிப்பானது நிகழும்போதும் அறத்தொடு நிற்பலும் வேற்று வரைவும் நேரும்போதும் அலர் முதலாயின தோன்றும் போதும் பெற்றோர் உடன்பாடானது கிடைக்காத சூழ் நிலையிலும் உடன்போக்கானது மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

பெற்றோருக்கு காதலை வெளிப்படுத்தக் கூடிய அறத்தொடு நிற்பல் எனப்படுவது பெற்றோரின் உடன்பாட்டுக்கு வழிவகுப்பதாக உள்ளது. காதலானது வெளிப்படுத்தப்பட்ட பிறகும் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பாங்கானது பெற்றோருக்கு இருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. தொல்காப்பியரும் அறத்தொடு நிற்பலை ‘குற்றந்தீர்ந்த அறச்செய்கையாகும்’ என்கிறார்.

தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், தந்தை என்று ஏணிபோன்று படிப்படியாகத் தொடரும் நிலைகளை உடையது அறத்தொடு நிற்பல் பகுதியாகும். இவ்வமைப்பு முறையைக் கலித்தொகையானது அழகாகச் சித்தரிக்கின்றது.

² முனைவர். சரளா இராசகோபாலன் -சங்க இலக்கியத்தில் தோழி - பக். 215.

³ வ.சு.ப. மாணிக்கம் - தமிழ்க்காதல் - பக். 69.

“அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறம்பட
என்னையர்க்கு உய்த்துரைத்தாள் யாய்;
இருவர்கட் குற்றமும் இல்லையால் என்று
தெருமந்து சாய்த்தார் தலை”

(கலி. 39 : 22-25)

என்னும் வரிகள் அழகாகப்படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. அறத்தொடு
நின்று களவினை வெளிப்படுத்திய பின்னர் திருமணத்திற்கான சம்மதம்
வழங்கப்பட்ட சூழலைக் கலித்தொகையானது காட்டுகின்றது.

தோழியின் பொறுப்பு

அறத்தொடு நின்றலில் தோழியின் பொறுப்பே பெரிதாக உள்ளது. அவள்
தனது சொல்லாற்றலை காட்ட வேண்டிய சூழ்நிலை இங்கு உருவாகிறது.
முதலில் தலைவியின் காதலை அவள் ஆராய்ந்தறிகிறாள். இனி
தலைவனில்லாமல் தலைவியால் வாழ முடியாது என்னும் நிலையினை
உணரும்போது தோழி அறத்தொடு நிற்க முற்படுகிறாள். தாயின் மனமானது
தலைவியின் காதலை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தும் சூழ்நிலைக்கு
முதலில் தன்னை தயார் செய்து கொள்ளுவாள். தலைவியின் காதல் நோயினை
வெளிப்படுத்தாவிட்டால் அது வளர்ந்து அவளையே அழித்துவிடுமோ என்ற
கவலை ஒரு புறமும் களவு நிலையை வெளிப்படுத்தினால் தாய் தன்னிடம்
கோபம் கொள்ளுவாளோ என்ற பயமும் கொண்டே அவள் அறத்தொடு நிற்பாள்.

மரபு வழி மணத்தின் பெருமையையும் கூறி தாங்கள் தேர்ந்தெடுத்த
மணத்தின் சிறப்பினையும் எடுத்துக் காட்டுவாள்.

“கொடுப்பினன் குடைமையுங் குடிநீர் லுடைமையும்
வண்ணமுந் துணையும் பொரீஇ யெண்ணாது”

(குறிஞ்சிப்பாட்டு 30,31)

என்று பெற்றோர் செய்து வைக்கும் திருமணத்தையும்,

“மதரு மடனு மோராங்குத் தணப்ப
நெடுந்தே ரெந்தை யருங்கடி நீவி
இருவே மாய்ந்த மன்றல்”

(குறிஞ்சிப்பாட்டு 20-22)

என்று களவு மணத்தையும் தோழி குறிப்பிடுவாள். இரு
மணங்களுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளையும் எடுத்துக்காட்டி எதைச்
சொன்னால் தாயின் உள்ளமானது தலைவியின் காதலை ஏற்றுக்கொள்ளும்
என்பதை உணர்ந்து கவனமாகப் பேசுவாள்.

தலைவனுடைய பல்வேறு சிறப்புகளையும் எடுத்துக் கூறி அவனது
குடிப்பெருமை தங்களது குடிப்பெருமையுடன் ஒத்துள்ளதைக் கூறுவாள்.
தலைவன் பலவகை இக்கட்டுகளிலிருந்தும் தலைவியைக் காப்பாற்றினான்
எனவும் தலைவியும் அவன்மேல் அன்பு கொண்டுள்ளாள் எனவும் கூறுவாள்.
இருவரிடமும் உள்ள அன்பானது மலரும் நாரும் போல இணைந்ததாக உள்ளது.
ஆகவே தலைவனைப்பிரிந்து தலைவி உயிர்வாழ்தல் என்பது இயலாதது என்று
கூறி, தோழி செவிலித்தாயை தலைவியின் காதலுக்கு ஒத்துக் கொள்ளச்
செய்வாள். இவ்வாறே செவிலி நற்றாய்க்கும், நற்றாய் தந்தை மற்றும்
தனையன்களுக்கும் அறத்தொடு நின்று தலைவியின் களவினை
வெளிப்படுத்துவர். இதன் மூலமாக வீட்டார் உடன்பட்டு திருமணம் செய்து

வைப்பர். இதுவே அறத்தொடு நின்றல் ஆகும். பெற்றோர் இதற்கு ஒத்துக் கொள்ளாத சூழலும் உண்டு. அவ்வாறு அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளவில்லையெனில் தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கு மணத்தினை மேற்கொள்ளுவர். தோழி அறத்தொடு நின்ற நிலையில் உறவினர் திருமணத்திற்கு உடன்பட்ட நிலையை சங்க இலக்கியங்கள் அழகாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவ்வாறான சூழலை கலித்தொகை 107-வது பாடலானது எடுத்துக் கூறியுள்ளது.

“மண்ணி மாசற்றநின் கூழையுள் ஏற அவன்,
கண்ணி தந்திட்டது எனக்கேட்டு, திண்ணிதா
தெய்வமால், காட்டிற்று இவட்கு என, நின்னை அப்
பொய்யில் பொதுவற்கு அடை சூழ்ந்தார் - தந்தையொடு
ஐயன்மார் எல்லாம் ஒருங்கு”

(கலி. 107:31-35)

இப்பாடலில் தந்தை, தமையன்மார் எல்லாரும் சேரக் கூடியிருந்து, தெய்வமாகிய திருமால் இவளுக்கு இவனைத் திண்ணியதாகக் கொண்டு வந்து காட்டிற்று என மகிழ்ந்தனர். நின்னை அப்பொய்யில்லாத பொதுவனுக்குத் திருமணம் செய்து தர, சூழ்ந்து முடிவு செய்தனர் என்றாள் தோழி. இவ்வாறு அறத்தொடு நின்று தலைவியின் மணத்திற்கு சம்மதம் வாங்கிய செய்தியை கலித்தொகை இயம்புகிறது. பல பாடல்கள் அறத்தொடு நின்றலைக் குறித்து எடுத்தியம்பியுள்ளன. அறத்தொடு நின்றதன் மூலமாக திருமணம் செய்து கொண்ட நிலையை பல பாடல்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளன.

(அறத்தொடு நின்றல் குறித்த சங்க இலக்கியப்பாடல்கள் பின்னிணைப்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது).

பொருள்மணம் அல்லது கொடை மணம்

மணமகனோ அல்லது அவனுடைய பெற்றோரே திருமணத்தின் பொருட்டு பெண்ணின் வீட்டிற்குச் சென்று மணம் பேசுவர். அவர்கள் பெண்ணைக் கேட்க அவளுடைய பெற்றோர் மகிழ்வுடன் கொடுப்பது கொடை மணமாகும். பொன், பொருள், உரிமை, உழைப்பு இவையனைத்தும் ஒருங்கிணைக்கக்கூடிய திருமணத்தில் ஒரு குழுவிலிருந்து இன்னொரு குழுவிற்கு பெண் மாற்றப்படும் நிகழ்வானது இக்குழுக்களுக்கிடையே திருமணப் பொருளியலை உருவாக்குகிறது. இப்பொருளியலில் பெண்வீட்டாருக்கு மணமகன் வீட்டார், பொருள் கொடுத்து பெண்ணைப் பெறும் முறையும் (பரியத் திருமணம்) பெண் வீட்டாரே பொருளையும் கொடுத்து பெண்ணையும் கொடுக்கும் முறையும் (வரதட்சணை திருமணம்) ஏற்பட்டன. திருமண முறைகளில் பெண் வீட்டாருக்குப் பொருளைக் கொடுத்து பெண்ணை மணம் செய்து கொள்ளும் வழக்கம் இருந்ததற்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. மணமகன் பரிசம் கொடுத்து மணமகளின் பெற்றோரின் சம்மதத்துடன் மணத்தல் பரிசம் கொடுத்தல் எனப்படும். இவ்வகையான மணமுறையானது தானக்கொடை, விலைக்கொடை, நிலைப்பாட்டுக்கொடை என 3 வகைப்படும். பொருள் மணத்தை பரிமாற்ற மணமுறை எனவும் அழைப்பர்.

தானக்கொடை

தானக்கொடை என்பது ஒருவர் தன்னுடைய பெண்ணை, அவளுக்குத் தகுந்த ஏழைமகனுக்கு தாமே பலவகைச் செலவுகளையும் செய்து மணம் புரிந்து கொடுப்பதாகும். பெண்ணை தானமாக வழங்குவது தானக்கொடை ஆகும்.

விலைக்கொடை

விலைக்கொடையை மணப்பெண் பரிசம் மணமுறை எனவும் வழங்குவர். தாய்வழிச் சமூகத்தினில் திருமணம் நிச்சயமானவுடன் மணமகன் வீட்டார் மணமகளுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையுடன் ஆடைகளைச் சீதனமாகத் தருவர். இதனைப் பரிசப்பணம் என்பர். பரிசப்பணம் தருதல் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகி உள்ளது. மணமகளுக்கு பரிசமானது மணமகன் வீட்டிலிருந்து வழங்கப்பெறும். இந்தப்பரிசமானது அணிகலன்களாகவோ அல்லது பணம், நிலம் போன்ற சொத்தாகவோ வழங்கப்பெறும். மணமகளின் பெற்றோர் கேட்கின்ற பரிசத்தொகை அனைத்தையும் கொடுத்தால் மட்டும் தான் திருமணம் நடக்க ஒப்புதலானது அளிக்கப்படும்.

“நறுநுதல் அரிவை பரிசிழை விலையே” (அகம். 90)

என்ற பாடலடிகளில் மருதனிளநாகனார். தலைவியின் பரிசத்தொகை என்ன, எவ்வளவு என்பதைத் தலைவனிடம் கூறுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

தலைவியின் தந்தைக்குத் தலைவனை ஏதாவதொரு காரணத்தினால் பிடிக்காமல் போனால் தலைவன் எவ்வளவு பரிசம் கொடுத்தாலும் பெண்ணின் பெற்றோர் திருமணத்திற்கு மறுத்து விடுவர்.

“முழங்கு கடல் முழவின் முசிறியன்ன

நலம் சால் விழுப்பொருள் பணிந்து வந்து கொடுப்பினும்

புரைய ரல்லோர் வரையல ளிவள்”

(புறம். 343:10-12)

“செல்வம் வேண்டார், செருப்புகல் வேண்டி
நிரலல் லோர்க்குத் தரலோ இல் என;
கழிப்பிணிப் பலகையர், கதுவாய் வாளர்”

(புறம். 345:13-15)

“உறந்தை யன்ன உரைசால் நன்கலம்
கொடுப்பவும் கொளாஅன்

(புறம். 352:10,11)

முதலிய பாடல்வரிகள் முதுகுடிமன்னன் மகளை மணக்க விரும்புகின்ற
வேந்தர் சிறந்த பொருட்களைக் கொடுத்தாலும் மணக்கமுடியாது என்பதையும்
பெண்ணைக் கொடுக்க விரும்பாத தந்தையர் மற்றும் தமையன்மாரின் மன
நிலைகளையும் காட்டுவனவாக உள்ளன. பாசிலைவிலை, முலைவிலை
கொடுத்தல் என்ற முறையும் இருந்ததை சங்கப்பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

கோசர்கள் வாழ்கின்ற அந்த பெரிய ஊரினையே தந்தாலும் பெற்றோர்
அவளைத் தரமாட்டார்கள் என்பதை,

“கருங்கோட் கோசர் நியம மாயினும்
உறுமெனக் கொள்குந ரல்லர்
நறுநுத லரிவை பாசிழை விலையே”

(அகம். 90:12-14)

“தழையணி யல்குற் செல்வத் தங்கையர்
விழவு அயர் மறுகின் விலையெனப் பகரும்”

(அகம். 320:3,4)

“ஒண்டழை யயருந் துறைவன்
தண்டழை விலையென நல்கின னாடே”

(ஐங். 147: 2,3)

எனும் பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

ஏற்றினை அடக்கினால் எம் இனத்து ஆயர் மகளிருக்கு முலைவிலை
வேண்டாம் எனக் கூறும் நிலையை,

“விலைவேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம் வீழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போலப் புகின்”

(கலி. 103:71-73)

எனும் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. ஒரு விலை தந்து நறுநுதல் அரிவை
விலை) தண்டுன்றிய கையும் நரைத்த தலையும் உடைய பெரியோர்களைக்
கொண்டு பெண் வீட்டுக்கு வந்து மணம் பேசி முடிக்கும் வழக்கத்தை
குறுந். 146-வது பாடலானது சான்றுபகர்கிறது. அதாவது பெண்ணைத் தேடி
வருகின்ற வழக்கமானது சமூகத்தில் இருந்ததை அகப்பாடல்கள்
சுட்டிக்காட்டியுள்ளன. சுற்றத்தார் வேண்டிய பொருளைக் கொடுத்து தலைமகன்
வரைவினை உறுதி செய்ததை அறிந்த தோழி உவந்த உள்ளத்தாளாய்
தலைமகட்கு சொல்லியது என்ற கூற்றானது தலைவனின் உறவினர்
தலைவியின் இல்லத்தாருக்கு வேண்டியன கொடுத்து தலைவியை மணக்க
முன்வந்த செய்தியை வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆகவே, பொருளைக் கொடுத்து
மணம் செய்து கொள்ளும் முறையானது சங்க கால சமுதாய நடவடிக்கைகளில்
ஒன்றாக இருந்துள்ளதை இந்தச் சான்றுகள் வழி அறிய இயலுகின்றது.

நிலைப்பாட்டுக் கொடை

இம்மணமுறையானது தேர்வு மணமுறை எனவும் வழங்கப்பெறும்.
நிலைப்பாட்டுக் கொடை எனப்படுவது ஒருவர் தன்னுடைய மகளை ஏதாவதொரு
நிபந்தனையின் பேரில் ஒருவனுக்கு கொடுப்பதாகும். அந்த நிபந்தனையானது

இவ்வளவு பரிசந்தரல் வேண்டுமென்றும், இத்தனை காலம் பெண்ணின் பெற்றோருக்கு உழைத்தல் வேண்டுமென்றும், இன்ன மறச் செயலைப் புரிதல் வேண்டுமென்றும், மணமகளை இன்ன கலையில் வெல்லுதல் வேண்டும் என்றும் மணத்தின் பின்னர் பெண் வீட்டிலேயே வசித்தல் வேண்டுமென்றும் என பல வகைப்பட்டதாக இருக்கும்.

மறச்செயல்கள் செய்தல்

மறச்செயல்களாவன கொல்லேறு கோடல் அதாவது ஏறு தழுவுதல், திரிபன்றி எய்தல், புலிப்பால் கறத்தல், கொடுவிலங்கு கோறல், பகைவரை அழித்தல், வில் நாணேற்றல், பெருங்கல் தூக்கல் முதலிய கடினமான செயல்களைச் செய்யுமாறு பணித்தலாகும். திரிபன்றி எய்தல் எனப்படுவது மிக உயரத்தில் விரைவாக சுழன்றுகொண்டிருக்கின்ற சிறிய அளவிலான பன்றியுருவினை ஒரே தடவையில் எய்தி வீழ்த்துதலாகும்.

ஏறு தழுவல் எனப்படுவது முல்லை நில ஆயரிடையே நடைபெறும் வழக்கமாகும். சல்லிக்கட்டு, மஞ்சுவிரட்டு என்ற பெயர்களாலும் இது அறியப்பெறுகின்றது. இம்மணமுறையானது கலித்தொகையில் முல்லைக்கலியில் விரிவாக கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆண்பிள்ளையில்லாத பெற்றோர் தம் மருமகனைத் தம் இல்லத்திலேயே இருத்திக் கொள்கின்ற முறையும் உண்டு. இது ‘இல்லத்தம்’ என வழங்கப்படுகிறது.

மறச்செயல்களைச் செய்யப்பணிக்கும் போது பெண்ணை மணக்க விரும்புகின்ற தலைமகன்கள் இவ்வகையான நிபந்தனைப்போட்டிகளில் கலந்து கொள்வார்கள். கலந்து கொண்டு வெற்றி பெறமுயற்சி செய்வர். அதில் வெற்றி பெற்ற வீரனுக்கே தலைவியை மணம் செய்து வைப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட மறவரைக் காதலித்தலே மகளிர் குணமாகப் போற்றப்பட்டது. பெண்களும் வீரரையே விரும்பினர். தலைவன் வில்லொடிக்க வேண்டும், ஏறு தழுவவேண்டும், போர்க்களம் புகவேண்டும் என்று பெண்களும் விரும்பினர். இத்தகைய சிறந்த வீரனே மணவாளனாகக் கருதப்பட்டான்.

இவ்வாறு மறச்செயலினை மணமகனது தகுதியாகக் கொள்ளுகின்ற வழக்கத்தினால் ஒரு குலத்தவருடைய மறத்திறமானது மேன்மேலும் வளர்ந்து வரும். அது மட்டுமின்றி அவருக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகளும் இயல்பாக மறவுணர்ச்சி உடையவையாக விளங்கும். இவ்வாறு வீரத்தில் சிறந்த ஆடவரையே பெண்டிர் மணக்கும் ஏற்பாட்டை ‘பாலியல் தெரிப்பு’ (Sexual Selection) என்பர் டார்வின் பேரறிஞர். இங்ஙனம் நிபந்தனையின் பேரில் மணமுடிக்கும் வழக்கத்தை சங்க கால மக்கள் கொண்டிருந்தனர் என்பதை சங்க இலக்கியங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

உடனிருந்து உழைத்து மணம்

உடனிருந்து உழைத்து பெண்ணை மணந்து கொள்கின்ற சேவை மணமானது பணிசெய் மணமுறை எனவும் அறியப்படுகின்றது. பரிசம் கொடுத்து மணந்தது மட்டுமின்றி மணமகளின் பெற்றோருக்கு பலவகைகளில் உதவிகள்

செய்தும் மணம் முடிப்பதுண்டு. பெண்வீட்டில் தங்கியிருந்து அவர்களுக்காக உழைத்துப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்வதுதான் பணிசெய் மணமுறையாகும். உரிய பெண்ணை மணக்க விரும்புகின்ற ஆண்மகன் தான் விரும்பிய பெண்வீட்டில் தங்கி அவர்கள் செய்கின்ற வேலைகளில் தானும் ஈடுபட்டு உழைத்துப்பின் அவர்தம் பெண்ணை மணப்பதும் ஒரு சமுதாயச் செயற்பாடாக இருந்ததற்குச் சங்கப்பாடல்களே சான்றாக அமைந்துள்ளன. இதன் மூலம் பெற்றோர் மணமகனின் பண்புநலன்களை அறிந்து கொள்ள உதவுகிறது. இத்தகு திருமணமானது இருந்திருக்க வாய்ப்பு உள்ளது என்பதை அகநானூற்றின் 280-ஆம் பாடலானது காட்டுகிறது. பெண்ணை விரும்பியவன் பொருள் கொடுத்து அவளை மணக்க முடியாது என்பதைத் தீர்மானித்துக் கொண்ட பிறகு பெண்ணின் தந்தையுடன் இணைந்து அவன் செய்யும் எல்லாவேலைகளிலும் ஈடுபடவும் அவனுக்குப் பணிந்து இருக்கவும் விரும்பும் விருப்பத்தை இப்பாடலானது தெரிவிக்கின்றது.

“நலஞ்சால் விழுப்பொருள் கலநிறை கொடுப்பினும்

பெறலருங் குரைய ளாயி னறந் தெரிந்து

நாமுறை தேள மருஉப் பெயர்ந் தவனொ

டிருநீர்க் குட்டம் புணையொடு புக்கும்

படுத்தனம் பணிந்தன மடுத்தன மிருப்பிற்

தருகுவன் கொல்லோ தானே

.....

கானலம் பெருந்துறைப் பரதவ னெமக்கே”

(அகம். 280:7-12,14)

அதாவது எவ்வளவு பொருள் கொடுத்தாலும் அவள் கிடைக்க மாட்டாள். அவள் தந்தையுடன் உப்பங் கழிகளில் உழன்று, தெப்பமேறி மீன்பிடித்துத்தந்து அவனுடைய அன்பினைப் பெற்றால் அவன் மகளைப் பெறுவது சாத்தியமாகலாம் எனத் தலைவன் இயம்பியுள்ளான். இவ்வாறு சிந்திக்கின்ற சங்கத்தலைவனைப் பார்க்கின்றபோது இது பழங்காலத்திலேயே வழக்கிலிருந்த முறை என்பதை அறிய இயலுகின்றது. குக்கி, பெய்கர், கோண்டு, இருளர் போன்ற பழங்குடிகளின் மத்தியில் இன்றும் இந்த நடைமுறையானது நீடிக்கிறது. பெண் வீட்டாரின் அன்பைப் பெற பெண்வீட்டில் தங்கி உழைக்கின்ற ஆடவனை இருளர்கள் ‘மென மாப்பிள்ளை’ என அழைக்கின்றார்கள். இவர்கள் ஆண் என்ற அகந்தையினைக் கைவிட்டவர்களாக இருப்பர்.

ஏறு தழுவல் மூலம் மணம்

பண்டைய காலத்தில் ஒவ்வொரு மகனும் தான் விரும்பிய மகளை அடைவதற்கு ஒவ்வொரு முறையினை மேற்கொண்டான். அதே போல மகளிரும் தான் விரும்பிய தலைவனை அடைய ஒவ்வொரு முறையினை மேற்கொண்டனர். அதில் ஒன்றுதான் ஏறுதழுவல் என்னும் தேர்தல் விழா ஆகும். இது முல்லை நில ஆயர்களின் மணவினைச் சடங்குகளுள் ஒன்றாகும். இது தகுதிகாண் மணமுறை எனவும் வழங்கப்படும். இன்று இதனை மஞ்சுவிரட்டு, ஜல்லிக்கட்டு என்ற பெயர்களால் அழைக்கின்றனர்.

ஒரு குலத்திற்குள்ளேயே மணப்பதால் ஏற்படும் எச்சவியல் குறைபாட்டிற்கு ஈடு செய்வது ஏறு தழுவல் போன்ற மணமகன் மறவியல் தகுதி ஏற்பாடாகும். மணப்பருவம் எய்திய மகளையுடையவர்கள் அவளுக்கேற்ற மகனைத் தேர்ந்தெடுக்கவும் மகளைத் தலைவன் தேர்ந்தெடுக்கவும் ஏற்றது ஏறு தழுவல் விழா ஆகும். இது தலைவன் தலைவியையுடையவும், தலைவியைத் தலைவன் அடையவும் ஏற்ற கருவியாக அமைந்துள்ளது.

வீரத்தின் வெளிப்பாடு

ஏறுதழுவல் விழாவானது தமிழரின் தலை சிறந்த நாகரிகத்தை விளக்குவதாகும். தமிழரும் திருமணம் புரிய வருகின்ற ஆண்களும் ஆண்மைமிக்கவர்கள் என்பது தெளிவு. இவர்கள் ஆக்களையும் ஆனேறுகளையும் மிகுதியாக வைத்து வாழ்ந்தனர். தம்மகளை மணக்க வருகின்ற பிள்ளைமார்கள் ஆண்மையுடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது தமிழ் பெற்றோர்களின் முடிவு. வீரத்தின் வெளிப்பாடாகவே ஏறுதழுவல் நிகழ்ச்சியானது அமைந்துள்ளது. அவ்வாறு ஏற்றினை அடக்கமுடியவில்லையெனில் அதனால் அவன் அழிக்கப்படுவான்.

ஆனேறு வளர்த்தல்

முல்லை நில ஆயர்களின் தொழில் ஆக்கள், ஆனேறுகள் வளர்த்தலும் அதன் மூலமாக வாழ்க்கையை நடத்துதலுமாகும். ஆயர்கள் தமக்கு மகள் பிறந்த அன்றே தம் தொழுவிலிருந்து ஓர் ஆனேற்றினை கட்டவிழ்த்து விடுவர். வீட்டினில் மகள் வளர வளர அது காட்டினில் வளர்ந்து வரும். நாட்கள் பல

கழிந்து மகள் மணப்பருவம் வந்தவுடன் காட்டில் வளர்ந்து வருகின்ற அந்த ஆனேற்றினைக் கொண்டு வந்து ஊர்ப்பொதுவிடத்திலே பெரிய தொழுவத்தை அமைத்து அதனுள் அந்தக் காளையை விடுத்து, “இந்த ஆனேற்றை அடக்கி ஆளுபவன் எவனோ அவனே எம் மகளை மணம்புரிந்து கொள்ளத் தகுதியானவன்” எனப் பறையினை முழக்கி அறிவிப்பர்.

அப்பருவ மங்கையினைக் கண்டு காதல் கொண்ட இளைஞர் சிலர் அத்தொழுவத்துள் நுழைந்து ஆனேற்றை அடக்க முயற்சி செய்வார்கள். அவர்களில் சிலர் ஆனேற்றினை அடக்க முடியாமல் அதனால் கொல்லப்படுவர். முதலில் எவர் அடக்கி ஆளுகின்றனரோ அவருக்குத் தம் மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பர்.

ஏறுதழுவுதலைக் கண்டுகளிப்போர்

ஏறுதழுவுதலைப்பார்க்க இளையோர்கள், முதியோர்கள், மைந்தர்கள், மகளிர் என அனைவரும் கூடுவார்கள். உடை அழகும் உடல் அழகுமுள்ள பெண்கள் சிறுவர் சிறுமியர்களுடன் சேர்ந்து ஏறு தழுவுகின்ற காட்சியினைப் பார்க்க வேண்டி பரண்களில் ஏறி அமர்ந்திருந்து வேடிக்கைப் பார்ப்பர்.

ஏறு தழுவுதலில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள்

ஏறு தழுவுதல் நடைபெறும் தொழுவைச் சிலர் தூழ்ந்து நிற்பார்கள். அவர் இடி இடிப்பதைப் போலவும் முரசு முழங்குவதைப் போலவும் பெரிய ஒலி உண்டாகும் படி பறைகளைக் கொட்டுவார்கள். விழா நன்றாக முடிய வேண்டும் என்று கடவுளை வழிபட்டு எழுப்பிய நறுமணமானது எங்கும் பரவிக் காணப்படும்.

பறை எழுப்பிய ஒலியினால் பயமடைந்த காளைகள் அங்குமிங்கும் துள்ளிக் குதித்துத் திரியும். இதனால் எழுகின்ற தூசிப்படலமானது எங்கும் பரவிக் காணப்படும்.

இளைஞர்களின் எண்ணம்

இளைஞர்கள் அனைவரும் தான் விரும்பிய தலைவிக்குரிய காளையினைக் கண்டு அதனை அடக்கி ஏறுதழுவுதலில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினால் நீர்த்துறையிலும் ஆலமரத்தின் அடியினிலும் மராமரத்திலும் கோயில் கொண்டிருக்கும் தெய்வங்களை வழிபடுவர். அதன் பின்னரே அவர்கள் தொழுவினுள் நுழைவர்.

ஆரவாரம்

ஒவ்வொரு தலைவனும் தன் தலைவிக்குரிய காளையினைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தன்னுடைய வீரத்தை வெளிப்படுத்தி கடுமையாக அந்தக் காளையினை எதிர்த்து போராடத் தொடங்குவார்கள். விழாதொடங்கியதுமே மக்களுடைய ஆரவார ஒலியானது கடலலை ஒலிப்பது போன்று ஒலிக்கும். மக்களுடைய இந்த ஆர்வவொலியானது அந்த இளைஞர்களுடைய வீரச்செயலுக்கு ஊக்கமூட்டும் வகையில் அமைந்திருக்கும்.

காளைகளின் வலிமை

முல்லைக்கலி 3-வது பாடலானது ஏறுதழுவல் குறித்த செய்திகளைச் சிறப்பாக சித்தரிக்கின்றது. ஏறுகள் திரண்டிருக்கின்ற அந்த தொழுவமானது புழுதிப்படலமாக காட்சியளிக்கும். பெருமழை பெய்த வெள்ளக்காலத்தில்

மலைக்குகையில் சிங்கமும் குதிரையும் யானையும் முதலைகளும்
சேர்ந்திருப்பதைப் போன்ற ஆரவாரத்துடன் எருதுகள் யாவும் பயங்கரமாகச்
சுற்றிச் சூழ்ந்து திரியும். கரிய மலையில் ஓடும் வெண்ணிற
அருவியினைப்போல ஓர் எருது கருமைநிறத்துடன் கூடிய
வெள்ளைக்கால்களுடன் காணப்பட்டது. பிறிதொரு காளை அந்நதிபுள்ளிகளுடன்
விளங்கியது. மற்றொன்று சிவன் தலையிலணிந்த பிறை போல வளைந்த
கொம்புகளை உடையதாக இருந்தது. இவ்வாறு அச்சம் நிறைந்த எருதுகள் தூழ்ந்த
தொழுவத்தினை முல்லைக்கலி. - 3 வது பாடல் இயம்பியுள்ளது. சிங்கம்
போலவும் களிற்றைப் போலவும் சினமுடன் நிற்கின்ற காளைகளைக் கண்டு
முல்லைநில ஆண்கள் பயப்படவில்லை. அதற்கு மாறாக வீறுகொண்டெழுந்தனர்.

கண்ணின் கடைப்பார்வையை காதலியர் காட்டி விட்டால் மண்ணின்
குமரருக்கு மாமலையும் ஓர் கடுகாம் எனும் புரட்சிக்கவியின் பாடலுக்கிணங்க
முல்லை நிலத் தலைவர்களுக்கு கொம்பு சீவிய காளைகளெல்லாம் முயலாகவும்
மானாகவும் தென்படுகின்றன. காளையை அடக்கினால் மட்டுமே, தான்
விரும்புகின்ற காதலியை மணம் செய்ய முடியும். எனவே வீரர்கள் காளையை
நோக்கிப் பாய்ந்தனர்.

வீரமிக்க காளைகள் தன்மீது தாக்கிய இளைஞனை குத்திவீழ்த்தி அவன்
உடலை கொம்புகளால் தூக்கி அலக்கழிக்கும். இதைப்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும்
மக்களுக்கு கலக்கம் ஏற்படும் மேலும் சில காளைகள் தன்கொம்புகளை வீரனின்
மேல் பாய்ச்சி அவனது குடலைச் சரியச் செய்யும். இவ்வாறு சிலர் குடல்

சிதைந்தும் சிலர் கொம்புகளால் குத்தப் பட்டு புண்பட்டும் சிலர் எலும்பு முறிந்தும் வருந்துவார்கள். ஒவ்வொரு இளைஞனும் தன்னுடைய காதலிக்குரிய காளையினை எதிர்த்துப் போரிடுவார்கள். அப்பருவ மகளிரும் தம் காதலர் செய்கின்ற போரினைக் கூர்ந்து பார்த்த வண்ணம் இருப்பர். இவ்வாறு பல மகளிர்க்கும் ஒரே நேரத்தில் ஒரு சேர நிகழ்வது அக்காலத்தில் அழகுவழக்காக இருந்துள்ளது. தலைவன் ஏறு தழுவும் போது அவனுக்கு எந்தத் துன்பமும் வரக்கூடாது என்று இறைவனை வேண்டுவாள் தலைவி. அவளது அந்த மன எண்ணத்தினைப்போல அங்கு கூடியிருப்பவர்கள் கையிலுள்ள தம் குழலில் மங்கலப்பண்ணை இசைப்பார்கள். வெற்றி பெற்ற வீரன் தனக்கேயுரிய வீர அழகும் தோற்றமும் பெற்றுத்திகழ்வான். ஏறு தழுவுதல் முடிவு பெற்றதும் தலைவரும் தலைவியரும் நீர்த்துறை சென்று ஆற்று நீரில் விளையாடி மகிழ்வர்.

நல்மணம்

ஏறு தழுவுதல் முடிவு பெற்ற பின்னர் நறுமணமும் மயிர் சாந்தும் பூசிய முடியினையும் அரும்புண்ட காதணியும் தாமரை மலர் போன்ற தோடும் பூங்குழையும் கொடி போன்ற இடையும் கொண்ட மகளிருக்கு நல்ல நாளிலே நல்மணமானது நடைபெறும். இவ்வாறு ஏறுதழுவுதலைக் குறித்து கலித்தொகைப் பாடல்கள் பலவாறு உரைக்கின்றன. இவ்விளையாட்டில் பறையறைதலும் குரவையாடுதலும் நிகழ்ந்தமையை,

“அவ்வழி, பறையெழுந்திசைப்ப, பல்லவரார்ப்ப
குறையா மைந்தர் கோளெதி ரெடுத்த
நறைவலம் செயவிடா இறுத்தன ஏற”

(கலி. 104: 21-23)

எனவும்,

“ஆங்கு

குரவை தழீஇயாம், மரபுளி பாடி

தேயா விழுப்புகழ்த் தெய்வம் பரவுதும்”

(கலி. 103: 75-76)

எனவும் குறிப்பிடுகின்றது.

ஆயர்களுடைய வாழ்வின் எறுதழுவுதலானது முக்கியம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்பட்டது. தலைவன் ஏறுதழுவி வரைந்து கொள்வான் எனத்தோழி தலைவியிடம் கூறும் செய்தியை,

“பகலிடக் கண்ணியன், பைதற்குழலன்,

சுவல்மிசைக் கோலசைத்த கையன், அயலது;

கொல்லேறு சாட இருந்தார்க் கெம் பல்லிருங்

கூந்தல் அணைக் கொடுப்பேம் யாம்”

(கலி. 101: 39-42)

என்ற பாடலானது எடுத்தியம்பியுள்ளது.

முல்லை நிலத்தினில் மட்டுமே இம்மணமுறையானது பின்பழந்தமிழ் கால மணமுறையாக இருந்துள்ளது. ஒரு புறம் களவுக்காதலும் மறுபுறம் இந்த ஏறுதழுவல் மணமுறையும் முல்லை நிலத்தினில் இருந்துள்ளன.

“ஓஓ! இவள், பொருபுகல் நல்லேறு கொள்பவர் அல்லால்

திருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமமா

எல்லாருங் கேட்ப அறைந்தறைந் தெப்பொழுதும்

சொல்லால் தரப்பட் டவள்”

(முல்லைக்கலி. 102:9-11)

எனும் அடிப்படையில் ஏறுதழுவலுக்குரிய ஏற்பாட்டைச் செய்து அதைப் பலருக்கும் அறிவித்து ஏறு தழுவியவனுக்கே மகளை மணமுடித்துக் கொடுக்கும் மரபை முல்லைக்கலி சமுதாயம் கொண்டிருந்தது.

“நளிவாய் மருப்பஞ்சும் நெஞ்சினார் தோய்தற்கு
எளியவோ, ஆயமகள் தோள்?
விலைவேண்டா ரெம்மினத் தாயர் மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மார்பின்
முலையிடைப் போல புகின்”

(முல்லைக்கலி. 103: 69-73)

“ஆங்கு, போர் ஏற்று அருந்தலை யஞ்சலும், ஆய்ச்சியர்
காரிகைத் தோள்கா முறுதலும், இவ்விரண்டும்
ஓராங்குச் சேறல் இலவோ? எம் கேளே!”

(முல்லைக்கலி. 106: 40-42)

எனும் கூற்றுகள் யாவும் பயப்படாமல் ஏறு தழுவியவருக்கே ஆய்ச்சியரை
மணம் முடித்துத்தரும் மரபானது கலித்தொகை காட்டும் முல்லை நில
சமுதாயத்தில் பின்பற்றப்பட்டிருந்ததை வெளிப்படுத்துகின்றன.

“கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வானை மறுமையும்
புல்லாளே, ஆய மகள்,
அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவர் அல்லதை,
நெஞ்சிலார் தோய்தற்கு அரிய உயிர் துறந்து
நைவாரா ஆயமகள் தோள்”

(முல்லைக்கலி. 103: 63-67)

இப்பாடலில், கொல்லும் வலிமைபடைத்த காளையின் கொம்புக்கு
அஞ்சுகின்றவனை இந்தப்பிறவியில் மட்டுமில்லாமல் மறுபிறவியிலும்
இடைக்குலப் பெண் விரும்பமாட்டாள். ஆகவே அச்சப்படும் கோழைகளுக்கு
அல்லாமல் கொல்லேற்றினை அடக்கும் ஆண்களையே ஆய மகளிர் இம்மை
மட்டுமின்றி மறுமையிலும் மணப்பர் என்பது முல்லைக்கலி சமுதாயத்தின்
வரையறுத்த திருமண முறையாக ஏறுதழுவல் இருந்துள்ளது என்பதை உணர
இயலுகின்றது.

ஏறுதழுவுதல் முடிந்த பின்னர் நல்லநாள் பார்த்து பெண்கேட்கச்
சென்றுள்ளனர். இந்நிலையை

“நன்னாள் தலைவரு மெல்லை, நமர் மலைத்
தந்நாண் தாம் தாங்குவார் என்னோற் றனர்கொல்?”

என கலித்தொகை 39 - ஆம் பாடல்வரிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. மேலும் பெண்
கேட்பதற்காக தன் சுற்றம் மற்றும் சான்றோர்களை அழைத்து வந்த காட்சியை
கலித்தொகை 39-ஆம் பாடல்வரிகள் சான்று பகர்கின்றன. ஏறு தழுவுதலில்
வெற்றி பெறுபவன் பெறும் நன்மைகளை கலி. 104 கூறுகிறது. வேங்கை மரத்தின்
கீழ் மணம் பேசி முடிக்கப்பட்டதை கலித்தொகை 41-ஆம் பாடலானது
குறிப்பிடுகின்றது.

இவ்வாறு முல்லைநில மக்களால் பின்பற்றப்பட்ட இந்தத்
திருமணமுறையானது மிகவும் தொன்மையானதாகும். பிற நில மக்களுக்கு
திருமணத்திற்காக அல்லாமல் வீரத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக மட்டுமே
பின்பற்றப்பட்டது.

மடல் ஏறுதல் மூலம் மணம்

மடல் ஏறுதல் எனப்படுவது அக்காலத் தமிழர் திருமணத்திற்காக
கையாண்ட ஒரு உத்தியாகும். மடல் இலக்கியமானது மடலேறுவதைப் பற்றி
விரிவாகச் சித்தரிக்கின்றது. மடல் எனும் சொல்லானது பனை முதலியவற்றின்
ஏடு, பனங்கருக்கு என புறம் 29-வது பாடலானது கூறுகிறது. பனங்கருக்கினால்
செய்த ஊர்தி என தொல்காப்பிய பொருளதிகார நூற்பா 51-ஆனது சுட்டுகிறது.

மா என்பது குதிரை. மடலென்பது பனை மடல். ஆகவே மடன்மா எனப்படுவது பனைமடலினால் செய்யப்பெற்ற குதிரையாகும். மடலேறுதல் என்ற செயலானது காம எண்ணமானது முதிர்ந்து தலையெடுத்து நிற்கும் போது தாம் காதலித்த தலைவியை அடைவதற்காக தலைவன் விரும்பி செய்கின்ற ஒரு முறையாகும்.

மடலேறுவதற்கான காரணம்

தலைவன் மடலேறுவதற்கான காரணங்களாக பின்வருவனவற்றைக் கூறலாம்.

1. பெற்றோர் தலைவியின் களவொழுக்கத்திற்கு விரும்பாமல் இருத்தல்
2. தலைவி, தன் காதல் வாழ்வை தோழியின் உதவியினால் பெற்றோருக்கு தெரிவிக்காமல் காலம் தாழ்த்துதல்
3. காவல் மிகுதியினால் தலைவியை அடிக்கடி சந்தித்துக் கூட முடியாத சூழலால்
4. தலைவன், தலைவியின் களவொழுக்கத்தையும் தலைவிக்கும் தனக்குமுள்ள தொடர்பினை பலர் அறியும்படி செய்வதற்காக
5. தலைவியினை திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டி.

போன்ற காரணங்களுக்காக தலைவன் மடலேறுவான்.

மடலேறுபவனின் அடையாளம்

தலைவன் தம்மிடம் மிகுதியாக எழுந்த காம ஆசையினால் தன்னிடமுள்ள நாணத்தையும் ஆண்மையையும் இழந்து தன்னுடைய உடம்பெங்கும் திருநீறு பூசி தலையினில் எருக்கம் பூ மாலையினைச்

தூடிக்கொண்டு தலைவியின் வீட்டிற்கு அருகிலுள்ள ஊரார் கூடுகின்ற நாற்சந்தியில், பனங்கருக்கினால் செய்யப்பட்ட ஒரு பொய்க்குதிரையின் மேலே ஏறி நிற்பான். அந்தக் குதிரையைப் பிறரால் இழுப்பிக்கச் செய்து ஊர்மக்கள் கூடும் இடத்திலே கொண்டு நிறுத்துவான். அவனுடைய கையினில் அவனால் எழுதப்பெற்ற தன்னுடைய காதலியின் பெயர், அவளது ஊரின் பெயர் எழுதப்பட்ட ஓவியம் இருக்கும் அதன்கீழ் அவனுடைய ஊரும் பேரும் எழுதப்பட்டிருக்கும். இவ்வாறு தலைவன் பனங்குதிரை மீதேறி வெளிப்படையாக தனக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள தொடர்பினை எல்லோருக்கும் தெரியும் வகையில் ஆரவாரம் செய்து நிற்பது தான் மடலேறுதல் ஆகும்.

இந்த உண்மையினை,

“மாஎன மடலும் ஊர்ப்; புவெனக்
குவிமுகிழ் எருக்கம் கண்ணியும் துடுப;
மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப;
பிறிதும் ஆகுப-காமம் காழ்க் கொளினே”

(குறுந். 17)

என்ற பாடல் மூலமாக அறிய முடிகின்றது.

“கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடல் ஏறப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்”

(குறள். 1137)

என்ற குறளானது காமத்தின் காரணமாக மடலேறும் தன்மையைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

மடலேறுவதால் ஏற்படும் பயன்

தலைவன் மடலேறுகின்ற கடுஞ்செயலைக் கண்டு இதனால் அவனுடைய பெருவிருப்பத்தினை உணர்ந்த உறவினர்கள், சான்றோர், அரசன் இவர்களுள் யாரேனும் தலையிட்டு இருவரையும் பல்லோர் அறியும் படி வெளிப்படையாக திருமணம் செய்து வைப்பர். இதுவே மடலேறுதலினால் ஏற்படக்கூடிய நன்மையாகும்.

அக்காலத்தமிழர் மடலேறிய நிலையைக் குறுந்தொகை 17-ஆம் பாடலுக்கு உரையெழுதிய உ.வே.சா அவர்கள் “காமம் மிக்க தலைவன் பனை மடலால் குதிரையைப் போல ஓர் உருவம் அமைத்து அதன் கழுத்தில் மணி, மாலை முதலியவற்றைப் பூட்டி தன் உருவத்தையும் தலைவியின் உருவத்தையும் ஒரு படத்தில் எழுதிக் கையிலேந்தி அதன்மேல் யாவரும் அறிய ஊர்ந்து வருவதை, மடலேறுதல் என்பர்; அங்ஙனம் அவன் வருவதைக் கண்ட ஊரினர் படம் முதலியவற்றால் இன்னவாளுக்கும் இவனுக்கும் நட்பு உண்டு என்பதை அறிந்து அதனை வெளிப்படக் கூறிப்பழிப்பர். அது கேட்டு தமர் மணம் புரிவிப்பர்”⁴. என்று மடலேறுகின்ற முறையினை விளக்கியுள்ளார். மடலேறுதல் பிற்காலத்தில் பல மாறுதல்களை அடைந்துள்ளது. “மடல்மாப் பொருள் குறித்து 13 பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்துள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் நற்றிணையிலுள்ள 4 பாடல்களும் குறுந்தொகையிலுள்ள 5 பாடல்களும் ஐந்திணைக்கு உரியவை. கலித்தொகையிலுள்ள நான்கு பாடல்களும் பெருந்திணையைச் சார்ந்தவை”⁵.

⁴ குறுந்தொகைப் பதிப்பு - பக். 42

⁵ சுப்புரெட்டியார். ந-அகத்திணைக் கொள்கைகள் - பக். 32.

“மடல்மா கூறும் இடனுமார் உண்டே”

என்று தொல்காப்பியம் இதற்கு இலக்கணம் கூறுகிறது. மாதங்கீரனார் எனும் சங்க காலப்புலவர் மடல் பற்றிப் பாடுவதில் சிறந்தவர். இதனால் இவருக்கு ‘மடல்பாடிய மாதங்கீரனார்’ என்ற சிறப்புப் பெயர் உண்டு. இலக்கியங்களில் மடலேறுதல் குறித்த செய்திகள் சிறப்பாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களில் மடலேறுதல்

கலித்தொகைப் பாடல்கள் அக்காலத்தில் மடலேறும் வழக்கம் இருந்தமையைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. தலைவன் மடலேறியதைப் பார்த்து கண்டோர் கூறியதாக நல்லந்துவனாரின் கலித்தொகை 141-வது பாடலானது இக்கருத்தினை வலியுறுத்துகின்றது.

மற்றுமொரு பாடலில்,

“கனவினாற் காணிய கண்படாவாயின்
நனவினான் ஞாயிறே கஎட்டாய்நீ யாயின்
பனையீன்ற மாஓர்த் தவன்வரக் காமன்
கனையிரப்பேன் கால்புல்லிக் கொண்டு”

(கலி. 146:57-60)

அதாவது ஞாயிறே! எப்பொருளையும் காட்டுகின்ற நீ நனவின் கண் வந்தாவது அவனைக் காட்டவில்லையென்றால் வருத்தமடைகின்ற பனைமர மடற்குதிரை மேல்ஏறி அவன் என்னிடத்து வருமாறு காமனிடம் வேண்டி இரந்து கேட்பேன் எனத் தலைவி கூறுகின்றாள்.

தலைவி தூரியனிடம் சொல்லுவதைப் போன்ற இப்பாடலானது பண்டைய காலத்தில் மடலேறும் தன்மையானது வழக்கத்தில் இருந்தமையைக் காட்டுகிறது. ஆனால் அச்சம், நாணம், மடம் போன்ற இயல்பினை உடைய பெண்கள் மடலேறுவது இல்லை என்பதை,

“எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடன்மேல்
பொற்புடை நெறிமை இன்மையான”

எனக் கூறுகிறது.

தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட எல்லையற்ற அன்பின் காரணமாகவே மடலேறத் துணிகிறான் என்பதை குறுந்தொகை 17-வது பாடலானது எடுத்தியம்புகின்றது. தலைவன் மடல்மா ஊர்ந்து தம்மைப் பார்க்கின்றவர்கள் ஆரவாரம் செய்கின்றபடிச் செய்வான். அப்படிச் செய்தும் தான் எண்ணிய செயலானது நிறைவேறவில்லையென்றால் இறப்பதற்குரிய செயலையும் செய்யத்துணிவான். மடலூர்ந்தாவது தலைவியைப் பெறுவேன் எனத் தலைவன் கூறும் நிலையானது இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது.

மடலேறி மணப்பேன் எனச் சபதமிடும் தலைவனை,

“பொன்தேர் ஆவிரைப் புதுமலர் மிடந்த
பூண்மணி கறங்கஏறி, நாண்அட்டு,
பழிபடர் உள்நோய் வழிவழி சிறப்ப,
இன்னள் செய்தது இதுஎன, முன்நின்று
அவள் பழி நுவலும், இவ்வூர்”

(குறுந். 173)

எனக் கூறுகிறது. அதாவது மடல்மாவிற்கு ஆவிரை, பூளை, எருக்கு, எலும்பு ஆகிய மாலைகளை தலைவனே அணிந்து மடல் ஏறுகிறான். இந்தக் கோலத்தைப் பார்த்த ஊரார் தலைவிமேல் பழி தூற்றுவர். தலைவனே தலைவியால் வந்தது இந்நோய் என அவளை பழித்துரைப்பதாகவும் தலைவிக்கு பழிவருவதாகிய சொற்களை ஊரார் கூறினாலும் நான் நாணமடையமாட்டேன். மடலேறி அவளை மணப்பேன் எனக் கூறுவதாக இப்பாடலானது அமைந்துள்ளது.

பிறர் இகழ்ந்து கூறும்படி, மடற்குதிரை மேலே ஏறி ஒரு நாள் தனது நாணத்தை விட்டு தெருவில் செல்வதுதான் தலைவியை அடைய சிறந்த வழியாகும் என்று துணிந்து சொல்லுகின்ற தலைவனை குறுந்தொகை 182-ஆம் பாடலானது காட்டுகிறது.

தலைவன் மடலூர்ந்து பெற்றோரிடமிருந்து தலைவியைப் பெறுவது நடைமுறை வழக்கு என்று கலித்தொகைப் பாடலானது சான்று பகிக்கின்றது.

“பொருந்தாதார் போர்வல் வழுதிக் கருந்திறை
போல, கொடுத்தார் தமர்”

(கலி. 141: 24,25)

அதாவது, கண்டவர் வருந்துமாறு தலைவன் மடல்குதிரையில் மேல்ஏறி தனக்கும் தலைவிக்குமுள்ள களவொழுக்கத்தைப் பற்றிப்பாட அதனைப் பெற்றோர் கேட்டு வழுதி எனும் மன்னனுக்கு அஞ்சி பகைவர் திறைப்பொருளை தாமே கொண்டு வந்து கொடுப்பதுபோல மடலேறுவதால் தமது குடிக்கு இழிவுவரும் என அஞ்சி அவளை அவ்விடத்தே கொடுத்தனர். ஈதோ மகட்கொடை இருந்தவாறு என்னே எனக்கண்டார் வியந்து கூறினர் என்று பாடல்

இயம்புகின்றது. தலைவி ஞாயிற்றினிடம், தலைவன் மடலேறி என்பால் வரச்செய்ய காமனிடம் வேண்டிக்கொள்வேன் என்பதைக் கலித்தொகை 147-வது பாடலானது எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. இவ்வாறு பட்ட செய்தியானது கலித்தொகையில் இடம்பெற்றதன் வாயிலாக தலைவன் மடலூர்ந்தாவது தன்னை விரைவில் அடைய வேண்டும் எனத்தலைவி நினைக்கும் எண்ணமும் தலைவிக்கும் தலைவன் மடலூர்வதில் விருப்பமானது இருந்துள்ளது என்பதை அறிய இயலுகின்றது. மடலேறுவதன் வாயிலாக தலைவன் மற்றும் தலைவியின் களவொழுக்கமானது ஊரார்க்கு வெளிப்படும். அது மட்டுமின்றி ஊராரின் அனுதாபத்தை தலைவன் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் மடலூர்தலானது வாய்ப்பளிக்கின்றது. இத்தகைய செய்தியை கலித்தொகை 138-வது பாடலானது விளம்பியுள்ளது.

(மடலேறுதல் குறித்த சங்க இலக்கியப்பாடல்கள் பின்னிணைப்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன)

தலைவன் மடலூர்தலைக் குறித்து ஊர் மக்கள் அறிந்தால் அதை அவர்கள் அலர் தூற்றுவார்கள். இதைப் பெற்றோர் அறிந்தால் அவர்கள் திருமணத்திற்கு உடன்படுவர் என்பதை,

“சிறுமணி தொடர்ந்து, பெருங்கச்சு நிறீஇ,
குறுமுகிழ் எருக்கங் கண்ணி துடி,
உண்ணா நல்மாப் பண்ணி, எம்முடன்
மறுகுடன் திரிதரும் சிறு குறுமாக்கள்”

(நற். 220: 1-4)

மேற்கண்ட நற்றிணைப் பாடலானது இயம்புகின்றது.

தலைவன் தெருவில் மடலேறி வரும் செய்தியை பிறருக்கு அறிவுறுத்தும் வகையில், அவனது கழுத்தில் மணி சூட்டப்படும் என்பதை நற். 140, 220 முதலிய பாடல்கள் அறிவுறுத்துகின்றன. அவனை பிறர் எள்ளி நகையாடும் பொருட்டு வெள்ளெலும்பு அணிவிக்கப்படும் என்பதை குறுந். 182-வது பாடல் தெளிவுபடுத்துகின்றது. மேலும் அவன் ஆவிரை மலர், எருக்கங்கண்ணி, பூளைப்பூ, உழிஞை ஆகிய விலைபோகாத மற்றவர்கள் சூடாத பயனற்ற மலர்களையே அணிகிறான் என்பதை நற். 146, 220 குறுந். 17, 173 கலித். 138, 139, 140 போன்ற பாடல்கள் காட்டியுள்ளன. விற்காத பூக்களைச் சூடுதல் என்பது சாவின் வாசலில் நிற்பதை அறிவிப்பதற்கான குறியீடாகும். இது எள்ளலுக்குரிய காரியமானாலும் தலைவியின்பால் கொண்ட காம மிகுதியும் அவளை மணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்பத்தையும் உணர்த்துகின்றது.

உண்மையான காதலர்களின் நிலையறிந்து அவர்களது திருமணத்தை முடித்து வைத்தல் தான் உற்றார், பெற்றோர் முதலியவர்களது கடமையாகும். இந்தக் கடமையிலிருந்து தவறுவது என்பது நாகரிகமில்லாத செயலாகும். நன்மை தரக்கூடிய செயல்கள் எளிதில் நிறைவேறாதபோது தனது உயிரைக் கொடுத்தாவது அதை நிறைவேற்றுவதுதான் உண்மையான ஆண்மையும் பெருமையும் ஆகும்.

பெற்றோர் தலைவன் மடலேறுகின்றான் என கேள்விப்பட்ட உடனே காதலர்தம் மணத்தை முடிக்கவே முயலுவர் என்பது உறுதி. இதை நற். 141-வது பாடலானது எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இவ்வாறு தலைவன் மடலூர்தலைக் கண்டு

அச்சப்பட்டு தலைவியைக் கொண்டு வந்து தலைவனுக்கு மணம் செய்து கொடுத்ததை இலக்கியங்கள் மூலமாக அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு சங்ககாலத் தமிழருடைய வாழ்க்கையில் மடலேறுதல் என்னும் மணவடிவமானது இருந்துள்ளது. இது தலைவன் தலைவியை மணம் செய்து கொள்ள வேண்டி மேற்கொண்ட ஒரு உத்தியாகும். இதன் மூலமும் தமிழரின் திருமணமானது நிகழ்ந்துள்ளது என்பதற்கு சங்க இலக்கியமே சான்றாகும்.

பரத்தை மணம்

குடும்பத்தோடு தொடர்புடையவர்களில் பரத்தையருக்கும் இடமுண்டு. பரந்துபட்ட இன்பத்தை தருகின்றவர் பரத்தையர். இன்பம் பெறுவதற்காக வேண்டி பரந்து செல்பவர் பரத்தர். பரத்தர் என்ற ஆண்பாற்பெயருக்கு ஏற்ப பரத்தையர் என்ற பெண்பாற் பெயரானது வழங்கப்படுகிறது. ஒருதார மணத்தின் வழி கற்ப வழியில் அமைந்த மனைவியைப் பிரிந்து செல்லக்கூடிய ஆண்கள் இருந்தனர். பெண்ணுக்கு மட்டும் கற்பை வலியுறுத்திக் கூறும் ஆண்கள் அந்நிலையைப் பின்பற்றவில்லை. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி எனும் கோட்பாட்டை அவர்கள் கடைபிடிக்கவில்லை.

பரத்தையரைப் பற்றி இளம்பூரணர் தம் தொல்காப்பியக் கற்பியல் உரையில் “பரத்தையவராவார் யாதெனின், அவர் ஆடலும் பாடலும் வல்லவராகி அழகும் இளமையும் காட்டி இன்பமும் பொருளும் வெஃகி ஒருவர் மாட்டுந் தங்காதார்”⁶ என குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அவர்களை இற்பரத்தையர், காதற்பரத்தையர்

⁶ தொல்-பொருள்-கற்பியல், இளம்பூரணர் உரை - பக். 295.

என இருவகையினராக அவர் வகைப்படுத்தியுள்ளார். இற்பரத்தையராக விளங்குகின்றவர் தலைவன் ஒருவனுக்கே அன்பு கொண்டு ஒழுகுபவளாகவும் சேரிப்பரத்தையர் என்பவர்கள் பலரிடம் அன்பு கொள்பவளாகவும் விளங்குகின்றனர் எனக் கூறியுள்ளார். இதனையே நம்பியக் பொருள்,

“யாரையும் நயவா இயல்பிற் சிறந்த
சேரிப் பரத்தையர் மகளி ராகிக்
காதலிற் புணர்வோர் காதற் பரத்தையர்”

(அகப்பொருள் விளக்கம் நூற். 114)

என்று காட்டியுள்ளது. இற்பரத்தையரை தலைவன் திருமணம் செய்து கொள்ளுவதற்குரிய இடமுண்டு என்று அவ்வகப்பொருள் குறித்துள்ளது.

“அவருளும் வரைதற் குரியோர் உளரே”

(அகப்பொருள் விளக்கம் நூற். 115)

சேரிப்பரத்தையரை மணந்து கொள்வதாக அகக்கோட்பாட்டில் இடமில்லை. பரத்தையரைப் பற்றிய பல செய்திகளை சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

பரத்தையும் தெய்வாம்சம் பொருந்தியவளாக குறிக்கப்பெற்றுள்ளாள். தலைவிக்கு இணையான பிரிவுத்துயரை பரத்தையரும் வெளிப்படுத்தியுள்ளாள் என்பதை சங்கப்பாடல்கள் விளக்கியுள்ளன.

ஒரு பரத்தையானவள், தலைவி தன்னை இகழ்ந்து கூறினாளென்று அறிகிறாள். உடனே அந்த காதற் பரத்தையானவள் தலைவியின் பக்கத்தில் உள்ளோருக்கு கேட்கும் வகையில் தலைவன் எனக்கு வயப்பட்டவன் போல

தங்கி என்மனம் போல் ஒழுகினான்; அதனால் பொறாமை கொண்ட தலைவி என்னை இகழ்கிறாள் என்று கூறுவதாக ஒரு குறுந்தொகைப் பாடலானது அமைந்துள்ளது.

“கழனி மாஅத்து விளைந்துஉகு தீம்பழம்
எம்இல் பெருமொழி கூறி, தம்இல்,
கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்
ஆடிப் பாவை போல
மேவன செய்யும் தன்புதல்வன் தாய்க்கே”

(குறுந். 8)

என்பதில் பரத்தையானவள் தலைவியை ஊரார்க்கு தெரியும்படி வெறுப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டாலும் தன் மனதுக்குள் தலைவனுக்கு உரிமையுடையளென்றுக் கருதி மதித்தொழுகுகிறாள். “எவ்வாறாயினும் பரத்தையர் பிரிவு நல்லொழுக்கத்திற்கு இழுக்கென்பதே சான்றோர் கொள்கை என்பதை வலியுறுத்தக் குறளிலுள்ள வரைவின் மகளிர் என் அதிகாரமொன்றே போதியது”⁷ என உ.வே.சா கூறியுள்ளார். தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியத்தில் பரத்தைக்கான கூற்றுச்சூழல்களை வரையறுத்துக் கூறவில்லை. ஆனால் காமக்கிழத்தியருக்கான கூற்றுச் சூழல்களை வரையறுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

காமக்கிழத்தியும் பரத்தையும்

பரத்தையரினும் காமக்கிழத்தியர் வேறுபட்டவர்கள் என்பதை தொல்காப்பிய கூற்றுப்பகுதிகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. காமக்கிழத்தி இரண்டாம் மனைவியைப் போன்றவள். இவளைப் பின்முறை வதுவைப் பெருமனைக்கிழத்தி

⁷ உ.வே.சா - குறுந்தொகை நூலாராய்ச்சி - பக். 76.

என்பர். அதனால் மனைவியைப் போல சிறிது கூடுதலாய்ப் பேசுவாள். ஆனாலும் மனைவிக்குள்ள உரிமையானது இவளுக்கு இல்லை. அதனால் மனைவி மீது பொறாமைப்படுவாள் என தமிழண்ணல் கூறியுள்ளார். சென்னை பல்கலைக்கழக பேரகராதியானது “ஒருவர்க்கே உரிமைப் பூணுங் குலப்பரத்தை மகளாய்க் காமம் காரணமாக தலைமகனால் வரைந்து கொள்ளப்பட்டவள்” எனக் காமக் கிழத்திக்கு விளக்கம் கூறியுள்ளது. இந்த அகராதியானது காதற்பரத்தை என்பதற்கு “சேரிப்பரத்தையின் மகளாய்த் தலைவனது காதற்குரிமைபூண்டு அவனையே சார்ந்திருப்பவள்” என விளக்கம் தருகின்றது. இந்த விளக்கங்கள் காமக்கிழத்தி, காதற்பரத்தை இருவரும் இருவேறுதளங்களில் இருவேறுபட்ட உரிமைநிலைகளை உடையவராக இருந்ததை வெளிப்படுத்துகின்றன.

“காமக்கிழத்தி மனையோ ளென்றில
ரேமுறு கிளவி சொல்லிய வெதிரும்”

(தொல். 146: 49, 50)

“காமக்கிழத்தி தன்மகத் தழீஇ
யேமுறு விளையாட் டிறுதிக் கண்ணும்”

(தொல். 147: 18, 19)

எனக் காமக்கிழத்தியின் உரிமையையும் மனைவியோடு அவள் இணையாகப் பேசப்படும் நிலையையும் தொல்காப்பியம் வழி காணமுடிகின்றது. இது காமக்கிழத்தியானவள் பரத்தையிலிருந்து வேறுபட்ட நிலையை வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

பரத்தையர் பிரிவுக்குக் காரணங்கள்

பரத்தையர் பிரிவுக்கு வேட்கை தணிதல், கலையுணர்வு, இன்பச்சிறப்பு, கருவுயிர்த்த நிலை, மகப்பெற்ற நிலை என 5 காரணங்களைக் கூறலாம்.

ஆடல், பாடல் ஆகிய கலைகளில் விருப்பம் கொண்டு உடலின்பத்தையே சிறப்பாகக் கருதி பொருள் ஈட்டும் எண்ணத்துடன் இல்லறத்தைப் பற்றி கவலைப்படாத பெண்களே சமுதாயத்தில் பரத்தையராக இருந்திருக்கலாம். இத்தகைய பெண்கள் வேறு ஊரில் இருந்தாலும் தலைவனே தேரின் மூலம் கொண்டு வந்து தன் ஊரில் தங்க வைத்துக் கொள்ளுதலும் உண்டு. ஆண்கள் தங்கள் உடல்பசிக்கு உணவாகப் பரத்தையரைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

அன்றுமுதல் இன்றுவரையிலும் உலகமெங்கும் பரத்தமை நிலவி வருவதைக் காணமுடிகின்றது. குடும்பத்தில் பரத்தமை இடம்பெறுவதற்கு பொருளாதாரமும் காரணமாக அமைகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் பரத்தமை

சங்க இலக்கியங்களில், முக்கியமாக இடம் பெறுகின்ற மருதத்திணைப்பாடல்கள் பரத்தையர் பிரிவு பற்றியனவாக அதையே மையப்படுத்தியனவாக இருப்பது பரத்தமையானது நிலவுடைமையின் ஒரு அங்கமாக உள்ளதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

அகநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ள பெரும்பாலான மருதப்பாடல்களின் மையப்பொருளாக இருப்பது பரத்தமையே. அகம் 146-வது பாடலானது,

பரத்தையும் தன்னைப்போலத் தன் நலனை இழந்து போவதற்கு வருந்துகின்ற தலைவியின் மனநிலையை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. மணம் புரிந்து கொண்ட ஆண்களே தங்களது காம இச்சைக்கு வடிகால்களாக காமக்கிழத்தியரையும் பரத்தையரையும் பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளனர். மணம் செய்துகொண்ட மனைவியை வெறும் பிள்ளைப் பேற்றிற்குரிய கருவியாக பயன்படுத்திக் கொண்டுள்ளனர். பரத்தமை என்பது பண்டைக்கால புணர்ச்சி சுதந்திரத்தின் தொடர்ச்சியாகும். ஆண்கள் அதனைப் பின்பற்றி வளர்க்கும் நிலையைச் சங்க இலக்கியத்தில் காண இயலுகின்றது.

பரத்தையர் சேரியிலிருந்து ஒரு பெண்ணைத் தலைவன் திருமணம் செய்து கொண்டதை அகம் 98-வது பாடலானது எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. பரத்தையர் சேரியிலிருந்து தலைவன் மணம் செய்து கொண்டதால் ஊடல் கொள்ளுகின்ற தலைவியின் நிலையை இப்பாடலானது பின்வருமாறு கூறுகிறது.

“ஒண்தொடி ஆயத்துள்ளும் நீ நயந்து
கொண்டனை என்ப ஓர்குறுமகள்”

(அகம். 98: 9, 10)

பரத்தையரைத் தலைவன் மணம் புரிந்துகொண்டதையும் சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

“உறையிறந் தொளிருந் தாழிருங் கூந்தற்
பிறகு மொருத்தியை நன்மனைத் தந்து
வதுவை யயர்ந்தனை யென்ப அஃதியாம்
கூறேம் வாழிய ரெந்தை”

(அகம். 46: 8-11)

“நிரைதார் மார்பன் நெருந லொருத்தியொடு
வதுவை யயர்தல் வேண்டிப் புதுவதின்
இயன்ற அணியன் இத்தெரு விறப்போன்”

(அகம். 66: 7-9)

“ஆராக் காதலொடு தாரிடை குழைய
முழவுமுகம் புலரா விழவுடை வியனகர்
வதுவை மேவல னாகலின் அதுபுலந்து
திருந்திழை நெகிழ்ந்தன தடனமென் தோளே”

(அகம். 206: 10-12, 16)

எனும் பாடல்கள் பரத்தையைத் தனது இல்லத்திற்கு அழைத்து வந்து திருமணம் செய்து கொண்டதையும் பரத்தையை திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டித் தலைவன் தேரில் சென்றதையும் பாடியுள்ளன. மூன்றாவது பாடலில் பரத்தையைத் திருமணம் செய்ய விரும்பினான் தலைவன் என்ற செய்தியை அறிந்த தலைவியின் உடல்மெலிவைக் காட்டுகிறது.

மதுரைமாநகரில் இருந்த வரைவின் மகளிராகிய பரத்தையர் தம் குடியிருப்பும் அவர்தம் செயற்பாடும் மதுரைக்காஞ்சியில் பேசப்பட்டுள்ளது.

“கொழுங்குடிச் செல்வரும் பிறரும் மேளய
மணம்புணந்த் தோங்கிய அணங்குடை நல்லில்”

(மதுரைக் காஞ்சி. 577-578)

அதாவது வளமை நிறைந்த குடியில் பிறந்த செல்வரும் விரும்பி தங்களுடைய இல்லங்களில் வரைந்து கொள்ளப்பட்டவர்கள் பரத்தையர்கள். இவ்வாறு மதுரைக்காஞ்சி, பரத்தையரை மணம் செய்து கொண்டதைப் பற்றி எடுத்துக்கூறியுள்ளது. சங்கப் பரத்தையர் தலைவனோடு திருமணம் வழியும் உறவு கொண்டிருந்துள்ளனர். இதனை, ‘ஒருத்தியை நன்மனைத் தந்து வதுவை

அயர்ந்தனை’ என அகம். 46-வது பாடல் அடியும், ‘குறுந்தொடி மடந்தையொடு வதுவை அயர்ந்தனை’ என அகம். 36-வது பாடல் அடியும், ‘தலைப்புணைத்தழீஇ வதுவை ஈரணிப் பொலிந்து ஆடியோர்’ என அகம். 166-வது பாடல் வரியும், ‘நிரைதார் மார்பன் நெருநல் ஒருத்தியொடு வதுவை அயர்தல் வேண்டி’ எனவும் வருகின்ற பாடல்வரிகள் பரத்தை மணம் குறித்த செய்திகளை எடுத்தியம்புகின்றன. இவ்வாறு பரத்தையை மணம் செய்து கொள்கின்ற வழக்கமும் சமுதாயத்தில் இருந்துள்ளது. பரத்தை மணமும் மணமுறைகளில் ஒன்று என்பதற்கு இலக்கியமே சான்றாகும்.

கடத்தல் மணம்

ஒரு பெண்ணை ஒருவன் அவளுடைய விருப்பம் இல்லாமலும் அவளுடைய பெற்றோரின் விருப்பம் இல்லாமலும் அவளை வலுக்கட்டாயமாக தூக்கிச் சென்று கள்ளத்தனமாக திருமணம் செய்து கொள்வது கவர்வு மணம் ஆகும். இம்மணமானது எப்படிப்பட்டதென்றால் ஊருக்கு வெளியே தனித்து நிற்கக்கூடிய ஒரு இளம்பெண்ணை வேற்றாரைச் சேர்ந்த ஒருவன் வலுக்கட்டாயமாக பிடித்துக்கொண்டு சென்று அவளை மனைவியாக்கிக் கொள்வது போன்றதாகும். ஒரு பெண்ணின் அழகினை பழித்துச் சொல்லும் போது “அவள் என்ன ஒரு பெரிய அழகா” எனப் பெண்கள் சொல்வது நடைமுறை வழக்கமாகும். ஒரு காலத்தில் பேரழகு வாய்ந்த பெண்கள் வலியோராலும் அரசராலும் சிறைபிடிக்கப்பட்டமையை இது உணர்த்துகின்றது.

தமிழ்நாட்டில் வாழும் பழங்குடியின மக்களிடையே பெண்ணைக் கடத்திச் சென்று மணம்புரிந்து கொள்கின்ற வழக்க முறையானது காணப்படுகிறது.

இவ்வகையான மணமுறையானது தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள எண் வகையான மணமுறைகளில் இராக்கத மணத்துடன் ஒப்பிட்டுக் கூறலாம். இராக்கதம் என்ற மணவகையானது தலைமகளை தன்னினுந் தமரினும் பெறாது வலிதிற் கொள்வதாகும். இம்மணமுறையானது தொல்பழங்குடிச் சமூக அமைப்பின் வெளிப்பாடாகும்.

பெண்களை வன்முறையாக கடத்திச்சென்று மணம் செய்து கொள்வதை முதலில் கண்டறிந்தவர் மாக்லென்னான் என்னும் அறிஞராவார். அவர் கடத்தல் மணத்திற்கான காரணங்களை பின்வருமாறு கூறியுள்ளார் “புறமணக்குழுவுக்குள் வேறுஒரு குழுவிலிருந்து தான் பெண்ணைக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஆனால் காட்டு மிராண்டிச் சமூக அமைப்பிலோ இடைவிடாத போர்கள் நடந்து கொண்டிருந்த தூழலில் இயல்பாகப் பெண்களைக் கொள்வது இயலாததாகி விடுகின்றது. எனவே தான் பெண்களை கடத்தி மணக்கும் தூழல் உருவானது”⁸ என்கிறார்.

கஞ்சம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கோண்டு என்ற மக்களிடம் பெண்ணை கடத்திச்சென்று மணம் புரிகின்ற நிலையானது சடங்காக மேற்கொள்ளப் பெறுகின்றது. மணமகளை அவளது தாய்மாமன் தோளில் தூக்கி வர மணமகனுடைய உறவினர் ஊர் எல்லையில் நின்று கொண்டு போர் புரிவதைப்போல பாவனைச் செய்து மணமகளைக் கடத்திச் செல்வர். அதன் பின்னரே மணவிழாவானது நடைபெறும்.

⁸ சிலம்பு. நா. செல்வராசு - தொல். தமிழர் திருமண முறைகள் - பக். 51.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து திருவாங்கூருக்குச் சென்று குடியேறிய முதுவர் இன மக்களிடம் திருமண நிச்சயதார்த்தம் முடிந்த பின்னர் மணமகன் மணமகளை வலுக்கட்டாயமாக தூக்கிச்செல்லுகின்ற வழக்க முறையானது உள்ளது. மணமகள் விறகு பொறுக்கவோ தண்ணீர் எடுத்துவரவோ செல்லும்போது மணமகன் அவளைத் தூக்கிச் செல்லுவான். கோதாவரி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கோயி என்ற இனத்தில் மணமகன் தனக்கு ஏற்ற மணமகளைத் தேர்ந்தெடுத்த பின்னர்த் தம் பெற்றோருடனும் நண்பர்களுடனும் சேர்ந்து அவளது ஊரைச் சேர்ந்த தலைவனிடம் அன்பளிப்பு முதலியன கொடுத்து அனுமதியைப் பெறுவான். பின்னர் தக்கசமயம் பார்த்து அப்பெண்ணைக் கடத்தி கொண்டு வந்து மணம்புரிந்து கொள்வான். இவ்வழக்கமானது கோயி இன மக்களிடம் உள்ளது.

விசாகப்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த பரெங்கடபர்களிடம் திருமணத்தின்போது ஒருவரையொருவர் தாக்கிப் போரிடக்கூடிய முறையானது வழக்கமாக உள்ளது. இருவீட்டைச் சேர்ந்த ஆண்கள் இவ்வாறு போரிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது மணமகன் மணமகளைத் தூக்கிச் செல்லவேண்டும். அதன் பிறகு அனைவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து விருந்து சாப்பிடுவர். இவ்வகையான வழக்கமுறையானது பரெங்க கடபர்களிடம் உள்ளது. சவரர் இனமக்களிடம் வேறுபட்ட முறையானது நின்று நிலவுகிறது. பெண்கேட்டுச் செல்கின்ற மணமகனது வீட்டாரிடம் பெண்ணின் தந்தை உடனடியாக சம்மதம் தெரிவிக்கமாட்டார். இரண்டு அல்லது மூன்று முறையாவது மணமகன் வீட்டார் பெண்விட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும். அவ்வாறு பெண்கேட்டுச் செல்லும் போதெல்லாம் பெண்ணின் தந்தைக்கும் உறவினர்களுக்கும் அவன் கள் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். இறுதியில் மணமகன் தன் ஊரைச் சேர்ந்த பத்துபேருடன் ஓடைக்குச் செல்லும் வழியில்

காத்திருப்பான். தண்ணீர் எடுக்க அந்தப் பெண் வரும்போது மணமகன் அவளைக் கடத்திச் செல்வான். இவ்வாறு பலபழங்குடி இன மக்களிடம் கடத்தல் மணவடிவமானது நடைமுறையில் உள்ளது.

வன்முறையாக பெண்களை கைப்பற்றுதல் அல்லது கடத்தி வந்து மணம் செய்து கொள்வது பற்றிய செய்திகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் இலக்கிய மரபுகளாகப் பதிவு செய்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இதற்கு கலி. 62-வது பாடலானது சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது.

“மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை
வெளவிக் கொளலும் அறமெனக் கண்டன்று”

(கலி. 62)

என்று கலித்தொகையின் பாடலடிகளானது இயம்புகின்றது. அதாவது களங்கமில்லாத நிலவுபோல விளங்குகின்ற முகத்தினை உடைய மகளிரை வலிதிற் புணர்தலும் அறம் என்று கூறப்பட்டதை இப்பாடல் விவரிக்கின்றது. வன்புணர்வு மணமானது அறம் எனும் வகையில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

இந்த வன்புணர்வுமணமான கடத்தல் மணமானது தமிழரின் இலக்கிய மரபில் இடம்பெறாத ஒன்றாகும். இது சமூக நடைமுறையில் இடம் பெற்றிருந்தாலும் இலக்கிய மரபாக ஏற்றுக்கொள்ளாத நிலையே இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. வடமொழி மரபில் இத்தகைய வன்புணர்ச்சி மணமுறையானது ஏற்கப்பட்டிருந்தது. ஆதிகாலகட்டத்தில் வீரமிக்க ஆண்கள் ஒருத்தியின் அழகில் மயங்கினால் அவளை எப்படியாவது கவர்ந்து வன்முறையாக கொண்டு வர முயற்சி செய்வர். இதற்கு தக்க எடுத்துக்காட்டாக, இராமாயணத்தில் இராவணன்

சீதையைக் கவர்ந்து வந்ததைக் கூறலாம். எட்கர் தர்ஸ்டன் எனும் அறிஞரானவர் நாகரிக வளர்ச்சிபெறாத சமுதாயங்களில் பெண்களை வன்முறையாகக் கைப்பற்றிப் புணரும் வழக்கமே பெருவழக்கமாக இருந்திருக்கிறது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஒரு காலத்தில் பெருவழக்கமாக இருந்த இம்முறையானது காலப்போக்கில் ஒரு சடங்காக மட்டுமே உருப்பெற்று விட்டதையும் அறியமுடிகின்றது. திருமணக்காலங்களில் நடைபெறும் இத்தகு வன்புணர்போராட்டச் சடங்குகள் பல்வேறு பழங்குடி மக்களிடம், அதிலும் கோண்டு, முதுவர், கோயி போன்ற இனத்தவரிடமும் இன்றும் வழக்கில் உள்ளதை உணர முடிகின்றது.

ஒரு காலத்தில் நடத்த இந்த வன்புணர்வு மணமானது படிப்படியாக மாற்றம் பெற்று சடங்கு வடிவிலான ஓர் உருவத்தைப் பெற்றுள்ளன. மிகு தொல் தமிழகத்தில் இத்தகைய மணங்கள் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். நாகரிக மாற்றம் அடைய அடைய இவை சமூகத்தால் தடைசெய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை இலக்கிய வளர்ச்சியின் மூலமாகவும் நடைமுறை வழக்கு மூலமாகவும் உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது.

பலதார மணம்

சங்ககாலத்தில் பலதார மணமுறையானது வழக்கில் இருந்தது. தொல்காப்பியத்தில் ‘தொன்முறை மனைவி’ என முதல் மனைவியும் ‘பின்முறை வதுவை’ என இரண்டாம் மனைவியும் சுட்டப்பெற்றுள்ளனர். “ஆணின் கையில் கணிசமான அளவுக்குச் செல்வம் குவிந்ததிலிருந்துதான் செல்வத்தைப்பிற குழந்தைகளுக்கல்லாமல் தன் சொந்தக் குழந்தைகளுக்கு விட்டுச் செல்ல

வேண்டுமென்ற விருப்பத்திலிருந்து தான் ஒருதார மணமானது தோன்றியது. இந்தவகையான கோட்பாட்டிற்கு பெண்ணானவள் ஒரு தார மணத்திலிருப்பது மிக அவசியம். ஆனால் ஆணுக்கு அப்படி அவசியமில்லை. எனவே பெண்ணுக்குரிய இந்த ஒருதார மணமானது ஆண்பழகும் வெளிப்படையான அல்லது மறைவான பலதாரமணத்திற்கு தடையாக இருக்கவில்லை”⁹ என்பது தமிழ் இலக்கிய ஆண்களுக்கு பொருந்துதாகும். பொருளுடைமைதான் பலதார மணத்திற்கு காரணமாகும். உடைமை வளத்தினடிப்படையில் தான் வள்ளல்கள், அரசர்கள் பலதார மணத்திலிருந்தனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியத்தின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

பலதார மணமுறையானது சங்ககாலத்தில் வழக்கத்தில் இருந்ததற்கு அரசர்களுடைய வாழ்க்கை முறையே சான்றாக அமைந்துள்ளது.

“வடமீன் புரையும் கற்பின் மடமொழி
அரிவைதோள் அளவு அல்லதை
நினது என இலை நீ பெருமிதத்தையே”

(புறம். 122: 8-10)

எனும் பாடலில் மலையமான் திருமுடிக்காரி ஒருதாரமணமுறையை உடையவனாகக் காட்டப்பட்டுள்ளான். ஆனால் அதற்கு மாறாக ஆய்அண்டிரன் பலதார மணமுறையை உடையவனாக குறிக்கப்பட்டுள்ளான்.

“ஆஆய் அண்டிரன்
கோடு ஏந்து அல்குல், குறுந்தொடி மகளிரொடு,
காலன் என்னும் கண்ணிலி உய்ப்ப,
மேலோர் உலகம் எய்தினன்”

(புறம். 240: 3-6)

⁹ எங்கெல்ஸ் - குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம் (மொ.பெ) - பக். 120.

எனத் தன் மகளிரொடு இறந்து போனதைக் குறிப்பிட்டு அவனது பலதாரமண முறையானது காட்டப்பட்டுள்ளது. இது சங்ககால வாழ்வினில் குறிப்பாக அரசரிடையே பல பெண்களை மணக்கும் முறை இருந்ததற்குச் சான்றாக உள்ளது. வேந்தர்கள் முதுகுடி மன்னரிடம் மகட்கொடை வேண்டிச் சென்றது அவர்களின் பலதார மணமுறைக்குச் சான்றாகும்.

பாரி மகளிர் இருவர், இருவரையும் ஒருவரையே மணக்கும்படி சொல்லுகின்ற பகுதியானது புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது இதனை,

“இவரைக் கொண்மதி”

(புறம். 201)

என்ற பாடல்வரி வழியாக அறியமுடிகின்றது. சங்கஇலக்கியத்தைத் தொடர்ந்து பிற்கால இலக்கியங்களிலும் பலதாரமணமுறையானது இடம்பெற்றிருப்பதைக் காண இயலுகின்றது.

காரைக்காலம்மையாரின் கணவன் மறுமணம் செய்து கொண்டமை, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சங்கிலி நாச்சியார், பரவைநாச்சியாரை மணந்து கொண்டமை, சீவகன் பல பெண்களை மணந்து கொண்டமை போன்ற செய்திகள் பலதார மணமுறைக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றது.

பலதார மணத்தினைக்குறித்து மனுதர்மம் சில வரையறைகளைச் செய்துள்ளது. பிராமணன் நான்கு பெண்களை மணந்து கொள்ளலாம் என்றும் சத்திரியன் மூன்று பெண்களை மணந்து கொள்ளலாம் என்றும் வைசியன் இரண்டு பெண்களை மணந்து கொள்ளலாம் என்றும் சூத்திரன் ஒருத்தியைத் தான் மணக்க வேண்டுமென மனுதர்மம் குறிப்பிட்டுள்ளதாக தமிழ்மகன் ‘பிராமணியம்’

எனும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு புராணங்களும் பலதாரமணம் குறித்த செய்திகளை விளக்கிக்காட்டியுள்ளது. மேலும் முதல்மனைவிக்கு மகப்பேறு இல்லாத சூழலில் பிள்ளைப் பேற்றிற்காக வேறொரு திருமணம் செய்துகொள்ளும் வழக்கமும் இருந்தது. அதனாலேயே இது ‘மகப்பேறு மணம்’ என்று கருதப்பெற்றது. இதனை ‘பின்முறை வதுவை முறை’ எனக்குறிப்பிடுவர். முதல் மனைவிக்குக் குழந்தை இல்லாவிட்டால் தகுதிகேற்ற மற்றொரு பெண்ணை மகப்பேற்றிற்காக திருமணம் செய்வதை முதல் மனைவி மகிழ்வுடன் ஏற்றுக்கொண்டதைக் குறித்த கூற்று தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. இதிலிருந்து பலதார மணமுறையானது சமூகத்தில் ஏற்கப்பட்டிருந்ததை உணரமுடிகின்றது.

“காமக்கிழத்தி மனையோள் என்றிவர்
ஏழு கிளவி சொல்லிய எதிரும்”

(தொல். கற். 5)

என்ற பாடலில், ஒருவனுக்கு காதலித்து மணம் புரிந்து கொண்ட மனைவியுடன் காமக்கிழத்தி என்ற வேறுமனைவியும் உண்டு எனக் குறிப்பதை காணமுடிகின்றது.

“நின்னினுஞ் சிறந்தனள், எமக்கே - நீ நயந்து
நன்மனை யருங்கடி யயர,
எம் நலம் சிறப்ப, யாம் இனிப் பெற்றோளே”

(ஐங். 292)

என்கிற கபிலருடைய பாடலில் தன் கணவன் மணந்து கொண்ட புதிய மனைவியை (வழிமுறைக்கிழத்தி) மூத்த மனைவியானவள்

(தொன்முறைக்கிழத்தி) மலர்ந்தமுகத்துடன் வரவேற்றதைக் காட்டுகிறது. மகன் மீது கொண்ட அன்பின் காரணமாக, மறுமணத்திற்கு புத்தாடையுடன் தேரேறிச் சென்றவன் முதல் மனைவியுடனும் தன் மகனுடனும் தங்கி விடுகின்ற நிகழ்வினை அகம். 66-வது பாடலானது இயம்பியுள்ளது. மகளிரைத் தழுவியதனால் கரிகாலனின் மார்பிலுள்ள சந்தனமானது சிதைந்ததாகப் பட்டினப்பாலையின் 295-296-வது பாடல்வரிகள் சுட்டியுள்ளது. நல்லியகோடன் என்னும் வள்ளல் தன் மனைவிமார்கள் புகழ்ந்து சொல்லுவதற்கு ஏற்ப உண்மைக்கணவனாக நடந்து கொண்டான் என்பதை சிறுபாணாற்றுப்படையின் 225-வது பாடல்வரியானது கூறுகிறது. காம இச்சையினைத் தீர்த்து கொள்வதற்காக மனைவியின் சம்மதத்துடன் தலைவன் காமக்கிழத்தியையும் பெற்றிருந்தான் என்பதை தொல். பொருள். இளம்பூரணம் - 144 விளக்குகிறது. முதலில் மணந்து கொள்ளும் மனைவியே இல்லக்கிழத்தி. அவளே வீட்டின் தலைவி. இரண்டாவதாக ஆசைப்பட்டு மணந்து கொள்ளுகின்ற பெண்கள் காமக்கிழத்தியர். மூன்றாவதாக விலைமாதா, பொருட்பெண்டிர், கணிகையர், பொதுமகளிர், வரைவின் மகளிர் என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்படும் பரத்தையர்களையும் ஆண்கள் மணந்துள்ளனர். ஆகவே பலபெண்களை மணப்பதும் அவர்கள் போதாமல் பலபரத்தையர்களுடன் கூடிக்களிப்பதும் ஆடவர்களின் உரிமையாக இருந்துள்ளது. தமிழர்களில் உயர்ந்த வகுப்பினராக, செல்வமுடையவர்களாக வாழ்ந்த மக்களிடமே இவ்வகையான மணமுறை இருந்திருக்கலாம். சங்க இலக்கியங்களில் உள்ள அகப்பொருட் பாடல்களிலே இச்செய்திகள் அதிகமாக காணப்படுகின்றன.

போர்மணம்

களவு வாழ்க்கை முறையின் ஒரு பகுதி உடன்போக்கு என்றால் இன்னொரு பகுதி மகள் மறுத்து மொழிதல் ஆகும். போரின் காரணமாக ஏற்படும் மணம் போர்மணம் அல்லது மகட்பாற்காஞ்சி எனப்படும். இதனைத் தொல்காப்பியமானது,

“நிகர்த்துமேல் வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி
மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பா லானும்”

(தொல். பொருள். 77)

எனக் கூறுகிறது. அதாவது மகளைத் தர மறுத்தலால் ஏற்படும் போர் என்பது இதன் பொருளாகும். மறவர் குடியில் பிறந்த பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்காக ஒருமன்னன் அவளது பெற்றோரிடம் சென்று பலவகையான பொருட்களையும் வைத்துக் கேட்பான். ஆனால் அவளது பெற்றோர் அந்தப் பொருள்களைப் பெரிதாகக் கருதாமல் குலம், அறிவு, இளமை, ஆண்மை முதலியவைத் தக்க இருந்தால் அந்த மன்னனுடைய எண்ணத்திற்கு சம்மதம் தெரிவிப்பர். அவ்வாறு பொருந்தி வரவில்லையென்றால் அவனுடைய எண்ணத்திற்கு உடன்படமாட்டார். அவ்வாறு உடன்படவில்லையென்றால் அந்த வேந்தன் கோபமடைந்து அந்தப் பெண்ணைத் தூக்கிச் சென்று கட்டாயப்படுத்தி மணம் செய்து கொள்ள முயற்சி செய்வான். இவ்வாறு செய்வது மறவர்குடிக்கு இழுக்காகும். எனவே அந்த குடியினர் தங்கள் மானத்தை காத்துக் கொள்ள வேண்டி அம்மன்னனுடன் எதிர்த்து நிற்பர். எங்ஙனம் எதிர்த்தாலும் அவ்வேந்தனினத்தவர் தக்க சமயம் வாய்த்தவுடன் அப்பெண்ணைத் தூக்கிச் சென்றுவிடுவர். பின்னர் வேந்தன் மணம் புரிந்து கொள்வான். இக்காரணத்தினால் போர் ஏற்படும். மறவர் குடியினர் தன்மானத்தை போற்றிக்காத்ததை

புறநானூற்றில்,

“வேம்பும் ஆரும் போந்தையும் மூன்றும்
மலைந்த சென்னியர், அணிந்த வில்லர்,
கொற்ற வேந்தர் வரினும், தன்தக
வணங்காதார்க்கு ஈகுவன் அல்லன்

.....
ஓர் எயில் மன்னன் ஒருமட மகளே”

(புறம். 338)

இவ்வாறு இயம்பப்பட்டுள்ளது. அதாவது மூவேந்தர்களும் மகளவேண்டி வந்தாலும் தன்னை வணங்காதவர்களுக்கு இவ்வீரன் மகட்கொடை நல்கமாட்டான் எனக் கூறுகிறது.

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்ற மகட்பாற் காஞ்சியில் அமைந்த புறநானூற்றுப்பாடல்கள் தொல்குடியைச் சேர்ந்த தலைவர்களிடம் வேந்தர்கள் மகளைக் கேட்டு வருதலும் முதுகுடித்தலைவர்கள் மகளைத்தர மறுத்து கூறுவதும் அதனால் ஏற்படும் போர்களும் இதன் காரணமாக ஏற்படும் அழிவுகளும் புறம். 343, 345, 349 முதலிய பாடல்களில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. பெண்ணைத் தர மறுத்துக் கூறுவதும் போர் அழிவிற்காக இரங்குவதும் இப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. புறநானூறு. 343-வது பாடலானது போரை விரும்புகின்ற பெண்களின் தந்தையின் எண்ணமானது எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் புறம்.345-வது பாடலானது பெண்ணின் சகோதரர்கள், வேந்தர்கள் தருகின்ற செல்வத்தினை விரும்பாதவர்கள். போரினை மட்டுமே விரும்புவார்கள். தகுதியுடையவருக்கு அல்லாமல் பிறருக்கு பெண்ணைத் தரமாட்டோம் என்று கூறுபவர்கள். யானை, குதிரை, தேர், காலாள் என்ற நாற்படையையும் உடைய மன்னர் பலர் மகளை திருமணம் வேண்டி

வந்தாலும் பெண்ணின் தமையன்மார் அவர் தரும் செல்வம் வேண்டாமல்
போரையே விரும்பினர். அவர்கள் கிடுகுப்படையும் வாளும் வேலும் ஏந்தி
போரிடுவதற்காக எழுந்தனர் எனும் செய்தியை புறம். 345-வது பாடலானது,

“மையல் நோக்கின், தையலை நயந்தோர்
அளியர் தாமே; இவள் தன்னைமாரே
செல்வம் வேண்டார், செருப்புகல் வேண்டி,
நிரல் அல்லோர்க்குத் தரலோ இல் என”

என இயம்பியுள்ளது.

மேலும், புறம். 341-வது பாடலில் ஒரு அரசன் மாற்றரசன் மகளை
மணமுடிக்க விரும்பி குறையிரந்து கேட்டபோதும் தராமல் மகள் மறுத்து
மொழிவதை கூறியுள்ளது. வேந்தன் குறைவேண்டி நின்றபோதும் மகட்கொடை
செய்யமாட்டான் தந்தை. அவன் போரையே விரும்பி நின்றான். அவனை
எதிர்க்கும் எதிரியின் நாடானது களிறு கலக்கிய குளத்தைப் போன்று இவ்வூர்
தன்னுடைய அழகினை இழக்கும் என்னும் செய்தியை புறம். 341-வது
பாடலானது சான்று கூறியுள்ளது. இதனை,

“களிறு பொரக் கலங்கிய தண்கயம் போல
பெருங்கவின் இழப்பது கொல்லோ
மென் புனல் வைப்பின் இத்தண் பணை ஊரே!”

(புறம். 341)

எனச் சுட்டுகிறது. மகட்கொடை நேராத மன்னர் பெரும் போர் புரிந்தனர். அவர்கள்
போர் புரிகின்ற போர்க் களத்தில் விழுகின்ற பிணங்களை களிறாகிய
எருதுகொண்டு தலைவியின் தமையன்மார் போர் உழவு செய்தனர் எனும்
செய்தியை புறம். 342-வது பாடலானது எடுத்துக்காட்டியுள்ளது.

மண்ணை ஆளுகின்ற செல்வந்தரேயானாலும் பெண் கொடுக்க மறுத்த செய்தியை புறம். 336, 337, 338, 340, 341, 342, 343, 347, 349, 350, 351, 354, 355 முதலிய பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. மகளை வேண்டி வந்தவர்கள் பலரை பெண்ணின் தந்தை மற்றும் தமையன்மார் கொன்று குவித்ததை புறம். 346-வது பாடலானது காட்டுகின்றது. பொருளுக்காக பெண்ணின் தந்தை தன் மகளை மணம் செய்து கொடுக்க மாட்டான் என்பதை புறம். 353-வது பாடலானது சான்றுகாட்டியுள்ளது. பெண்களைப்பெற போர் செய்கின்ற மள்ளர்களைக் குறித்து குறுந்தொகை 364-வது பாடலானது இயம்பியுள்ளது.

“வேந்துகுறை யுறவும் கொடாஅன், ஏந்துகோட்டு
அம்பூந் தொடலை அணித்தழை அல்குல்,
செம்பொறிச் சிலம்பி னிளையோள் தந்தை

.....
விழங்கிழைப் பொலிந்த வேளா மெல்லியற்
சுணங்கணி வனமுலை யவளொடு நாளை
மணம்புகு வைக லாகுத லொன்றோ
ஆரமர் உழக்கிய மறங்கிளர் முன்பின்

.....
வாரா வுலகம் புகுதல் ஒன்று - எனப்
படைதொட்டனனே”

(புறம். 341)

எனும் பாடலில், தலைவியின் அழகினைக் கண்ட வேந்தன் ஒருவன் அவளை மணம் செய்வதற்காக தந்தையிடம் வேண்டினான். தந்தையோ மகளைத் தரமறுக்கின்றான். வேந்தன் தன்னுடைய விருப்ப மிகுதியினால் அவளை இரந்து பின்னின்று குறை மொழிந்து கேட்டான். அதற்கும் அத்தந்தை கொடுப்பதற்கு விரும்பவில்லை. இதனால் அந்த வேந்தனுக்கு கோபம் மிகுந்தது. அதனால் இருவருக்கும் போரானது ஏற்பட்டது. அப்பொழுது அந்த வேந்தன், நாளை

அம்மாமகளை மணக்கின்ற நாள். இல்லையேல் விழுப்புண்பட்டு பெருமைமிக்க வடுவுடன் விண்ணுலகம் புகுகின்ற நாள். இரண்டினுள் ஒன்று நிகழ்தல் வேண்டும் என்று வஞ்சினம் மொழிந்தான். போர் புரிந்தாவது தான் விரும்பிய பெண்ணினை மணக்க வேண்டும் என்பது அவனது வீரத்தையும் பண்பாட்டையும் குறிக்கும் செயலாக இடம் பெற்றுள்ளது.

மகட்பாற் காஞ்சிப்பாடல்கள் காட்டுகின்ற திருமணமானது மிகமிக வரையறுத்த நிலையினதாக இன்னாருக்கு மட்டுமே பெண்ணைத் தருவது என்ற மரபை உடையதாக இருந்ததை புறநானூற்றுப் பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இவ்வாறு போர் மூலமாக ஏற்படும் மணமானதும் (மகட்பாற்காஞ்சி) சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றது.

திணைக்கலப்பு மணம்

ஒரே குடிக்குள் மட்டுமல்லாமல் இருவேறு குடிகளுக்குள் திருமணம் நடைபெற்ற நிலையையும் சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன. ‘யாயும் யாயும் யாராகியரோ’ எனும் குறுந்தொகை 40-வது பாடலானது முன்பின் அறியாதவர்களுக்கிடையே மட்டுமல்லாமல் இருவேறு குடிகளுக்கிடையே நடைபெற்ற திருமணத்தின் பதிவாக உள்ளது. இது இரு இனக்குழுக்கள் தம்முள் கலந்த மணம் என்பது ஆய்வாளர்களுடைய கருத்து.

“திண்திமில் எண்ணும் தண்கடற் சேர்ப்ப
இனிதே தெய்யவெவ் முனிவில் நல்லூர்
இனிவரின் தவறுமில்லை எனையதூஉம்
பிறர்பிற ரறிதல் யாவது
தமர்தம ரறியாச் சேரியுமுடைத்தே”

(நற். 331: 8-12)

என நெய்தல் நிலத் தலைவனிடம் தோழி, சுற்றத்தார் ஒருவரையொருவர் யார் யார் என்றே அறிந்து கொள்ள இயலாததாக உள்ளது எமது ஊர் என்று கூறியுள்ளாள். இதிலிருந்து தலைவியின் சுற்றத்தினர் மாறுபட்ட திணைகளைச் சார்ந்தவர்கள் என்பது புலனாகின்றது. புறநானூறு 294-வது பாடலில் ‘தமர் பிறர் அறியா அமர் போலத்’ என்பது தமர் பிறர் அறியாத காதலைப் பற்றியதாக இப்பாடலானது அமைந்துள்ளது.

“நெல்லும் உப்பும் நேரே ஊரீர்
கொள்ளீ ரோவெனச் சேரிதொறு நுவலும்
அவ்வாங் குந்தி யமைத்தோளாய் நின்
மெய்வா முப்பின் விலையெய் யாமென
சிறிய விலங்கின மாக”

(அகம். 390: 8-12)

எனும் பாடலிலும் இருவேறு திணைசார்ந்தோர்களுடைய காதல் பேசப்பட்டுள்ளது. நெல்லுக்கு உப்பு விற்கின்ற நெய்தல் நிலப் பெண்ணிடம் மருதத் திணையைச் சார்ந்தவன் தன் காதலை வெளிப்படுத்தும் தன்மையானது சொல்லப்பட்டுள்ளது. நற்றிணையில்,

“இவளே, கானல் நண்ணிய காமர் சிறுகுடி,
நீனிறப் பெருங்கடல் கலங்கவுள் புக்கு
மீனெறி பரதவர் மகளே; நீயே,
நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம மூதூர்க்
கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதல் மகளே;
நிணச்சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி,
இனப்புள் ளோப்பும் எமக்குநலன் எவனோ?
புலவு நாறுதும்; செலநின் றீமோ!

பெருநீர் விளையுளெம் சிறுநல் வாழ்க்கை
நும்மொடு புரைவதோ அன்றே;
எம்ம னோரிற் செம்மலு முடைத்தே”

(நற். 45)

எனும் பாடலானது கடைத்தெருக்களை உடைய பழமையான ஊரிலுள்ள
செல்வரின் மகனுக்கும் மீன்விற்கின்ற பரதவர் மகளுக்கும் இடைப்பட்ட
காதலைக் கூறுகிறது.

“கிழங்குகீழ் வீழ்ந்து, தேன்மேற் றாங்கி,
சிற்சில வித்திப் பற்பல விளைந்து,
தினைகிளி கடியும் பெருங்கல்நாடன்
பிறப்போ ரன்மை யறிந்தனம்”

(நற். 328: 1-4)

எனும் பாடலில் தலைவனது குலப்பிறப்பானது தம் குலப்பிறப்புடன்
ஒத்தமையாமல் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது. நற்றிணை 365-வது பாடலானது
ஊர் அறிந்து கொள்ளப்படாதவனுடனான காதலைப் பற்றி பேசுகிறது.
இங்ஙனம் வேறுகுடிகளுக்குள்ளும் திருமணம் நடைபெற்றிருக்கிறது என்பதற்கு
இலக்கியங்களே சான்றாக அமைகின்றன.

மரபு மணம்

மரபு மணமான ‘தொன்றியல் மரபின் மன்றல்’ எனும் கற்பு மணத்தினை
பெற்றோர் கூட்டுவிக்கும் மணமாகக் கூறுவர். இதுவே களவின் வழி வாராக்
கரண முறையாகும். ஒரு தலைவன் ஊழின் காரணமாக தலைவி ஒருத்தியைக்
கண்டு காதல் கொண்டு களவொழுக்கத்தில் பழகிய பிறகு தான் திருமணமானது

நடைபெறும் என்பதில்லை. பெற்றோரின் முயற்சியினால் இன்று நடைபெறும் திருமணங்களைப் போல அன்றும் நடந்துள்ளன. அதனைக் ‘களவின் வழிவாராக் கரணம்’ என்று கூறுவர். இதனை தொல்காப்பிய நூற்பா ‘கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணர்’ எனக்குறிப்பிடுகின்றது. அதாவது கற்பு என்று சொல்லப்படுவது கரணத்தொடு பொருந்தி கொள்ளுதற்குரிய மரபினை உடைய தலைவனானவன் தலைவியை கொடுத்தற்குரிய மரபினையுடையவர் கொடுக்க அவளை ஏற்றுக் கொள்வதாகும் எனக் குறிப்பிடுவர். ஒரு காலத்தில் வழக்கத்திலிருந்த களவு மணமானது தடைசெய்யப்பட்ட பிறகு கற்புமணமானது அறிவுறுத்தப்பட்டது. களவு வாழ்க்கைக் காதலர்கள் மணச்சடங்கின் வாயிலாக பெற்றோரின் சம்மதத்துடன் கற்பு வாழ்க்கைக்கு மாறுவதன் மூலமாக களவுக் காதலருக்கு சமூக ஏற்புரிமையானது வழங்கப்பட்டது.

சங்க இலக்கியத்தில் மரபு மணம்

சங்க காலத்திலேயே பெற்றோர்கள் பார்த்து முடிவு செய்கின்ற மரபு மணமானது வழக்கில் வந்துவிட்டது. ‘அணிகலன்களின் பாரத்தினால் மணமகளுக்கு ஏற்பட்ட வியர்வையை ஆற்றிச் சுற்றத்தார் அவளைக் கணவனிடம் கொடுத்தனர்’ என்பதை அகநானூறு,

“இழையணி சிறப்பின் பெயர்வியர்ப்பு ஆற்றி

தமர் நமக்கு ஈத்த தலைநாள் இரவின்”

(அகம். 136)

என இயம்பியுள்ளது. ‘நேரிறை முன்கைப் பற்றி நுமர் தர நாடறி நன்மணம் அயர்கம்’ என்னும் குறிஞ்சிப்பாட்டின் அடிகள் மரபுமணத்தைப் பற்றி

விளம்புவதாக உள்ளது. இப்பாடலானது தலைவன் மற்றும் தலைவி கொண்ட களவினையும் அந்தக் களவானது உறுதிபெற வேண்டுமானால் பெற்றோர் இசைந்து தலைவியைக் கரம் பிடித்துத் தந்து நாடறி நன்மணம் செய்விக்க வேண்டும் என்பதையும் அறிவுறுத்தியுள்ளது.

“நிலையுயர் கடவுள் நின்இணையடி தொழுதேம்
பலரறி மணம் அவர் படுகுவர் எனவே”

(கு. பாட்டு. 233, 234)

இப்பாடலடிகள் குறமகளிர் கடவுளைத் தொழுது எம் காதலர் ஊரார் பலரும் அறியுமாறு தம்மை மணந்து கொள்ளக் கூடிய பலரறி நன்மணம் வேண்டும் என்று வேண்டுவதைக் குறிப்பிடுகின்றன. காதலர் களவு மணத்தில் ஈடுபடின்மேல் அது பலரறிமணமாகும் போது தான் சமூக இசைவினைப் பெறும் எனும் கருத்தை மேற்கண்ட சான்று விளக்குகின்றன.

“அயன் மணமொழி யருளவர் மணமெனவே
பலரறி மணமவர் படுகுவ ரெனவே”

(சிலம்பு. 24: 16, 18)

“பெறுக நல் மணம் விடுபிழை மணம்”

இப்பாடல்களில் வந்துள்ள அயல்மணம், பிழை மணம் என்னும் தொடர்கள் பெற்றோர் நடத்தி வைக்கின்ற திருமணத்தைக் குறிக்கும். இதன்படி பெற்றோர் விருப்பப்படியே மணம் செய்து கொள்கின்ற கட்டுப்பாடானது பெண்களுக்கு இருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது.

“இருபெருங் குரவரும் ஒருபெரு நாளால்
மணஅணி காண மகிழ்ந்தனர்”

(சிலம்பு. 1: 41, 42)

என்னும் பாடலடிகள் கோவலன் கண்ணகி திருமணத்தை அவர்தம் பெற்றோர் முடிவு செய்ததைத் தெரிவிக்கின்றன.

அகம். 86-வது பாடலானது மரபு மணத்திற்கு சிறந்த எ.கா-வாகத் திகழ்கிறது. மணமகன் வீட்டார் பெண் வீட்டாரிடம் பெண் கேட்டுத் திருமணத்தை நிச்சயம் செய்துள்ளனர் என்பதை அகம். 280 விளக்கியுள்ளது.

தலைவியர் தோழிமார் இவர்கள் கூற்றாக வருகின்ற களவுப்பாடல்களைத் தொகுத்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் உற்றார்க்கும் ஊரார்க்கும் களவினை அறவே மறைத்து விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என அந்தப் பெண்டிருக்கு இருந்த கவலையையும் நாட்டத்தையும் அறிந்து கொள்ள முடியும். களவினை முற்றிலுமாக மறைத்தோ அல்லது களவை செவ்வியதாக வெளிப்படுத்தியோ எவ்வாறானாலும் பெற்றோரின் சம்மதத்தையும் வாழ்த்தினையும் பெற்று மரபு மணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற பெரும் விருப்பமானது அகத்திணைப் பெண்களிடம் காணப்பட்டது.

“நன்றா கின்றால் - தோழி! நம் வள்ளையுள்
ஒன்றி நாம் பாட, மறைநின்று கேட்டு அருளி,
மென்தோட் கிழவனும் வந்தனன்; நுந்தையும்
மன்றல் வேங்கைக் கீழ் இருந்து,
மணம்நயந் தனன்அம் மலைகிழ வோற்கே”

(கலி. 41)

இப்பாடலில் தோழியும் தலைவியும் பாடிய வள்ளைப் பாட்டானது ஒளிந்து நின்ற தலைவனது நெஞ்சத்தைத் தாக்க அவன் களவினை நீட்டிக்காமல் விரைவில் திருமணம் புரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று மணம்பேச ஏற்பாடு

செய்தான். தந்தையோ, மணம் பேச வந்தவனிடம் தன் மகளுக்கு உறவுண்டு என்பதை அறியாதவன். அவ்வாறு அறியாத நிலையிலேயே தலைவனது விருப்பத்திற்கு சம்மதம் தெரிவித்தான். இந்த நல்லிசைவினால் தோழி பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தாள். ‘தோட் கிழவனும் வந்தனன் நுந்தையும் நயந்தனன்’ என்னும் சொல்லடையால் களவானது வெளிப்படவில்லை என்பது புலனாகின்றது

ஐந்திணை எழுபதில் இடம்பெற்றுள்ள ஒரு பாடலும் களவு வெளிப்படாமல் வரைவு நிகழ்ந்ததைக் குறிக்கின்றது.

“கொல்லைப் புனத்த அகில்சுமந்து கற்பாய்ந்து
வானின் அருவி ததும்பக் கவினிய
நாடன் நயனுடையவன் என்பதனால் நீப்பினும்
வாடன் மறந்தன தோள்”

(ஐந். எழுபது. 2)

என்னும் பாடலில் தோழி முதலாயினோர் தன் தலைவியின் திருமணத்தினை எதிர்நோக்கிய காலத்தில் மணம்பேசி முடிக்க வந்தது குறித்ததாக அமைந்துள்ளது. அகம். 136-வது பாடலில் திணைசார் மரபு மணமானது பின்வருமாறு குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“சகட மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து,
கடிநகர் புனைந்து, கடவுட் பேணி,
படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இமிழ்,”

(அகம். 136: 5-7)

அகம் 86-வது பாடலில் நெல்லும் மலரும் இடப்பட்ட நீரைத்தலையில் சொரிந்த செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த வதுவை மணத்தை ‘குளிப்பாட்டு கல்யாணம்’ எனக் கூறியுள்ளார் நச்சினார்க்கினியர். இதில் பேரில்கிழத்தி ஆகுக எனத் தலைவி

வாழ்த்தப்பட்டுச் சுற்றத்தார் பெண்ணைக் கொடுக்க ஓரில்லத்தில் அவள் கணவனுடன் கூடிய நிலையும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. கலித்தொகை 114-வது பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ள மணமும் திணைசார்ந்த சடங்கு வழிப்பட்ட இயல்புமணமாகவே உள்ளது. மேற்கண்ட சான்றுகள் வாயிலாக களவுக்காதலரல்லாமல் முன்பின் அறியாதவரையும் பெற்றோர் கூட்டுவிக்கின்ற மரபு மணமானது வழக்கத்தில் இருந்ததைக் காட்டுகிறது. இவ்வாறு மரபு மணமும் சங்ககால மக்களின் வாழ்வில் நடந்துள்ளதை அறிய இயலுகின்றது.

சான்றோர் மணம்

சான்றோர்களை மணம்பேச விடுத்து அதன் மூலம் மணம் செய்துகொள்வதே சான்றோர் மணமாகும். உடன்போக்கினை மேற்கொள்ளாமல் தலைவனானவன் தலைவி வீட்டாரிடம் சான்றோரை விடுத்துப் பெண்கேட்டு மணம் முடித்துக்கொண்ட நிகழ்ச்சிகளும் அகஇலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. கையில் கோலைப்பிடித்து நரைத்ததலையில் துணியைச் சுற்றிய சான்றோர்களை பெண்கேட்கும் பொருட்டு தலைவன் தலைவி வீட்டிற்கு அனுப்புகின்றான். நன்று நன்று எனக்கூறும் இயல்பினை உடையச் சான்றோர்களைக் கண்ட பெண்ணின் பெற்றோர், நீங்கள் வந்ததால் இந்தநாள் பெருமையுடையதாகியது என்று புகழ்ந்து கூறினர். இதுவரையில் தனித்தனியாக இருந்த உன்னையும் தலைவனையும் சேர்த்து வைக்கும் சான்றோர் நமது ஊரில் இருந்தனர் எனும் மகிழ்ச்சியான செய்தியைத் தோழி தலைவியிடம் கூறித் தலைவியின் கவலையைப் போக்குகின்றாள்.

“அம்மவாழி! தோழி! - நம்மூர்ப்

பிரிந்தோர்ப் புணர்ப் போரிருந்தனர் கொல்லோ

தண்டுடைக் கையர், வெண்டலைச் சிதலவர்

நன்று நன்று என்னும் மாக்களோடு

இன்று பெரிது என்னும், அங்கணது அவையே”

(குறுந். 146)

என்ற அகப்பாடலானது சான்றோரை விடுத்து பெண்கேட்ட நிகழ்ச்சியைச் சித்தரிக்கின்றது. தலைவன் சான்றோரைத் தலைவியின் உறவினரிடம் மணம்பேசி முடிப்பதற்காக வந்தபோது தன்னுடைய பெற்றோர் மறுப்பார்களோ என அஞ்சிய தலைவியைப் பார்த்து, ‘தலைவன் வரைவை நம் பெற்றோர் ஏற்றுக் கொண்டனர் நீ கவலையை விடுக’ என்று தோழி கூறுவதை இப்பாடலில் காணமுடிகிறது. இங்கு நல்லகாலமாக ஆண்வீட்டார் தலைவியோடு களவுத்தொடர்புடைய தலைவன் வீட்டாராகவே அமைந்துவிட்டனர். இத்தகைய ஒரு நற்பேற்றினை ஐங்குறுநூற்றுத் தலைவியின் வாழ்விலும் காண இயலுகின்றது.

“கொடிச்சி கூந்தல் போலத் தோகை

அஞ்சிறை விரிக்கும் பெருங்கல் வெற்பன்

வந்தனன் எதிர்ந்தனர் கொடையே

அம்தீங் கிளவி பொலிகநின் சிறப்பே”

(ஐங். 300)

அதாவது மகட்பேசு வந்த தலைவனுடைய சுற்றத்தினரை தலைவியின் சுற்றத்தார் ஆர்வத்தோடு வரவேற்று மகட்கொடை நேர்ந்தனர் என்ற மகிழ்ச்சியான செய்தியைத் தோழி தலைவியிடம் மகிழ்ந்து கூறி வாழ்த்துவதைப் பாடலில் காணலாம். இதனில் கொடிச்சி கூந்தலுக்கு ஒப்பாதலை விரும்பித்

தோகைமாமயில் அஞ்சிறையை விரிக்கும் என்று கூறியது தலைவனது விருப்பதற்கு ஒப்பாகவே தலைவியின் சுற்றத்தாரும் விரும்பி மகிழ்ச்சியோடு முகமலர்ந்து வரவேற்று மகட்கொடையும் நேர்ந்தனர் என்பதை குறிப்பாக உணர்த்துவதாக உள்ளது. இவ்வாறு களவானது எந்தவொரு தடங்கலும் இல்லாமல் மணமாக முடிதல் வேண்டும் என்றுதான் தலைவியும் அவளுடைய தோழியும் விரும்புவார்கள். எங்கே தன்னுடைய தலைவன் திருமணம் பேச விடுத்த உறவினரைத் தம்முடைய பெற்றோர் மறுத்துப் போகவிட்டு விடுவாரோ என்ற பேரச்சமானது தலைவியின் மனத்தினில் ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். இத்தகைய ஒரு நிகழ்ச்சியை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலானது சித்தரிக்கின்றது.

“அம்மவாழி, தோழி! நம்மொடு
சிறுதினைக் காவலனாகி, பெரிதும்நின்
மென்றோள் ஞெகிழவும், திருநுதல் பசப்பவும்,
பொன்போல் விறற்கவின் தொலைத்த
குன்ற நாடற்கு அயர்வர்தன் மனனே”
(ஐங். 230)

இப்பாடலில் தோழி தலைவியிடம் வந்து மணம்பேச வந்தவர்களை நம்பெற்றோர் முகமலர்ந்து வரவேற்று உபசரித்ததால் கண்டிப்பாக நம்பெற்றோர் மகட்கொடை நேர்வர என்பதை குறிப்பாலறிந்து வந்த அந்த செய்தியைத் தலைவியிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. சில சமயம் தலைவனின் பெற்றோர் மகளைக் கேட்கும் போது அதற்கு உடன்படாமல் தலைவனது உறவினரை வலிந்து பேசி தம் அருமைச் செல்வியை அவர்தம் மகனுக்குக் கொடுக்க மறுத்து நிற்கின்ற சூழலும் உண்டு.

இதே போன்று ஊர்ப்பெரியோர்கள் சென்று மணம்பேசி முடிக்கின்ற செய்தியானது சீவகசிந்தாமணியில் காணக்கிடக்கின்றது. ஆனால் பெண்விட்டார் சார்பாகச் சென்று தலைவனின் பெற்றோரிடம் மணம் பேசுவதாகச் சீவகசிந்தாமணி காட்டியுள்ளது. மேலும் ஊர்ப்பெரியோர் என்பவர் மட்டுமல்லாமல் கற்றோர், கட்டுரைவல்லார், கவி வல்லார் எனக் கல்வியில் மேன்மக்களாகக் காணப்படுவரையும் அனுப்புகின்றனர்.

“நால்வரை விடுதல் ஒரு மரபாதலின்”

(சீவக. 1054)

என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை கூறுகின்றார். சச்சந்தன், விசையை இருவரும் மணஉறவு உடையவராக இருந்தாலும் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல் கொண்ட பின்னரே பெற்றோருக்குத் தெரிய வருகிறது. அதன் பின்னர் ஊர்ப் பெரியவர்கள் முன்னிலையில் கலந்து பேசி திருமணமானது நடத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை சீவகசிந்தாமணி 187-வது பாடல் எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. குணமாலை, மதயானையை அடக்கிய சீவகனைக் கண்டு காதல் கொள்கிறாள். இதனையறிந்த அவளது பெற்றோர் நால்வரை அனுப்பிச் சீவகனுடைய பெற்றோரின் கருத்தை அறிந்து வரச் செய்தனர். அதன் பின்னரே திருமணமானது நடைபெற்றது என சீவகசிந்தாமணி 1054 இயம்புகின்றது.

சான்றோர் மணத்தினில் சான்றோரின் சொல் வன்மையைப் பொறுத்தே மணமானது நடைபெறும். இவ்வாறு சான்றோரை விடுத்து பெண்கேட்டு அதன் வழியாக மணம் செய்து கொள்கின்ற சான்றோர் மணமானது வழக்கத்திலிருந்ததற்கு சங்க இலக்கியப் பாடல்களே சான்றாக அமைந்துள்ளன.

இவ்வாறாக பதினான்கு முறைகளில் திருமணமானது சங்ககாலத்தில் நிகழ்ந்தேறியுள்ளன என்பதை இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளன.

திருமணச் சடங்குகள்

இன்றைய காலத்தில் திருமணச் சடங்குகளானவை வேதமுறைப்படி நடைபெறுவன ஆகும். தீயின் முன்னர் வடமொழி மந்திரங்கள் ஓதப்பட்டு நடைபெறுபவை இன்றைய சடங்குகளாகும். பண்டையத் தமிழர்கள் மேற்கொண்ட திருமண நிகழ்ச்சிகள் வேதத்தைப் பின்பற்றியது அல்ல. தீயினை வளர்த்து அதன் முன்னர் திருமணம் செய்து கொள்ளுகின்ற வழக்கமானது பண்டைத் தமிழர்களிடம் இருந்ததில்லை. தலைவனும் தலைவியும் உலகத்தார் அறிய மனையறம் நிகழ்த்துவதற்கு உரிமை செய்தளிக்கின்ற செயல்முறைகளே பண்டைத்தமிழர் கொண்டொழுகிய திருமணச் சடங்காகும்.

“சடங்கு என்னும் சொல்லுக்கு, சாஸ்திரம் விதிப்பதால் அல்லது வழக்கம் காரணமாக பிறப்பு, இறப்பு, திருமணம் போன்ற முக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் மேற்கொள்ளும் புனிதச் செயல்”¹⁰ என்று தமிழ் அகராதி பொருள் கூறுகிறது. வாழ்க்கையில் நடைபெறுகின்ற அனைத்து நிகழ்வுகளையும் ஒழுங்குபடுத்தி ஒரு கட்டுக்கோப்பில் கொண்டு வருவதற்கும் வாழ்வில் நன்மை ஏற்படுவதற்கும் சடங்குகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. நாம் பின்பற்றுகின்ற ஒவ்வொரு சடங்கிற்கும் பின்னால் மனரீதியான நம்பிக்கை மற்றும் அறிவியல் ரீதியான காரணங்களும் உள்ளன. ஏதோ ஒரு காரணத்துக்காக கடைபிடிக்கப்பட்ட சடங்கு முறைகள் மக்களால் வழிவழியாக காலந்தோறும் அவரவர் சமூகத்திற்கேற்ப பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன.

¹⁰ க்ரியா தமிழ் அகராதி - 393.

கணவனை விடவும் சிறந்த செல்வம் இல்லையெனவும் அவனை இங்ஙனம் வழிபடுதல் வேண்டுமெனவும் தலைவிக்குப் பெற்றோர் கற்பிப்பதாலும், சான்றோர், அரிய தவத்தினை உடையவர், விருந்தினர் முதலியோரிடத்தில் இவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டுமென தலைவன் தலைவிக்கு கற்பிப்பதாலும் உன் மனைவியை இன்னவாறு பாதுகாப்பாயாக என்று தலைவனுக்கும் உன் கணவனுக்கு இவ்வாறு பணிசெய்தொழுகுவாயாக எனத்தலைவிக்கும் சான்றோர் கற்பித்தலாலும் இனித்தலைவனும் தலைவியும் களவு காலத்தில் ஓரையும் நாளும் தீதெனும் எண்ணத்தினைத்துறந்து ஒழுகினதைப் போன்று திருமணச் சிறப்பிலக்கணங்களைக் கொண்டு இல்லறம் நடத்துவதற்கு இயைபாக விளங்குவதே கரணம் என்னும் சடங்குமுறையாகும். தலைவனும் தலைவியும் ஈருடல் ஒருயிர்போல பிரிவென்பதனை அறியாதவர்கள் என்பதை உலகிற்கு அறிவுறுத்துவதற்கான கருவியே கரணம் என்பதாகும்.

தமிழர்களிடம் நடைபெறுகின்ற சடங்குகள் எல்லாமே பெரும்பாலும் பெண்களால் நடத்தப்படுவனவே ஆகும். இன்றைக்கும் இத்தகைய நிலையினைக் காணலாம். பருவம் எய்திய கன்னிக்கு நடத்தப்படுகின்ற சடங்கு, கருவுற்ற மகளிருக்கு நடத்தப்பெறுகின்ற வளைகாப்பு போன்றவை பெண்களாலேயே நடத்தப்படுகின்றன. இவைகளில் ஆண்களுக்குத் தொடர்பில்லை. இச்சடங்குகளில் புரோகிதரும் இல்லை. இவற்றைப் போலவே புரோகிதர்களின் உள்ளீடு இல்லாமல் திருமணச் சடங்குகளும் நடைபெற்றன. தமிழருடைய திருமணச்சடங்கு குறித்து அகநானூற்றின் இருபாடல்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

திருமண வயது

சங்க இலக்கியத்தில் தலைவன் மற்றும் தலைவியின் திருமண வயதைப் பற்றித் தெளிவில்லை. பேதைப் பருவத்திலிருந்து பெதும்பை பருவமானது வந்துற்ற நிலையினில் பெண்ணானவள் திருமணத்திற்கு ஏற்றவளாகக் கருதப்பட்டாள். சிலம்பு நா. செல்வராசு அவர்கள் திருமணப் பருவத்தைக் குறித்து “தலைமகனுக்கும் தலைமகளுக்கும் மணப்பருவம் முறையே பதினாறாண்டும் பன்னிராண்டும் என வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வயது வரம்பு சிலப்பதிகாரம் கோவலன் கண்ணகி வயதோடு பொருந்தும்”¹¹ எனக் கூறியுள்ளார். தொல்காப்பியமானது தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரும் பின்வரும் தகுதியைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் எனக் கூறுகிறது.

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டொடு

உருவு நிறுத்த காம வாயில்

நிறையே அருளே உணர்வொடு திருஎன

முடியுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே”

(தொல். பொருள். 1218)

அதாவது, பெருமைமிக்க நல்லகுடியினில் பிறத்தல், நல்லொழுக்கம், முயற்சியோடு செயல்படும் ஊக்கம், பருவம், நல்ல உடல்நலம், அன்பு பரிமாற்றத்திற்கான இயையும் இணக்கமும், உள்ளத்தை ஒருவழி நிறுத்துகின்ற நிலை, அருளுடைமை, உணர்வினை மதித்தல், நல்லதையே எண்ணும் உளநிலை ஆகிய இப்பத்து தகுதிகளையும் கொண்டு ஒத்த அன்புடையவர்களாக தலைவனும் தலைவியும் இருக்க வேண்டும். மேலும் தலைவனுக்குரிய

¹¹ சிலம்பு. நா. செல்வராசு - தொல்தமிழர் திருமணமுறைகள் - பக். 113.

இலக்கணமாக,

“பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ மேன”

(தொல். பொருள். 1042)

பழிபாவத்திற்கு அஞ்சுகின்ற இயல்பு, அறிவு முதலியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். தலைவிக்குரிய இலக்கணமாக,

“அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்

நிச்சமும் பெண்பாற்குரிய என்ப”

(தொல். பொருள். 1043)

தன் கற்பாகிய காவலுக்கு துன்பம் ஏற்படுமோ எனும் அச்சமும் பெண்ணியல்பாகிய நாணமும், தான் மேற்கொண்ட கொள்கையை நெகிழவிடாமையாகிய பேதமையும் பெண்ணிற்குரிய இயல்பாக குறிப்பிடுகிறார். மேலும் தலைவன் மற்றும் தலைவிக்குரிய இலக்கணங்களைக் கூறிய தொல்காப்பியர் தலைமக்களுக்கு ஆகாத குணங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குரவு

அனைநால் வகையும் சிறப்பொடு வருமே”

(தொல். பொருள் 1190)

சினம், பேதைமை (குணத்தால் ஏழ்மை), நிம்பிரி (பொறாமை) நல்குரவு (வறுமை) ஆகியவை தலைமக்கட்கு ஆகாத குணங்களாகும் எனத் தொல்காப்பியனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு பொருத்தங்கள், பொருத்தமில்லாதவைப் பற்றிக் கூறும் நிலையில் ‘தலைவன் மிக்கோனாயினும் நீக்கப்படாது’ எனவும் கூறுகிறது. அதாவது தலைவன் தலைவியைக் காட்டிலும் மேம்பட்டவன் என்றாலும் தவறில்லை என்பதே இதன் பொருளாகும். உள்ளப்பொருத்தமும் உணர்வுப் பொருத்தமும் அமைந்திருக்கின்ற வாழ்க்கைதான் சிறக்கும் என்பது சங்ககால மக்களுடைய எண்ணமாகும்.

பெற்றோர் கலந்து பேசுதல்

திருமணத்திற்கு முன்னதாக மணமகன் வீட்டார் தம் இனமக்களுடன் பெண் வீட்டிற்குச் சென்று பெண்கேட்கும் வழக்கம் அன்று தொட்டு இன்றுவரை வழக்கத்தில் உள்ளது. பெண் வீட்டார் ஆண்வீட்டாரிடம் சென்று கேட்கும் வழக்கம் இல்லை.

தலைவன் மற்றும் தலைவி முதலிய இரு வீட்டாருக்கும் மணம் முடிப்பதில் ஒன்றுபட்ட உள்ளம் இருக்குமெனில் அவர்களே ஒரு நல்ல நாளினில் பெண்வீட்டினில் பலரும் அறியும் வகையில் அம்மகனுக்கு அப்பெண்ணை வாழ்க்கைப்படுபவள் என்று உறுதி செய்வார்கள். இதனை மணஉறுதி என்பர். மேலும் தலைவியை மணம்பேசி முடிக்கவருபவர்கள் தண்டைப் பிடித்த கையினராயும் நரையையுடைய தலையினில் துகிலை உடையவர்களாயும் சமுதாயத்தில் வயதில் மூத்தவர்களே தலைவனின் சார்பாக தலைவியின் உறவினர்களிடம் மணநாளைக் குறித்துக்கொண்டு மணம்பேசி முடிக்கச்செல்வர். வளர்பிறை நாளினில் திருமண நாளைக் குறிப்பது இயல்பாகும் என்பதை,

“நெடுவெண் திங்களும் ஊர் கொண்டன்றே”

என அகநானூறு 2-ஆம் பாடலானது சுட்டியுள்ளது. இவ்வாறு ஒரு நல்லநாளினைக் குறித்து அந்நாளினை மணநாள் என்று உறுதிசெய்வர். அதன் பின்னர் உற்றாருக்கும், சுற்றத்தார்க்கும் நட்பினர்க்கும் மண அழைப்பு விடுவர். பழந்தமிழர்களின் திருமணமானது பெற்றோரும் ஊர்ப்பெரியோர்களும் கலந்துபேசி முடிவு செய்கின்ற இசைவுத் திருமணமாக நடைபெற்றுள்ளது. இதற்கு குறுந். 146-வது பாடலானது சான்று பகர்கின்றது.

நீண்ட நாள் களவு வாழ்க்கையினை நடத்திய தலைவன் கற்பு வாழ்க்கை நடத்தத் துணிந்து முறைப்படி தலைவியின் பெற்றோரிடத்தில் வந்து பெண் கேட்பதற்காக ஊர் முதியோர் நால்வரை அனுப்பி வைக்கின்றான் என வெள்ளிவிதியாருடைய பாடல் கூறியுள்ளது.

“அம்மவாழி! தோழி! - நம்மூர்ப்
பிரிந்தோர்ப் புணர்ப்போர் இருந்தனர் கொல்லோ? -
தண்டுடைக் கையர், வெண்தலைச் சிதலவர்”

(குறுந். 146)

என பெற்றோர் திருமணத்திற்காக கலந்து பேசிய செய்தியை மேற்கண்ட பாடல் இயம்பியுள்ளது. சான்றோர்களும் இனமக்களும் இணைந்து சென்று பெண்கேட்ட நிலையினை,

“நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா அறிவினை முந்துறீஇ
தகைமிகு தொகைவகை அறியும் சான்றவரினமாக
சேய் உயர் வெற்பனும் வந்தனன்”

என்று கலித்தொகை 39-வது பாடலானது எடுத்துக்காட்டியுள்ளது.

திருமண நிகழ்விடம்

திருமணமானது பெரும்பாலும் மணமகள் இல்லத்திலேயே நிகழும் தலைவனின் வீட்டிலும் நடைபெறுகின்ற சூழலும் உண்டு. ஆயர் மகளிருடைய மணமானது அரவது இல்லத்திலேயே நிகழும். மடல் ஏறுபவனுக்கு அவன் மடலூர்ந்த தெருவிலேயே மணமானது நிகழும் என்பதைக் கலித்தொகைக் காட்டுகிறது. உடன்போக்கிற்கு பிறகு நிகழ்கின்ற திருமணமானது மணமகனின் இல்லில் நடைபெறும். உடன்போக்கிற்குப் பிறகு சில நாட்கள் கழித்து தலைவியின் சுற்றத்தார் தலைவனை நெருங்கி அவனை தம் ஊரில் வந்து மணம் செய்து கொள்ளுமாறு வேண்டுவர். அப்போது அவன் உடன்பட்டால் தலைவியின்

ஊரையடைந்து அவளை வதுவை மணம் புரிந்து கொள்வான். அவ்வாறு இல்லையெனில் தம்வீட்டில் வைத்து வதுவை மணம் புரிந்துகொள்வான். அவ்வாறு நிகழ்ந்தாலும் பின்னர் தலைவியின் பெற்றோர் மீண்டும் தம்முடைய வீட்டினில் வைத்து சுற்றத்தினர் அறிய மணம் செய்து வைப்பர்.

“நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ அயரினும்
எம்மனை வதுவை நன்மணம் கழிகெளச்
சொல்லின், எவனே மற்றே வென்வேல்
மையற விளங்கிய கழலடிப்
பொய்வல் காளையை ஈன்ற தாய்க்கே”

(குறுந். 399)

என்ற பாடலில் உடன்போக்காகச் சென்ற தலைவிக்குத் தலைவனின் வீட்டினில் சிலம்பு கழிதல் நிகழ்ச்சியானது நடந்தாலும் தாய்வீட்டிலே வதுவைமணம் நடைபெற வேண்டும் என விரும்பும் நற்றாயின் மனநிலையானது எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. “எனவே கடைச் சங்க காலத்தில் புரோகிதர் புகுதலின்றியே மணமக்கள் தம் பெற்றோரும் மற்றோரும் உற்றோரும் உறவினரும் புடைசூழ மணவினையை மகிழ்ந்தாற்றி வந்தனர் என அறிகிறோம்”¹². பெண்வீட்டிலேயே திருமணமானது நடைபெற்றதற்கு அகம் 86, 136-ஆகிய பாடல்கள் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது.

“வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றை,
கல்லென் சும்மையர், ஞெரேரெனப் புதுதந்து,
பேர் இற்கிழத்தி ஆக, எனத்தமர் தர”

(அகம். 86: 17-20)

எனத் தமர்தந்த இடமாக தாய் இல்லமே காட்டப்பட்டுள்ளது.

¹² முல்லை பி.எஸ். முத்தையா - தமிழர் இனியவாழ்வு - பக். 30.

“நனைவினை நறவின் தேறல் மாந்தி,
புனைவினை நல்லிற் றருமணல் குவைஇ,
பொம்ம லோதி யெம்மகள் மணனென,
வதுவை யயர்ந்தனர் நமரே”

(அகம். 221: 1-4)

என்ற அகப்பாடலும் பெண்ணில்லத்தில் நடந்த திருமண ஏற்பாட்டையே
காட்டுகின்றது.

“எருமைப் பெடையொடு எமர் ஈங்கு அயரும் பெருமணம்”

(கலி. 114: 13)

எனக் கலித்தொகைத் தலைவி சுட்டுவதும் தாய்வீட்டில் நடந்த திருமண
ஏற்பாட்டையே ஆகும்.

உடன்போக்கில் சென்ற தலைவிக்கான சிலம்பினைக் கழற்றுவதாகிய
சடங்கினை தலைவனுடைய தாய் தன் வீட்டில் நடத்திக் கொண்டாலும்
வதுவையாகிய நல்ல மணத்தை நம் இல்லத்திலே நடத்தட்டும் எனக்கூறுகின்ற
நற்றாய் கூற்று பெண் இல்லத்தில் திருமணம் நடப்பதே சங்கச் சமுதாய
நடைமுறை என்பதை வெளிக்காட்டுகிறது.

“சிலம்பு கழீஇய செல்வம்

பிறருழைக் கழிந்தவென் னாயிழை யடியே”

(நற். 279: 10, 11)

எனும் நற்றாய் கூற்று சிலம்பைக் கழற்றுதலாகிய சடங்கும் தாய் இல்லத்தில்
தான் நடைபெற வேண்டும். அதைப்பிறர் இல்லத்திலே நடைபெறும்படி நடந்து
கொண்டாளே எனும் செய்தியோடு திருமணமானது தாய் இல்லத்தில் சிலம்பைக்
கழற்றுதலாகிய சடங்குடன் நடைபெறும் என்பதையும் வெளிக்காட்டுகிறது.

அகம். 195-வது பாடலில் தன் மகள் தன் மனைக்குத் தான் வரவேண்டும் என்ற தாயின் விருப்பத்தையும் திருமணம் தன்னுடைய வீட்டில்தான் நடைபெற வேண்டும் என்ற விருப்பத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

பெண்ணானவள் திருமணம் முடிந்த பிறகும் தன் இல்லத்தில் தொடர்ந்து இவ்வாழ்க்கை நடத்துகின்ற நடைமுறையானது இருந்துள்ளது. ஆண் திருமணத்திற்குப் பிறகு மனைவியகத்திற்குச் சென்று பெண்ணின் வீட்டில் வாழ்ந்திருக்கிறான். இத்தகைய பெண்ணின் இல் எம்இல் என வழங்கப்பட்டிருந்ததைச் சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இதற்கு நற்றிணை 293-ஆம் பாடலும் குறுந்தொகை 138, 354-வது பாடல்களும் கலித்தொகை 78, 83, 97 முதலிய பாடல்களும் சான்றாக அமைகின்றன. பாலையக்கலியின் 9-வது பாடலானது தலைவியானவள் திருமணத்திற்குப் பின்னர் தந்தையின் இல்லத்தில் தங்காமல் தலைவனின் இல்லத்தில் தங்கியதைக் காட்டுகின்றது. இவ்வாறு மணத்திற்குப் பிறகு தலைவியானவள் தலைவனின் வீட்டிலும் தங்கியுள்ளாள் அதல்லாமல் தன் தந்தையின் வீட்டிலும் தங்கியுள்ளாள் எனும் செய்தியை இலக்கியங்கள் சான்று பகர்கின்றன.

மணம் நடைபெறும் காலம்

திருமணம் நடத்துவதற்கென சில காலங்களை வரையறைப்படுத்தியுள்ளனர் சங்ககாலச் சான்றோர்கள். “மழை, மிகுகுளிர், மிகுபனி இல்லாத காலமே மணவினைக் கேற்ற காலமாகும்”¹³ தைமுதல் ஆவணி வரையுள்ள காலத்தினை மணவினைக்கேற்ற காலமெனக் கொண்டுள்ளனர். ஆவணிமுதல் தொடங்கும்

¹³ செந்துறையான் - தமிழ் இலக்கிய அறிவுக்களஞ்சியம் - பக். 101.

கார்காலத்தில் விதைத்த பயிரானது தை மாதத்தில் அறுவடையானதன் பின்னர் தை முதல் ஆவணி வரையிலுள்ள காலமானது ஓய்வுக் காலமாதலால் அக்காலமே திருமணம் நிகழ்த்துவதற்கான காலமாகும். தை முதல் தொடங்கும் காலம் முன்பனிக்காலமாகும். அக்காலத்து வளர்பிறையில் திங்களை உரோகிணி சூடுகின்ற நன்னாளில் விடியற்காலை வேளையில் ஒளி விளங்குகின்ற நேரத்தினில் மணவினையை நிகழ்த்தினர் என்பதை,

“கனை இருள் அகன்ற கவின்பெறு காலை;
கோள் கால் நீங்கிய கொடு வெண் திங்கள்
கேடுஇல் விழுப்புகழ் நாள் தலைவந்தென”

(அகம். 86: 5-7)

“புள்ளுப்புணர்ந்து இனியஆக, தெள்ஒளி
அம்கண் இருவிசம்பு விளங்க, திங்கட்
சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து”

(அகம். 136: 3-5)

என மேற்கண்ட பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. குறிஞ்சி நிலமக்கள் வேங்கை மலரும் காலத்தை திருமணம் செய்யும் காலமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

“நன்மலை நாடன்
வேங்கை விரிவிடம் நோக்கி வீங்கு
இறைப் பணைத்தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே”

(கலி. 38)

இவ்வாறு வேங்கை மலரும் காலத்தினையும் மணத்திற்குரிய காலமாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை இலக்கியம் மூலம் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

பரிசமளித்தல்

பெண்ணுக்கு மணமகன் பரிசமளிக்கின்ற வழக்கமானது தமிழர் மரபாக இருந்தது. திருமணம் நிச்சயமானவுடன் மணமகனுடைய வீட்டார் மணமகளுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையுடன் ஆடைகளைச் சீதனமாகத் தருவர். இதனை தொடுவிலை, முலைவிலை, சிறுவளை விலை, பரியம், பாசிலைவிலை என்று அழைக்கப்பட்டதைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இப்பரிசப்பொருள் அணிகலன்களாகவோ அல்லது பணம், நிலம் போன்ற சொத்தாகவோ வழங்கப்பெறும். இதனை,

“நறுநுத லரிவை பாசிழை விலையே” என

அகம். 90-வது பாடலும்,

“சிறுவளை விலையெனப் பெருந்தேர் பண்ணி, எம்
முன்கடை நிறீஇச் சென்றிசி னோனே!”

என நற்றிணை 300-வது பாடலும் பரிசமளித்தலைக் குறித்து விவரித்துள்ளது.

மணச்சடங்கு முறைகள்

சங்க இலக்கியங்கள் தமிழர் தம் மணச்சடங்குகளை ஆங்காங்கே பதிவு செய்துள்ளன. அகம். 86-ஆம் பாடலும் அகம். 136-ஆம் பாடலும் திருமணத்தில் நடைபெற்ற சடங்கு முறைகளைப்பற்றி விளக்குவனவாக உள்ளன. வேறுசில பாடல்களும் மணச்சடங்குகளைக் குறித்து ஆங்காங்கே சுட்டிக் சொல்லியுள்ளன. இப்பாடல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மணச்சடங்குகளை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவற்றுள் முதன்மைச் சடங்குகளாக மங்கல நீராட்டல், சிலம்பு கழித்தல், கூந்தலில் மலரணிதல், காப்பு நூல் கட்டுதல், முன்கைபற்றுதல்,

புதுச்சோறு சமைத்தல் முதலிய சடங்கு முறைகளைக் கூறலாம். நல்ல நாள் பார்த்தல், அணி செய்தல், விளக்கேற்றல், இறைவணக்கம், முழுவொலித்தல், விருந்தளித்தல் போன்றவற்றை துணைமைச்சடங்குகளாகக் கூறலாம்.

நல்லநாள் பார்த்தல்

மங்கல நிகழ்வுகளை நல்லநாள் பார்த்து செய்வது தமிழருடைய வழக்கமாகும். சங்க காலத்திலும் அவ்வாறு நாளும் கோளும் பார்த்து வினையாற்றியதை அறிய முடிகின்றது.

“மறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும்
துறந்த ஒழுக்கம் கிழவோர்க்கு இல்லை”

(தொல். 1081)

என தொல்காப்பிய நூற்பாவானது நல்லநாள் பார்க்கும் வழக்கத்தினை குறித்துள்ளது. மிகுந்த இருளானது நீங்கிய அழகுடைய விடியற்காலை நேரத்தில் தீயகோள்கள் தன்னைவிட்டு நீங்கப்பெற்ற வளைந்த வெள்ளிய திங்களானது தீமையில்லாத சிறந்த புகழுடைய உரோகிணி என்னும் நாள்வந்து அடைந்த நல்லநேரத்தில் திருமணமானது நடைபெற்றுள்ளது.

“கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்
கேடு இல் விழுப் புகழ்நாள் தலைவந்தென”

(அகம். 86)

“இரு விசம்பு விளங்கத் திங்கட்
சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து”

(அகம். 136)

போன்ற பாடல்கள் திருமணத்திற்கு நாள், நட்சத்திரம் பார்த்துச் சடங்குகள் நடத்தப்பட்ட செய்தியை எடுத்துக் கூறுகிறது. அகம்.8-வது பாடலில் திருமணங்கள் நிகழ்த்துவதற்கு தீயகோள்களற்ற நன்னாள் கணிக்கப்பட்ட செய்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது. மேலும் உரோகிணி நட்சத்திரத்தைச் சிறந்த மணச்சடங்கு நட்சத்திரமாக கருதியுள்ளனர் என்பது புலனாகின்றது. திணைமாலை நூற்றைம்பதில் 52,54-வது பாடல்கள் “நாள் ஆய்ந்து வரைதல் அறம்” என்றும் “குறி அறிவார்க் கூஉய்க் கொண்டு ஓர்நாள் நாடி நல்குதல் நன்று” என்றும் விளக்குகின்றன. இவ்வாறு நல்ல நேரத்தில் திருமணம் செய்து வைப்பது பழந்தமிழர் வழக்கமாகும்.

வீட்டை அழகு செய்தல்

இக்காலத்தைப் போலவே அக்காலத்திலும் மண வீட்டினை அழகு செய்தலும் விருந்து படைத்தலும் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. காலத்திற்கேற்ப சடங்குகள் மிகுந்தும் குறைந்தும் மாறியும் இடம்பெற்றிருக்கலாம். திருமணத்திற்கு முன்னர் இல்லத்திற்கு செம்மண் பூசுவர். ஈரமணலைக் கொண்டு வந்து பரப்புவர். வீட்டின் முன்னர் பந்தலிடுவர். விளக்குகளை ஏற்றி வைத்து அழகுபடுத்துவர். மணம் வீசுகின்ற அழகிய மலர்களைக் கொண்டு மாலைகளைக் கட்டித் தொங்கவிடுவர். இவ்வாறு மகிழ்ச்சியோடு மணம் நடைபெறுகின்ற வீடானது அழகுபடுத்தப்படும் என்ற கருத்தை,

“புனைமாண் இஞ்சி பூவல் ஊட்டி,
மனைமணல் அடுத்து மாலை நாற்றி,
உவந்தினிது அயரும் என்ப”

(அகம். 195:3-5)

என்ற பாடலானது எடுத்துரைக்கின்றது.

விளக்கேற்றுதல்

திருமணம் நடக்கின்ற வீட்டினில் திருவிளக்கேற்றி வைப்பர். வீடெங்கும் இருளை அகற்றி புதுபொலிவு விளங்கும் வகையில் மங்கல நிகழ்ச்சியின் அடையாளமாக எங்கும் விளக்கேற்றி வைப்பர். இதனை,

“மனை விளக்குறுத்து, மாலை தொடரிக்”

(அகம். 86: 4)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

இசைக்கருவிகள் ஒலித்தல்

திருமணம் நடக்கும் வீட்டில் திருமணத்தை ஊருக்கு அறிவிக்கும் எண்ணத்தோடும் தேவையற்ற பேச்சுகள் மண மக்கள் காதலினில் விழாதிருப்பதற்காகவும் பறையொலி, சங்கொலி முதலிய இசைக்கருவிகள் இசைக்கப்பட்டுள்ளன. இதை,

“பறைப்படப் பணிலம் ஆர்ப்ப விறை கொள்பு”

(குறுந். 15)

என்ற பாடலடியானது எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. மேலும் பல்லியம் எனும் இசைக்கருவி முழங்க இல்லுறை தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. திருமண நாளன்று மணமுழவு, முரசு முதலிய இசைக்கருவிகளும் ஒலிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை இலக்கியங்கள் விளக்கியுள்ளன.

மங்கல நீராட்டல்

தமிழர் தம் திருமணச் சடங்கின் மையப்பகுதி மங்கலநீராட்டி மலரும் நெல்லும் சொரிந்து வாழ்த்துதல் ஆகும். இதனை வதுவை மணம் எனக் குறிப்பிடுவர். மணத்தினைச் செய்து வைக்கும் ஆரவாரமுடைய முதிய மங்கல மகளிர், மணமகளை திருமணத்தன்று நீராட்டி வாழ்த்துவர். இதுவே மங்கல நீராட்டல் ஆகும். அகம். 86-வது பாடலில், மணத்தினைச் செய்து வைக்கின்ற சிறப்புடைய முதிய பெண்கள் மணமகளை நீராட்டுவதற்கு மங்கல நீரினைக் கொண்ட குடங்களைத் தம் தலைகள் மீது தாங்கி நின்றனர். கைகளில் புதிய மண்டை எனும் கலத்தினை ஏந்தி நின்றனர். நன்னீர் குடங்களேந்திய அந்தமுதிய பெண்கள் கலகலவெனப் பேசிக் கொண்டு அவற்றை முன்னும் பின்னுமாக முறையே கொண்டுவந்து புதுத்தாழியில் ஊற்றி அந்நீருள் பூவையும் நெல்லையும் இட்டனர்.

அதன் பின்னர் மணப்பெண்ணை ஒரு மனையில் இருத்தி மக்களைப் பெற்ற நான்கு மகளிர் மணப்பெண்ணை சுற்றி நின்று பல மூதாட்டியர் தாழியிலுள்ள நீரை மொண்டு தரத்தர வாங்க மணமகளை நீராட்டிய பின்னர், ‘கற்பினிலே வழுவாமல் பொற்புடன் விளங்கி பெற்றோர் விரும்பும் நல்மகளாய் இருந்து உன்னை மனைவியாகப் பெற்ற நின் கணவனைப் பேணிக் காக்கும் பெருவிருப்பத்தை உடையவள் ஆகுக’ எனக் கூறி வாழ்த்தினர். மேலும் நீரோடு குளிர்ந்த இதழ்களையுடைய மலர்களை நெல்லுடன் கலந்து அவளது பலவாகிய கரிய கூந்தலையுடைய தலையிலே தூவி மங்கல நீராட்டினர். வதுவைமணம் - நீராட்டுதல் இவ்வாறு மங்கல நீராட்டுதல் என்பது சிறப்பான சடங்காக நடத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை,

“உச்சிக் குடத்தர், புத்தகல் மண்டையர்,
 பொது செய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
 முன்னவும் பின்னவும் முறை முறை தரத்தர்,
 புதல்வர் பயந்த திதலை அவ் வயிற்று
 வால் இழை மகளிர் நால்வர் கூடி,
 கற்பினின் வழாஅ, நற்பல உதவிப்,
 பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆக! என,
 நீரோடு சொரிந்த ஈர்இதழ் அலரி
 பல் இருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க”
 (அகம். 86: 8-16)

மேற்கண்ட பாடலானது சான்று பகர்கின்றது.

மேலும் அகநானூறு 136-வது பாடலில் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்கு
 கூறுவதான செய்தியில் மணச்சடங்குமுறைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மணத்தை
 அனைவருக்கும் அறிவிக்கும் கருவியான மணமுழவுடன் பெரிய முரசும்
 முழங்கப்பட, மங்கல மகளிர் தலைவிக்கு மணநீராட்டினர். தம்முடைய
 கூர்மையான கண்களால் அவளது பேரழகினை இமையாது பார்த்துவிட்டு
 அவர்கள் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்து நின்றனர் என்பதை,

“கடிநகர் புனைந்து, கடவுட் பேணி,
 படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இமிழ,
 வதுவைமண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்று”
 (அகம். 136: 6-8)

இங்ஙனம் குறிப்பிடுகின்றது.

மேற்கண்ட இருபாடல்களால் வதுவைமணமானது சங்ககால தமிழர்களின்
 திருமணச் சடங்காக இருந்துள்ளது என்பதை அறிய இயலுகின்றது. இதில்
 புதல்வர்களைப் பெற்ற பெண்டிரே முன்னிலை வகித்துள்ளனர். இப்பாடல்கள்
 மூலம் திருமணத்தின்போது மணமக்களை நன்னீராட்டி நலம்பெற அணிவித்து

மகிழ்ந்துள்ளனர் என்பதையும் மணவினையில் மனையானது நன்றாக ஒப்பனை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது எனும் செய்தியும் தெளிவாகின்றன. மணவினையில் பங்கு கொள்ளும் பெண்களில் மங்கலப் பெண்டிரே சிறப்பாக இடம்பெறுவர் என்பதை ‘ஈகை அரிய இழை அணிமகளிர்’ என்ற புறநானூற்றுப் பகுதியால் அறியலாம். வதுவை மணத்தை ‘குளிப்பாட்டு கலியாணம்’ எனவும் கூறுவர். தமிழரின் சிந்தனைக்குள் ஆரியத் தாக்கத்தினால் தீவலம் வருதலானது வந்த பிறகு தான் மங்கல நீராட்டலானது வழக்கொழிந்து விட்டது.

சிலம்பு கழித்தல்

சிலம்பு எனப்படுவது காலில் அணியும் ஒரு ஆபரணம், காலப்போக்கில் நூபுரம் எனவும் இதனை அழைத்து வந்தனர். கலித்தொகையில்,

“திருந்தடி நூபுரம் ஆர்ப்ப”

(கலி. 83)

எனவும் சிலப்பதிகாரத்தில்,

“பரியக நூபுரம் பாடகஞ் சதங்கை”

(சிலம்பு. 6)

எனவும் சிலம்பானது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சிலம்பில் பரல்கள் உள்இடப்பட்டிருக்கும். இப்பரல்கள் மாணிக்கம் மற்றும் முத்துக்களால் ஆனதாக இருக்கும். சங்ககாலத்தில் பெண் குழந்தைகளுக்கு பாலுண் பருவத்தில் கால்களில் சிலம்பணிவிக்கும் பழக்கம் உண்டு. சிலம்பு அணியப்பட்ட பெண்குழந்தை வளர்ந்து திருமணம் ஆகும் வரையில் அந்தச் சிலம்பினை கழட்டக்கூடாது. அகநானூற்றில் ஒரு பெண் குழந்தை வளர்ந்து கன்னியாகித் தன்னுடைய காதலனுடன் கூடிப்பழகும் போது இந்தச் சிலம்பானது பெரும் இடையூறாக இருப்பதை நினைத்து தன்னுடைய சிலம்பினைக் கட்டி அடக்கி வந்து தலைவனைப் பார்ப்பதான செய்தி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இதை,

“அரும்சிலம்பு ஒடுக்கி அஞ்சினள் வந்து
துஞ்ச ஊர் யாமத்து முயங்கினள், பெயர்வோள்”

(அகம். 198)

என்ற பாடலில் தலைவன் தலைவியைப் பற்றிக் கூறுவதன் மூலம் அறிந்து
கொள்ள முடிகின்றது.

குறுந்தொகை 7-வது பாடலில் தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கு
சென்று விடுகின்றனர். செல்லும் போது வழியில் காணும் வழிப்போக்கர்கள்
தலைவியின் காலில் உள்ள சிலம்பினைக் கண்டு இவர்கள் யாரோ என்று
நினைக்கின்றனர்.

“வில்லோன் காலன கழலே; தொடியோள்
மெல்லடி மேலவும் சிலம்பே; நல்லோர்
யார்கொல்? அளியர் தாமே”

(குறுந். 7)

எனும் பாடலில், வில்லை ஏந்தியிருக்கின்ற இவனுடைய காலில் வீர்க்கழல்கள்
உள்ளன. வளையணியப்பட்ட இவளின் மென்மையான அடிகளில் சிலம்புகள்
உள்ளன என்று வரும் பாடலடிகளிலிருந்து இருவரும் இன்றும்
மணமாகாதவர்கள் என்பது தெரிகின்றது என விளக்கியுள்ளது. மேலும் சங்க
காலப் பெண்களுக்கும் திருமணமானது நடைபெறும் வரையில் காலில்
சிலம்பணிதல் முறை இருந்திருக்கின்றது. திருமணத்திற்கு முந்தைய நாள்
இதனைக் கழற்றுவர். இவ்வாறு சிலம்பினைக் கழற்றும் நிகழ்ச்சியை ஒரு
விழாவாகக் கொண்டாடுவர்.

இச்சமயத்தில் மணமகள் உண்ணா நோன்பிருப்பாள். இவ்வாறு சிலம்பு நீக்கப்பெறும் நிகழ்ச்சியை சிலம்புகழிநோன்பு என்பர். திருமணம் முடிந்த பெண்கள் சிலம்பினை அகற்றிவிடுதல் ஒரு முக்கியமான செயலாக இருந்துள்ளது. இது ஒரு சமுதாய மரபாகவும் கடைபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

மணமான பெண்கள் காலில் சிலம்பினை அணிவதில்லை என்பதும் சிலம்புகழி நோன்பினை ஒரு சடங்காகவே நடத்தியிருக்கின்றனர் என்பதிலிருந்து திருமணமான பெண்களுக்கும் திருமணமாகாத பெண்களுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் காட்டவே இத்தகைய நோன்பானது நடத்தப்பட்டதாகக் கருதமுடிகிறது. காலினில் சிலம்பணிந்து வருகின்ற பெண்ணைக் காண்போர் மணமாகாதவள் என எண்ணுவர். காளையர் அவளைவிரும்ப இது ஒரு வழி. சிலம்பில்லாமல் வரும் பெண்களைப் பார்ப்போர் மணமானவர் என்று எண்ணி இதற்குரிய மதிப்பினைத் தருவர். இம்முறையானது சமுதாய ஒழுங்குமுறைக்கு வழிவகுத்தது எனலாம்.

சிலம்புகழி நோன்பானது தலைவன் இல்லத்தில் நடந்தாலும் திருமணமாவது தன் இல்லத்தில் நடைபெற வேண்டும் என விரும்பும் நற்றாயை ஐங். 399-வது பாடலானது எடுத்துக்காட்டுவதிலிருந்து திருமணத்தின் சடங்காகவே இந்த சிலம்புகழி நோன்பினை மேற்கொண்டுள்ளனர் என்பதை அறியலாம். இவ்வாறு சிலம்பு கழிதல் பற்றிய செய்திகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் அழகுபட எடுத்தியம்புகின்றன.

குறுந்தொகை 311-வது பாடலில் தலைவனுடன் செல்ல விரும்பிய தலைவி படுக்கையிலிருந்து இரவில் எழுந்து போகும்போது, சிலம்பினது சத்தத்தைக் கேட்டு தாய் தன்னை அறிந்து கொள்ளுவாள் என்று சிலம்பினைக் கழற்றி கையினில் எடுத்துக்கொண்டுச் செல்லும் செய்தியை,

“அரிபெய்து பொதிந்த தெரிசிலம்பு கழீஇ
யாயறி வுறுதல் அஞ்சி
வேயுயர் பிறங்கல் மலையிறந் தோளே”

(குறுந். 311)

என்ற பாடற்பகுதியால் இதனை அறியலாம். தலைவி உடன் போன காலத்தில் உறவினர்கள் யாருமில்லாத புதியதொரு நாட்டினில் திருமணம் செய்து கொண்டாலும் சிலம்புகழி நோன்பானது அங்கும் நிகழும். நற்றிணை 279-வது பாடலில் சிலம்பு கழித்தல் ஒரு செல்வம் என்றும் அதனைக் காணுகின்ற பேற்றினை பெற்ற தாய்க்கு அளிக்காமல் பிறருக்கு அளிக்கப்போய்விட்டாளே தன் மகள் என்று தாயானவள் வருந்துகின்ற சூழலைக் காண இயலுகின்றது. “சிலம்பு அணி நோன்பு என்ற ஒரு விழா மரபு இருந்ததற்கு இலக்கியச் சான்றுகள் இல்லை. அஃது இயல்பான வழக்காக இருந்தது போலும் என ஊகிக்கலாம். இந்தக் குழந்தையணி திருமணத்திற்குச் சிறிது முன்னர்த்தான் நீக்கப்படும் என்பது அறியத்தக்கது”¹⁴ சிலம்பு கழித்தலும் வதுவை மணமும் தலைவியின் பிறந்த வீட்டினில் வைத்து நடத்துவதே சிறப்பாகும். சிலம்பு கழிவிக்கும் நேரத்தில் பெண்கள் உண்ணா நோன்பிருப்பது மரபாதலின் இது சிலம்பு கழீஇ நோன்பு எனப்பட்டது. உடன்போக்கு நிகழ்ந்தால் இச்சடங்கினை தலைவனின் வீட்டினில்

¹⁴ ந. சுப்புரெட்டியார் - அகத்திணைக் கொள்கைகள் (பாகம் - 1) - பக். 250.

வைத்து நடத்துவர். சிலம்பினை நீக்குதல் என்பது திருமணத்தின் அறிகுறியாகும். குமரிகளுக்கு அடையாளம் சிலம்பாகும். குமரிமை கழிவிற்காக சிலம்பானது அகற்றப்படுகிறது.

பிற்காலத்தில் மணமான மகளிரும் சிலம்பு அணியக்கூடிய தன்மை பெற்றிருந்தனர் என்பதை சிலப்பதிகாரம் வழி அறிய இயலுகின்றது. தமிழ்ப்பண்பாட்டில் ஆரியச் சடங்குகள் கலப்புற்றதன் காரணமாக சிலம்பு அணிவித்ததன் நோக்கம் மாறி அழகிற்காக அணியும் நிலை தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

காப்பு நூல் கட்டுதல்

மணவினைகள் தொடங்கும் முன்பே மணமக்களின் இருகைகளிலும் காப்புக்கயிறு (மங்கலநாண்) கட்டப்பட்டிருக்கும். மணவிழாமுடியும் வரை அம்மக்களுக்கு எந்தவொரு தீங்கும் ஏற்படக்கூடாது என்பது அதன் கருத்தாகும். அவர்களை தீங்கிலிருந்து காப்பதே அந்தக்காப்புநாண். மணவினைகள் முடிந்த பின்னர் அந்நாண் அவிழ்க்கப்பெறும்.

வதுவை மணமானது நடந்தபிறகு வாகை இலையும் அறுகம்புல்லும் சேர்த்து வெண்ணூலினால் கையில் காப்பு கட்டி மனையில் இருத்துவர். பெண்ணின் பெற்றோர் வந்து, ‘குழந்தாய்! உன் விருப்பப்படியே நீ விரும்புவனுக்கே கொடுக்கிறோம்’ என்று கூறி வாழ்த்துவர். இதனை அகம் 136-வது பாடலானது

“தண்நறு முகையொடு வெண்நூல் சூட்டி”

(அகம். 136: 14)

என தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. இன்றும் திருமணம் வழியாக இணைகின்ற புதிய தம்பதியினருக்கு எவ்விதத் துன்பமும் வாழ்வில் ஏற்படாமலிருக்கவும் நன்மை நடைபெறுவதற்காகவும் காப்பு நூல் கட்டப்படுவதுண்டு. மணமக்கள் கையினை மஞ்சள் நிற அல்லது சிவப்பு நிறத்துண்டினால் கட்டி அவர்களை இணைப்பதைக் காணலாம். ஆனால் “காலப்போக்கில் தமிழகத்தில் பிற பண்பாடுகள் வந்து மலிந்து கலப்புற, மணமுறையிலும் இடைப்பிறவரல்கள் வந்துற்றன”¹⁵. காலத்திற்கு காலம் திருமணமுறை மாறுபட்டு வந்துள்ளதை நன்கு அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் எழுந்த இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தில் தமிழ்த் திருமண மாற்றத்தைக் காணலாம்.

புத்தாடை அணிவித்தல்

காப்பு நூலைக்கட்டிய பிறகு மணமக்களை திருமணத்திற்கென்று தயாரிக்கப்பட்ட புத்தாடையினை அணியவைத்து அழகு செய்வர். இதனை, ‘தூஉடைப் பொலிந்து மேவரத் துவன்றி’ என அகம் 136-வது பாடலானது சான்றுபகர்கின்றது. மேலும் திருமண நாளன்று மணமக்கள் மட்டுமல்லாது உற்றார் உறவினரும் புத்தாடை அணிந்துள்ளனர் என்ற செய்தியை இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

¹⁵ முல்லை பி.எஸ். முத்தையா - தமிழர் இனியவாழ்வு, - பக். 30.

இழை அணிவித்தல்

மணமக்களுக்கு புத்தாடை அணிவித்த பின்னர் திருமணத்திற்காக சுற்றத்தினர் ஒன்று கூடி, மேகம் ஒலியினை எழுப்புவதனைப் போன்ற மணஒலிமிக்க பந்தலிலே அவளுக்கு சிறப்பாக அணிகலன் அணிவிப்பர். இதனை,

“மழைபட் டன்ன மணல்மலி பந்தர்
இழைஅணி சிறப்பின் பெயர்வியர்ப்பு ஆற்றி
நமர்நமக்கு ஈத்த தலைநாள் இரவின்”

(அகம். 136: 16-18)

என இயம்புகின்றது. புறநானூற்றிலும் ‘ஈகை அரிய இழை அணிமகளிர்’ எனும் சொல் இடம்பெற்றுள்ளது. இழையணி என்பதற்கு மங்கலப் பெண்டிற்குச் சிறந்த அணியாய் தாலி எனச் சிலர் உரை வகுக்கின்றனர். ஆனால் தாலியும் இழையணியும் ஒன்றா என்பது சந்தேகத்திற்கிடமானது. சங்க இலக்கிய அகநானூற்றில் இழையணி என்பது அணிகலன்களுள் ஒன்றாகவே கருதப்பட்டது. ஆனால் சில இலக்கியங்கள் இழையணியைத் தாலியாகக் கூறுகின்றன. தாலி எப்பொழுது கட்டப்படும் என்ற விவரங்களுக்குச் சான்றுகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

சங்ககாலத் திருமணத்தில் மணமகன் மணமகளுக்கு தாலி கட்டியதாகச் சான்றுகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அங்ஙனம் இருந்திருந்தால் சங்ககால திருமணமுறைகளையும் திருமணச் சடங்குகளையும் சொல்லும் அகநானூறு 86 மற்றும் 136-வது பாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். “தமிழகத்தில் ஆரியத்தின் தாக்கம் மிகுந்த பின்னர் தான் மணவிழாவில் தாலிகட்டும் சடங்குகள் ஊடுருவியிருக்கும் என இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்”¹⁶ பெண்கள்

¹⁶ மணவை வே. வரதராசன் - தமிழ்நாகரிகம் - பக். 104.

அணியும் அணிகலன்கள் பற்றிய கருத்துகள் அகநானூறு 86, 136-ஆம் பாடல்களினால் வருகின்றன. “இழையணி” எனும் அணிகலன் அணிந்திருந்ததாகத் தெரிகின்றது. இதுவே தாலி எனும் அணிகலன் என பல ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். “தமிழரிடையே 10-ஆம் நூற்றாண்டளவில் தான் தாலி கட்டும் மரபு ஏற்பட்டது. இழை என்ற சங்கத் தமிழ்ச் சொல் தாலியைக் குறிக்கும்”¹⁷ ஆகவே தாலி கட்டுகின்ற நிகழ்ச்சியானது ஆரியக் கலப்பினால் ஏற்பட்டதென இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிய இயலுகின்றது. இழையணி என்பது தாலி அன்று. அது ஆபரணங்களுள் ஒன்று என அறிய இயலுகின்றது.

வாழ்த்தி அளித்தல்

தலைவி மற்றும் தலைவனுடைய கையினைப் பிணைத்து வாழ்த்துகின்ற மரபானது முன்கைப்பற்றுதல் அல்லது வாழ்த்தி அளித்தல் என அறியப்படுகின்றது. திருமணத்தில் இழை அணிவித்த பின்னர் பெற்றோர் மணமக்களை வாழ்த்தி தலைவியைத் தலைவனுக்கு அளித்துள்ளனர். அப்போது தாய் தந்தையர்கள் அளவற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டு ‘நலமுடன் வாழுங்கள்’ என்று வாழ்த்துவர். உற்றார், உறவினர் உள மகிழ்ச்சியுடன் ‘எண்ணம் போல வாழ்வீர்களாக’ என்று வாழ்த்துவர். இதற்கு அறிகுறியாக நெல்லையும் மலர்களையும் மணமக்கள் மேல் தூவுவர்.

“நேரிறை முன்கைப்பற்றி நுமர்தர
நாடறி நன்மண மயர்கம்”

(குறி. பாட்டு: 233, 234)

¹⁷ சசிவல்லி - தமிழர் திருமணம் - பக். 220.

என்னும் குறிஞ்சிப் பாடலடிகள் மணமகன் மணமகளின் முன்கையினைப் பற்றி மணம் முடித்துக்கொண்டதைக் குறிக்கின்றன. ஐங்குறுநூறு 22 மற்றும் அகநானூறு 1வது பாடலில் திருமணநாளன்று இனிப்பிரியமாட்டேன் எனத் தலைவன் உறுதி கூறுகின்ற செய்தியானது இடம்பெற்றுள்ளது.

அகம். 136-வது பாடலில், வதுவை மணமானது நடந்த பின்னர் கையில் காப்பு கட்டி மனையில் இருத்திய பின்னர். பெண்ணின் பெற்றோர் வந்து, ‘குழந்தாய்! உன் விருப்பப்படியே நீ விரும்புவனுக்கே கொடுக்கிறோம். நீ அவனுக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாகி இணைபிரியாமல் இன்புற்று வாழ்வாயாக! என்று வாழ்த்தி தலைவனுடைய கைகளில் கொடுத்துள்ளனர் என்பதை,

“தமர் நமக்கு ஈத்த தலைநாள் இரவின்”

(அகம் 136: 16)

மேற்கண்ட பாடல்வரி விளக்குகின்றது. மேலும் அகம். 86-வது பாடலில் தமரானவர்கள் தலைமகளிடம் தலைவியைத் தந்து ‘பெருமனைக் கிழத்தி ஆகுக’ என்று கூறும் நிலையை,

“பேர் இற்கிழத்தி ஆக எனத் தமர்தர,

ஓர் இற்கூடிய உடன் புணர் கங்குல்”

(அகம். 86: 19, 20)

எனக் கூறுகின்றது. எனவே சங்ககாலத்தில் புரோகிதர் புகுதலில்லாமல் மணமக்கள் தம் பெற்றோரும் மற்றோரும் உற்றோரும் உறவினரும் புடைசூழ மணவினையை மகிழ்வுடன் ஆற்றி வந்தனர் என்பதை அறிகிறோம்.

கூந்தலில் மலரணிதல்

திருமணத்திற்கு முன்னர் பெண்கள் மலர் அணிவதில்லை. பெண்கள் மலர் அணிகின்ற உரிமையைத் திருமணநாள் முதல் பெறுகின்றனர். திருமணம் ஆகும் மகளிர்க்கு மலரணிவித்தல் என்பது ஒரு சடங்காக நிகழ்த்தப்பெற்றது. இதனை,

“எரிமருள் வேங்கை இருந்த தோகை
இழையணி மடந்தையில் தோன்றும் நாட
இனிதுசெய் தனையால் நுந்தை வாழியர்
நன்மனை வதுவை அயரயிவள்
பின்னிருங் கூந்தல் மலரணிந்தோயே”

(குறுந். 294)

என்ற பாடலானது விளக்குகின்றது. இப்பாடலில் செந்நிற வேங்கை மலரின்மீது இருந்த மயில் நகையணிந்த மங்கைபோலக் காட்சியளிக்கும் நாட்டினை உடையவனே! நீ நல்லது செய்தாய். உன் குடும்பம் வாழட்டும். திருமணத்தைக் கொண்டாடும் படியாக இவளுடைய கூந்தலில் மலரினைச் சூட்டினாய் என தலைவன் தலைவியைத் திருமணம் செய்து கொண்டபோது மணச்சடங்கினில் ஒன்றாகிய தலைவியின் கூந்தலிலே மலர் சூட்டலை நிகழ்த்தக் கண்ட தோழி மகிழ்ச்சியுடையவளாக தலைவனைப் பாராட்டுகின்றாள். இந்தச் சடங்கானது நடக்கும்போது தலைவனின் கையானது தலைவியினுடைய கூந்தலைத் தொடும். கூந்தலைத் தொட்டவனுக்கு குமரி உரிமையாவாள்.

“இவள் ஒலிமென் கூந்தல்
உரியவாம் நினக்கே
குறுந்தொடி மகளிர் நாறிருங்
கூந்தற் கிழவர்”

(புறம். 113)

எனும் பகுதியால் இச்செய்தியினை உணர்ந்து கொள்ளலாம். மேற்கண்ட பாடல்கள் திருமணத்தின் போது கணவன் மனைவியின் கூந்தலில் மலரணிந்ததை விளக்குகின்றது. மலரணிவது மணமான பெண்களுக்கு உரியதாகும். அதிலும் குறிப்பாக முல்லைமலர் அணிவது ஒரு மணக் குறியீடாகப் போற்றப் பெற்றது.

களவு காலத்தினில் தலைவியின் கூந்தலில் மணம் வீசுகிறதே! என நற்றாய் கேட்டதால் தன்காதல் வெளிப்பட்டு விட்டதே என அஞ்சி உடன்போக்கு சென்ற தலைவியைக் குறித்து நற்றிணை 144-வது பாடல் விளக்குகின்றது. பண்டைய திருமணம் ஆகாத குமரிப்பெண்கள் மலர் அணிவதில்லை. மலர் சூடினால் அவள் கன்னிப்பெண் இல்லை திருமணம் ஆனவள் என்பது பண்டைத் தமிழ் சமுதாய வழக்கமாகும். ஆனால் தற்போதைய சூழலில் எதிர்வழக்கமானது இருப்பதைக் காணலாம். பெண்கள் மலர் அணிந்தது குறித்த சங்கஇலக்கியப்பாடல்கள் பிற்காலத்தில் திருமணமாகாத பெண்களும் மலர் அணிந்ததை தெரிவிக்கின்றன. 99 வகையான மலர்களைப் பறித்து மணமாகாத தலைவியும் தோழியும் சூடியதாக குறிஞ்சிப்பாட்டு குறிப்பிடுகிறது.

மணமாகாத தலைவிக்குச் செவிலி கூந்தல் வாரி மலர்முடித்த செய்தியை அகம். 117- வது பாடலானது எடுத்துக்காட்டுகின்றது. மிகத் தொன்மை காலத்தில் குமரியர் மலரணியாமல் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆரியச் சடங்குகள் புகுந்த பின்னரே குமரியர் மலரணிந்தமை குறித்த பாடல்கள் வந்திருக்கலாம்.

விருந்து படைத்தல்

திருமணத்தன்று வருகை தந்து வாழ்த்தியவர்களுக்கு உழுந்தம் சோறு (உழுந்தம் பருப்புடன் கலந்த அரிசிப்பொங்கல்) படைத்து வாயாற உண்ணக் கொடுத்துள்ளனர். பருப்புடன் கலந்து ஆக்கிய நெய் மிகுந்த வெண்சோற்றை கொடுத்த செய்தியை அகநானூறு 86-வது பாடல் இயம்பியுள்ளது “அரசியுடன் இறைச்சியையும் நெய்யையும் சேர்த்து ஆக்கிய வெண் சோற்றையும்” விருந்தில் படைப்பார்கள். இதையே இக்காலத்து ‘புலவுச் சோறு’ எனக் கொள்ளுவோம்”¹⁸. இந்தப்புலவுச்சோறு ஆக்கும் முறையானது தமிழர்களிடையே சங்ககாலம் தொட்டே இருந்து வருகின்றது. மேலும் நெய்மிக்க வெண்மையான சோற்றினை இறைச்சியுடன் சேர்த்து குற்றமற செய்த காட்சியை அகநானூறு 136-வது பாடலானது எடுத்துக் கூறியுள்ளது. மேலும் “திருமண நாளன்று செம்மறியாட்டின் பாலில் விளைந்த தயிர், கொல்லையில் விளைந்த வரகைக்குற்றியெடுத்த அரிசி, ஈசல் ஆகியவற்றில் இட்டு சமைத்த இனிய புளிப்பையுடைய சூடான சோற்றை, பசு வெண்ணை மேலேயிருந்து உருக விருந்தளித்தனர்”¹⁹ என க. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இயம்பியுள்ளார்.

இம்மாதிரியான விருந்தினை வள்ளன்மையுடன் கூடிய உயர்ந்தோரையும் திருமண நிகழ்ச்சிக்கு வருகை தந்தவரையும் கொண்டு உண்பித்தனர். இவ்விருந்தோம்பலானது இடைவிடாமல் நிகழ்ந்து கொண்டே இருந்தது. இத்தகைய விருந்தோம்பல் குறித்த செய்தியினை,

¹⁸ மணவை. வே. வரதராசன் - தமிழர் நாகரிகம் - பக். 101

¹⁹ க. சுப்பிரமணியம்-சங்க காலச் சமுதாயம் - பக். 39

“உழுந்து தலைப் பெய்த கொழுங் களி மிதவை
பெருஞ்சோற்று அமலை நிற்ப, நிரை கால்”

(அகம். 86:1,2)

“மைப்புஅறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணி”

(அகம். 136: 11,12)

முதலிய தொடர்கள் விவரிக்கின்றன.

புதுச்சோறு சமைத்தல்

மணமகள் முதன்முதலில் கணவன் வீட்டினில் புதுச்சோறு

சமைத்தலையும் உணவிடுதலையும் ஓர் சடங்காக நிகழ்த்தியுள்ளனர்.

“புதுமண மகடுஉ அயினிய கடிநகர்ப்
பல்கோட்டு அடுப்பில் பால்உலை இரீஇ”

(அகம். 141)

இப்பாடலானது புதுப்பெண் கணவன் வீட்டினில் முதன்முதலில் சோறு
ஆக்கிய நிகழ்ச்சியை விவரிக்கிறது. சில பழங்குடியின மக்களிடம்
இச்சடங்கானது திருமணம் முடிந்தவுடன் நிகழ்த்தப்பெறுகிறது. “படகர் இனத்து
மணமகள் திருமணம் முடிந்த பிறகு பெண்கள் இருவருடன் கூடி இசைமுழங்க
நீரோடைக்குச் செல்லுவாள். அங்கிருந்து அலங்கரிக்கப்பெற்ற பானைகளில்
புதுச்சோறு சமைக்கத் தண்ணீர் கொணர்வாள்”²⁰. பின்பு சோறு சமைக்கப்பெறும்.
இவ்வாறு புதுச்சோறு சமைத்தலையும் தமிழர்கள் ஒரு சடங்காக
பின்பற்றியுள்ளனர் என்பதை இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகின்றது.

²⁰ சிலம்பு. நா. செல்வராசு - தொல்தமிழர் திருமண முறைகள் - பக். 253

முதலிரவு நிகழ்ச்சி

திருமணம் முடிந்த தினமே தலைவனுடன் தலைவியைக் கூட்டுவிக்கின்ற நிகழ்ச்சியான முதலிரவு நிகழ்ச்சியானது சங்க காலம் தொட்டே வழக்கில் இருந்து வருகிறது. அகம். 136-வது பாடலில் தலைவன் தம் தலைவியைக் குறித்து தன் நெஞ்சிற்கு சொல்லியதான பகுதியில் முதலிரவைக் குறித்த செய்திகள் வருகின்றன. அதில் தலைவன், எம் தலைவியோ பெண்களுக்கே இன்றியமையாத குணமான கற்பினைத் தனக்கு அணிகலனாகக் கொண்டவள். என் உயிருக்கு உடம்பாகும் பொருத்தத்தினை உடையவள். அவள் புதுமை கெடாத ஆடையினால் தன் உடல் முழுவதையும் போர்த்திக் கொண்டாள். மிகுந்த புழுக்கத்தினால் அவளுடைய நெற்றியினில் வியர்வையானது அரும்பியது. அதனைக் காற்றுவீசி ஆற்றுவிக்கும் பொருட்டு போர்த்திய ஆடையினைச் சிறிது திறப்பாயாக என்று கூறினேன். அன்பு பொருந்திய நெஞ்சத்தோடு அவளின் ஆடையை அகற்றினேன் உறையிலிருந்து எடுத்த வாளினைப்போன்று அவளது வடிவமானது வெளிப்பட்டு விளங்கி தோன்றியது. அவ்வடிவத்தினை மறைக்கக் கூடிய வகையறியாது சட்டென நாணம் கொண்டாள். ஆம்பல் மலருடைய இதழ்களாலான மாலையை மாற்றினாள். மலர்களைச் சூடிய கரிய கூந்தலை இருண்ட போர்வையாகக் கொண்டாள். கொண்டு மறைத்தற்குரிய உறுப்புகளை மறைத்தாள். விரும்பி நாணி எம்மை கைதொழுது வணங்கி நின்றாள் எனும்

செய்தியை,

“தமர் நமக்கு ஈத்த தலைநாள் இரவின்
உவர் நீங்கு கற்பின்எம் உயிர்உடம் படுவி!
முருங்காக் கலிங்கம் முழுவதும் வளைஇ,
பெரும்புழுக் குற்றநின் பிறைநுதற் பொறிவியர்
உறுவளி ஆற்றச் சிறவரை திற என,
ஆர்வ நெஞ்சமொடு போர்வை வவ்வலின்,
உறைகழி வாளின் உருவுபெயர்ந்து இமைப்ப,
மறைதிறன் அறியாள் ஆகி, ஒய்யென
நாணினள் இறைஞ்சி யோளே - பேணி,
பருஉப்பகை ஆம்பற் குருஉத்தொடை நீவி,
சுரும்புஇமிர் ஆய்மலர் வேய்ந்த
இரும்பல் கூந்தல் இருள்மறை ஒளித்தே”

(அகம். 136: 18-29)

என அகம். 136-வது பாடலானது கூறுகிறது. மேலும் அகம். 86-வது பாடலானது முதலிரவு நிகழ்ச்சியை பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளது.

வதுவை மணமானது முடிந்த பின்னர் சுற்றத்தினர் கல்லென்ற ஒலியையுடைய வராக விரைந்து வந்து பெருமனைக் கிழத்தி ஆவாய் எனக்கூறி ஓர் அறையில் தலைவனையும் தலைவியையும் கூட்டுவித்தனர். இது தலைவனும் தலைவியும் ஒன்று கூட புணர்ச்சிக்குரிய முதல் இரவாக அன்றைய இரவு அமைந்தது. அப்போது தலைவி முதுகினை வளைத்துக்கொண்டு புதுப்புடவைக்குள்ளே ஒடுங்கிக் கிடந்தாள். அவளைத் தழுவிக்கொள்ளும் விருப்பத்தையுடைய தலைவன் அவளின் முகத்தை மூடியிருந்த ஆடையை விலக்கினான். இதனால் அஞ்சி அவள் பெருமூச்சுவிட்டாள். அப்போது தலைவன் நீ உன் நெஞ்சினில் நினைத்ததை மறைக்காமல் என்னிடம் சொல்வாயாக எனத் தலைவியிடம் கேட்டான். இதனால் மகிழ்ந்த அவள் முகத்தினை தாழ்த்தி வணங்கி நின்றாள்.

இச்செய்தியினை,

“கல்லென சும்மையர், ஞெரேரெனப் புகுதந்து,
பேர் இற்கிழத்தி ஆக எனத் தமர்தர,
ஓர் இற் கூடிய உடன் புணர் கங்குல்,
கொடும் புறம் வளைஇ, கோடிக் கலிங்கத்து
ஒடுங்கினள் கிடந்த ஓர் புறம் தழீஇ
முயங்கல் விருப்பொடு முகம் புதை திறப்ப,
அஞ்சினள் உயிர்த்தகாலை, யாழநின்
நெஞ்சம் படர்ந்தது எஞ்சாது உரை என,
இன்நகை இருக்கை, பின், யான் வினவலின்,
செஞ் சூட்டு ஒண் குழை வண் காது துயல் வர,
அகன் மலி உவகையள் ஆகி, முகன் இருத்து,
ஒய்யென இறைஞ்சியோளே - மாவின்
மடம் கொள் மதைஇய நோக்கின்,
ஒடுங்கு ஈர் ஒதி, மாஅயோளே”

(அகம். 86:18-31)

எனக் கூறியுள்ளது. இதிலிருந்து வதுவைமணம் கழிந்த பின்னர் முதலிரவு நிகழ்ச்சியினை சுற்றத்தினர் ஒழுங்குபடுத்தியிருக்கின்றனர் என்பதையும் அப்போது மணத் தம்பதியினர் புதுஆடை அணிந்திருந்தனர் என்பதையும் அறியஇயலுகிறது.

ஆரியக் கலப்பினால் திருமணச்சடங்குகள்

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் எழுந்த இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தில் தமிழ்த்திருமணமுறையின் மாற்றத்தைக் காணலாம். இரு நிதி படைத்த பெருங்குடி வணிகர் மரபில், யானையின் மீது மகளிரை ஏற்றி அதன் மூலம் நடக்க இருக்கின்ற திருமண நிகழ்ச்சியை ஊருக்கு அறிவிக்கும் வழக்கமானது வருவதை அறியமுடிகிறது.

“யானை எருத்தத்து அணியிழையார் மேலிரீஇ
மாநகர்க் கீந்தார் மணம்”

எனச் சிலப்பதிகாரமானது கூறுகிறது. மேலும் திருமணத்தை நடத்தி
வைப்பதற்காக நடத்துவிப்போன் ஒருவர் இருப்பதையும் அறிய இயலுகின்றது.
தீயினை வளர்த்து அதனைச் சுற்றி வலம் வரும் சடங்கு முறையானது
தோன்றியுள்ளதை அறிய முடிகிறது. இச்செய்தியினை,

“மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்
தீவலம் செய்வது காண்பார்கண் நோன்பென்னை”

என்ற அடிகளால் அறியலாம். மேலும் 9,10 - ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 12-ஆம்
நூற்றாண்டு இறுதி வரை தமிழ்நாட்டினில் அக்காலகட்டத்தில் எழுந்த
காவியங்களான சீவக சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம், பெரிய புராணம்
போன்றவற்றில் மணமுறையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளதை அறிய
இயலுகின்றது.

சிலப்பதிகார காலம் முதற்கொண்டு தமிழர் மணச்சடங்கினில்
ஆரியக்கலப்பானது ஏற்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

சோதிடம் பார்த்தல்

ஆரியச் சடங்கினில் சோதிடம் பார்த்தலானது முக்கிய இடத்தினைப்
பெற்றுள்ளது. சங்க கால மக்கள் நட்சத்திரம் பார்த்து திருமணம் செய்து
கொண்டனர் அல்லது இல்லற வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர். இதன்
வளர்ச்சியே ஆரியரின் சாதகம் கணித்தல் ஆகும். சோதிடத்திற்கு மிகப்பெரிய

முக்கியத்துவத்தை ஆரியர் அளித்தனர். இன்று நடைபெறும் திருமணங்களில் சோதிடம் பார்த்து அதனடிப்படையில் மணம்புரிந்து கொள்வது தமிழரிடையே புகுந்த ஆரியத்தின் தாக்கத்தை உணர்த்தும்.

பெற்றோர் கலந்து பேசுதல்

தமிழரின் மணச்சடங்கு முறையில் பெற்றோரிடம் கலந்துபேசும் முறையானது காணப்படுவதனைப்போல ஆரியரின் மணமுறையிலும் இச்சடங்கானது காணப்படுகிறது. ஊர்ப்பெரியோர்கள் சென்று மணம்பேசுகின்ற செய்தியை சீவகசிந்தாமணி சொல்கின்றது. பெண்விட்டாரின் சார்பாக ஊர்ப்பெரியோர்கள் தலைவனின் பெற்றோரிடம் சென்று மணம் பேசுவதாக சீவக சிந்தாமணி காட்டியுள்ளது. மேலும் ஊர்ப்பெரியோர் மட்டுமின்றிக் கற்றார், கட்டுரை வல்லார், கவிவல்லார் எனக் கல்வியில் மேன்மக்களாகக் காணப்படுபவரையும் அனுப்புகின்றனர். இதனை,

“நால்வரை விடுதல் ஒரு மரபாதலின்”

(சீவக. 1054)

என சீவகசிந்தாமணி இயம்புகிறது. பெற்றோர் கலந்து பேசுகின்ற நிகழ்வானது ஆரியரின் மணச்சடங்கு முறைகளுள் இடம் பெற்றுள்ளதை இதன் மூலமாக அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

மங்கல நீராட்டல்

தாய்த் தலைமைச் சமூகத்தில் பெண்களுக்கு மட்டுமே நடத்தப்பட்ட மங்கல நீராட்டலானது தந்தை வழிச் சமூகம் ஏற்பட்டபோது பலமாற்றங்களை சந்தித்தது. யானையின் மேல் பெண்கள் அமர்ந்து நீரைப் பொற்குடங்களில்

கொண்டுவந்து மணமக்கள் இருவரையும் புனித நீராட்டிய செய்தியை சீவக சிந்தாமணி இயம்பியுள்ளது. சங்க காலத்தில் பெண்களுக்கு மட்டுமே நடத்தப்பட்ட இந்தச் சடங்கானது தந்தைவழிச் சமூகத்தில் மணமகனுக்கும் சேர்த்து நடத்தப்பட்டுள்ளது. மங்கல நீராட்டல் பற்றிய கருத்து இரட்டைக்காப்பியத்தில் சொல்லப்பெற வில்லை.

தீவலம் வருதல்

தீவலம் வருதலானது முழுக்க முழுக்க ஆரியரின் மணச்சடங்கு முறையாகும். சங்க இலக்கிய நூலான கலித்தொகையிலும் சிலப்பதிகாரத்திலுமே இந்தச் செய்தியானது முதன்முதலில் கிடைக்கின்றது. ஆரியரின் மணச்சடங்கினில் மிக முக்கியத் தலைமைச் சடங்காக தீயினை வலம் வருகின்ற நிகழ்வானது இருந்திருக்கின்றது. இதற்கென மேடை அமைத்து அதில் புரோகிதரின் துணையுடன் மணமகளும் மணமகனும் தீயினை வலம்வருவர். தீவலம் வருதல் என்பது அந்தணர்களால் நெய்வார்த்து வளர்க்கப்பட்ட வேள்வித் தீயினை மணமக்கள் வலம் வருதலாகும். இதனைக் கலித்தொகையின்

“ஓதுடை அந்தணன் எரிவலம் செய்வான் போல”

(கலி. 69: 5)

என்ற பாடல்வரி மூலமாக தீயினை வலம் வரும் மணச்சடங்கு முறையானது தமிழருக்கு அறிமுகமாகிவிட்ட நிலையினை அறிய இயலுகின்றது.

ஓமக்குண்டம் அமைத்தல்

ஆரியரின் மணச்சடங்கினில் முக்கியப்பங்கு வகிப்பது தீயில் ஆகுதி செய்தலாகும். இந்நிகழ்ச்சியானது திருமணச்சடங்கின் தலைமைச் சடங்காக நிகழ்ந்துள்ளது. சீவக சிந்தாமணியில் ஆகுதிக்கு அமைக்கப்படுகின்ற மேடையானது எப்படி, எந்த திசை, எந்த அளவு அமைய வேண்டும் என்பது உள்ளிட்ட செய்திகளும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. மேடையானது ஒரு சாண் உயரமும் எட்டு விரற்கடை அகலமுமாக அமைத்தலை சீவக. 2463 விளக்குகின்றது.

சிறுவிரலில் தருப்பை அணிந்து மந்திர விதியினால் சிறப்புற்று விளங்கும் பசுவின் பாலுடன் கலந்த நெய்யை ஆகம நெறிப்படி தருப்பையின் முனையினால் மந்திரித்து அதனை மூன்றுமுறை கழுவித் தீயிலே இட்டு வேதம் ஒதித் தியானித்து ஓமத்தீக்கு அருகில் வைத்தல் குறித்த செய்தியை சீவக. 2465-வது பாடல் வரியானது எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

காப்பு நாண் கட்டுதல்

ஆரியரின் மணச்சடங்கிலும் காப்பு நாண் கட்டுதல் இடம் பெற்றுள்ளது. மங்கல நீராட்டிய பின்னர் ஆடை அலங்காரம் செய்து மங்கலப்பெண்கள் ஒன்று கூடி மணமக்கள் இருவருக்கும் வலக்கையில் காப்பு நாண் கட்டுகின்றனர். இந்நிகழ்ச்சி முடிந்த மறுநாளே திருமணமானது நடைபெற்றுள்ளது.

நீர்வார்த்தல்

வேள்வித் தீயின் முன்னர் நீர்வார்த்தல் என்னும் சடங்கானது ஆரியரின் மணச்சடங்கில் இடம்பெற்றுள்ளது.

புரோகிதர் இடம் பெறல்

திருமணத்தினை நடத்திவைப்பதற்காக புரோகிதன் (நடத்திவைப்போன்) இடம் பெற்றுள்ளது இரட்டைக் காப்பியத்தில் ஏற்பட்ட புதுமுறையாகும். ஆரியரின் மணவினை முழுவதும் புரோகிதரின் தாக்கமானது காணப்படுகிறது. புரோகிதருக்கு திருமணத்தின் போது முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்ட செய்தியைப் பல பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. புரோகிதரின் வழிகாட்டுதலின் படியே ஒவ்வொரு மணச்சடங்குகளும் நடத்துள்ளன.

மணமக்களை வாழ்த்துதல்

பெண்கள் நெருங்கி வந்து மணமக்களை வாழ்த்துகின்ற மரபானது தமிழரின் மணமரபுடன் ஒத்துள்ளதாக அமைந்துள்ளது. உறவினர்கள் ஒன்று கூடி காதலனைப் பிரியாமலும் அணைத்த கையின் இணைப்பு நெகிழாமலும் தீதற்று வாழ்க என்று மலர் தூவி மணமக்களை வாழ்த்தியுள்ளனர். இதனை,

“போதொடு விரிகூந்தற் போலனறுங் கொடியன்னார்
காதலற் பிரியாமற் கவவுக்கை நெகிழாமல்
தீதறு கெனவேத்திச் சின்மலர் கொடுதூவி”

(சிலம்பு. 1:60-62)

என்ற பாடல் மூலம் உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

மங்கல அணி

ஆரியரின் மணச்சடங்கினில் மங்கல அணி இடம்பெறுகின்ற தன்மையானது காணப்படுகிறது. மங்கல அணிகுறித்த செய்திகள் சிலப்பதிகாரத்தில் முதன் முதலில் இடம்பெற்றுள்ளதை காண இயலுகின்றது. புகார் நகர வீதியில் மங்கல அணி எழுந்து வலம் வந்த செய்தி மற்றும் கோவலனைப் பிரிந்திருந்த கண்ணகி மங்கல அணியைத் தவிர பிறிதணி அணிந்திருக்க வில்லை போன்ற செய்தியின் மூலமாக மங்கல அணியான தாலியானது ஆரியரின் மணத்தினில் அறிமுகமாகிவிட்ட தன்மையை உணர இயலுகின்றது.

தொகுப்புரை

ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து குடும்பமாக வாழ்வதற்கு காரணியாக அமைவது மணமாகும். மணமுறையினால் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் மனித சமுதாயமானது அடைந்த வளர்ச்சி நிலையை அறிந்து கொள்ள முடியும். கூடுதல் என்று பொருள்தரக்கூடிய திருமணமானது கடிமணம், மன்றல், கரணம், வரைவு, கல்யாணம் எனப்பட பெயர்களால் அறியப்பெறுகின்றது. பெரும் நீண்ட காலமான சங்க காலகட்டத்தில் அம்மக்களிடம் பதினான்கு வகையான மணமுறைகளானது காணப்பட்டுள்ளது. தமிழரின் தொன்மைகால மணவடிவமாக களவு மணமானது அமைந்துள்ளது. இது தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்ற எண்வகைமணத்தினில் கந்தர்வ மணத்திற்கு ஒப்பானதாகும். இத்தகைய களவு மணத்தினில் தலைவன் தலைவி உடல்புணர்ச்சி கொண்டு சேர்ந்து இன்புற்று வாழ்வர்.

களவு மணமானது எதிர்க்கப்பட்ட சூழலில் தலைவன் தலைவி சந்திக்க முடியாத சூழல் ஏற்படும்போது இருவரும் குடும்ப வாழ்வினை மேற்கொள்ளும் பொருட்டு உடன்போக்கு மணத்தை மேற்கொள்வர். இந்த உடன்போக்கு மணமானது சமுதாயத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நிலையையும் எதிர்க்கப்பட்ட நிலையையும் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. மணமகனோ அல்லது அவனைப் பெற்றவரோ, சுற்றத்தினரோ பெண்ணின் வீட்டில் சென்று பரிசுப்பணம் கொடுத்து பெண்ணைக் கேட்க அவர்கள் கொடுப்பது கொடைமணமாகும். இது தானக் கொடை, விலைக்கொடை, நிலைப்பாட்டுக்கொடை எனும் வகைகளில் அமைந்திருக்கும். உடனிருந்து உழைத்து மணம் புரிதல் என்று சொல்லப்படுவது ஆண்மகன் பெண்ணின் வீட்டினில் தங்கியிருந்து அவர்கள் கட்டளையிடுகின்ற பணிகளைச் செய்து அவர்களுக்காக உழைத்து பெண்ணை மணம்புரிந்து கொள்ளுதலாகும். அவ்வாறு மணம் புரிய விரும்புகின்ற ஆண்மகன் குறைந்தது ஆறுமாதங்களாவது பெண்ணின் வீட்டில் தங்கியிருந்து பணி செய்ய வேண்டும்.

தலைவியின் தோழியானவள் தலைவன் மற்றும் தலைவிக்குள்ள காதலினை குறிப்பாக செவிலிக்கும் செவிலிவழி நற்றாய்க்கும் நற்றாய்வழி தந்தை தமையன்மாரிடமும் வெளிப்படுத்தி மணத்திற்கு ஒப்புதல் பெற்று மணமுடித்து வைத்தல் அறத்தொடு நின்றல் வழி மணம் புரிந்து வைப்பதாகும். இந்நிலையில் தோழியின் பங்கே சிறப்பாக உள்ளது. முல்லை நிலத்திற்கேயுரிய ஒருமணவடிவம் ஏறுதழுவலாகும். ஏறுதழுவலானது தமிழரின் தலைசிறந்த பண்பாட்டு வடிவமாகும். இன்று மஞ்சவிரட்டு, ஜல்லிக்கட்டு என்ற பெயர்களில் வீரத்தை வெளிப்படுத்த நடத்தப்பெறுகின்ற இம்முறையானது பண்டைய காலத்தில் மணவடிவமாக இருந்துள்ளது. ஏறுதழுவி வெற்றிபெற்றவருக்கே முல்லைநில ஆயர்கள் தங்கள் மகளைக் கொடுத்துள்ளனர்.

பெற்றோர் தலைவியின் காதலை விரும்பாத சூழல் வரும்போது தனக்கும் தலைவிக்கும் உள்ள தொடர்பினை எல்லாருக்கும் தெரியப்படுத்தி திருமணம் செய்து கொள்வதற்காக தலைவன் மடலூர்வான். அவன் மடலூர்ந்து வருத்தமடைகின்ற நிலையைக் கண்ட உறவினர், சான்றோர், அரசன் இவர்களுள் யாரேனும் ஒருவர் தலையிட்டு தலைவியை தலைவனுக்கு மணம் செய்து வைப்பர். இம்முறையானது மடல்ஏறுதல் மூலம் மணம் செய்து கொள்வதாகும். முறைப்படி மணந்து கொண்ட மனைவி இருக்கையில் தலைவன் பரத்தையரை மணம் செய்து கொள்கின்ற பரத்தை மணம் குறித்தும் சங்க இலக்கியத்தில் சில பாடல்கள் கூறுகின்றன. பெரும்பாலான மருதத்தினை பாடல்களின் மையப்பொருளாக பரத்தமையொழுக்கமானது காணப்படுகிறது.

ஒரு பெண்ணின் மீது ஆசை கொண்ட ஒருவன் அவளின் விருப்பமில்லாமல் வலுக்கட்டாயமாக தூக்கிச்சென்று மணம் செய்து கொள்வது கடத்தல் மணமாகும். இம்மணத்தினை வன்புணர்வு மணம் எனவும் கூறுவர். இந்தக் கடத்தல் மணமானது சிலதொல்பழங்குடியினரிடம் தற்போதும் வழக்கில் இருந்து வருகிறது. பலபெண்களை மணந்து கொள்வது பலதார மணமாகும். பலதார மணமானது நடைமுறையில் இருந்ததற்கு அரச மரபே சான்றாக உள்ளது முதல் மனைவிக்கு பிள்ளை இல்லாத காரணத்தினாலும் குழந்தைப் பேற்றிற்காக வேறொரு மணம் செய்து கொள்கின்ற முறையை மகப்பேற்று மணம் எனவும் கூறுவர்.

பெண்விட்டாரிடம் பெண்வேண்டி நின்றாலும் அவனுக்கு பெண்ணின் பெற்றோரும் தமையன்மாரும் திருமணம் செய்து கொடுக்க இசையாத தூழல் ஏற்படும் போது அவர்களை எதிர்த்து நின்று போர்புரிந்து பெண்ணை மணம் செய்து கொள்ளுவது போர்மணமாகும். இதனால் ஏற்படும் போரினை மகட்பாற்காஞ்சி எனக் கூறுவர். பெற்றோர்கள் பார்த்து மணம் செய்து வைக்கும் வழக்கம் மரபுமணமாகும். இம்மணமானது காதல்மணமானாலும் அது பெற்றோரின் சம்மதத்தினைப் பெற வேண்டும் என்ற சமூக கோட்பாட்டை விளக்குகிறது. நாடறி நன்மணமான இம்முறையானது முன்பின் அறியாத இருவர் கூட மணத்தினால் இணைந்த நிகழ்வை விளக்குகிறது. சான்றோர்கள் பெண்விட்டாரிடம் சென்று பேசி திருமணத்திற்கு இசைவு பெற்று மணம் செய்து வைப்பது சான்றோர் மணமாகும். இம்மணத்தினில் சான்றோரின் பங்களிப்பே முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளது. இவர்கள் தலைவனின் உண்மைக் காதலை ஆய்ந்தறிந்த பின்னரே பெண்கேட்கச் சென்று இசைவினைப்பெற்று மணத்தினை நடத்தி வைப்பர். இம்முறையில் சான்றோரின் பேச்சுத்திறன் வெளிப்படுவதை உணரலாம். இவ்வகை மணங்களானவை ஒரே குடிக்குள் மட்டுமல்லாமல் வெவ்வேறு குடிகளுக்குள்ளேயும் நிகழ்ந்துள்ளன. இவ்வாறு வேறு வேறு திணைக்குடிக்குள் நிகழ்ந்த மணத்தை திணைக்கலப்பு மணம் என அழைப்பர்.

இங்ஙனம் சங்க இலக்கியத்தில் களவு மணம், உடன்போக்கு மணம், அறத்தொடு நின்றல் மூலம் மணம், கொடை மணம், உடனிருந்து உழைத்து மணம், ஏறுதழுவல் மணம், பரத்தை மணம், திணைக்கலப்பு மணம், கடத்தல் மணம், பலதார மணம், போர் மணம், மரபு மணம், மடல் ஏறுதல் மணம், சான்றோர் மணம் எனும் வகைகளில் மணங்கள் நடந்தது குறித்து இவ்வியலில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.

தலைவனையும் தலைவியையும் ஈருடல் ஒருயிர் போல ஒன்றுவிப்பதற்கு காரணமாக அமைவது திருமணம் ஆகும். திருமணத்திற்கு சடங்குமுறைகள் அடிப்படையாக விளங்குகின்றன. தமிழரின் திருமணச் சடங்குகள் பெரும்பாலும் பெண்களால் நடத்தப்படுவனவாக உள்ளன. இன்றும் நடைமுறையில் பெண்களால் நடத்தப்படும் சடங்குகள் இருப்பதனைக் காணலாம். பெண்களால் நடத்தப்படுகின்ற சடங்குகளில் புரோகிதர் இல்லை. மந்திரங்கள் இல்லை. தமிழரின் திருமணத்தில் நிகழ்த்திய மணச்சடங்கு முறைக்கு அகநானூறு 86,136 ஆகிய இருபாடல்களும் முக்கிய ஆதாரமாக விளங்குகின்றன. வேறுசில சங்க இலக்கியப் பாடல்களும் தமிழரின் மணச்சடங்கு முறைகளை ஆங்காங்கே சுட்டிக் சொல்கின்றன.

பெற்றோரும் சான்றோரும் சேர்ந்து இவனுக்கு இவளை மணமுடிக்க வேண்டும் என கலந்து பேசி முடிவு செய்வர். இதனை மணஉறுதி என்பர். திருமணத்தை பெரும்பாலும் மழை, மிகுகுளிர், மிகுபனி போன்றவை இல்லாத காலத்தில் வைப்பர். அந்த காலத்து வளர்பிறையில் திங்களை உரோகிணி சூடுகின்ற நல்லநாளினில் விடியற் காலையில் மணவினையை நிகழ்த்தியுள்ளனர். இந்த மண நிகழ்வுகள் பெரும்பாலும் பெண்விட்டிலேயே நடந்திருக்கின்றது. தமிழரின் மணவினையில் முதன்மைச் சடங்குகளாக மங்கல நீராட்டல், சிலம்பு கழித்தல், கூந்தலில் மலரணிதல், காப்பு நூல் கட்டுதல், முன்கை பற்றுதல், புதுச்சோறு சமைத்தல் முதலிய சடங்குகளாகவும் நல்லநாள் பார்த்தல், அணி செய்தல், விளக்கேற்றுதல், இறைவணக்கம், முழுவொலித்தல், விருந்தளித்தல் போன்றவை துணைமைச் சடங்குகளாகவும் நடத்தப்பட்டுள்ளன.

திருமணநாளன்று வீட்டை அழகுபடுத்தி பந்தலின் கீழ் மணலைப்பரப்பி மலர்மாலைகளைக் கட்டி தொங்கவிட்டு விளக்கேற்றி வைத்துள்ளனர். திருமணத்திற்கு அனைவரும் புத்தாடையை உடுத்திக் கொண்டுள்ளனர். திருமணச் சடங்கை நடத்தி வைப்பதற்காக பெண்களே முன்னிலை வகித்துள்ளனர். முதுபெண்டிரும் மக்களைப் பெற்ற நால்வரும் நின்று மணநிகழ்வுகளை நடத்தியுள்ளனர். மணச்சடங்கில் மணப்பெண் சிறுவயது முதல் அணிந்துவந்த சிலம்பினை கழட்டும் சடங்கானது இடம் பெற்றுள்ளது. அந்நேரத்தில் மணப்பெண் உண்ணாநோன்பிருப்பாள். இது சிலம்பு கழி நோன்பு என அழைக்கப்படுகிறது. மணமகளைப் பெண்கள் நீராட்டி மலரும் நெல்லும் சொரிந்து வாழ்த்துகின்ற மங்கல நீராட்டலானது மையச்சடங்காக நடத்தப்பட்டுள்ளது.

மணமக்களுக்கு தீங்கு நேராமல் இருப்பதற்காக காப்புநூல் கட்டப்படுகிறது. மணமக்களுக்கு புத்தாடை அணிவித்த பின்னர் மணமகளுக்கு இழை அணிவிக்கப்படும் இழை என்பது மங்கல அணியான தாலி என்று சில ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். சங்க கால பெண்கள் தாலி அணிந்ததற்கான சான்றுகள் இல்லை. ஆனால் சிலப்பதிகாரத்தில் மங்கல அணி எனும் சொல்லானது இடம்பெற்றுள்ளது. ஆரியத்தாக்கத்தினால் தாலி அணியும் வழக்கமானது ஏற்பட்டுள்ளது. இழை அணிவித்தல் சடங்கிற்குப் பின்னர் மணமகளின் கையைப்பிடித்து மணமகனின் கையுடன் இணைத்து வாழ்த்திக் கொடுப்பர். எல்லோரும் மணமகளையும் மணமகளையும் பல்லாண்டு வாழ்வுங்கள் என வாழ்த்துவர். திருமணத்திற்கு வந்தவர்களுக்கு உழுந்தம் பருப்புடன் கலந்த

அரிசிப்பொங்கலை வாயாற உண்ணக் கொடுத்துள்ளனர். திருமணமானது நடந்த நாளன்று முதலிரவு நிகழ்ச்சியானது நடைபெற்றுள்ளது. திருமணமான நாள் முதல் பெண்ணானவள் மலரணியும் உரிமை பெறுகிறாள். திருமணத்தின் போது கணவன் மனைவியின் கூந்தலில் மலரணிவதன் மூலமாக இவ்வுரிமையானது துவங்குகிறது. மணமாகாத பெண்டிரும் மலரணிந்த முறையானது பின்னர் வந்த ஆரியத்தாக்கத்தினால் ஏற்பட்டுள்ளது.

பிற்கால ஆரியரின் வருகையினால் மணச்சடங்குகளில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. ஆரியர்கள் சோதிடத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளித்திருந்தனர். அதன் அடிப்படையில் நல்லநாள் பார்த்து மணச்சடங்குகளை நடத்தினர். ஆரியர்கள் தீச்சடங்கிற்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். ஓமகுண்டம் அமைத்து ஆகுதி செய்து தீவலம் வருதலை நடத்தியுள்ளனர். தீவலம் வருதலே ஆரியரின் மணச்சடங்கில் மையச்சடங்காகும். வேள்வித்தீயின் முன்னர் நீர்வார்த்தல் வினையானது நிகழ்த்தப் பெறுகிறது. இம்மணச்சடங்குகள் யாவையும் நடத்தி வைப்பதற்கென்றே புரோகிதர் இடம் பெறுவார். மணமகன் மணமகளுக்கு தாலி அணிவிக்கின்ற சடங்கு முறையானது நடைபெற்றுள்ளது. இவை ஆரியரால் தமிழரிடையே புகுத்தப்பட்ட புதுமுறைகளாகும்.

இங்ஙனம் சங்க கால மக்கள் பின்பற்றிய மணமுறைகள், திருமணச்சடங்கு முறைகள் ஆரியரின் வருகையினால் மணவினைகளில் புகுத்தப்பட்ட புதிய மணச்சடங்குகள் குறித்தும் இவ்வியலில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

முன்னுரை
களவு ஒரு விளக்கம்
களவில் உடல்புணர்ச்சி
உடல்புணர்ச்சிக்காக இரவில் தங்குதல்
முன்பின் அறியாதவர்
களவு மணத்தில் உடன்பாடு
களவில் அறத்தொடு நின்றல்
களவில் உடன்போக்கு
களவு மணமுறையில் ஏற்பட்ட சிக்கல்கள்
களவில் பொய்யும் வழுவும்
களவை விரும்பும் காதலன்
சூளுரைத்தலில் ஐயம்
வரைவு கடாதல் ஏன்?
செலவழுங்குவித்தல் ஏன்?
சமுதாய அமைப்பு மாற்றம்
பலசமய ஆதிக்கம்
விகிதாச்சார வேறுபாடு
ஆண் தலைமை சமூக மாற்றம்
ஒருதார மண ஆதிக்கம்
தொகுப்புரை

முன்னுரை

மனிதன் தோன்றியநாள் முதல் மானிடச் சமுதாயமானது வளர்ந்து கொண்டே வருகின்றது. அவ்வாறு வளர்வதற்குப் பல நெறிமுறைகள் தேவைப்பட்டன. அந்நெறிமுறைகள் யாவும் மக்களின் அனுபவங்களிலிருந்து வகுக்கப்பட்டன. பண்டைய காலத்தில் மக்கள் சிறுசிறு குழுக்களாக வாழ்ந்து இயற்கை மூலம் கிடைத்த உணவுப்பொருட்களைச் சேகரித்து அதைப் பொதுவாகப் பங்கிட்டு வாழ்ந்து வந்தனர். முன்னர் காலத்தில் காதலன் காதலியுமாக திருமணம் என்ற விதிமுறை இல்லாமலேயே மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் களவு, கற்பு என்னும் ஒழுக்கங்கள் தன் வாழ்வில் பண்பாட்டின் கூறுகளாகவே பின்பற்றப்பட்டன. ஆணும் பெண்ணும் திருமணத்திற்கு முன்பு ஒருவரையொருவர் விரும்பி நேசிப்பது களவு என்று சொல்லப்பட்டது. ஒரு காலகட்டத்தில் சிறப்பாகக் கருதப்பட்ட இந்தக் களவு மணமானது பின் வந்த காலங்களில் தடைசெய்யப்பட்டது. தொல்தமிழரின் மணவடிவமான களவு மணத்தின் முக்கியத்துவம் குறித்தும் களவு மணத்தில் ஏற்பட்ட சிக்கல்கள் அதற்கான காரணங்கள் குறித்தும் ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

களவு ஒரு விளக்கம்

கற்பிற்கு அடித்தளமாக விளங்குவது களவாகும். இந்தக் களவானது அகத்திணை ஒழுக்கத்தில் இன்றியமையாத இடத்தை வகிக்கிறது. இக்களவு நிலையினைத் தொல்காப்பியனார் இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், பாங்கியற்கூட்டம் என்று நான்கு வகையாக பிரிவுபடுத்தியுள்ளார்.

இதனை,

“காமப்புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
றாங்கநால் வகையினும் அடைந்த சார்வொடு
மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே”

(தொல். பொருள். நூற். 487)

என தொல்காப்பிய நூற்பா கூறுகின்றது. களவு என்று சொல்லக்கூடியது பிறருக்குரிய பொருளை அவருக்குத் தெரியாமல் மறைவாக எடுத்தலாகும். அதே போல் கன்னியரை அவரின் சுற்றத்தினர் கொடுக்க ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவர்களின் உள்ள விருப்பத்தினால் பெற்றோரை மறைத்துப் புணர்ந்து அதன் பின்னரும் அறநிலையிலிருந்து மாறாமல் நிற்பதால் இதுவும் களவாகும். இந்தக் களவும் அறநெறியேயாகும்.

தலைவனும் தலைவியும் இதற்கு முன்னர் என்றும் பார்த்தவர்களில்லை, பேசினவர்களில்லை, பழகினவர்களில்லை. அவர்களுக்குள் எந்த வகையிலும் தொடர்பானது இருந்ததில்லை. இந்த நிலையினில் அவ்விருவரும் இயற்கையின் செயலினால் யாதோ ஓரிடத்தினில் சந்திக்க வேண்டிய சூழலானது ஏற்படுகின்றது. அப்போது அவர்கள் தங்களையறியாமலேயே ஒருவர் மீது ஒருவர் அன்பை செலுத்தி விடுகின்றனர். அன்பு செலுத்தும் போது ஏற்படுகின்ற ஒருவித இன்பஉணர்வானது இதற்கு முன் எப்பொழுதும் அவர்கள் பெற்றதில்லை. இவ்வாறு இவர்கள் இயற்கையின் காரணமாக சந்திக்கும் சூழலினை ‘இயற்கைப்புணர்ச்சி’ என்று கூறுவர். இதிலிருந்தே களவொழுக்கம் என்னும் பகுதியானது ஆரம்பிக்கின்றது. முதல்நாள் பெற்ற இன்பஎண்ணத்தின் உந்துதலால் மறுநாளும் அவர்கள் அதே இடத்தில் சந்திக்கின்றனர். தலைவனுக்கு தலைவியின் அருகில் செல்லவேண்டும். அவளிடம் பேசவேண்டும் என்றெல்லாம் எண்ணம் தோன்றுகிறது. அவளுக்கும

அதே போன்று எண்ணம் இருந்தது. ஆனால் அதற்கு அவளுடைய நாணமானது இடையூறாக இருக்கிறது. அதனால் அவள் அசையாமல் நிற்பாள். அவன் ஆண்மை மிக்கவனாகையால் தன் உள்ளத்தினை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு அவள் அருகில் செல்வான். அங்கு பதுமைபோல் நின்று கொண்டிருந்தவளுடைய பின்னால் சென்று அவளுடைய கூந்தலில் மொய்த்துக் கொண்டிருக்கின்ற வண்டினத்தை ஓட்டுவான். அவன் அவ்வாறு செய்ததுடைய நோக்கமானது மெல்ல அவளைத் தொட வேண்டும் என்ற எண்ணமேயாகும். தொட்டு மகிழ்வதற்கு அந்தத் தொழிலை ஒரு கருவியாக வைத்துத் தொடுவான். அவனுடைய கையானது அவள் உடலில் பட்டவுடன் அவள் வெட்கத்தினால் ஒன்றும் தெரியாதவள் போல் திரும்புவாள். இத்தகைய பகுதியானது மெய்தொட்டுப் பயிறலாகும். இவ்வாறே ஒவ்வொரு நாளும் தனிமையில் சந்திப்பர். இவ்வாறு இருவரும் மறைவிடத்தில் பல நாட்களாகப் பழகி வருவர். இவ்வாறு வாழ்வதுதான் களவுப் புணர்ச்சி ஆகும். தலைவனும் தலைவியும் களவில் கூடுவதற்கு தலைவனின் தோழனும் தலைவியின் தோழியும் உறுதுணையாக இருப்பர். தோழனின் உதவியால் அவளைச் சந்திக்கும் நிகழ்வானது பாங்கற்கூட்டம் எனவும் தோழியின் உதவியினால் தலைவியைக் கூடும் நிகழ்வானது பாங்கியற்கூட்டம் என வழங்கப்பெறும்.

களவில் உடல்புணர்ச்சி

ஆணும் பெண்ணும் மறைவாக சந்தித்து பேசும்போது உள்ளப்புணர்ச்சியுடன் உடல்புணர்ச்சியும் ஏற்பட்டுள்ளது. இதைத் தொல்காப்பியம் மெய்யுறு புணர்ச்சி எனக் கூறுகிறது.

“மெய்தொட்டு பயிறல் பொய்பாராட்டல்
இடம்பெற்றுத் தழாஅல் இடையூறுகிளத்தல்
நீடுநினைந் திரங்கல் கூடுதலுறுதல் கிளவியும்”

(தொல். பொருள். களவு. 11)

இங்ஙனம் தொல்காப்பியம் கூறியுள்ளது.

புணர்ச்சி என்று சொல்லப்படுவது கலத்தல், கூடுதல் என்று பொருள்படும். இது உள்ளப்புணர்ச்சி, மெய்யுறு புணர்ச்சி என்று இரண்டு வகைப்படும். உள்ளப்புணர்ச்சி எனப்படுவது ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஒருவரையொருவர் மனத்தாலேயே காதலித்துப் பேசி வருவர். உடல்தீண்டியும் விளையாடுவர். செல்வம், வறுமை, உயர்வு, தாழ்வு, உறவு, அயல், சேய்மை என்று கருதாமல் தகுதியுள்ள ஆண்பாலைப் பெண்பாலும் பெண்பாலை ஆண்பாலும் விரும்பி தத்தம் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய துணைவர்களாகத் தேர்ந்தெடுத்து உடல்புணர்ச்சியுடன் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வர்.

களவுக்காலத்தில் மெய்யின்பம் துய்த்தமையைப் பற்றிய அகப்பாடல்கள் பல இருக்கின்றன. மெய்யுறு புணர்ச்சியானது சங்ககால காதல் சமுதாயத்தில் இயல்பாக இருந்துள்ளதைச் சங்கப்பாடல்கள் பல எடுத்துரைக்கின்றன.

“பெருந்தோட் குறுமகள் சிறுமெல் லாகம்
ஒருநாள் புணரப் புணரின்
அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலன் யானே”

(குறுந். 280: 3-5)

எனத் தலைவன் ஒருவன் தலைவியின் மார்பை அணைத்து மகிழ்க்கூடிய ஒருநாள் இன்பம் கிடைத்தால் போதும், அந்த அரைநாள் வாழ்வே போதும் என வேண்டுகின்ற சூழலை மேற்கண்ட பாடலானது வெளிப்படுத்துகின்றது. அதே போல

பிரிவினால் வாட்டம் கொண்டிருக்கும் தலைவியைத் தலைவன் தழுவந்தோறும்
புத்துயிர் பெற்றதைப்போல புதியவளாய்த் தோன்றுகின்ற இவளது
தோள்களானது அமிழ்தத்தினால் ஆனவையே என்று எண்ணுகின்ற தலைவனை,

“உறுதோறுயிர் தளிர்ப்பத் தீண்டலாற்பேதைக்
கமிழ்தி னியன்றன தோள்”

(குறள். 1106)

எனக் குறள் கூறுகிறது.

தலைவனும் தலைவியும் காற்றுகூட இடைவெளியில்லாமல் தம்முள்
கூடி மகிழ்ந்ததை,

“வீழு மிருவர்க்கு மினிதே வளியிடை
போழ்ப் படாஅ முயக்கு”

(குறள். 1108)

என்னும் பாடல் இயம்புகிறது. மேற்கண்ட பாடல்கள் களவு காலத்தில்
தலைவனும் தலைவியும் உடல்புணர்ச்சி கொண்டிருந்த நிலையை
விளக்குகின்றன.

உடல்புணர்ச்சிக்காக இரவில் தங்குதல்

களவில் உள்ளப்புணர்ச்சியோடு உடல் புணர்ச்சியும் ஏற்பட்டுள்ளது. இதை
சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் தெளிவாகச் சித்தரித்துள்ளன. சங்க இலக்கியங்களில்
தம்மைச் சந்திக்க இரவில் வருகின்ற தலைவனைத் தம்முடைய ஊரினில்
தம்முடன் இரவினில் தங்கிச் செல்லச் சொல்லுகின்ற தலைவியருடைய
மனப்பாங்குகளையும் காணமுடிகிறது.

அகம். 62-வது பாடலானது பேயும் அறியாத சூழலில் தலைவனும் தலைவியும் ஒன்று கூடிய செய்தியைக் கூறுகிறது.

காவலரும் பெற்றோரும் அறியாத நிலையில் தலைவனும் தலைவியும் கூடிய செய்தியை அகம். 102-வது பாடலானது விளக்குகிறது.

இரவுக்குறி பற்றிய பாடல்கள் யாவும் இந்த இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கான களங்களைக் குறித்த பாடல்களாகவே இருத்தல் வேண்டும்.

“கருங்கால் வேங்கை வீகு துறுகல்
இரும்புலிக் குருளையின் தோன்றும் காட்டிடை
எல்லி வருநர் களவிற்கு
நல்லை அல்லை - நெடுவெண் நிலவே!”

(குறுந். 47)

என்னும் பாடலானது நிலவு வெளிப்படுதலானது களவுக் கூட்டத்திற்கு உதவாதது என்பதையும் பிற மக்கள் யாரும் அறியாமல் தலைவனும் தலைவியும் ஒன்று கூடுவர் என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

தம்முடன் புணர்ந்து நீங்கிய தலைவியின் போக்கினை நோக்கிக் கொண்டிருக்கும் தலைமகன் தன்னுடைய நெஞ்சிற்கு சொல்லும் வகையில் அமைந்த அகம். 198-ஆம் பாடலில்,

“அஞ்சிலம் பொடுக்கி அஞ்சினள் வந்து
துஞ்சுர் யாமத்து முயங்கினள் பெயர்வோள்
ஆன்ற கற்பிற் சான்ற பெரியள்
அம்மா வரிவையோ அல்லள்; தெனாஅது”

(அகம். 198: 10-13)

என மற்றவர் ஒருவரும் அறியாத வகையினில் பாதுகாப்புடனும் பயத்துடனும் வந்து என்னைத் தழுவிப் போகின்றவள் எம்முடைய தலைவி எனத் தலைவன் தனக்கும் தலைவிக்கும் நடந்த புணர்ச்சியினைக் குறிப்பிட்டுள்ளான்.

“எல்லிமிழ் பனிக்கடல் மல்குசுடர்க் கொளீஇ
எமரும் வேட்டம் புக்கனர்; அதனால்
தங்கின் எவனோ தெய்ய - பொங்கு பிசிர்
முழவிசைப் புணரி யெழுதரும்
உடைகடற் படப்பையெம் உறைவி னூர்க்கே?”

(நற். 67: 8-12)

எனும் பாடலில் ஒரு நெய்தல் நிலத் தலைவியானவள், என்னுடைய சுற்றத்தார் மீன் வேட்டைக்குச் சென்றுவிட்டனர். ஆகவே நீ எங்களது இந்த கடற்கரை ஊரினில் தங்கிவிட்டு செல்வாயாக எனத் தலைவனிடம் சொல்வதாக அமைந்துள்ளது.

“கரைசேர் மிகுந்த கல்லென் பாக்கத்து,
இன்றுநீ யிவணை யாகி, யெம்மொடு
தங்கி னெவனோ தெய்ய செங்கோற்
கொடுமுடி அவ்வலை பரியப் போகிய
கோட்கறாக் குறித்த முன்பொடு
வேட்டம் வாயா தெமர்வார லரே”

(நற். 215: 8-12)

எனப் பிறிதொரு நெய்தல் தலைவி தலைவனிடம் எம்முடைய உறவினர் சுறாவேட்டைக்கு சென்றுவிட்டனர். அவர்கள் சுறாவேட்டை வாய்க்காமல் திரும்பிவர மாட்டார்கள். ஆகவே நீ என்னுடன் இந்த இரவில் தங்கிச் செல் என்று கூறுகின்றாள். இவையெல்லாம் களவுக்காலத்தில் நடந்த மெய்யுறு புணர்ச்சியின் வெளிப்பாடுகளாகவே உள்ளன.

காமநோயின் காரணமாக வருத்தம் ஏற்பட்டுள்ளதைப் பல பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

மந்திகூட அறியாத மரம்பயில் ஒரு சிறை மருங்கினில் தலைவனும் தலைவியும் விளையாடி மகிழ்ந்தனர் என நற்றிணை 194-வது பாடலானது இயம்புகின்றது.

புணர்ச்சிக்காக தலைவன் கார்காலத்தின் முன்னே வருகின்ற சூழலை ஐங். 414-வது பாடலானது எடுத்தியம்புகிறது.

தலைவி புணர்ச்சிக்கு உடன்படுகின்ற செய்தியையும் தம் காதலரைத் தலைவியரும் புணர் விரும்பினர் என்பதையும் கலி. 62, அகம் 100 போன்ற பாடல்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

மேலும் தலைவன் ஒருவன் ஒருநாள் அவளை வீட்டிற்கே வந்து அணைத்த செய்தியை அகம். 102-வது பாடலானது விவரிக்கின்றது.

குறிஞ்சி நிலத்தினில் தினைவிதைப்பது ஆண்களின் செயலாக இருக்க, அதைப் பாதுகாப்பது பெண்களின் வேலையாகவே இருந்துள்ளது. குறிஞ்சி நிலச் சமுதாயம் இளம்பெண்களை தினைப்புனத்தைக் காவல் காக்க அனுப்பியதை பலபாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தினைக்காவலுக்குச் செல்லும் பெண்டிர் காதல் வயப்பட்டதையும் காதல் வயப்பட்ட பெண்கள் பிறிதொரு நிலையில் காதலனைச் சந்திப்பதற்கு உரிய இடமாக தினைப்புனத்தினை பயன்படுத்திக் கொண்டதையும் சங்கப் பாடல்களில் காண முடிகிறது.

தினைப்புனக்காவலானது மகளிரின் காதலுக்கு வழிவகுத்துள்ளது என்பதை அறிவிக்கக்கூடிய முழுமைச் சான்றாக விளங்குவது குறிஞ்சிப்பாட்டு ஆகும். தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றது பற்றிய கூற்றில் தினைப்புனங் காவலுக்குச் செல்லல், கிளியை விரட்டுதல், அருவி ஆடல், மலர்கொய்தல், தழையாடை உடுத்தல், மலர் அணிதல், தலைவன் வரவு, தலைவன் யானையை விரட்டல் என்னும் படிநிலைகளில் அமையும் குறிஞ்சிப் பாட்டானது காதலையும் இயற்கைப் புணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. களவு மணமே தமிழ்மணம் என்பதை வலியுறுத்துவதாகவும் பெண்டிருக்கான களவுக்காதல் உரிமையினை வெளிப்படுத்துவதாகவும் இந்தப்பாட்டானது அமைந்துள்ளது.

ஐங். 171, 299 அகம். 140, 198, 208 குறுந். 60, 116, 119, 120, 137, 142, 300 கலி. 54, 55, 64 நற். 8, 13 போன்ற பாடல்கள் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் களவுக்காலத்தில் ஏற்பட்ட உடல்புணர்ச்சியைப் பற்றிக் கூறுகிறது. இச்சான்றுகளிலிருந்து தலைவனும் தலைவியும் திருமணத்திற்கு முன்னரே கூடிக்களித்து உறவு கொண்டிருக்கின்றனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது. இச்செயலானது குற்றம் எனக்கருதப்படாத சூழல் அக்காலத்தில் இருந்ததை வெளிக்காட்டுகின்றது.

முன்பின் அறியாதவர்

முன்பின் தெரியாத இருவர்கூட திடீரென சந்தித்து உறவுகொள்வது கூட உண்டு என்பதைச் சில பாடல்கள் இயம்புகின்றன. தினைப்புனத்தினைக் காவல்காக்கும் வேலையைச் செய்யும் போது தலைவியை ஒருவன் வந்து தழுவியதை நற்றிணை 128-வது பாடல் கூறுகிறது.

திருமணியானது ஒளிவீசுகின்ற பூணினை அணிந்த தலைவன் ஒருவன் திணையை கொத்தித்தின்ன வருகின்ற கிளிகளைக் கடிகின்ற தலைவியைப் பார்த்து தூர மகளிரைப் போன்று நிற்கின்ற நீ யார்? உன்னுடைய நலத்தை உண்குவேன் என்று அவளுடைய சிறுபுறத்தைத் தழுவினான். உடன் தலைவி மழையை ஏற்றுக்கொண்டு நெகிழ்ந்த மண்ணைப் போன்று உள்ளம் நெகிழ்ந்தாள். இந்தச் செய்தியினை,

“தூர மகளிரின் நின்ற நீமற்று
யாரையோ? எம் அணங்கினோய்! உண்கு எனச்
சிறுபுறம் கவையினனாக, அதற்கொண்டு
இகு பெயல் மண்ணின் ஞெகிழ்பு”

(அகம். 32)

என்ற பாடலானது சுட்டுகின்றது.

களவு மணத்தில் உடன்பாடு

பண்டைய சமூகத்தைப் பொறுத்தவரையில் களவானது ஒரு குற்றமாகக் கருதப்படவில்லை. ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சூழலே காணப்படுகிறது. உடல்புணர்ச்சியானது களவுக்காலத்தில் ஒரு பகுதியாக இருந்துள்ளது.

“நோமென் நெஞ்சே; நோமென் நெஞ்சே,
இமைதீய்ப் பன்ன கண்ணீர் தாங்கி,
அமைதற் கமைந்த நங்காதலர்
அமைவில ராகுதல் நோமென் னெஞ்சே”

(குறுந். 4)

இப்பாடலானது தலைவி தன் நெஞ்சிற்கு வருந்திக் கூறியதாக அமைந்த பகுதியாகும். களவுக் காலத்தினில் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தோழியைப் பார்த்து புலம்புவதாக இந்தப் பாடலானது அமைந்துள்ளது. தலைவி தோழியிடம், என் நெஞ்சம் வருத்தமடைகின்றது. பிரிந்து சென்ற தலைவன் என்னை இங்கு

கண்ணீரோடு தங்கும்படி வைத்துவிட்டு விருப்பமில்லாமல் இருக்கிறானே!
இவ்வாறு அவன் இருப்பதை நினைத்து எனது நெஞ்சமானது வருந்துகிறது என்று
கூறுகிறாள். களவொழுக்கமானது சமூகத்தினில் பெருமைக்குரிய ஒழுக்கமாக
அங்கீகாரம் செய்யப்பட்டதை மேற்கண்ட பாடலானது உணர்த்துகிறது.

களவுக் காதலானது தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தது என்பதை தொல்காப்பியரே
கூறியுள்ளார். இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு என்ற நூற்பாவழி
இக்காதல் வாழ்க்கையினை அறத்தின் வழிப்பட்டது என விளக்கியுள்ளார்.

“ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
மிக்கோ னாயினும் கடிவரை இன்றே”

(தொல். பொருள். 90)

என்ற நூற்பாவின் மூலமாக இக்காதல் ஊழ்த் தெய்வத்தால் கூட்டுவிக்கப்படுகிறது
என்று தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். தலைவனும் தலைவியும் களவில் எதிர்பட்டு
கூடினாலும் அவர்கள் பிறவிதோறும் ஒத்த உள்ளத்தினராய் ஒன்றுபட்டு
வாழ்ந்தவர்கள் என்றும் அவர்களையே தெய்வம் திருமணத்திற்கு
முன்பாகக்கூட்டுவிக்கிறது என்றும் கூறியுள்ளார்.

சங்க இலக்கியப்பாடல்களும் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றன. தலைவியின்
உடல்வேறுபாட்டை அறிந்த தாயர் அதற்கு காரணம் காதலே என அறிந்து
கொள்கின்றனர். இவ்வாறு அறிந்து கொண்டாலும் தலைவன் மற்றும் தலைவியின்
களவிற்கு அவர்கள் எதிராக நிற்கவில்லை.

“நகைநீ கேளாய் தோழி! அல்கல்;

வயநாய் எறிந்து, வன்பறழ் தழீஇ,

.....

.....

நல்லைமன்! என நகூஉப்பெயர்ந் தோளே”

(அகம். 248: 1-6)

எனும் பாடலானது வீட்டிற்கே வந்த தலைவனின் நிலையைக் கூறுகிறது.

தலைவனின் வருகையால் தலைவியின் காதலை அறிந்து இடம்பெயர்ந்து சென்ற தாயைக் காட்டுகிறது. இங்ஙனம் தலைவன் வந்ததால் தாய் மகளையோ தலைவனையோ கடிந்து கூறாமல் அவர்களுக்கு இடையூறின்றி இடம்பெயர்ந்து சென்றதிலிருந்து சமுதாயத்தில் களவானது பெற்றிருந்த ஏற்பு நிலையினை உணர இயலுகின்றது.

குறுந். 374, கலி. 41, 115, 105, 107 முதலிய பாடல்களில் தாய் தந்தையர்கள் களவினை ஏற்றுக்கொண்டு திருமணத்திற்கு சம்மதம் தெரிவிக்கப்பட்ட செய்திகள் காணக்கிடக்கின்றன.

தலைவியானவள் தம்முடைய களவானது வெளிப்பட்டதென்று அச்சப்பட்டு அதை தோழிக்குச் சொல்ல அவளோ பெற்றோர் உன்னை தலைவனுக்கே கொடுக்க முடிவு செய்து விட்டனர் எனச் சொல்லி அச்சம் நீக்கியது என்னும் கூற்றில் குறிப்பிட்டுள்ள கலித்தொகை 115-ஆம் பாடலானது தலைவன் கொடுத்த பூவை தலைவி அணிகிறாள். அந்தப்பூவானது அன்னையின் முன்னர் வீழ அவள் அதனைப்பற்றி ஒன்றும் கேட்காமலும் அதற்காக கோபப்படாமலும் நெருப்பைத் தொட்டவள் போல கையை உதறிச்செல்ல அதற்கு நான் அஞ்சினேன் எனும் தலைவிக்கு,

“அஞ்சல்; அவன் கண்ணி நீ புனைந்தா யாயின், நமரும்
அவன்கண் அடைதூழ்ந்தார், நின்னை; அகன்கண்
வரைப்பில் மணற்றாழப் பெய்து, திரைப்பில்
வதுவையு மீங்கே யயர்ப்; அதுவேயாம்,
அல்கலுஞ் சூழ்ந்த வினை”

(கலி. 115: 17-21)

எனக் காதலனுக்கே தலைவியை கொடுக்கத் துணிந்த தாயின்
நிலையினை மாறுதல் காலகட்டத்தினைச் சேர்ந்த பின்பழந்தமிழ் இலக்கியமான
கலித்தொகையானது வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

இவ்வாறு தலைவனும் தலைவியும் ஒருவருமறியாமல் களவு
வாழ்க்கையினை மேற்கொண்டாலும் அதனை ஏற்றுக்கொண்டுள்ள சமூகத்தை
சங்க இலக்கியங்கள் உறுதிபடுத்துகின்றன.

களவில் அறத்தொடு நின்றல்

பெற்றோர் அறியாத நிலையில் ஆண்களாலும் பெண்களாலும்
மேற்கொள்ளப்பட்ட காதல் செயற்பாட்டை பெற்றோருக்கு அறிவிக்கும்
நிலையே அறத்தொடு நின்றலாகும். தலைவி தோழிக்கும் தோழி செவிலிக்கும்
நற்றாய்க்கும் என முழுக்க முழுக்க பெண்டிர் தம் செயற்பாடாகவே அறத்தொடு
நின்றலாகிய காதல் வெளிப்படுத்தல் செயல்பாடு இருந்துள்ளது. பெற்றோர்க்கு
காதலை வெளிப்படுத்தும் அறத்தொடு நின்றல் என்பது பெற்றோர்
உடன்பாட்டுக்கு வழிவகுப்பதாக உள்ளது.

“எந்தையும் யாயும் உணரக்காட்டி
ஒளித்த செய்தி வெளிப்படக் கிளந்தபின்
மலைகெழு வெற்பன் தலைவந் திரப்ப
நன்றுபுரி கொள்கையி னொன்றா யின்றே”

(குறுந். 374: 1-4)

எனக் களவானது தாய்தந்தையரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதைக் காட்டுகிறது.

கலி. 41, 105, 115 போன்ற பாடல்கள் களவு ஏற்கப்பட்டு அவர்கள் சேர்ந்து வாழ்வதற்கு இசைவு வழங்கப்பட்ட தூழலைக் காட்டுகின்றது. அறத்தொடு நின்றல் பெரும்பாலும் களவை கற்பாக்கும் செயற்பாடாகவே இருப்பதைச் சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

களவில் உடன்போக்கு

களவு காலத்தில் ஒருவரும் ஒன்றுபடுத்தி வைக்காமலேயே அவர்களாகவே ஒன்றுபட்டு வாழக்கூடிய தூழலும் இருந்தது. அதனை எதிர்க்காக சமூக வழக்கமும் இருந்தது. இந்தச் சமூகத்தினில் களவுக்காலத்தில் உடன்போக்கானது செல்லக்கூடிய நிலையும் காணப்பட்டது. இந்நிலையினை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தூழலைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

“தன்னும் அவனும் அவளும் சுட்டி
மன்னு நிமித்தம் மொழிப்பொருள் தெய்வம்
நன்மை தீமை அச்சம் சார்தல் என்று
அன்ன பிறவும் அவற்றொடு தொகைஇ
முன்னிய காலம் மூன்றுடன் விளக்கி
தோழி தேஎத்தும் நற்றாய் புலம்பலும்
ஆகிய கிளவியும் அவ்வழி உரிய”

என தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம் 39-வது பாடலானது உடன்போக்கினைக் குறித்து விவரிக்கிறது.

உடன்போக்கு என்பது தொல் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மணவடிவங்களுள் ஒன்றாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு சுட்டியுள்ளார்.

“கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலையான”

(தொல். கற். 2)

பெண்ணைக் கொடுப்பதற்கு உரிமைப் படைத்தோர் அவளைக் கொடுக்க அதை பெற்றுக்கொள்வதற்குரிய உரிமையுடையோர் பெண்ணைக் கொண்டு சடங்குகளின் மூலமாக உறுதி செய்யப்படுகின்ற பெற்றோர் இசைவு மணமே கற்பு என்பதாகத் தொல்காப்பியமானது கூறியுள்ளது. இவ்வாறில்லாமல் உடன் போக்கினை மேற்கொண்ட விடத்திலும் அதனையும் கற்பு வழியாக உறுதிப்படுத்துதல் உண்டு என்று தொல்காப்பியர் இயம்பியுள்ளார்.

பண்டைக்காலத்தினில் உடன்போக்கானது ஒருபெருவழக்காக இருந்திருக்கின்றது. உடன்போக்கு மணத்தினை நியாயப்படுத்துகின்ற தன்மையைக் குறுந்.44-வது பாடலானது விளக்குகின்றது. மகளைத்தேடி அலைகின்ற செவிலித்தாய் ஒருத்தி அவள் செல்லுகின்ற இடைவழியே இணை இணையாக பலர் வருவதைப் பார்க்கின்றாள். அவர்கள் தூரத்தில் வருகையில் தன்னுடைய மகளும் அவளுடைய காதலனுமாக இருக்கலாம் என நினைக்கின்றாள். ஆனால் பக்கத்தில் நெருங்க நெருங்க அவர்கள் இல்லை என அறிந்து உடன்போக்கு செல்லுகின்ற காதலர்கள் விண்மீன்களைப் போல எண்ணிக்கையில் அடங்காதவர் பலர்போலும் என்று கூறுகின்றாள் என்பதை,

“அகலிரு விசும்பின் மீனினும்

பலரே மன்ற, இவ்வுலகத்துப் பிறரே”

(குறுந். 44)

என உணர்த்துகிறது.

இப்பாடலிலிருந்து களவில் உடன்போனவரே அதிகம் என்பது தெளிவாகின்றது. உடன் போக்கினை மேற்கொண்ட தலைவியைக் கற்புடையவளாகவும் உடன்போக்குமுறையினை அறம் என்று கருதுகின்ற நிலையினைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றது. உடன்போக்கு சென்ற தலைவி சிறந்த கற்புடையவள் எனவும் உடன்போக்கே ஒருவகை அறம் எனவும் கூறும் முறையானது உடன்போக்கை பெருமைப்படுத்திச் சொல்லும் முறையாகக் கொள்ளலாம். உடன்போக்கு சென்ற தலைவன் மற்றும் தலைவியைப் பார்த்து அது அறத்தின் வழிப்பட்டதே என்று கண்டோர்கள் கூறும் நிலையானது சங்கப்பாடல்களில் காணப்படுகிறது.

தம்மிடத்தில் தோன்றிய முத்தும் சந்தனமும் இசையும் தம்மிடத்தில் தான் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணாத மலை, கடல், யாழைப்போல தாங்களும் உம் மனையில் பிறந்த உம்மகள் உம்மை என்றும் பிரியாமல் நும்முடனே இருத்தல் வேண்டும் என்று நினைத்தல் கூடாது. அது அறம் ஆகாது. அவர்கள் மேற்கொண்ட இந்த நெறியே (உடன்போக்கு) அறநெறியாகும். இதுவே அறநெறிகள் பலவற்றிலும் தலைசிறந்த அறநெறியாகும். இம்மைவாழ்விலும் மறுமைவாழ்விலும் பிரிவினை அறியாத பெருவாழ்வினை அளிக்கக்கூடிய அறவாழ்வு அதுவேயாகும் என எண்ணுகின்ற நிலையினை பாலைக்கலி 9-வது பாடலானது இயம்புகின்றது.

“சுரம்நனி இனிய ஆகுக தில்ல -
‘அறனெறி இது’ வெனத் தெளிந்த என
பிறைநுதற் குறுமகள் போகிய சுரனே”

(ஐங். 371: 3-5)

எனும் பாடலானது தாயானவள் உடன்போக்கினை அறத்தின் வழிப்பட்டது என
எண்ணி இருந்ததையும் அதற்கு அவள் உடன்பட்டதையும் எடுத்துரைக்கின்றது.
உடன்போக்கினில் சென்ற காதலரைக் காணும் கண்டோர்,

“நல்லைமன் றம்ம பாலே மெல்லியல்
துணைமலர்ப் பிணையல் அன்னவிவர்
மணம்மகி ழியற்கை காட்டியோயே”

(குறுந். 229: 5-7)

என்னும் பாடலில் உடன்போக்கினை நல்லூழ் காரணமாக நிகழ்ந்ததாகக்
காட்டும் சூழல் காணப்படுகிறது. இது உடன்போக்கிற்கு அக்காலகட்டத்தில்
இருந்த சமுதாய ஏற்பைக் காட்டுகிறது. உடன்போக்கில் சென்ற தலைவியரைத்
தேடிச் சென்ற செவிலித்தாய் இடைச்சுரத்தில் செல்வோரிடம் கேட்க, அதற்குக்
கண்டோர் கூறும்,

“இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம் படரன்பின்
சிறந்தானை வழிபடிஇச் சென்றனள்
அறம்தலைபிரியா வாறும் மற்று அதுவே”

(கலி. 9: 22 -24)

எனும் கூற்றானது உடன்போக்கினை அறத்திலிருந்து பிரிந்து போகாத
அறநெறி என்று சுட்டி, தேடிச்சென்று அவர்களிருவருக்கும் துன்பம் தர வேண்டாம்
எனக் கூறுவதும் காதலித்தவனையே மணம் செய்து கொள்ளுகின்ற தன்மையினால்
சிறந்த கற்புடையவளாக இருக்கிறாள் எனக் கூறுவதும் மேற்கண்ட பாடலுக்குச்
சான்றாக உள்ளது.

ஐங். 391-வது பாடலில் உடன்போன தலைவி மீண்டு வருவதற்காக தாயானவள் காகத்திற்கு பராய்கடன் உரைத்த செய்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஐங். 394-வது பாடலில் உடன்போன தலைவியானவள் திரும்பி வந்த செய்தியை தாயானவள் சுற்றத்தினருக்குக் கூறிய செய்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஐங். 397-வது பாடலில் உடன்போக்கு சென்றுவிட்டு திரும்பி வருகின்ற தலைமகள் தன் ஊருக்குச் செல்கின்றவர்களைப் பார்த்துக் கூறக்கூடிய செய்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு உடன்போக்கில் சென்றவர்கள் மீண்டும் ஊருக்கு வருவதும் அவர்களைப் பெற்றோர் ஏற்றுக்கொள்வதும் தலைவன் வீட்டிற்குத் தலைவி வருவதும் எனும் இவற்றைக் காட்டுகின்ற இப்பாடல்கள் உடன்போக்கானது சங்க சமுதாயத்தில் ஏற்கப்பட்டிருந்த நிலையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

“நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ யயரினும்
எம்மனை வதுவை நன்மணங் கழிகெனச்
சொல்லி னெவனோ மற்றே”

(ஐங். 399: 1-3)

எனும் பாடலில் தலைவனின் தாய், தலைவியின் தாய் இருவருக்கும் உடன்போக்கு மணத்தினில் உடன்பாடானது இருந்ததையும் சிலம்பு கழிக்கும் சடங்கானது திருமணத்திற்கு முன்பான நடைபெற்றதையும் அவ்வாறு அது தலைவன் வீட்டினில் நடைபெற்றால் திருமணத்தைத் தலைவியின் தாய் இல்லத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறது. எனவே களவும் உடன்போக்கும் சமுதாய ஏற்புடையதாக இருந்திருக்கின்றது. உடன்போக்கையும் திருமணம் என்றே குறிப்பிடுவர் தொல்காப்பியர். இன்றும் சில பழங்குடி மக்களிடம் உடன்போக்குத் திருமணமானது நிலவுகிறது.

பல்வேறு சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் உடன்போக்கு சங்க சமுதாயத்தில் பெற்றிருந்த இடத்தினை வெளிக்காட்டுகிறது. உடன்போக்கு சென்ற காதலருக்கு எந்தவொரு ஆபத்தும் வந்துவிடக்கூடாது எனச் செவிலி தெய்வத்திடம் வேண்டுவதான செய்தியை குறுந். 378-வது பாடலானது தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. தலைவனையும் தலைவியையும் இடைச்சுரத்தில் கண்டவர்கள் இனி இரவுநேரம் வரப்போகிறது. அதனால் எங்கள் ஊரினில் தங்கிவிட்டுச்செல்க எனக் கூறும் நிலையானது குறுந். 390-வது பாடலில் காணப்படுகிறது. உடன்போக்கு செல்வதை மக்கள் விரும்புகின்ற தன்மையினை அகம் 65வது பாடலானது சித்தரிக்கின்றது. தலைவி சென்றதால் அவளுடைய நற்றாய், அவள் செல்லும் ஊரினில் உள்ள மக்கள் இவர்களைக் காக்கட்டும் என்று கூறும் நிலையை அகம். 15-வது பாடலானது காட்டியுள்ளது. தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்கினில் சென்றதைச் செவிலித்தாய் அறம் என்று கருதுகின்ற நிலையை ஐங். 371-வது பாடல் சுட்டுகின்றது. உடன்போக்கை நல்லாழ் காரணமாக நிகழ்ந்ததாகக் கண்டவர்கள் எண்ணும் நிலையினை குறுந். 229, கலி. 9 முதலிய பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. நற்றாயும் செவிலித்தாயும் மகளின் உடன்போக்கிற்காக வருத்தம் கொள்ளாமல் செல்லவியலாத வழியில் மகள் சென்றதால் மகள் துன்பப்படுவாளோ என்று வருத்தமடையும் நிலையை அகம். 153, 219 ஐங். 373 முதலிய பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. மேற்கண்ட பாடல்கள் களவில் உடன்போக்கின் தாக்கமானது சமுதாயத்தில் எவ்வாறிருந்தது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இவ்வாறு தமிழரிடையே இருந்த ஆதிகால மணமுறையானது களவு மணமாக இருந்துள்ளது. ஏதாவதொரு சூழலில் தலைவனும் தலைவியும் கண்டு காதல்வயப்பட்டு உள்ளப்புணர்ச்சியுடன் உடல்புணர்ச்சியும் கொண்டு சேர்ந்து வாழ்ந்துள்ளனர். அக்காலத்தில் களவினை அறமாகக் கருதி உடன்பட்ட நிலையும் இருந்துள்ளது. இவ்வாழ்க்கையானது ஒரு காலத்து தமிழ்ச் சமூகத்தில் அறமாகக் கருதப்பட்ட நிலையும் பிற்காலத்தில் களவு மணமானது தடை செய்யப்பட்ட நிலையும் காணப்படுகிறது.

களவுமணமுறையில் ஏற்பட்ட சிக்கல்கள்

களவில் பொய்யும் வழுவும்

தொல்காப்பிருக்கு முன்னே மிகப் பழங்காலத்தினில் தமிழரிடையே திருமணச்சடங்கு எதுவும் நடந்ததில்லை. காதல் வழிவந்த திருமணத்தினையே மக்கள் விரும்பினர். ‘கரணம்’ என்ற திருமணச் சடங்கானது தேவையில்லாமல் இருந்தது. காதலன் காதலியின் களவினைப் பற்றி அவர்களின் பெற்றோர்கள் அறிந்த பின்னர் அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து வாழ்வதற்கு அவர்கள் இணங்குவார்கள். அவர்களின் காதல் வாழ்வுக்கு தடையாக நிற்கமாட்டார்கள், முட்டுக்கட்டை போடமாட்டார்கள் இந்த முறையினால் பிற்காலத்தில் சிறுசிறு தவறுகள் நடந்தன. காலப்போக்கில் களவு வாழ்க்கையில் தலைவன் சிலநேரங்களில் ‘அவளை நான் அறியேன்’ என்று கூறி தலைவியை ஏமாற்றிவிட்டு வேறு ஒருத்தியுடன் மணவாழ்க்கை நடத்தமுற்பட்டு விடுகின்ற நிலைமையானது வளர்ந்துவிட்டது. மணமக்களாக வாழ்ந்த மக்களுக்குள் மனவேறுபாடானது ஏற்பட்ட போது ஒருவரையொருவர் விட்டுப்பிரிந்தனர். மற்றொரு பெண்ணின் மீது காமவெறி கொண்ட ஆடவன் தன் மனைவியை ‘அவள் தன் காதலி அல்லள்’ என்று சொல்லிப்

பிரியவும் முன்வந்தான். மணந்த பெண்ணின் மீது ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் வெறுப்பு கொண்ட ஆடவன் ‘அவளை நான் மணக்கவேயில்லை’ என்று பொய் சொல்லவும் தொடங்கினான். காமவெறி கொண்ட ஆண்மகள் ‘உன்னையே நான் மணப்பேன், வேறு ஒருத்தியை என் கனவிலும் நினைக்க மாட்டேன்’ என்று பொய் கூறி பேதைப்பெண்களை ஏமாற்றினான்.

இவ்வாறு ஆணின் மனமானது வண்டு மனமாக மாறியதைக் கண்ட தலைவி பெரும் வருத்தமடைந்து தன்னையே மாய்த்துக் கொள்ளும் நிலையானது ஏற்பட்டது. இப்படிப்பட்ட முறைமையில்லாத செயலினை எவனோ ஒருவன் செய்யப்போய் களவு வாழ்க்கைக்கு பழி வந்து சேர்ந்துவிட்டது. காதல் மணவாழ்க்கையிலே இத்தகைய பொய்யும் தவறுகளும் தோன்றத் தொடங்கியதால் சமுதாய வாழ்வினிலே சீர்குலைவு ஏற்பட்டது. இதைத் தவிர்த்து நேர்மையும் ஒழுக்கமும் நிரம்பிய சமுதாய வாழ்வை நிலைநாட்டுவதற்கு சமுதாயத் தலைவர்கள் முன்வந்தனர். பொய்யும் வழுவும் தோன்றிவிட்டதால் உயர்ந்தோர் கூடி கரணமென்னும் மணச்சடங்கை ஏற்படுத்தினர். பலரைச் சாட்சியாக வைத்து திருமணச் சடங்கினை நடத்தினால் பிறகு அத்தம்பதிகள் பொய்கூறவோ தவறு செய்யவோ மாட்டார்கள் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். இதற்காகவே கற்பு மணத்திற்கென்று சில சடங்குமுறைகளை உண்டாக்கினர். இதை ஏற்படுத்தியவர்கள் கல்வி, கேள்விகளில் சிறந்த அறிஞர்களும் சமுதாயத் தலைவர்களும் ஆவர்.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”

(தொல். பொருள். கற். 4)

தாமே மணம் செய்து கொண்ட தம்பதிகளிடம் பொய்யும் தவறுகளும் ஏற்பட்ட பிறகுதான் சமுதாயத் தலைவர்கள் கற்பு மணத்திலே சில சடங்குகளை ஏற்படுத்தினர். கரணமெனும் சடங்கானது முதலில் மூவேந்தர்களுக்கு மட்டுமே உரியதாக இருந்தது. பின்னர் அனைவருக்கும் பொருத்தமாகத் தெரியவே பொதுமக்களுக்கும் உரிய சடங்காக அமைந்து விட்டது.

“மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணங்
கீழோர்க் காகிய காலமும் உண்டே”

என தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

அகநானூறு கூறும் தீவினையாளன்

கள்ளூர் என்ற ஊரில் தீவினையாளன் ஒருவன் ஓர் இளமகளின் நலத்தை நுகர்ந்து பின் அவளைக் கைவிட்டு விட்டு தனக்கும் அவளுக்கும் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை எனப் பொய்ச்சூள் செய்தான். பின்னர் ஊர்ச் சான்றோர்கள் தக்கவாறு அவனை விசாரித்து அவனுக்கு அவளுடன் உறவுண்டு என்று கண்டறிந்து காதலறத்தில் பொய்யறம் புரிந்த அந்தக் கொடியவனை மரத்தில் கட்டி வைத்து அவனுடைய தலையினில் நீற்றினைக் கொட்டி ஊரார் அறியத் தண்டித்தனர் எனும் செய்தியை அகம். 256-வது பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது.

“தொல்புகழ் நிறைந்த பல்பூங் கழனி,
கரும்பு அமல் படப்பை, பெரும்பெயர்க் கள்ளூர்,
திருநுதற் குறுமகள் அணிநலம் வவ்விய
அறனி லாளன், ‘அறியேன்’ என்ற
திறன்இல் வெஞ்சூள் அறிகரி கடாஅய்,
முறிஆர் பெருங்கிளை செறியப் பற்றி,
நீறுதலைப் பெய்த ஞான்றை,
வீறுசால் அவையத்து ஆர்ப்பினும் பெரிதே”

(அகம். 256: 13-20)

அதாவது, கள்ளூர் எனும் ஊரானது அழகு விளங்கப் பெற்றது. பழமைச் சிறப்புடன் புகழ் மிக்கது. பல வகையான பூக்கள் நிறைந்த வயல்களையும் நிலத்துக்கு அழகுதரும் கரும்புத்தோட்டங்களையும் உடையது. இத்தகைய ஊரின்கண் நெறி தவறிய அறமில்லாதவன் ஒருவன் இளம்பெண் ஒருத்தியின் அழகிய பெண்மை நலத்தினை கவர்ந்து உண்டான். பின்னர் அவளை அறியேன் என்று அறவோர் முன்னர் அறமற்ற பொய்ச்சூளும் உரைத்தான். அவர்தம் சேர்க்கையை அறிந்தார்வாய்க் கேட்டறிந்த அவையத்தார், அவன் செய்த தகாத செயலை உண்மையெனத் தெளிந்து தளிர்கள் கொண்ட பெரிய மரத்தின் கவர்த்த கிளையில் அவனை இறுகக் கட்டி வைத்து அவன்தலையில் நீற்றினைப் பெய்தனர்; அப்பொழுது சிறப்பமைந்த அந்த அவையின் கண் எழுந்த ஆரவாரம் மிகுதியாயிருந்தது எனும் செய்தி காணக்கிடக்கின்றது.

அடுத்தவனை நம்பி மோசம் போன திருமாவண்ணி குறித்த செய்தியை நற். 216 - வது பாடல் இயம்புகிறது.

பெரியோர்களால் ‘கரணம்’ என்ற திருமணச்சடங்கானது ஏற்படுத்தப்பட்ட பின்னால் தலைவனுக்குரிய சிறப்பு ஒழுக்கங்களாக தொல்காப்பியர் 33 சொற்களை வகுத்துள்ளார். “களவு நெறியில் ஒழுகியவன் தனக்கும் அவளுக்கும் தொடர்பில்லை என்று கூறிவிட்டால் கற்பும் இல்லை கரணமும் இல்லை. ஆகவே களவு முறையில் தோன்றும் பொய்யையும் வழுவையும் கரணம் தடுக்கும் என்றும், தடுப்பதற்காகவே, கரணத்தை அமைத்தனர்”¹ என்னும் தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் அமைந்திருந்த கட்டுப்பாட்டு தன்மையை அறியலாம்.

¹ நா. சுப்புரெட்டியார் - அகத்திணைக் கொள்கைகள் - பக். 199.

தலைவனுக்குரிய கிளவியில் ‘காமத்தின் வலிவும்’ என்ற விதத்திலும் கூற்று நிகழும். அவன் காம மிகுதியினால் அவளுடைய உடல் உறுப்புகளை வியந்து நிற்பான். பின்னர் இந்த தலைவியுடன் தோளொடு தோள் மாறி மாறி தழுவிக் கொள்ளும் இன்பத்துடன் தேவர் உலகத்திலுள்ள இன்பத்தை வைத்தாலும் ஒத்து நிற்காது எனச் சொல்லுவான். மற்றோரிடத்தில் தலைவன் காமவயப்பட்டான் எனப்பாங்கன் உணர்ந்து அவனை இடித்துரைக்கும் போது அவன் ‘காமம் யாவரிடத்தும் இயல்பாக உள்ளதே; ஆனாலும் அது வெளிப்படுவதற்குரியதொரு காலத்தை உடையது’ என்கிறான். இவை தலைவன் தலைவியிடம் தனது காமவேட்கையை தணித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு பழகியுள்ளான் என்பதைக் காட்டுகிறது. இங்ஙனம் களவில் பொய்யும் வழுவும் ஏற்பட்டதன் தாக்கத்தை பல சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

களவை விரும்பும் காதலன்

தலைவியை மணந்து கொண்டு இல்லறம் நடத்த வேண்டிய எண்ணம் இல்லாமல் களவிற்பத்தை மட்டுமே எண்ணி குறியிடம் வருகின்ற தலைவனுடைய செய்கைகளைப் பல பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இதனால் தலைவன் மேல் சந்தேகம் எழும் சூழல்களும் அதனால் வருந்திப் புலம்பும் தலைவியின் நிலையையும் பலபாடல்கள் விளக்குகின்றன.

தலைவன் வரைவினை நீட்டித்துக்கொண்டே இருக்கிறான். இதனால் கவலையடைந்த தலைவியை நோக்கித் தோழி ‘தலைவன் சீக்கிரம் வரைந்துகொள்ள வரவிருக்கின்றான்’ என்ற நற்செய்தியைச் செவிலி சொன்னதாகச் சொல்லி ஆறுதல்படுத்துகின்றாள் என்பதை குறுந்தொகைப் பாடலானது பின்வருமாறு இயம்புகிறது.

“..... சினைதொறும்
தீம்பழம் தூங்கும் பலவின்
ஓங்கு மலை நாடன்”

(குறுந். 83)

பலாப்பழமானது இனிமை தருகின்ற சுளைகளை உள்ளே
கொண்டிருந்தாலும் அதன் புறத்தே முட்கள் காணப்படுகின்றது. தலைவன்
மனதில் வரைந்து கொண்டு இல்லறம் நடத்துகின்ற விருப்பம் கொண்டவனாக
இருந்தாலும் அவனுடைய புறச்செயல்களைப் பார்க்கும் போது துன்பத்தைத்
தருகின்ற களவு வாழ்க்கையில் மட்டும் தான் விருப்பம் உடையவன் போல
காணப்படுகின்றான் என இறைச்சிப் பொருள் பொதிந்து கூறுகிறாள்.

களவொழுக்கத்திலேயே நெடுங்காலம் வந்து கொண்டிருந்த தலைவன்
கற்பு மணத்திற்கு தயாராகாமல் காலம் நீட்டிக்கின்றான். இதனால் வருந்திய
தலைவி தோழியிடம்,

“யாரும் இல்லை; தானே கள்வன்
தானது பொய்ப்பின் யான் எவன் செய்கோ?”

(குறுந். 25)

எனக் கூறுகிறாள். அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக குருகு ஒன்றை சுட்டிக்காட்டுகிறாள்.
அந்த இடத்தில் நாரை ஒன்று இருந்தது. அது மீனை எதிர்பார்த்திருந்தது. அந்த
குருகினைப் போலத்தான் தலைவனும். தன் நலனை மட்டுமே எண்ணியிருந்த
குருகானது பக்கத்தில் உள்ளவர்களின் இன்ப, துன்பங்களை எண்ணாமல் எப்படி
பாராமுகமாய் இருக்கிறதோ அது போலவே தலைவனும் என்நலன் உண்டல் என்ற
ஒன்றையே கருதியிருந்தானோ? எனும் மனஉணர்வை உணர்த்துவதாக
இப்பாடல் அமைகிறது. தலைவன் களவு வாழ்க்கையையே விரும்பி அதையே
நீட்டிக்க விரும்புவதையும் பல சங்கப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

“..... தகுமோ பைஞ்சனைக்
குவளைத் தண்டழை யிவளீண்டு வருந்த
நயந்தோர் புன்கண் தீர்க்கும்
பயந்தலைப் படாஅப் பண்பினை யெனினே?”

(குறுந். 342)

என்னும் பாடலில் விரும்பியவர் துன்பத்தைத் தீர்க்கின்ற பயனை
மேற்கொள்ளாத இயல்பை உடையவன் தலைவன் எனக் குறைகூறி தலைவியின்
துன்பத்தைத் தீர்க்கும் வகையில் மணந்து கொள்ள முன்வரவேண்டிய
நிலையை வலியுறுத்தியுள்ளாள் தோழி. நற்றிணை 365-ஆம் பாடலில் காதல்
தலைவனானவன் சான்றாண்மை உடையவன் இல்லை என இகழப்பட்டுள்ளான்.

“அருங்கடி யன்னை காவல் நீவிப்
பெருங்கடை யிறந்து மன்றம் போகிப்
பகலே பலருங் காண வாய்விட்டு
அகல்வயற் படப்பை யவனுர் வினவிச்
சென்மோ வாழி தோழி பன்னாட்
கருவி வானம் பொய்யா தாயினும்
அருவி யார்க்கு மயந்திகழ் சிலம்பின்
வாந்தோய் மாமலைக் கிழவனைச்
சான்றோ யல்லை யென்றனம் வரற்கே”

(நற். 365)

களவுப் பாடலான இந்தப் பாடலானது தலைவன் களவைச் செய்ய
விரும்புவதையும் இதைக் குறித்த தலைவியின் மனவேட்கையையும்
வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. தாயினுடைய அரிய காவலினைக் கடந்து பலரும்
கூடுகின்ற பொது மன்றத்திற்குச் சென்று பலரும் காணும் படியாக வாய்விட்டு
அவனது ஊர் எது என்பதைக் கேட்டு அவனுடைய ஊருக்குச் சென்று ‘நீ சான்றோய்

இல்லை' எனச்சொல்லி விட்டு வருவோம் என்கிறாள் தோழி. ஆண் சமுதாயக் கட்டுக்குள் அடைபட்டிருந்த பெண்கள் அதை மீறி களவையே நீட்டிக்க விரும்புகின்ற ஆண்களைச் சாடுவதாக அமைந்துள்ள இந்தப்பாடலானது தானே தன்னுடைய களவினைப் பலரும் அறியக்காட்டுகின்ற நிலையையும் களவுக்காதலை வெளிப்படப்பேசும் சூழலுக்கு பெண் ஆளாக்கப்படுவதையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

இந்தப் பாடல்கள் எல்லாம் திருமணம் செய்துகொள்ளுவேன் என்று சூளுரை செய்தும் களவையே நீட்டிக்க விரும்புகின்ற தலைவர்களையும் இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கு பிறகு மணந்து கொள்ளாமல் அவன் ஏமாற்றிவிட்டால் என்ன செய்வது என பயப்படும் தலைவியரையும், அவ்வாறு அவர்கள் பொய்ச்சூள் சொன்ன நிலையில் களவினையே நீட்டிக்க விரும்புகின்ற அவர்தம் மனநிலையை மாற்றி வரைவு கடாவி திருமணத்திற்கு வேண்டியவற்றை செய்ய வேண்டிய பெண்டிரையும் காட்டுகின்றன. களவு வாழ்க்கையில் ஆண், பெண் இருபாலருடைய மனநிலைகளும் வெவ்வேறு பட்டனவாக இருப்பதை இவை வெளிப்படுத்துகின்றன. களவினை மட்டுமே விரும்பி ஒழுகுகின்ற தலைவனின் இயல்பானது, இவன் களவொழுக்கத்தினை பொய்த்து விடுவானோ என நினைக்கும் தலைவியின் நிலை அக்காலத்தில் ஏற்பட்டிருந்த பொய்யும் வழுவின்னால் அமைந்திருக்க வேண்டும் என்பதை உணர முடிகின்றது.

சூளுரைத்தலில் ஐயம்

இயற்கைப் புணர்ச்சியானது நடந்த காலகட்டத்தில் இயற்கைப்புணர்ச்சி குறித்த சங்கப்பாடல்களில் தலைவன் மீது சந்தேகம் கொண்ட தலைவியரின் மன நிலைகள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. தலைவன் கைவிடமாட்டேன் என

தூளுரைத்து செல்லும் நிலையில் அதுகுறித்த ஐயப்பாட்டை தலைவி கூற்று, தோழி கூற்று பாடல்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. குறிஞ்சிப் பாட்டில் தலைவியைத் தழுவிய தலைவன் பின்னர்,

“நேரிறை முன்கை பற்றி நுமர்தர,
நாடறி நல்மண மயர்கம் சின்னாள்
கலங்க லோம்புமி லினங்கிழை யீரென”

(கு.பா: 231-233)

என நாடறி நன்மணம் செய்துகொள்வேன் எனக்கூறும் உறுதிமொழியைப் பிற அகப்பாடல்களிலும் காணலாம். பலரும் அறியும் நாடறி நன்மணத்திற்கு முன்னர் தலைவன் தலைவி இருவரும் சேரும் இயற்கைப் புணர்ச்சியாகிய மணம் நிகழ்ந்திருப்பதை இப்பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது.

“எம்மணங் கினவே மகிழ்ந்

.....

நேரிறை முன்கை பற்றிச்
தூரர மகளிரோ டுற்ற துளே”

(குறுந். 53: 1, 6, 7)

“ஏழுறு வஞ்சினம் வாய்மையின் தேற்றி”

(கு.பா. : 210)

“நெஞ்சுகள னாக நீயலென் யானென
நற்றோள் மணந்த ஞான்றை மற்றவன்
தாவா வஞ்சின முரைத்தது
நோயோ தோழி நின்வயி னானே”

(குறுந். 36: 3-6)

என்னும் பாடல்கள் இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பின்னர் காதல் தலைவர்கள் உறுதிமொழிகள் கூறியதையும் தலைவியரிடம் அது பற்றிய சந்தேகவுணர்வு இருந்ததையும் காட்டுகிறது.

“..... நாடன்

தகாஅன் போலத் தான்தீது மொழியினும்

தன்கண் கண்டது பொய்க்குவது அன்றே

.....

கடுவனும் அறியுமக் கொடியோ னையே”

(குறுந். 26: 3, 5, 8)

என்ற பாடலில் ‘நல்லவன் அல்லாதது போலத் தீயனவற்றைச் சொல்லித் தலைவன் பொய்த்தாலும் இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆண்குரங்கு அந்தக் கொடியவனை அறியும்’ எனும் தலைவி கூற்றானது ஆண்கள் பொய்ப்பதும் பெண்கள் தலைவன் பொய்த்துவிடுவானோ என எண்ணி அஞ்சுவதுமான தூழல் அப்போதைய சமுதாய இருப்பை வெளிப்படுத்துகின்றது.

தூளுரைத்து சென்றவர் வரவில்லையே எனக் கூறி தலைவி வருந்தும் நிலையை அகம். 175-வது பாடலானது கூறுகிறது.

நீ வேறொருத்தியிடம் பொய்ச்சூள் கூறவில்லையோ எனத் தலைவனிடம் தலைவி ஆதங்கப்படும் நிகழ்ச்சியினை பரிபாடல் 12-வது பாடல் இயம்புகிறது.

தலைவன் தான் செய்த தூளினைப் பொய்த்துவிட்டானே, அதனால் தெய்வம் அவனை வருத்துமோ! என அஞ்சி தலைவி இறைவனை வேண்டுகின்ற காட்சிகள் சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ளன. தோழி மற்றும் தலைவியின் அச்சத்தை போக்கும் பொருட்டு தலைவன் தூள் செய்தலை குறிஞ்சிப்பாட்டு கூறுகிறது. தலைவன் பெரியமலையில் மிக உயர்ந்த இடத்தில் குடிகொண்டுள்ள முருகனை

வாழ்த்தி வணங்கிவிட்டு வஞ்சினம் கூறினான். அம்மலையிலுள்ள அழகிய இனிய தெளிந்த அருவி நீரினைக் குடித்து துளுரைச் செய்தான். இவ்வாறு துள் செய்த முறையினை குறிப்பாட்டு 208-211 பாடல் வரிகளானது தெளிவுபடுத்துகின்றது. இவ்வாறு சங்ககாலத்தில் கைவிட மாட்டேன் எனத் தலைவியிடம் துளுரைச் செய்வதும் பின்னர் அதை நிறைவேற்றத் தவறுவதுமே தலைவனுடைய குணமாக இருந்திருக்கிறது. பொய்ச்சூள் செய்துவிட்டு தலைவன் ஏமாற்றி விடுவானோ எனும் எண்ணமானது தலைவிக்கு ஏற்படுவது களவில் பொய்யும் வழுவும் தோன்றியதால் தான் எனும் அடிப்படையில் அறிய முடிகின்றது.

வரைவு கடாதல் ஏன் ?

தலைவன் களவின்பம் ஒன்றையே நீட்டிக்க ஆசைப்படுகிறான். சிறிது இன்பம் கிடைத்தவுடனேயே அதிலேயே ஈடுபட்டு இருக்க விரும்புகின்றான். இன்பம் நுகர்தல் என்ற ஒன்றையே நோக்கமாகக் கொள்கிறான். இப்படிப்பட்ட தலைவன் தலைவியைக் கைவிட்டு விடுவானோ எனும் அச்சமானது இருக்கத்தான் செய்கிறது தலைவிக்கும் தோழிக்கும். இந்தக் கண்ணோட்டத்துடனேயே வரைவு கடாவல் உத்தியைப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே தோழி அவனை வரைந்து கொள்ள வேண்டி வற்புறுத்துகின்றாள். ஏனெனில் பொய்யும் வழுவும் தோன்றிவிட்ட காலகட்டமாகையினால் எளிதாகத் தலைவன் அவளை ஏமாற்றிவிட்டுச் செல்லவும் வாய்ப்புள்ளது. ஆகவே தோழியும் தலைவியும் வரைவு கடாவுகின்றனர். இதன் காரணமாக வழியருமையையும், தலைவியின் வருத்தத்தினையும், காவல் மிகுதியையும், இற்செறிப்பு முதலிய பல்வேறு காரணங்களையும் கூறி வரைவு கடாவுகின்றனர்.

(வரைவு கடாதல் குறித்த சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பின்னிணைப்பில்
கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.)

இவ்வாறுபட்ட சூழலில் தோழி வரைவு கடாவும் தன்மையானது
கூறப்பட்டுள்ளது. பல்வேறு காரணங்களைக் கூறி வரைவு கடாவுதலை
தொல்காப்பியம் 1059-வது பாடல் விளக்குகின்றது.

ஆகவே வரைவு கடாவும் பகுதியை தலைவன் மேலுள்ள அச்சத்தைத்
தெரிவிக்கும் பகுதியாகவும் கொள்ளலாம். ஏனெனில் பொய்யும் வழுவும்
தோன்றிய பின்னர் தலைவனுடன் உடலாலும் உள்ளத்தாலும் ஒன்றிய தன்னை
கைவிட்டுவிடுவானோ எனும் அச்சமானது தலைவிக்கும், தன்னுடைய தோழியை
மணந்து கொள்ளாமல் கைவிட்டு விடுவானோ எனும் எண்ணம் தோழிக்கும்
இருந்துள்ளதைப் பல சங்க இலக்கியப் பாடல்களும் குறிப்பிடுகின்றன.

இயற்கை சூழ்ந்த களவு வாழ்க்கையில் மட்டுமில்லாது அக்கால கற்பு
வாழ்க்கையிலும் பொய்யும் வழுவும் இருந்திருக்கிறது. களவு வாழ்க்கையில்
உண்மையும் கற்பு வாழ்க்கையில் உள்ளம் ஒன்றிய ஒழுக்கமும் மிக மிக முக்கியம்.
பல நேரங்களில் இவை மீறப்பட்டு இருந்ததைக் களவுத் தலைவியும் கற்புத்
தலைவியும் புலம்புவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

நிலத்தினும் பெரியதாக வானைவிட உயர்ந்ததாக கடலைவிட ஆழம்
மிகுந்ததாக விளங்குகிறது. என் தலைவனுடனான எனது உறவு என குறுந். 3-வது
பாடலில் கூறுகின்ற தலைவி,

“நோம்என் நெஞ்சே நோம்எம் நெஞ்சே
இமைதீய்ப்பு அன்ன கண்ணீர் தாங்கி
அமைதற்கு அமைந்த நம் காதலர்
அமைவில ராகுதல் நோம் என் நெஞ்சே”

(குறுந். 4)

என்று குறுந்தொகை 4-வது பாடலில் கண்ணீர் வழிந்தோட வருந்துகின்றாள். களவுக்காலத்தே தோழி தலைவியிடம் தலைவனைப் பற்றிய உண்மையைச் சொல்கிறாள். அதைத் தலைவி கேட்கவில்லை. ஆனால் அவன் பிரிந்து சென்றபோதோ அவனை அமைவு இலர் என்று கூறும் கூற்று இங்கு எண்ணத்தக்கது.

“வதிகுருகு உறங்கும் இன்நிழற் புன்னை
உடைதிரைத் திவலை”

(குறுந். 5)

என்னும் இவ்வரிக்கு தலைவன் தன்னை வரைந்து கொள்ள நினைக்காமல் தன்னைத் தனித்து உறக்கம் கொள்பவளாக ஆக்கிவிட்டான் எனப்பொருள் கொள்ளமுடிகிறது. மற்றொரு பாடலில்,

“அருளும் அன்பும் நீக்கி, துணைதுறந்து,
பொருள்வயிற் பிரிவோர் உரவோர் ஆயின்
உரவோர் உரவோர் ஆக!
மடவம் ஆக, மடந்தை நாமே!”

(குறுந். 20)

தனது துயரைக் கண்டு இரங்காமையாலும் தம்மைக் காக்காமல் நீங்கியமையாலும் தலைவனைத் தலைவி அருளும் அன்பும் நீங்கியவர் எனக் குற்றம் சுமத்துகிறாள்.

தலைவன் மிகுந்த அன்போடு தலைவியினிடத்தில் எந்தவொரு பாகுபாடும் காட்டாமல் அன்பொழுகப் பேசி காதல் கொள்கிறான். ஆனால் இயற்கைப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்து விட்ட சூழலில்,

“காமம் ஒழிவது ஆயினும் - யாமத்துக்
கருவி மாமழை வீழ்ந்தென, அருவி
விடரகத்து இயம்பும் நாட!-எம்
தொடர்பும் தேயுமோ நின்வயி னானே”

(குறுந். 42)

என்பதில் தலைவன் இரவுக்குறி வந்து அந்தக் களவினை நீட்டிக்க விரும்புகின்றான். ஆனால் தோழி அந்தவிருப்பத்தினைக் கடிகிறாள். தலைவனோ களவிற்பத்தை மட்டுமே விரும்பும் அந்த மனநிலையால் தான் தலைவியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் எண்ணம் கூட அவனுக்கு தாமதப்படுகிறது. இந்தச்சூழலில் தான் தோழியினால் தலைவனின் அந்த ஒழுக்கமானது கண்டிக்கப்படுகிறது. ஏனெனில் தலைவனின் இந்தச் செய்கைகள் அவன் ஏமாற்றிவிடுவானோ என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளது. இந்தக்கோணத்தில் தான் வரைவு கடாதல் உத்தியைப் பார்த்தல் வேண்டும்.

செலவழுங்குவித்தல் ஏன் ?

தலைவியை மணந்து கொள்வதற்காக பொருள் தேடிச் செல்கிறேன் என்று கூறிப்போனான் தலைவன் திரும்பி வருவேன் எனச் சொல்லிச் சென்ற தவணை முடிந்த பிறகும் திரும்பி வராததால் தலைவி மிகுந்த கவலையுடன் இருந்தாள். இந்தச் சூழலில் தன்னை வெறுத்தவளாகவும் எதிர்காலத்தை நினைத்தவளாகவும் இருந்த தலைவி தன் மன எழுச்சிகளைத் தோழியிடம் கூறினாள். அன்றில்

பறவைகள் சத்தமிடும் ஓசையைக் கேட்டு தம் காதலனைப் பிரிந்த பெண்கள் பெருந்துயரில் ஆழந்து இருக்கின்றனர். நானோ வாதையில் பிரிவுநிலையைப் பொறுக்க மாட்டேன் என்பது அவருக்கு தெரியாத ஒன்றல்ல. அவருக்கு என்னை மணந்து கொள்வதற்கு கவலையும் கருத்தும் இருந்தால் இன்னும் வராமலிருப்பாரா? அவர் இன்னும் இங்கு வராமலிருப்பதுதான் மணந்து கொள்வதற்கு அடையாளமா என்று கேட்கிறாள். தலைவன் ஒருவனையே எண்ணி வாழ்கின்ற சூழலில் தலைவிக்கு வேறுபொருள்களின் மீது நாட்டமோ ஈடுபாடோ இல்லை. அதனால் அவன் மணந்துகொள்ளும் எண்ணத்தையே கைவிட்டுவிட்டானோ என நினைக்கின்ற சூழலானது காணப்படுகிறது. இதனாலேயே செலவழுங்குவித்தல் என்னும் பகுதியானது அமைகிறது என்று கொள்ளலாம். அப்போது தான் தோழி பல்வேறு காரணங்களைக் கூறி செலவழுங்குவிக்கிறாள். தோழியானவள் வழியின்தன்மை, விலங்கு, தலைவியின் ஆற்றாமை போன்றவற்றை செலவழுங்குவிக்க காரணமாகக் கூறினாலும் உள்ளுக்குள் தலைவன் தலைவியைக் கைவிட்டு விடுவானோ எனும் எண்ணமிருப்பதை அறிய இயலுகிறது. அதனால் தான் இப்படிப்பட்ட சூழலில் தலைவியையும் உடன்கொண்டுபோ (உடன்போக்கு) எனச் சொல்லும் நிலை உள்ளது என அறிய முடிகிறது.

உடன்போக்கினைத் தவிர்த்து தனித்துச் செல்கிறேன் எனச் சொல்லிய தலைவனைத் தோழி செலவழுங்குவித்த தன்மையை குறுந். 124, ஐங். 305 முதலிய பாடல்கள் இயம்புகின்றன. கார்காலத்தில் பிரிய நினைக்கின்ற தலைவனைத்தோழி தலைவியினுடைய ஆற்றாமையைக் கூறி

செலவழுங்குவித்ததை ஐங். 423, 424 போன்ற பாடல்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளன. சுரத்தின் தன்மையையும் கொடுமையையும் கூறி தலைவனை செலவழுங்குவித்ததை ஐங். 303-வது பாடலானது சுட்டியுள்ளது. தலைவியின் குறிப்பறிந்து தோழி தலைவனை செலவழுங்குவிக்கச் சொல்லும் நிலையை நற். 33, அகம். 81, 161, 215, 217, 387 முதலிய பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. தலைவன் பிரிந்து செல்லவிருக்கிறான் என்பதை அறிந்து தலைவி அவனுடைய பிரிவை நினைத்து உடல்வேறுபட்டதைச் சொல்லி தோழி செலவழுங்குவிக்கும் தன்மையை நற். 26, கலி. 4 முதலிய பாடல்கள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. தலைவனால் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி செலவழுங்குவிக்கும் தன்மையை கலி. 3-வது பாடலானது விவரிக்கின்றது. தோழி, தலைவனானவன் பொருள் காரணமாக பிரியப்போகிறான் என்பதை குறிப்பாலறிந்து பிரிவை விலக்குகின்ற தன்மையை நற். 337வது பாடலானது விளம்பியுள்ளது. தலைவன் பிரியப்போகின்றான் எனக் கேட்ட தோழி நீ பிரிந்து சென்றால் அன்றே தலைவி இறந்துபடுவாள் என்று சொல்லி செலவழுங்குவிக்கும் முறையை கலி. 5, 7, 19 முதலிய பாடல்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. பொருள் வயிற்பிரியக்கருதிய தலைவன் பொருளின் சிறப்பினைக் கூறிய இடத்தில் அதனைத் தோழி இழித்துக் கூறிய செய்தியை ஐங். 307, கலி. 8, 15 போன்ற பாடல்கள் விவரித்துள்ளன. மேலும் நற். 26, 33, 43, 46, 48, 71, 318, 325, குறுந். 363, ஐங். 301, 303, 306, 308, 310 கலி. 18, அகம். 13, 143, 179, 307, 319 முதலிய பாடல்களும் பல்வேறு காரணங்களைக் கூறி தலைவனை செலவழுங்குவிக்கும் பகுதியாக உள்ளது.

செலவழுங்குவிக்கும் உத்தி யாவுமே தலைவன் மீது கொண்ட
சந்தேகத்தின் காரணமாக அவனை வெளியூருக்கு அனுப்புதல் கூடாது,
தலைவன் தலைவியை விட்டு பிரியக் கூடாது எனத் தோழி நினைக்கின்ற
தன்மையே காணப்படுகிறது. களவில் பொய்யும் வழுவும்
ஏற்பட்டதாக்கத்தினாலே சமூகத்தில் இவ்வகையாக உத்திகள்
உருப்பெற்றுவிட்டன என்பதை உணர முடிகின்றது.

சமுதாய அமைப்பு மாற்றம்

திணையை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்த சங்ககால மக்களிடையே
நிலவுடைமைச் சமுதாயமானது நிலைகொண்டபோது மாற்றங்கள் ஏற்படத்
துவங்கின. உழைப்பினை மூலக்கருவாக வைத்து உழைத்து வாழ்ந்த
சமூகமானது நிலவுடைமைச் சமூகமாக ஏற்றம் கொண்ட போது
அறவோரையும், அரசையும், கல்வியும் அறவழிச் சமய ஈடுபாடு கொண்ட
அறிவராகிய பார்ப்பனரையும் மேன்மக்களாக மதித்தனர். ஏனையோரைப் பொது
மக்களாகக் கருதினர். “கி.மு. 300-க்கும் கி.பி. 500-க்கும் இடைப்பட்ட காலம்
ஒரு பெரும் சமூகப் பொருளாதாரத் திருப்பு முனையாகிறது. கி.பி. ஐந்தாம்
நூற்றாண்டுக்குள் திணைச் சமுதாய அமைப்பு குலைக்கப்பட்டது. கி.பி. 500-க்குப்
பின் வருணச் சமுதாய அமைப்பு, புதிய நிலமானியப் பொருளாதார அமைப்பும்
உறுதிசெய்யப்பட்டன. வைதீகர் குடியேற்றங்களும் தொடர்ந்தன”². ஆரியர்கள்
தமிழகம் புகுந்த போது சமயம் சார்ந்த தொழிலிலும் கல்வி சார்ந்த பணியிலும்
தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு சாதாரண மக்களிலிருந்து நீங்கி வாழ்ந்தனர்.

² வேதி. செல்லம் - தமிழக வரலாறும் பண்பாடும் - பக். 661.

இவர்கள் வாழ்ந்த இடங்களை அந்தணச்சேரி, பார்ப்பனச் சேரி என அழைத்தனர். இவர்கள் ஓமக்குண்டத்தின் முன்னர் வேள்வி செய்து இதுவே செழிப்புக்கும், வெற்றிக்கும் சிறந்த வழி என்று காட்டினர். இதனால் மன்னரிடையே இவர்களுடைய ஆதிக்கம் பெருகியது. இவர்களுக்கென மன்னர்களால் தனிச்சேரிகள் ஒதுக்கப்பட்டன.

இவர்கள் ஓமகுண்டம் அமைத்து மந்திரம் ஓதி சமயச் சடங்காற்றினர். நானிலச் சமுதாயத்திலிருந்து வேற்றுமைகளைப் பெருக்கி வேறுபட்டு வாழ்ந்தனர். வைதீகத்தின் வருகையினாலும் வேள்விகளின் பெருக்கத்தினாலும் சமயஒழுக்கத்திலும் நடைமுறையிலும் சமுதாய அமைப்பு ஒழுக்கத்திலும் மாறுபாடுகள் தோன்றின வேற்றுமைகள் விரிவடைந்தன. பழைய திணைச் சமுதாய அமைப்பும் நில உடைமைகளும் மாறின. புதிய புதிய வேள்விக் குடியிருப்புகளும் பெருகின. ஆரியர் தென்னகம் வந்து படிப்படியாக தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறைகளை மேற்கொண்டனர். அவர்கள் தம் மொழியையும் தம்மையும் உயர்வுபடுத்திக் கூறியதைப்போன்று தமிழரினால் தாம் கொண்ட வாழ்க்கை முறைகளையும் தாமே உண்டாக்கியதாகக் கூறினர். தமிழ் வழங்கக்கூடிய இடங்களிலெல்லாம் வடமொழி வழங்கப்பட்டது. அவர்கள் வாழ்க்கை முறையில் மட்டுமல்லாமல் திருமணச்சடங்கிலும் மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தனர். தமிழகச் சடங்குகளில் தமக்கேற்ற சில மாற்றங்களைச் செய்து திருமணத்தைச் செய்து வந்தனர். தீயினைச் சுற்றி வரும் செய்தியானது கலித்தொகையில் சுட்டப் பெறவில்லை. அகநானூற்றிலும் கூட தீவலம் வருவது பற்றி சுட்டப்பெறவில்லை. தீவலம் வருவதைக் குறித்து முதலில் கூறிய நூல் சிலப்பதிகாரம் ஆகும்.

“எரிவலம் செய்வான்”

(சிலம்பு. 1)

கி.பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் எழுந்த சிலப்பதிகாரத்தில் தமிழ்த்திருமண முறையில் பெருமாற்றம் தலைகாட்டத் தொடங்கியுள்ளது. பெரும்பொருள் படைத்த வணிகர் மரபினில் யானையின் மீது மகளிரை ஏற்றித் திருமணச் செய்தியினை ஊருக்கு அறிவிக்கின்ற புதிய வழக்கமானது வருகிறது.

“யானை எருத்தத்து அணியிழையார் மேலிரீஇ
மாநகர்க் கீந்தார் மணம்”

எனச் சிலப்பதிகாரமானது செப்புகின்றது. “மேலும் நடத்துவிப்போன் ஒருவன் மணவினையில் முதன்முதல் தலைக்காட்டுகின்றான் - எரிஓம்பி அதனை வலம் வரும் சடங்கு போன்றவையும் தோன்றியுள்ளன”³. இதனை,

“மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்
தீவலம் செய்வது காண்பார்கண் நோன் பென்னை”

என்ற அடிகளால் அறிய இயலுகின்றது. இனி இடைக்காலத்தில் 9,10-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 12-ஆம் நூற்றாண்டு இறுதிவரை தமிழ்நாட்டில் பல தமிழ்க் குடிகளிலும் நிலவி வந்த தமிழ்த் திருமண முறைகளை அக்காலத்தெழுந்த காவியங்களான சிந்தாமணி, பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம் ஆகிய காவியங்களில் காணஇயலுகின்றது. இவை கூறும் மணமுறையானது சங்க கால முறைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாக அமைகிறது. களவியலில் மக்கள் நின்றது போக பெற்றோரே முன்பின்னறியாத மணமக்களை

³ முல்லை பி.எஸ். முத்தையா - தமிழர் இனியவாழ்வு - பக். 31.

ஒன்றுகூட்டுவிக்கும் செய்தியை இடைக்கால காவியங்களில் காணமுடிகிறது. திருமணமுறை நிகழ்ச்சிகளில் புதிய சடங்குகளாகிய தாரைவார்த்தல், தீவளர்த்தல், அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி காட்டல் முதலியவை அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இந்த மாதிரியான மணமுறை நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி பெருங்கதை, சீவக சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் முதலிய நூல்கள் விளக்கம் தருகின்றன.

ஆரியரின் வருகையினால் தமிழரின் வாழ்க்கை முறைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சமூக அமைப்பினில் மாறுதல்கள் புகுத்தப்பட்டன. பண்டைய மக்களுடைய வாழ்க்கை மாற்றங்களுக்கு ஆரியரின் வருகையும் காரணமாக அமைந்தது.

பல சமய ஆதிக்கம்

சமூக மாற்றத்திற்கு மற்றொரு காரணமாக விளங்கியது பல வகைச் சமயங்களாகும். ஒரு கால கட்டத்தில் வைணவம், பௌத்தம் முதலிய மதங்கள் தமிழகத்தில் தோன்றி வேரூன்றின. சமணம், பௌத்தம் ஆகிய இரண்டு சமயங்களும் கி.மு. 6-ஆம் நூற்றாண்டளவில் தோன்றின. இந்தச் சமயங்கள் கி.மு.விலேயே தமிழகத்திற்குள் வந்துவிட்டன. பௌத்த சமயமானது கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டளவில் அசோக மன்னன் வழியாக தமிழகம் வந்தது என மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். இந்தச் சமயங்களின் சிந்தனைகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் படிந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இச்சமயங்களின் எழுச்சியினால் சமூகத்தினில் பல

மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. கள்ளருந்தியும் ஊன் உண்டும் விருப்பம் போல மகிழ்ந்திருந்த மனித சமூகத்தினில் உணர்வுகளுக்கு கட்டுப்பாடானது விதிக்கப்பெற்றது. பல பெண்களோடு வாழ்ந்த ஆடவனின் வரைமுறையற்ற காமமானது கண்டிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு சமயமும் ஒவ்வொரு ஒழுக்க நெறிகளைப் பரப்பியது. அந்நெறிகளை மக்களும் கடைபிடிக்கும்படிச் செய்தது. இதன் காரணத்தினால் குடும்ப அமைப்பில் பலமாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. ஒருதார மணமானது வற்புறுத்தப்பெற்றதால் பரத்தமை ஒழுக்கம், பிறன்மனை நயத்தல் முதலிய ஒழுக்கங்கள் கடியப்பெற்றன. ஒருவனும் ஒருத்தியுமாக நடத்தும் குடும்ப அமைப்பு முறையானது வற்புறுத்தப்பெற்றது. கணவன் மனைவி தொடர்பானது பிறப்புதோறும் தொடரும் என்று கூறுவதற்கு இந்தச்சமயங்களின் மறுபிறப்புச் சிந்தனையானது உதவிற்று. சமண சமயமும், பௌத்த சமயமும் கி.மு.வில் தமிழகத்தில் தோன்றினாலும் கூட அம்மதத்தின் முழுமையானது தொடக்கத்தில் அமையவில்லை. இச்சமயங்கள் பிற்காலத்தினில் தான் தம்முடைய ஆதிக்கத்தைச் செலுத்த முயன்றது. மணமுறைகளில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட பலவகை சமயங்களின் தாக்கமும் காரணமாக அமைந்தது.

விகிதாச்சார வேறுபாடு

சங்ககாலச் சமுதாயமானது ஒரு இனக்குழு சமுதாயமாகவும் திணைச்சார்ந்த சமுதாயமாகவும் இருந்தது. அந்தந்த நிலமக்கள் தங்கள் திணைகளுக்கு தக்க முறையில் வாழ்வினை நடத்தினர். ஒரு திணையிலுள்ள மக்கள் மற்ற திணையிலுள்ள மக்களுடன் பண்டமாற்றத்தின் மூலமாக இணக்கம் கொண்டிருந்தனர். ஒவ்வொரு நிலத்திலும் நிலத்தை பாதுகாக்கும்

வகையில் காவலன் தோற்றம் பெறுகிறான். அதன் பின்னர் காவலன் எனும் நிலையிலிருந்து நாட்டுத் தலைவன் தோன்றுகின்றான். இனக்குழு தலைவர்களாகவும், குறுநில மன்னர்களாகவும் இவ்வாறு மாற்றம் பெறுகின்ற இவர்கள் தங்களுக்கான இடங்களைத் தாங்களே வரையறுத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். நிலங்களை விரிவுபடுத்த வேண்டும் என்ற நோக்குடன் பிற குழுக்களுடன் போர் புரிந்தனர். இவ்வாறு பிற குழுக்களின் ஆக்கிரமிப்புகளிலிருந்து பாதுகாப்பதும் தாங்கள் வரையறுத்த எல்லைகளை விரிவுபடுத்திக் கொள்வதுமே இவர்களுடைய முக்கிய குறிக்கோளாக இருந்துள்ளது. இதன் வெளிப்பாடுகளே சண்டைகளாகவும் போர்களாகவும் நீடித்தன. இந்தச் சூழலில் நிறைய போர்வீரர்கள் தேவைப்பட்டனர். போரை விரும்பக்கூடிய சமூகத்தை உருவாக்குவதில் இவர்கள் முனைப்புடன் இருந்தனர் என்பதை புறம். 89-வது பாடல் வெளிக்காட்டுகிறது. போரை விரும்பக்கூடிய சங்ககால சமூகமனமானது இவ்வாறிருந்ததை ‘ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே’ என்ற பாடல் மூலம் போரை விரும்புவதும் அதில் வெற்றிபெறுவதுமே ஆண்மகனின் கடமையாகவும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. ஆகவே ஆண்மகன் என்பவன் எப்போதும் போரை விரும்பக்கூடிய தன்மை உடையவனாக இருத்தல் வேண்டும் என சுட்டப்பட்டுள்ளது. “ஆண்மகனைப் போருக்குத் தயார் செய்வதும் பெண்ணை இனப்பெருக்கத்திற்கு தயார் செய்வதுமே அச்சமூக மனத்தின் அடிப்படை எனலாம். இதன் பின்புலத்திலேயே களவு மணத்தை அணுக வேண்டும்”⁴.

⁴ ஞா. ஸ்ஹீபன் - தொல்காப்பியமும் இனவரைவியல் கவிதையியலும் - பக். 20.

சங்ககாலத்தில் மனையாள் என்பவள் வாரிசுரிமைக்கான மகனைப்பெற்று தரும் கடப்பாடு உடைய இல்லத்தாளாகவே கருதப்பட்டுள்ளாள். கணவன் பூப்பு நாள் தொட்டுவரும் பன்னிரெண்டு நாட்களும் மனையாளை விட்டு பிரியக்கூடாது என்பது வாரிசுரிமைக்கான மகவை குறிப்பாக ஆண் மகனைப் பெற்றுத்தருவதற்கு கணவன் தன் மனைவியுடன் இருக்க வேண்டும் என்ற சமுதாயக் கடமையின் விளைவே ஆகும்.

விழுப்புண்பட்டு இறப்பதே சங்ககாலச் சமூகத்தின் மிக உயர்ந்த விழுமியமாக இருந்துள்ளது. அக்காலத்தில் போர் மிகுதியாக நடந்துள்ளது. அப்போது போர்க்களம் செல்லுகின்ற வீரர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகமாக இருந்திருக்க வேண்டும். வீரர்கள் இறப்பும் அதிகமாக இருந்திருக்கும். இந்தச் சூழலானது ஒரு மாறுபட்ட சமுதாய நிலையை உருவாக்குகிறது. ஆகவே இயல்பான வாழ்க்கையானது ஒரு சமனற்ற நிலைக்கு தள்ளப்படுகிறது. போரானது இப்படிப்பட்ட ஒரு சமனற்ற சூழலை மீண்டும் மீண்டும் தோற்றுவிப்பதன் காரணமாக ஒரு சமச்சீரற்ற சூழலானது ஏற்படுகிறது. போரின் காரணமாக சமூகத்தில் ஆண் பெண் விகித அமைப்பானது சமநிலையினில் இருந்திருக்க வாய்ப்பு இல்லை. போர் காரணமாக மண உறவினில் மண உறவு நெகிழ்வுகள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். போரினால் ஏற்படும் சமனற்ற சமூகச்சூழலில் முதிர்வயதினர், குழந்தைகள், இளம்பெண்கள் போன்றவர்களே மிகுதியாக இருப்பர். ஆணின் எண்ணிக்கை குறைவாகவே இருந்திருக்க முடியும். ஆகையினால் இனப்பெருக்கத்தையும் தனது குழுவையும் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்காக வரன்முறையற்ற பாலுறவுகளைக் கூட அனுமதித்திருக்கலாம். தொல்காப்பியம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை முதலிய நூல்கள் தலைவன் மற்றும் தலைவியருக்குரிய வயது வேறுபாட்டினை பெருந்திணைக்குரிய

சூறுகளுள் ஒன்றாகச் சொல்கின்றன. இதனால் தான் தொல்காப்பியம் கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகியவற்றிற்கு நிலத்தை வரையறுத்துக் காட்டவில்லை.

சங்ககாலத்தில் வரன்முறையற்ற புணர்ச்சிகளை (போரின் காரணமாக) அனுமதித்திருக்கலாம். ஆகையினால் பிறக்கும் குழந்தைக்கு தகப்பன் யார் என்று அறிய முடியாத சூழலானது ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆகவே இதை சரிபடுத்துவதற்காக கற்பு மணம் தோன்றி இருக்கலாம்.

கற்பு மணத்தினில் மணஉறவுகளைத் தீர்மானிக்கின்ற பொறுப்பானது பெற்றோரிடம் வருகிறது. ஆகையினால் தலைவன், தலைவி தாமாக மணஉறவைத் தீர்மானிக்கும் வழக்கமானது மாற்றமடையத் துவங்குகிறது. தலைவனும் தலைவியும் மனத்தால் ஒத்தாலும் அதனைப் பெற்றோருக்கு அறிவிக்க வேண்டிய நிலையானது ஏற்படுகின்றது. அப்போதைய இவ்வாறுபட்ட சமூகத்தினால் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கோட்பாடானது உருவாகியிருக்கிறது என்பதை அறியமுடிகின்றது. மண முறையில் மாற்றம் ஏற்படுவதற்கு போரைச் சந்தித்த சமூகமும் ஒரு காரணமாக அமைந்திருந்ததைக் காண இயலுகின்றது.

ஆண் தலைமை சமூக மாற்றம்

சங்ககாலத்தில் தமிழ்ச்சமூகமானது மனித குலத்தின் தொடக்க காலத்தில் தாய்வழிச் சமூக மரபினையும் அதன்பின்னர் ஏற்பட்ட தந்தை வழி சமூக மரபினையும் கொண்டதாகும். “சங்க நூல்களில் பதிற்றுப்பத்து தமிழ்ச்சமூகங்களில் காணப்பட்ட மருமக்கள் தாயமுறையை விளக்கும் நூலாகும். சேரர்களின் தாய்த்தாய முறையை இது விவரிக்கின்றது”⁵.

⁵ பக்தவத்சல பாரதி - இலக்கிய மானிடவியல் - பக். 43.

தாய்வழிச் சமூகத்தில் பெண்களின் நிலையானது மேலோங்கியிருந்தது. அதனால் அவர்கள் பல்வேறு நிலைகளில் தலைமையேற்றிருந்தனர். குறிப்பாகக் குடும்பத்தில் பலருக்கும் வழிகாட்டும் விதமாக முதுபெண்கள் இருந்திருக்கின்றனர். சடங்குமுறைகளிலும் அவர்களே முன்னிலை வகித்தனர். சங்ககாலத்தில் முதுபெண்டிர் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தைப் பின்வரும் கருத்துகள் விளக்குகின்றன.

முதுவாய்ப் பெண்டிர் (அகம். 22:7)

தொல்முது பெண்டிர் (ம. காஞ்சி: 409)

பெருமுது பெண்டிர் (குறுந்.181: 7)

பெண்கள் பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தினில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்ததால் தாய்வழியாகவே அவர்களுடைய வம்சாவழி குறிக்கப்பட்டன.

“சிறுதாயே பேரிற் பெண்டே” (புறம். 270)

“என்மகள் ஒருத்தியும் பிறன்மகன் ஒருவனும்” (கலி. பாலை : 8)

“வானரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்” (புறம். 277)

மேற்கூறிய பாடலடிகளில் வீரனாகிய இளைஞன் இன்னாளது மகன் என்றே குறிக்கப் பெற்றுள்ளான். தந்தையை மையப்படுத்தி மகன்கள் (சிறுவன்) சுட்டப்படவில்லை. மேலும் புறநானூற்றின் 331-வது பாடலில் வருகின்ற ‘பேரிற்பெண்டு’ என்னும் தொடரானது புராதன சமூகம் தாய்வழிச் சமூகம் என்பதை நிரூபிப்பதற்கு சான்றாக விளங்குகிறது.

தனக்குப் பிறக்கின்ற குழந்தையானது மகளாகத்தான் இருக்க வேண்டுமெனக் கடவுளிடம் வேண்டுகின்ற குறவனைப் பற்றி ஐங். 257-வது பாடலானது கூறுகிறது.

“குன்றக்குறவன் கடவுள் பேணி
இரந்தனன் பெற்ற எல்வளைக் குறுமகள்
ஆயரி நெடுங்கண் கலிழ,
சேயதால் தெய்ய-நீ பிரியும் நாடே”

மேற்கண்ட பாடலடிகள் மூலமாக முன்னர் காலத்தில் பெண்கள் பெற்றிருந்த சமுதாய ஏற்பு நிலையை உணரமுடிகிறது.

ஆதித்தாய்வழிச் சமூகத்திலிருந்து தந்தைவழிச் சமூகமாக மாறிவிட்ட பின்னரும் கூட தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் இன்றும் தாய்மாமன் முக்கியத்துவம் பெற்றிருப்பதைக் காண இயலுகிறது. பண்டைகால தமிழ்ச்சமூகம் தாய்வழிச் சமூகம் என்பதற்கு சங்க இலக்கியங்களில் சான்றுகள் நிறையவே உள்ளன.

தாய்வழிச் சமூக அமைப்பினில் பெண்களே சொத்துக்கு உரிமையுடையவராய் இருந்தனர். மணம் செய்து கொள்கின்ற ஆண்கள் மனைவியின் வீட்டினில் தங்கியிருந்து மனைவியின் செல்வச் சேர்க்கைக்காக பாடுபட வேண்டியிருந்தது. தலைவியின் தந்தையைப் பணிந்தும், ஏவல்கேட்டும், கடல்மேல் வினை மேற்கொண்டு உழைத்தும் அவனுக்கு தேவையானதைச் செய்தால் தலைவியைத் தருவானோ என அமைந்த தலைவன் கூற்றுப்பாடல் இக்கருத்தினை உறுதிசெய்கிறது.

“இருநீர்ச் சேர்ப்பின் உப்புடன் உழந்தும்,
பெருநீர்க் குட்டம் புணையொடு புக்கும்,
படுத்தனம், பணிந்தனம் அடுத்தனம் இருப்பின்,
தருகுவன் கொல்லோ”

(அகம். 280)

இந்தப்பாடலானது தந்தைவழி தலைமை அமைப்பில் பாடப்பெற்றது என்றாலும் ஒரு காலத்தில் தலைவன் தலைவியின் இல்லத்திற்கு உழைத்ததின் எச்சமாகக் காணப்படுகிறது. இந்த நிலையானது தாய்வழி தலைமை அமைந்திருந்த வரையில் எந்தவித சிக்கலுக்கும் உள்ளாகவில்லை. ஆனால் ஒரு காலகட்டத்தில் சமூக அமைப்பினில் குடும்பத்தின் தலைமையானது தாய்வழியிலிருந்து தந்தை வழிக்கு மாறுகிறது. இந்த மாதிரியாக மாற்றம் பெற்றது மணமுறையினில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

தமிழ்நாட்டில் உடன்போக்கு காலத்தினில் குடும்பத்தலைமை மாறியிருப்பதைப் பாடல்கள் மூலம் அறியலாம். இதனை அகம் 7, 99, 145, 298 முதலிய பாடல்கள் விளக்குகின்றன. மகள் உடன்போக்கு சென்ற நிலையில் செவிலித்தாய் புலம்புவதான பாடலொன்றினில் ‘கல்கெழு சிறுகுடிக் கானவன் மகள்’ என்று தலைவி குறிக்கப் பெறுகின்றாள். உடன்போக்கு செல்லும்போது தலைவன் தலைவியைப் பார்த்து ‘பார்ப்பதற்கு யானை போல தோன்றுகின்ற உன் தந்தையினுடைய குன்றைக் காண்பாயாக’ என்று கூறுகின்றான். இந்தச் சான்றுகளிலிருந்து தந்தை வழித் தலைமை நிலவியதையும் அத்தலைமையில் தான் உடன் போக்குகள் ஏற்பட்டதையும் தெரிவிக்கின்றன.

அரசு அமைப்புகள் மெல்ல மெல்ல மாற மாற ஆணின் ஆதிக்கமானது அதற்கு முன்பிருந்த தாய்வழி சமூக உரிமைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறது. பொது முறையிலிருந்து நீங்கி அதன் பின்னர் தனிக்குடும்ப வாரிசுமுறையானது உருவாகிறது. அந்த நிலையினில் சொத்துக்கு ஏகபோக தலைவனாகும் ஆணுக்கு பல சலுகைகளும் அவன் சொத்து வாரிசுக்கென்று ஒரு பெண்ணும் தோன்றுகின்றாள். இவ்வாறு ஏற்பட்ட தனிச் சொத்துரிமையினால் ஆணாதிக்கத்தினால் பரத்தமையொழுக்கமும் தோன்றியிருக்கிறது. மனைவி அல்லது தலைவியானவள் கற்புடன் இருக்கவேண்டுமென சமுதாயத்தினால் எதிர்பார்க்கப்பட்டாள். “மனைவி தன்னைப் பொறுத்தவரையில் தூய்மையோடும் கற்போடும் தாம்பத்ய விசுவாசத்தோடும் இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டாள். மாவீரர் சகாப்தத்தில் (Heroic Age) நாகரிக காலத்தில் இருந்ததைவிட அதிக மதிப்போடு கிரேக்க மனைவி நடத்தப்பட்டாள் என்பது உண்மையே. ஆனால் அவளுடைய கணவனைப் பொறுத்தவரையில் அவள் தனது சட்டப்பூர்வமான வாரிசுகளுக்குத் தாயாகவும் பெண்ணடிமைகளைப் மேற்பார்வையிடுபவளாகவும் இருந்தாள்”⁶ என ஏங்கல்ஸ் விளக்குகின்ற கிரேக்க தலைவியை ஒத்தவளே தமிழ்த்தலைவி.

ஒரு தார மணத்தினை சொத்துரிமை அடிப்படையில் நிலைநிறுத்திக் கொண்ட வரலாற்றுக் காலத்தினில் தோன்றிய பாடல்கள் சங்கப் பாடல்கள் குழு மரபானது தனிக்குடும்ப மரபாக, நிலபிரபுக்களின் தனி ஆட்சி மரபாக மாறுதல்நிலை பெற்றுவந்த காலம் சங்க காலத்திலேயே நிலவுடைமை முறை தோன்றிவிட்டது என டாக்டர். க. சிவத்தம்பி கூறியுள்ளார்.

⁶ பிரடரிக் ஏங்கல்ஸ் - குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம் - பக். 113.

சங்ககாலத்தில் தமிழ்ச்சமூகமானது பெருவாரியாக ஆண்மைய சமூகமாக இருந்துள்ளது. சங்க காலத்திற்குப் பிறகு தாய்வழிச் சமூகங்கள் முற்றிலுமாக அழிந்து விட்டன என்று கருத முடியாது. இன்றும் கூட சில இடங்களில் தாய்வழி மரபு பின்பற்றப்படுகிறது. திருமணத்திற்கு பிறகு மணமக்கள் தங்குமிடம் மனைவியின் தாயகமாக இல்லாமல் கணவனின் தந்தையகமாக மாறிவிட்டது. அதுபோலவே சொத்துரிமையும் பெண்வழி அமையாமல் ஆண்மக்களுக்கு சமமாக கொடுக்கும்முறை ஏற்பட்டு விட்டது. மேலும் குடும்பப் பொறுப்பானது தந்தைக்குப் பிறகு மூத்த மகனிடம் வந்து சேர்கிறது. ஆகவே சமூகத்தில் குடிவழி, உறைவிடம், சொத்துரிமை, குடும்ப நிர்வாகம் போன்றவை தந்தைவழி சமூக முறைக்கு மாறிவிட்டன. தாய்வழிச் சமூகத்தினில் குடும்பத்தின் தலைமைப் பொறுப்பு மூத்த பெண்ணிடம் இருக்கும். தாயாட்சிமுறை இருப்பதால் பெண்களே அதிகாரம் செலுத்துபவர்களாகவும் நிர்வாகம் செய்பவர்களாகவும் இருப்பார்கள். தாய்வழி முறையில் குடும்பத்தின் சொத்தும் வளங்களும் செல்வங்களும் பெண்களுக்குச் சென்று சேர்ந்தன. தாய்வழிச் சொத்துகள் பெண்களுக்கே போய் சேர்ந்தன என்பதை குறுந். 295-வது பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

நாகரிக வளர்ச்சி நிலையில் தோன்றி வந்த பெரிய மாறுதலானது தனிச்சொத்துரிமைக்காக வாரிசுரிமைக்காக ஒருதார மணமுறையானதை ஏற்படுத்தியது. இந்தச் சூழலில் தலைவியரின் கற்பு உயர்வாகக் கருதப்பட்டது. இதிலும் ஆணின் புற ஒழுக்கங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இந்நிலையில் தலைவியரின் ஒழுக்க உயர்வையும் அத்தலைவியர்க்கும் தலைவர்க்கும் உள்ள

காதலையும் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு இப்பண்புகளை வலியுறுத்த
விரும்பிய சமுதாயப் பெரியோர்களின் மனப்போக்குகளின் பிரதிபலிப்பாக
உருவாக்கப்பட்டதே அகத்திணை மரபு எனும் மரபாகும்.

‘மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிரே’

(குறுந். 135)

என்னும் பாடல்மூலமாக பெண்ணானவள் தன் கணவனையே முழுவதும்
சார்ந்திருந்த நிலையினை அறியமுடிகிறது. சங்ககாலத்தினில் தந்தைவழிக்
குடும்ப முறையானது மிகவும் வலுவான ஒரு பரவலான முறையாக
இருந்துள்ளதை பொருள்வயிற் பிரிவு, போர், வாழ்வியல் சடங்குகள், குடும்பம்,
திருமணம் எனப் பல்வேறு களங்களில் காண முடிகிறது.

கணவன் பரத்தையை விரும்பிச் சென்ற போதிலும் அவனே ஏழேழு
பிறவிக்கும் தன்னுடைய வாழ்க்கைத் துணையாக அமையவேண்டுமென்ற
விருப்பத்தினைத் தலைவி விவரிக்கிறாள்.

“இம்மை மாறி மறுமையாயினும்

தீயாகிய ரெம் கணவனை

யானாகியர் நின் நெஞ்சு நேர்பவளே”

(குறுந். 49)

எனும் குறுந்தொகைப்பாடலானது ஆண்வழிச் சமூகத்தின் கருத்தியலை நன்கு
விளக்குகின்றது. கணவன் இல்லையெனில் வாழ்வே இல்லை என்று
எண்ணுமளவிற்கு ஆணின் முக்கியத்துவம் உச்சநிலையில் இருப்பதைக்
காண்கிறோம். கணவனை நெருப்பில் வைத்து எரியூட்டும் போது தானும் தீயில்
பாய்ந்து மாய்ந்து கொண்டவளின் நிலையைப் பற்றி வழிப்போக்கர் கூறும்

பாடலுக்கு ‘மூதானந்தம்’ என்ற துறை வகுத்தார்கள். இதிலிருந்து தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே தந்தைவழிக் குடும்பங்கள் உச்சநிலையில் இருந்ததைக் காணமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் தந்தைவழிச் சமூகத்தின் கூறுகள் இன்னும் பல களங்களில் விரவிக் கிடக்கிறது. போர், பொருள்வயிற் பிரிவு முதலிய காரணங்களினால் தலைவனை பிரிந்திருக்கும் பெண்கள் தங்களை அழகுப்படுத்திக் கொள்வதில்லை. கவலையுடனே, அவன் சென்ற வழியைப் பார்த்து ஏங்கியிருப்பர். இதுபோன்ற செய்திகளானது குறுந். 192, புறம். 147, 293 முதலிய பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளது. இதில் கணவனுக்காகவே மனைவி. அவன்கூட இல்லாதபோது மனைவி அழகாய் இருத்தல் கூடாது என்ற எண்ணமானது நுட்பமாக அமைந்திருப்பதை காணமுடிகிறது. அக்காலத்தில் நடந்த சடங்குமுறைகள் கூட தந்தைவழிக் குடும்பங்களை முதன்மைப்படுத்துகின்றன.

“குழவி இறப்பினும், ஊன்தடி பிறப்பினும்,
ஆள் அன்று என்று வாளின் தப்பார்”

(புறம். 74)

அதாவது குழந்தைகள் இறந்து பிறந்தாலும் பிறந்து இறந்தாலும் அந்தக் குழந்தைகளை வாளால்கீறிப் புதைக்கும் வழக்கமானது சேரர் மரபிலிருந்ததை புறம். 74 வது பாடல் குறிப்பிடுகிறது. ஆண்பிள்ளைகள் வீரர்கள் என்பதாலேயே இவ்வாறு செய்தனர். ஆண்பிள்ளைகள் போர் வீரர்களாகத் திகழ்ந்ததால் போற்றப்பெற்றனர். அவர்கள் இறந்து போனால் வீரமரபுக்குரிய

சடங்குமுறைகளுடன் அடக்கம் செய்யப் பெற்றனர். சமூகத்தின் இன்னும் பல தளங்களில் தந்தையை மையமிட்ட சமூகக்கூறுகளை இனங்காணமுடியும். அகப்பாடல்களில் பெரிதும் பேசப்பட்ட சுதந்திரமான உடன்போக்கானது மெல்ல மெல்ல மாறத் தலைப்பட்டது. பெற்றோர் தமக்கேற்ற குடும்பத்துடன் மணஉறவு கொள்ளவிரும்பினர். ஆகையினால் தம்மக்கள் உடன்போக்கில் சென்றுவிடாமல் காக்கத் தொடங்கினர். இவை தந்தை மைய சமூகத்தின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது.

“அருங்கடி அன்னை காவல் நீவி” (நற். 365: 1)

“..... நின்மாட்டு

இவளும், இனையளாயின் தந்தை

அருங்கடிக் காவலர் சோர்பதன் ஒற்றி”

(அகம். 2: 12-14)

“பெரும்பெயர் எந்தை அருங்கடி நீவி”

(அகம். 368: 12)

என்னும் பாடல்களில் மகள் உடன்போக்கினில் சென்றுவிட்டால் தங்களுக்கும் தங்கள் குடியினருக்கும் பழியானது ஏற்படும். ஆகவே அவர்கள் அவளை வெளியே சென்றுவிடாமல் இற்செறிப்பு செய்துள்ளனர். குடும்பத்தின் தன்மைகள் மெல்ல மெல்ல மாறிய சூழலினை இப்பாடல்கள் தெரியப்படுத்துகின்றன. சுதந்திரமான உறவுமுறையானது, உடன்போக்கானது மெல்ல மெல்ல மாறி பெற்றோர் தீர்மானிக்கின்ற திருமண உறவினை ஏற்கக்கூடிய சூழலானது உருவாகிறது. உடைமை வளர்ச்சிக்கும் உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கும் ஏற்ற குடும்ப அமைப்பை நோக்கிய மாற்றத்தினை இந்தச்

சான்றுகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இந்நிலையில் சங்கப்பாடல்கள் மூலமாக முன்னர் காலத்தில் இருந்த தாய்வழிக்குடும்பங்களைக் குறித்து அறிய இயலுகின்றது. ஆண் மைய சமூக மாற்றமானது திருமணமுறையில் மாற்றங்கள் ஏற்படக் காரணமாக அமைந்தது.

ஒருதார மண ஆதிக்கம்

வேட்டையாடிப் பிழைப்பதிலிருந்து கால்நடைகளை வளர்க்கத் தொடங்கும் நிலைக்கு மனிதன் வளர்கிறான். இந்த வளர்ச்சியின் காரணமாக அவனுடைய மூளையானது பரிணமிக்கத் தொடங்குகிறது. விவசாயமும் தோன்றி வளர்கிறது, செல்வம் பெருகுகிறது. பொதுவாக வேட்டையாடி, மாடுமேய்த்து வாழ்ந்த பொதுமை வாழ்வானது செல்வங்களின் பெருக்கத்தினால் தேவைக்கு போக மிகுதி ஏற்படக்கூடிய நிலையில் தனிக்குடும்பச் சொத்துக்களாக மாறத்தொடங்குகின்றன. இந்நிலையில் அரசு அமைப்புகளும் மெல்ல மெல்ல உருவாக, ஆணின் ஆதிக்கமானது அதற்கு முன்பிருந்த தாய்வழிச் சமூக உரிமைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கிறது. மனித சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கில், குடும்ப அமைப்புகள் ஏற்பட்ட வரலாற்றைப் பிரடரிக் ஏங்கல்ஸ் பின்வருமாறு கூறுகிறார் “காட்டுமிராண்டி நிலையில் குழுமணமும், நாகரிக காலத்திற்கு முந்திய காலத்தில் இணைக்குடும்ப முறையும், நாகரிகக் காலத்தில் ஒருதார மணமும் தோன்றியது”⁷ என்பார். அதாவது எவ்வித பேதமும் இல்லாமல் புணர்ச்சியில் ஈடுபட்டு வந்த நிலையே குழுமணநிலை. பொது முறையிலிருந்து மீறித் தனிக் குடும்ப வாரிசுமுறை உருவானபோது அந்நிலையில் அந்தச் சொத்துக்கு தலைவனாகக் கூடிய ஆணுக்குப் பல

⁷ பிரடரிக் ஏங்கல்ஸ் - குடும்பம் தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம் - பக். 113.

சலுகைகளும் அவனின் சொத்து வாரிசுக்கென ஒரு பெண்ணும் தோன்றுகிறாள். இவ்வாறே ஒருதார மணமுறையானது தோற்றம் பெறுகிறது. இம்முறையானது பொதுச் சொத்து தனியுடைமையாக்கல் நிலைமைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே எழுந்தது.

இங்ஙனம் ஏற்பட்ட தனிச்சொத்துரிமையினாலும் ஆணாதிக்கத்தினாலும் பரத்தமையொழுக்கம் தோன்றியது. மனைவி கற்புடனும், தூய்மையுடனும், இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டாள். பல கணவன்மார் இருந்த முறையிலிருந்து ஒரு கணவன் முறையே தனியுடைமையால் வற்புறுத்தப்பெற்றது. பொதுச் சொத்துகள் ஒருவனுக்கு உரிமையாகும் போது அந்த உரிமையினை தக்க வைத்துக் கொள்ளவும் சொத்துகளைத் தன் வாரிசுக்கு கொடுக்கின்ற சமூகச் சூழலானது ஏற்பட்டது. இது பலகணவன்மார் முறையில் முடியாத ஒன்றாகும். ஏனெனில் பல கணவன்கள் முறையினில் இவன் தான் குழந்தையின் தகப்பன் என்று சுட்டிக்காட்ட முடியாமல் போனது. இதன் காரணமாகவும் ஒருதார மண ஆதிக்கம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இந்த ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கோட்பாட்டில் திருமணச் சடங்குகள் பெரும்பங்காற்றின. “ஆயின் ஒருத்திக்கு ஒருவன் எனும் கோட்பாட்டை மணச்சடங்குகளால் மட்டுமே காக்க முடியவில்லை. கட்டுப்பாடற்ற உறவுநெறிகள் நிலவிய சமூகத்தில் ஒருத்திக்கு ஒருவன் கோட்பாடு சிதைவிற்குள்ளாயிற்று”⁸.

⁸ சிலம்பு, நா. செல்வராசு - தொல் தமிழர் திருமணமுறைகள் - பக். 67.

ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற கோட்பாட்டில் ஒருவன் பலபெண்களைத் தனக்குடையவனாக்கினான். அந்தப் பெண்கள் அவனுக்காகவே வாழ்தல் வேண்டும். எனவே பலதார மணமுறையும் பரத்தமையும் உடைய சமூகத்தில் மணவாழ்க்கையில் கருக்கொண்ட குழந்தைக்கு கணவனே தகப்பனாகிறான். அதாவது ஒருத்தியின் கருவுறுதலுக்கு யார் வேண்டுமானாலும் காரணமாக அமையலாம். ஆனால் அந்த குழந்தைக்கு தகப்பன் அவளின் கணவனே ஆவான். ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற கோட்பாட்டை உருவாக்கி அதில் பெண்கள் சோரம் போவதனைத் தடுக்க பெரும் ஆயுதமாகக் கற்புக்கோட்டினை உருவாக்கியது. ஒருதார மண ஆதிக்கமும் மண உறவினில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

தொகுப்புரை

சங்ககால மக்கள் குழுவாக வாழ்ந்தனர். அறத்தோடு வாழ்ந்து குடும்ப அமைப்பினை வளர்த்தனர். ஒருகாலகட்டம் வரையினில் திருமணம் எனும் சடங்குமுறை இல்லாமலேயே கணவன் மனைவியாக வாழ்ந்து இல்லறக் கடமைகளைச் செய்தனர். இக்களவு முறையானது இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், தோழியிற்கூட்டம் என்னும் அடிப்படையில் அமைகிறது. களவுக்காலத்திலேயே தலைவனும் தலைவியும் உள்ளப்புணர்ச்சியோடு உடல்புணர்ச்சியும் கொண்டு வாழ்ந்தனர் உடல்புணர்ச்சிக்காக இரவில் தங்கக்கூடிய தலைவனைப்பற்றிய செய்திகளும் முன்பின் அறியாதவர் கூட திடீரெனச் சந்தித்து உறவு கொள்வது குறித்த தகவல்கள் அக்காலத்தில் களவு மணத்தினில் சமூகத்தார் கொண்ட உடன்பாட்டினைத் தெரிவிக்கிறது.

களவு முறையில் ஒழுகியவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து இல்லறம் நடத்த
 விரும்பும்போது உடன்போக்கினை ஒரு காரணமாகக் கொண்டனர். இவ்வாறு
 களவு மணத்தை மேற்கொள்ளும் போதும் உடன்போக்கினை மேற்கொள்ளும்
 போதும் சமூகத்தார் எதிர்க்கவில்லை ஏற்றுக்கொண்டனர். களவு மணத்தினை
 அறநெறி எனக் கருதினர். உடன்போக்குச்செல்லும் தலைவி கற்புடையவளாகச்
 சுட்டப்படுகிறாள். உடன்போக்குச் செல்வோரைக் கண்டவர்கள் அவர்களுக்கு
 அடைக்கலம் தர முயல்வது அது சமூகத்தில் பெற்றிருந்த செல்வாக்கினை
 உணர்த்தும். இவ்வாறு ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரையிலும் களவுமணமே
 தொல்மணவடிவமாக இருந்துள்ளது. கரணம் என்னும் சடங்கு முறையுடன்
 கூடிய நிகழ்வானது தேவைப்படாமலேயே இருந்தது. இவ்வாறு நடந்த களவு
 மணத்தினில் பிற்காலத்தில் தவறுகள் ஏற்படத் தொடங்கின. களவினை
 மேற்கொண்டவன் புறங்கூறத்தொடங்கும் சூழலானது ஏற்பட்டது. சங்க
 இலக்கியப் பாடல்களில் களவினை மட்டுமே விரும்பி திருமணம் செய்ய
 வேண்டுமென்ற எண்ணமில்லாமல் இருக்கும் தலைவனைப்பற்றிய செய்திகள்
 காணக்கிடக்கின்றன. தலைவன் உன்னைப் பிரியமாட்டேன் என்று துளுரைச்
 செய்தும் அதை நம்பாத தலைவியை இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளன.
 அதனால் தலைவியும் தோழியும் பொய்யான பல காரணங்களைக் கூறி
 திருமணம் செய்து கொள்ள வற்புறுத்தும் தன்மை, பொருள்தேடச் செல்கிறேன்
 எனக் கூறும் தலைவனைத் தடுத்து செலவழுங்குவிக்கும் தன்மை
 முதலியவற்றை களவில் பொய்யும் வழுவும் ஏற்பட்டதன் பொருட்டு
 தோன்றியதாகக் கருதலாம்.

சங்ககால கட்டத்திலேயே ஆரியரின் வருகையானது தமிழகத்தில் ஏற்பட்டது. ஆரியச் செல்வாக்கினால் சமுதாயத்தில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. சங்ககாலகட்ட மணமுறைக்கு மாறுபட்டதாக ஆரியரின் மணமுறைகள் அமைந்தன. பௌத்த, சமண மதங்களுடைய வருகையினால் பல அறவழிக்கோட்பாடுகள் மக்களிடையே புகுத்தப்பட்டன. அவர்கள் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற குடும்பமுறையை வற்புறுத்தினர். இம்மதங்கள் மறுபிறப்பு கொள்கையை காரணம் காட்டி ஒருதார மணமுறையை வலியுறுத்தியது. பலசமய ஆதிக்கமும், ஆரியரின் வருகையும் களவுமணமுறையானது மாற்றம் அடைவதற்கு ஒரு காரணியாக விளங்கியது. மேலும், ஆரம்ப காலகட்டத்தில் சமூகத்தினில் தாய்வழிச் சமூக அமைப்பே இருந்தது. தாய்வழிச் சமூக அமைப்பினில் பெண்களே சொத்துக்கு உரிமையுடையவர்களாய் இருந்தனர். ஒரு காலகட்டத்தினில் சமூக அமைப்பினில் குடும்பத்தின் தலைமையானது தாய்வழியிலிருந்து தந்தைவழிக்கு மாறியது. இம்மாற்றமுறையானது திருமணமுறையினில் மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தியது. ஆண்மைய சமூகத்தினால் பெண்களின் உரிமைகள் குறைக்கப்பட்டன. உடன்போக்கை மேற்கொண்டபோது தந்தை, தமையன்மாரை நினைத்து அஞ்சுகின்ற தன்மையானது திருமணத்தை முடிவு செய்கின்ற வழக்கமானது தந்தையிடம் வந்து சேர்ந்ததை விளக்குகிறது.

போரைச் சந்திக்கும் சமூகத்தில் மணமுறை நெகிழ்வுகள் ஏற்பட்டுள்ளது. வரன்முறையற்ற புணர்ச்சி நிலைகள் ஏற்பட்டுள்ளதால் பலதார, பரத்தைமணமானது தோற்றம் பெற்றுள்ளது. இச்சமூகச் சூழலில் ஆணுக்கு பல

மனைவியரும் பெண்ணுக்கு பல கணவன்மாரும் இருந்ததால் பிறக்கும் குழந்தைக்கு தகப்பன் யார் என்று அறியமுடியாத சூழல் ஏற்பட்டது. இந்நிலையினில் ஒருதார மணமுறையானது வலியுறுத்தப்பட்டது. இம்முறைகளினால் தலைவன், தலைவி போன்றோர் தாமாக முடிவு செய்து வாழுகின்ற களவு மணமுறையானது நெகிழ்வடையத் துவங்குகிறது. தலைவனும் தலைவியும் மனத்தால் ஒத்தாலும் அதைப்பெற்றோருக்கு அறிவிக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது. பல்லோர் அறிய கரணம் அடிப்படையில் ஆணையும் பெண்ணையும் சமூகத்தில் கணவன் மனைவியாக அறிமுகப்படுத்தி வைக்கும் போது பொய்யும் வழுவும் தடுக்கப்படும் என்று சான்றோர்கள் முடிவு கொண்டனர். இந்நிலையில் பெற்றோர் ஒன்றுபடுத்தி வைக்கின்ற கற்பு மணமானது தோற்றம் பெறுகிறது.

இவ்வாறு தொல்தமிழரின் மணமுறையான களவு மணத்தில் பொய்யும் வழுவும் தோன்றியதாலும் விகிதாச்சார வேறுபாட்டினாலும், ஆரியரின் வருகையினாலும் பலசமய ஆதிக்கத்தாலும் ஆண் தலைமை சமூக மாற்றம் போன்றவையாலும் களவு மணமானது தடைசெய்யப்பட்டு கற்பு மணமானது தோற்றம் பெற்றது குறித்து இவ்வியலில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

- ஆலிஸ். ஆ (உ.ஆ) - பதிற்றுப்பத்து (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி பக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098
முதல் பதிப்பு 2004.
- சுப்பிரமணியன். பெ (உ.ஆ) - பரிபாடல் (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி பக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098
முதல் பதிப்பு 2004.
- செயபால். இரா (உ.ஆ) - அகநானூறு (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி பக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098
முதல் பதிப்பு 2004.
- தட்சிணாமூர்த்தி. அ (உ.ஆ) - ஐங்குறுநூறு (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி பக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098
முதல் பதிப்பு 2004.
- திலகவதி. க (உ.ஆ) - புறநானூறு (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி பக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098
முதல் பதிப்பு 2004.
- நாகராசன். வி (உ.ஆ) - குறுந்தொகை (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி பக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098
முதல் பதிப்பு 2004.
- பாலசுப்பிரமணியன். கு.வெ (உ.ஆ) - நற்றிணை (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி பக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098
முதல் பதிப்பு 2004.

- மோகன். இரா (உ.ஆ) - சங்க இலக்கியம் பத்துப்பாட்டு (பகுதி - 1)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098
முதல் பதிப்பு 2004.
- மோகன். இரா (உ.ஆ) - சங்க இலக்கியம் பத்துப்பாட்டு (பகுதி - 2)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098
முதல் பதிப்பு 2004.
- விசுவநாதன். அ (உ.ஆ) - கலித்தொகை (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098
முதல் பதிப்பு 2004.

துணைமை ஆதாரங்கள்

- அறவாணன். க.ப - அற்றை நாட் காதலும் வீரமும்
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
53, புதுத்தெரு, சிதம்பரம் - 608 001,
முதல் பதிப்பு 2002.
- அறவாணன். க.பா - தமிழ்மக்கள் வரலாறு
அமைந்த கரை,
சென்னை - 600 029,
முதல் பதிப்பு 2012.
- அனுராதா. ஆர் - சங்க இலக்கியத்தில் அறக்கருத்துகள்
தமிழாய்வு மன்றம்,
கொட்டிவாக்கம், சென்னை - 600 096
முதல் பதிப்பு 2007
- ஆறுமுகம். அ - சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் உடைமை
அரசு
பாவேந்தர் பதிப்பகம்,
சீரகம், அரியலூர் 621 851
முதல் பதிப்பு 1994
- இராசமாணிக்கம். மா - சங்க நூற் காட்சிகள்
சுவாதி பிரசுரம்,
மண்ணடி, சென்னை - 600 001,
முதல் பதிப்பு 2010.

- இராமகுருநாதன். பே - குறிஞ்சி காட்டும் சமுதாயம்
தமிழ்ச் சாரல்,
138-சாய்நகர், சென்னை - 600 092,
முதல் பதிப்பு 2008.
- இராமநாத செட்டியார். லெ.ப - சங்க காலத் தமிழர் வாழ்வு
வெள்ளையன் பதிப்புக்களம்,
கண்டனூர், இராமநாதபுரம்.
முதல் பதிப்பு 1958.
- இராமநாதன். ஆறு - வாழும் மரபுகள்
தன்னனானே பதிப்பகம்,
பெங்களூர் - 560 038
முதல் பதிப்பு 2001
- இலக்குவனார். சி - தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி
வள்ளுவர் பதிப்பகம்,
புதுக்கோட்டை,
முதல் பதிப்பு 1961.
- இளம்பூரணர் (உ.ஆ) - தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
சாரதா பதிப்பகம்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
முதல் பதிப்பு 2005.
- கண்ணதாஸ். பெ - தமிழ் இலக்கியத்தில் வாழ்வியல் நெறி
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.
முதல் பதிப்பு 2009.
- கந்தசுவாமி முதலியார். வே - சங்க காலத் தமிழ்நாடு
ஒற்றுமை ஆபிஸ்,
தியாகராய நகர், சென்னை.
முதல் பதிப்பு 1945.
- கந்தையா பிள்ளை. ந.சி - தமிழர் சரித்திரம்
ஒற்றுமை ஆபிஸ்,
தியாகராய நகர், சென்னை.
முதல் பதிப்பு 1939.
- கல்பனாசேக்கிழார் - புறநானூற்றில் தமிழர் வாழ்வியல்
தமிழ்மண் பதிப்பகம், பாவாணர் கணினி,
தியாகராயநகர், சென்னை - 600 017
முதல் பதிப்பு 2009.

காந்தி. க	- தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை - 113. முதல் பதிப்பு 2008.
காந்திமதி லட்சுமி	- இலக்கியக் காட்சிகள் நீதா பதிப்பகம், மீனாட்சிபுரம், தூத்துக்குடி - 628 002, முதல் பதிப்பு 1998.
கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி	- பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098. முதல் பதிப்பு 2010.
கைலாசபதி. க	- பண்டைத்தமிழ் வாழ்வும் வழிபாடும் குமரன் பப்ளிஷர்ஸ், வடபழனி. முதல் பதிப்பு 1999.
கைலாசபதி. க	- பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வும் வழிபாடும் பாரி நிலையம், சென்னை, முதல் பதிப்பு 1966.
கோவிந்தன். கா	- பாலைச்செல்வி தமிழ்த்தாய் பதிப்பகம், சென்னை 600 064. முதல் பதிப்பு 2001.
சந்திரசேகரன். இரா	- சங்க இலக்கியம் பன்முகப்பார்வை மக்கள் அச்சகம், சென்னை - 2, முதல் பதிப்பு 2001.
சந்திரசேகரன்	- சங்க இலக்கியம் - இலக்கிய வளமும் வாழ்வியல் அறமும் பாரதியார் பல்கலைக் கழகம், கோயம்புத்தூர் - 641 046. முதல் பதிப்பு 2002.
சரளா இராசகோபாலன்	- இலக்கியம் ஒரு பார்வை ஒளிப்பதிப்பகம், சென்னை - 600 018. முதல் பதிப்பு 1985.

சரளா இராசகோபாலன்	- சங்க இலக்கியங்களில் தோழி அன்பு பதிப்பகம், ரங்கா சாலை, சென்னை 600 018, முதல் பதிப்பு 2012.
சாம்பசிவனார். ச	- தமிழ்ப்பெருமிதம் தமிழ் மாருதம், மதுரை. முதல் பதிப்பு 1996.
சாமி சிதம்பரனார்	- தொல்காப்பியத் தமிழர் மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை 600 108, முதல் பதிப்பு 2000.
சாமி சிதம்பரனார்	- தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும். சாரதா பதிப்பகம், சென்னை - 600 014, முதல் பதிப்பு 1978.
சாமி சிதம்பரனார்	- பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும் இலக்கிய நிலையம், சௌராட்டிரா நகர், சென்னை. முதல் பதிப்பு 1974.
சாமி சிதம்பரனார்	- பழந்தமிழர் வாழ்வும் வாக்கும் சாய் விக்ரம் பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை - 600 033, முதல் பதிப்பு 2013.
சிதம்பரம். ச	- இலக்கியச் சிந்தனைகள் மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம் - 608 001. முதல் பதிப்பு 2007.
சிவஞானம் மா. பொ	- தொல்காப்பியரிலிருந்து பாரதியார் வரை பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை - 600 108. முதல் பதிப்பு 2008.
சிலம்பு. நா. செல்வராசு	- தொல் தமிழர் திருமண முறைகள் காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ் (பி). லிட்., 669, கே.பி.சாலை, நாகர்கோவில் - 629 001. முதல் பதிப்பு 2016.

சீனி. வேங்கடசாமி	- சங்க கால வரலாற்று ஆய்வுகள் ஜோசப் காலனி, ஆதம்பாக்கம், சென்னை - 600 088, முதல் பதிப்பு 2001.
சுந்தர மூர்த்தி. இ	- இலக்கியமும் பண்பாடும் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல், சென்னை - 8 முதல் பதிப்பு 1955.
சுப்பு ரெட்டியார். என்	- அகத்திணைக் கொள்கைகள் (தொகுதி - 1) அய்யனார் பதிப்பகம், சென்னை - 603 202. முதல் பதிப்பு 2011.
சுப்பிரமணியன். ஏ.வி	- தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், 53, புதுத்தெரு, சிதம்பரம் - 608 001, முதல் பதிப்பு 2000.
சுப்பிரமணியன். லோ	- சிந்தனையாளர் தொல்காப்பியர் பிரேமா பிரசுரம், கோடம்பாக்கம், சென்னை - 600 024. முதல் பதிப்பு 1966.
சுமதிகனகசபை	- குறுந்தொகை காட்டும் காதல் வாழ்க்கை செங்காமிர்தம் பதிப்பகம், கோட்டூர், சென்னை - 600 085. முதல் பதிப்பு 1996.
செந்துறைமுத்து	- தமிழர் வாழ்வியல் வள்ளுவர் பண்ணை, சி.ஐ.டி நகர். சென்னை - 600 035. முதல் பதிப்பு 1960.
செந்துறையான்	- தமிழ் இலக்கிய அறிவுக் களஞ்சியம் தமிழன் நிலையம், இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014. முதல் பதிப்பு 2001.
செல்லம். வே.தி	- தமிழக வரலாறும் பண்பாடும் மணிவாசகர் பதிப்பகம், பாரிமுனை, சென்னை - 600 018. முதல் பதிப்பு 2014.

சோம சுந்தர பாரதியார்	- தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆய்வு தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர். முதல் பதிப்பு 1987.
சோமசுந்தரம். சி.எஸ்.எஸ்	- தமிழே தொல்காப்பியர் உலகத்தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கழகப் பதிப்பகம், பரமேஸ்வரி நகர், சென்னை - 600 020. முதல் பதிப்பு 1996.
தமிழண்ணல்	- சங்க மரபு சிந்தாமணி பதிப்பகம், புதுச்சேரி. முதல் பதிப்பு 2009.
தனஞ்செயன். ஆ	- சங்க இலக்கியமும் பண்பாட்டு சூழலியலும் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல், சென்னை - 98. முதல் பதிப்பு 2010.
திருஞானசம்பந்தம்	- அகப்பொருள் விளக்கம் கதிர் பதிப்பகம், திருவையாறு - 613 204. முதல் பதிப்பு 2008.
துரை. சீனிச்சாமி	- தொல்காப்பியமும் இலக்கியவியலும் நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098. முதல் பதிப்பு 2013.
துரைபட்டாபிராமன்	- வாழ்வியல் உண்மைகள் கலைஞன் பதிப்பகம், 19, கண்ணதாசன் சாலை, தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017. முதல் பதிப்பு 2007.
தேவநேயப்பாவாணர். ஞா	- தமிழர் திருமணம், தமிழ்மண் பதிப்பகம், திரு.வி.க நெடுஞ்சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை. முதல் பதிப்பு 1956.

நன்னன். மா	- இலக்கியமும் வாழ்க்கையும் வனிதா பதிப்பகம், பாண்டி பஜார், தி.நகர், சென்னை - 600 017. முதல் பதிப்பு 2006.
நீலகண்ட பிள்ளை. தா	- சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல் செம்மூதாய் பதிப்பகம், கிழக்கு தாம்பரம். சென்னை 600 059, முதல் பதிப்பு 2012.
பக்தவத்சல பாரதி	- இலக்கிய மானிடவியல் தபா பிரஸ், இந்தியா, முதல் பதிப்பு 2014.
பழனிச்சாமி. செ	- புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு நந்தி அச்சகம், கோயம்புத்தூர் - 641 043. முதல் பதிப்பு 1989.
பாக்யமேரி	- வகைமை நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட், அம்பத்தூர் சென்னை - 600 098, முதல் பதிப்பு 2008.
பிள்ளை. கே.கே	- பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டும் சமூக வரலாறு பல்கலைக் பழந்தமிழ், சென்னை.
புவனேஸ்வரி. ச	- சங்க பெண்பாற் புலவர்களின் அகப்பாடல்கள் தீபிகா பதிப்பகம், சென்னை - 600 037. முதல் பதிப்பு 2007.
மாதையன். பெ	- சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098. முதல் பதிப்பு 2010.

மாதையன். பெ	- அகத்தினைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்கவிதை மரபும் பாவை பப்ளிகேசன், இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014. முதல் பதிப்பு 2009.
மயிலைசிவமுத்து	- தமிழ் திருமண முறை சென்னை - 1, முதல் பதிப்பு 1956.
முல்லை. பிளல். முத்தையா	- தமிழர் இனிய வாழ்வு முல்லை பதிப்பகம், அண்ணாநகர், சென்னை - 40. முதல் பதிப்பு 2006.
ரேணுகா. ச	- இலக்கிய வாழ்வியல் ஏழிசைப் பதிப்பகம், சென்னை - 600 012. முதல் பதிப்பு 2006.
வரதராசன். மு	- தமிழ் இலக்கிய வரலாறு 35, பெரோஸ்ஷா சாலை, புதுதில்லி 110 001. முதல் பதிப்பு 1972.
வசந்தா. த	- சங்க இலக்கியத்தில் மனிதநேயம் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098 முதல் பதிப்பு 2013.
வரதராசன் மணவை. வே	- தமிழர் நாகரிகம் ஞானம் வெளியீட்டகம், சென்னை 24. முதல் பதிப்பு 2001.
வானமாமலை	- தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், (பி) லிட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098. முதல் பதிப்பு 1978.
விவேகானந்தன் நா	- தொல்காப்பியத்தில் அகப்பொருள் விவேகானந்தா பதிப்பகம், கோணம் அஞ்சல், நாகர்கோவில் - 2. முதல் பதிப்பு 1999.

- வீரையன். சிவ - தமிழரின் தொல்கவிதை மரபும் ஆடவரின் கற்பு நிலையும்
அருள் பிரிண்டர்ஸ்,
திருச்சி ரோடு, தஞ்சாவூர் - 613 001,
முதல் பதிப்பு 2003.
- வெள்ளைவாரணன். க - தொல்காப்பியம் களவியல் உரைவளம்
பதிப்புத் துறை
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 625 021,
முதல் பதிப்பு 1983.
- வெள்ளைவாரணன். க - தொல்காப்பியம் களவியல் உரைவளம்
பதிப்புத் துறை
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 625 021,
முதல் பதிப்பு 1983.
- வெள்ளைவாரணன். க - தொல்காப்பியம் வரலாறு
சிவகாமி அச்சகம்,
அண்ணாமலை நகர்,
மூன்றாம் பதிப்பு - 1978.
- வெள்ளைவாரணன். க - சங்க காலத்தமிழ் மக்கள்
நேஷனல் பப்ளிஷிங் கம்பெனி,
சென்னை -1
முதல் பதிப்பு 1948.
- வெள்ளைவாரணன். க - தொல்காப்பியச் சிந்தனைகள்
பாரத் பதிப்பகம்,
மாங்காடு, சென்னை 600 122
முதல் பதிப்பு 2011.
- வையாபுரிப் பிள்ளை. எஸ் - இலக்கிய தீபம்,
பாரத் பதிப்பகம்,
மாங்காடு, சென்னை 600 122.
முதல் பதிப்பு 2011.
- ஸ்டீபன். ஞா - தொல்காப்பியமும் இனவரையியல்
கவிதையியலும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
முதல் பதிப்பு 2010.

- ஸ்டீபன். ஞா - இலக்கிய இனவரைவியல்
நியூ செஞ்சுரி பக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098.
முதல் பதிப்பு 2017.
- ஜெகதீசன். ஆ - இலக்கியத்தில் மனித உரிமைக்
கோட்பாடுகள்
மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம் 608 001.
முதல் பதிப்பு 2013.
- ஜெகதீசன். இரா (ப.ஆ) - குறுந்தொகை ஆய்வுக்கோவை (தொகுதி - 2)
குறிஞ்சி பதிப்பகம்,
மதுரை 625 008.
முதல் பதிப்பு 2006.

அகராதிகள்

- சங்கப் புலவர் குழுவின் - க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி
க்ரியா பதிப்பகம்,
தெற்குத்தெரு, திருவான்மியூர்,
சென்னை - 600 043.
முதல் பதிப்பு 2006.
- சங்கப் புலவர் குழுவின் - கழகத் தமிழ் அகராதி
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி - 6.
இரண்டாம் பதிப்பு 1969.

கலைக்களஞ்சியம்

- அவினாசிலிங்கம். தி.சு(ப.ஆ) - கலைக்களஞ்சியம் (தொகுதி - 2)
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை
முதல் பதிப்பு 1957
- பெரியசாமித் தூரன். ம.ப - கலைக்களஞ்சியம் (தொகுதி - 7)
சென்னை வளர்ச்சி கழகம்,
சென்னை
முதல் பதிப்பு 1960.

முன்னுரை
 கற்பு மணம்
 கற்பு வாழ்க்கையின் பயன்
 இந்தியாவில் கற்பின் தோற்றம்
 கற்பில் கற்பித்தல்
 மணச்சடங்குகள்
 மணச்சடங்கு - காரணம்
 ஆரம்பகால மணச் சடங்குகள்
 இறைமைத் தன்மை வாய்ந்த மணவினைகள்
 இயற்கையான சடங்குகளைப் பெற்ற மணவினைகள்
 இறைமைத் தன்மை ஊட்டப்பெற்ற சடங்குகளை உடைய மணவினைகள்
 இருவகை மணச்சடங்குகள்
 சங்க கால கரணமுறை
 இரட்டைக் காப்பியங்களில் மணச் சடங்குகள்
 மாற்றக் காரணி
 தொல்காப்பியர் காலத்தில் கற்பு நிலை
 மூவகைக் கற்பு
 தலைக்கற்பு
 இடைக்கற்பு
 கடைக்கற்பு
 சங்க இலக்கியத்தில் கற்பு
 களவு வெளிப்படும் நிலையில் கற்பு
 பெற்றோர் இசைவு மணத்தில் வேண்டும்
 களவுக் காதலரேயாயினும் கற்பின் மூலம் இணைதல் வேண்டும் எனும்
 கொள்கை
 இல்லறம்
 இல்வாழ்க்கை எங்ஙனம் அமையவேண்டும்?
 இல்லறத்தில் பெண்களின் கற்புநிலை

கணவனே தெய்வம்
துறவோரைப் பேணுதல்
விருந்தெதிர் கோடல்
சுற்றம் தழுவுதல்
கணவன் குறிப்பறிந்து நடத்தல்
ஆற்றியிருத்தல்
கணவன் இறந்த நிலையில் கற்பு
கணவனுடன் உயிர் விடுதல்
உடன்கட்டை ஏறுதல்
கைம்மை வாழ்வு
இலக்கியங்களில் கைம்மை வாழ்வு
இல்லறத்தில் ஆண்கள் கடமை
பொருளிட்டல்
தலைவியை நல்லாற்றுப்படுத்தல்
மகனின் கடமைகள்
தந்தையின் கடமைகள்
கற்பு மணத்தால் களவு எதிர்க்கப்பட்ட நிலை
உடன்போக்கு எதிர்ப்பு
களவு எதிர்ப்பில் இற்செறிப்பு
களவு எதிர்ப்பில் அலர்
களவு எதிர்ப்பில் வெறியாட்டு
கற்பு மண எதிர்ப்பில் உடன்போக்கு
மடலேற்றம்
தொகுப்புரை

முன்னுரை

பரந்து பட்ட உலகில் ஒவ்வொருவரும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதற்கு விரும்புகின்றனர். அப்படிப்பட்ட மகிழ்ச்சியானது ஏற்பட இன்றியமையாதது பொருளாகும். அந்தப் பொருளினை அறவழியில் நின்று ஈட்டுதல் வேண்டும். இவையே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளான அறம், பொருள், இன்பம் என முன்னோர் கூறினர். ஓர் ஆணும் ஓர் பெண்ணும் கணவன் மனைவியுமாக இணைந்து இல்லற இன்பம் பெறுவதற்கு காரணமாக விளங்குவது மணமாகும். மணத்தினால் உண்டாகிய குடும்ப அமைப்பு முறையானது பண்டைய மக்களின் நாகரிக வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது. மணவாழ்க்கையானது ஆயிரங்காலத்துப்பயிர் ஆகையால் வாழ்க்கைத் துணைவர் இருவரையும் சான்றோர் முன்னிலையில் கூட்டுவிப்புச் செய்வது திருமணம் எனப்பெற்றது. இந்தப் பெயரானது பிற்காலத்தில் திருமணம் தொடர்பான விழாவையும் குறித்தது. மணமுறையில் ஏற்பட்ட மாற்றமே கற்பு வாழ்க்கையின் தொடக்கமாகும். முன்காலமக்களிடம் வழக்கத்தில் இருந்த களவு மணமுறையானது மாற்றம் பெற்று கற்பு மணமானது ஏற்பட்டது. களவு மணமுறையின் வளர்ச்சி நிலையான கற்பு மணம் குறித்தும் கற்பு மணத்தின் கோட்பாடுகள் பற்றியும் கற்பு மணத்தினால் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட சமூக மரபுகள் குறித்தும் ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகிறது.

திருமணத்தின் வளர்ச்சி

கற்பு மணம்

கற்பின் இலக்கணத்தை உணர்த்துவது கற்பியல் ஆகும். கற்பு என்பதனை கல்+பு எனப் பிரிக்கலாம். அதாவது கற்பானது கல்லைப்போன்று உறுதியானது எனப் பொருள்படுகின்றது. தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரையொருவர்

இன்றியமையாதவராக மணம் செய்து வாழ்கின்ற போது தலைவியின் உள்ளத்தின் கண் அமைந்த கலங்காத நிலையே அந்த மன உறுதியே கற்பு எனப்படும். இதையே தொல்காப்பியர்,

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந்
திண்மையுண் டாகப் பெறின்”

(குறள். 54)

எனக் கூறியுள்ளார். “களவின் கண் ஒத்தார் இருவர் வேட்கை மிகுதியால் ஒழுகியவழி கரணத்தின் அமையாது இல்லறம் நடத்தலாமோ எனின் அஃதாகாதென்றற்கு கரணமொடு புணரும்¹” எனும் நிலையை இளம்பூரணர் தமது தொல்காப்பிய உரையில் விளக்குகிறார். கற்பினை,

“கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற்கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”

(தொல். பொருள். கற். நூற். 140)

எனச் சுட்டுகிறது.

அதாவது, கற்பு என்று சொல்லப்படுவது கரணத்தின் அடிப்படையில் சடங்குமுறைகளுடன் கூடி அமைவதாகும். இதற்கு கொடுப்பதற்கு உரிமையுடையவர் தலைவியைக் கொடுக்க பெற்றுக் கொள்ள உரிமைப்படைத்தோர் ஏற்றுக்கொள்வதாகும். தமிழ்ச் சமூகமானது திருமணக் கட்டுப்பாட்டை உணர்ந்த ஒரு சமுதாயமாகும். தலைவனும் தலைவியும் பலர் அறியும் வகையில் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துதலே இல்லற நெறியாகும். தலைவனும் தலைவியும் ஒத்த அன்புடன் கூடி அறத்தின் அடிப்படையில் பயன்பெறுவது இல்வாழ்க்கையாகும் என்பதை,

¹ இளம்பூரணர் உரை-தொல். பொருள். கற்பியல்-பக். 249.

“அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”

(தொல். 1138)

எனத்தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

காதல் புரிகின்றவர் எப்படியாவது ஒரு குடும்பமாகி சமூக உறுப்பினராதல் வேண்டும் என்னும் பொறுப்புடன் திருமணத்தினைக் கூறலாம். ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலொன்றில் உடன்போன தலைவனும் தலைவியும் ஊரில் உலகத்தவர் அறியும் வகையில் கரண வகையால் திருமணம் புரிந்து கொண்டனர். இதைத் தோழி அறிந்தாள். பின்னொரு நாள் அவள் அவர்களைப் பார்க்கச் செல்லும் போது தலைவன் முறைப்படி தலைவியை தான் மணந்து கொண்ட செய்தியைக் கூறினான் அதற்கு அவள்,

“வரைந்தனை நீ எனக் கேட்டுயான்

உரைத்தனென் அல்லெனோ-அஃதென் யாய்க்கே”

(ஐங். 280)

எனக் கூறுகின்றாள்.

காதல் கொண்ட தலைவனும் தலைவியும் மணஞ் செய்து கொடுக்க உரிமையுடைய சுற்றத்தார் உலகறியக் கொடுத்து மணந்து வாழக்கூடிய மனை வாழ்க்கையே கற்பு ஆகும். சான்றோர் பலர் கூடியிருக்கின்ற இடத்தில் தலைவியின் பெற்றோர் தலைவியை உரிமையோடு தலைவனுக்குக் கொடுப்பர். அப்போது தலைவன் அவளை ஏற்றுக் கொள்வான். களவியலில் சொன்ன வண்ணம் ஒத்த அன்புடைய ஒருவனும் ஒருத்தியும் விதியின் வசத்தினால் எதிர்பட்டாலும் 20 ஊர்ச் சான்றோர்கள் உடன்பாடில்லாமல் மனைவாழ்க்கையை

மேற்கொள்ள முடியாது. எனவே காதலர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பிரியாமல் வாழ்வதற்குரிய தமது உள்ளத்துறுதியினை உலகத்தாரறிய வெளிப்படுத்துகின்ற நியதியாகிய திருமணச் சடங்குடன் தலைவன் தலைவியை மணந்து கொள்ளுதல் மனைவாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத சிறப்பாகும்.

கற்பு வாழ்க்கையின் பயன்

இளமை இருக்கும் போதே இன்பங்களை எல்லாம் நுகர்ந்து ஆறுகளிலும் குளங்களிலும் சென்று விளையாடி இன்பம் பெறுவது தலைவன் தலைவி இருவருக்கும் பிடித்தமான விளையாட்டு ஆகும். காமத்தில் கரை கண்ட பின்னர் தாங்கள் பெற்றெடுத்த பிள்ளைகளுடன் வாழ்ந்து வீடுபேற்றினைத் தருகின்ற இறையை இடைவிடாது எண்ணிப் போற்றுகின்ற நன்னெறிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். உலகவாழ்க்கையின் முடிந்தபயன் வீடுபேறு அடைவதேயாகும்.

மற்ற இலக்கியங்களை விட குறிஞ்சிப்பாட்டில் தான் கற்பின் கோட்பாடானது அதிகமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“முத்தினும் மணியினும் பொன்னினு மத்துணை
நேர்வருங் குரைய கலங்கெடின் புணரும்;
சால்பும் வியப்பு மியல்புங் குன்றின்
மாசறக் கழீஇ வயங்குபுகழ் நிறுத்தல்,
ஆசறு காட்சி யையர்க்கு மந்நிலை
யெளிய வென்னார் தொன்மருங் கறிஞர்”

(குறி.பா. 13-18)

என்ற அடிகளால் அறியலாம்.

அதாவது முத்தாலும் மாணிக்கத்தாலும் பொன்னாலும் நேர்த்தியாக அமைந்த நகைகள் கெடுமானால் அவற்றை சீர் செய்ய முடியும். ஆனால் தமக்குரிய சான்றாண்மையும், சிறப்பும் ஒழுக்கமும் சீர்குலைந்தால் கறை போகும்படி கழுவி பொலிவுள்ள புகழினை மீண்டும் நிறுவுதல் குற்றமற்ற அறிவையுடைய பெரியோர்களுக்குக் கூட எளிய காரியம் என்று தொன்மையான நூலை அறிந்தோர் கூறமாட்டார்கள் என கற்பின் சிறப்பைக் குறித்து தலைவியானவள் விளக்குகிறாள்.

களவு கற்பு மணங்களின் வேறுபாடு குறித்து ஆரிய அரசனுக்குக் காட்ட வேண்டிச் சங்க இலக்கியத்திலேயே இவ்வொரு நூலில் தான் குறிக்கப்படுகிறது. களவின் வழி வந்த கற்பு மணத்தினை,

“மாதரு மடனு மோராங்குத் தணப்ப
நெடுந்தே ரெந்தை யருங்கடி நீவி,
இருவே மாய்ந்த மன்றல்”

(குறி. பா. 19-22)

எனவும் களவின் வழிவாராக் கற்பு மணத்தை,

“கொடுப்பினன் குடைமையும், குடிநிர லுடைமையும்
வண்ணமுந் துணையும், பொரீஇ யெண்ணாது”

(குறி. பா. 30-31)

“நேரிறை முன்கை பற்றி நுமர் தர
நாடறி நல்மண மயர்கம்”

(குறி.பா. 231-232)

எனத் தமிழர் திருமணத்தின் சிறப்பும் உணர்த்தப்படுகிறது. தமிழ் மகளின் கற்புத் திண்மையும் புலப்படுத்தப்படுகிறது.

இந்தியாவில் கற்பின் தோற்றம்

கி.மு-வுக்கு முற்பட்ட காலகட்டத்தில் வரன் முறையற்ற மணவாழ்க்கையானது நடைபெற்றது. களவில் பொய்யும் வழுவும் போன்ற பல்வேறு தூழல் பிரச்சனைகளின் காரணத்தினால் கற்புக் கோட்பாடானது உருவாக்கப்பட்டது. தலைவனையும் தலைவியையும் சமுதாயத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தும் வகையில் கரணமானது அமைகிறது. சடங்குகளுடன் கூடி ஏற்படுத்துகின்ற இவ்வாழ்க்கையினால் முன்பிருந்த பொய்யும் வழுவும் தடுக்கப்படும் எனும் எண்ணம் கொண்டிருந்தனர் சான்றோர்கள். இந்தக் கற்புக் கோட்பாடு உருவாக்கப்படுவதில் சமண, பௌத்த மதங்கள் பெரும்பங்காற்றியுள்ளன. இச்சமூக மாறுதல்களில் கற்பு பேரிடம் பெற்றது. பிறர் மனை விழைதல், மது, இசை, பரத்தமையொழுக்கம் போன்றவை இச்சமயங்களால் கண்டிக்கப்பெற்றன. இதன் விளைவால் வரன் முறையற்ற உறவில் ஊர் ஒழுங்கமைவு ஏற்பட்டது. பழந்தமிழர்களின் வாழ்க்கையை வெளிப்படுத்தும் சங்க இலக்கியத்திலும் தொல்காப்பியத்திலும் பல இடங்களில் கற்பு என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் கற்பு எனும் சொல்லை 14 இடங்களில் கையாண்டுள்ளார்.

தொடக்கப்பாடல்களான சங்கப்பாடல்களில் கற்பு என்பது இல்லறப்பெண்களுடன் தொடர்புபடுத்தி கூறப்பட்டுள்ளது. கற்பாவது ஆணும் பெண்ணும் கொண்ட நெறியில் மாறாமல் ஒழுக்க நெறியுடையவராக இருத்தலாகும். அடக்கம், அமைதி, நேர்மை, உண்மையினை வற்புறுத்தும் சொல்வன்மை, நல்லறிவு, பிறர் காணுவதற்கு அருமை என்பன பெண்ணின் பண்புகள் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

1. துறவோரைப் பேணல் 2. விருந்தெதிர் கோடல் 3. சுற்றம் தழுவுதல்
4. கொழுநன் குறிப்பறிந்தொழுகுதல் 5. அன்பு, அமைதி, அடக்கம், இரக்கம்,
இன்சொல் இவையாவும் பெண்ணின் பண்புகள் என தொல்காப்பிய 1098-வது
நூற்பாவில் கூறியுள்ளார். கற்பு என்பதைக் காட்டலாகாப் பொருள் என்கிறார்
தொல்காப்பியர்.

“நாட்டியல் மரபின் நெஞ்சுகொளின் அல்லது
காட்டலாகாப் பொருள் என்ப”

(தொல். 1193)

இதில் இளம்பூரணர் கற்பு என்பது மகளிர்க்கு மாந்தர்மாட்டு நிகழும் மன
நிகழ்ச்சி என்கிறார்.

கற்பில் கற்பித்தல்

கற்பு என்பது பெண்ணுக்கு நல்லொழுக்கங்களைக் கற்பிப்பது என்னும்
பொருளில் சொல்லப்படுவதாகும். நச்சினார்க்கினியர் ‘பெண் இவ்வாறு
ஒழுகவேண்டும்’ எனக் கற்பிக்கப்படுவது கற்பு என எழுதுகிறார். பிற ஆண்களை
தமது சிந்தனையாலும் எண்ணாத பெண்களே சிறந்த பண்புடையவர் என்று
எண்ணப்பட்டனர். கண்ணகி, மாதவி, மணிமேகலை போன்றவர்கள் உயர்ந்த
கற்பொழுக்கம் உடையவர்களாகவே சுட்டப்பட்டுள்ளனர். இன்றைய நிலையினில்
கூட சமுதாயத்தில் கற்பொழுக்கமானது பெண்களுக்குரியதாக மிகவும்
பேசப்படுகிறது.

“கற்பும் காமமும் நாற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியல் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவுமன்ன கிழவோள் மாண்புகள்
முகப்புகன் முறைமையின் கிழவோற் குரைத்தல்”

(தொல். 1098)

என பெண்ணின் அருங்குணங்களைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். கற்பு என்பது கணவன் முதலியோர் கற்பித்த நிலையில் திரியாத நல்லொழுக்கம். காமம் என்பது அன்பு. நாற்பாலொழுக்கம் என்பது தன் குலத்திற்கு ஒத்த வகையில் ஒழுகும் ஒழுக்கம். மெல்லியற் பொறை என்பது மறைக்கக்கூடிய நெஞ்சு வல்லிதின் விருந்து புறந்தருதல் என்பது வறுமையையோ செல்வத்தையோ கருதாமல் முடிந்தவரை விருந்தினரைப் பாதுகாத்து அவர்களை மனம் மகிழ்வித்தல் சுற்றம் ஓம்பல் எனப்படுவது தொடர்புள்ள மக்களைப் பாதுகாத்து அவர்கள் உண்டபின்னர் தான் உண்டல் எனத் தலைவியின் குணங்களை தொல்காப்பியம் வரையறுத்துக்காட்டும். தலைவனும் தலைவியும் பலரறிய திருமணம் புரிந்து கொண்டு தொடங்குகின்ற இல்லறத்தையே சான்றோர்கள் இவ்வாழ்க்கை எனக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

கணவனை விட சிறந்த தெய்வம் இல்லை என்றும் அவனை முறையோடு வழிபடுதல் வேண்டும் என்றும் தலைவிக்கு பெற்றோர் கற்பிப்பர். அந்தணர், சான்றோர், அருந்தவத்தோர், விருந்தினர் முதலியவர்களிடம் இவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் எனத் தலைவிக்கு தலைவன் கற்பிப்பான். அங்கிருக்கின்ற சான்றோர்கள் “உன் மனைவியை இவ்வாறு பாதுகாக்க வேண்டும்” என தலைவனுக்கும் “உன் தலைவனுக்கு இவ்வாறு பணிபுரிய வேண்டும்” என்று

தலைவிக்கும் கற்பிப்பர். தலைவி “நிறை குறையாது வாழ்ந்து கணவனைக் காப்பேன்” எனவும், தலைவன் “அவளை என்றும் பிரியேன்” எனவும் உறுதி எடுத்துக் கொள்வர். இவ்வாறு பலரும் கற்றுக் கொடுக்கின்ற வாழ்க்கை நிலையாதலால் கற்பென்னும் பெயரைப் பெற்றது.

களவு வாழ்க்கையிலே மூழ்கி மயங்கி இருப்பவர்களுக்கு உலக வாழ்க்கையானது எத்தகையது என்றும் கண்டதே காட்சியும் கொண்டதே கோலமுமாக வாழ்வது அல்ல வாழ்க்கை என்றும் உணர்த்துவர். உடன்போக்கு செல்பவர் தாங்கள் போய் சேர்ந்துள்ள இடத்தில் சான்றோர் முன்னிலையில் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழ்வதும் வழக்கமாக இருந்தது.

தலைவனும் தலைவியும் இல்லத்திலிருந்து ஒழுகும் வாழ்க்கையானது இல்வாழ்க்கை எனப்படும். ஆகவே கற்பொழுக்கம் என்பது இல்வாழ்க்கையை சிறப்பாகக் குறிக்கும். கற்பு என்பது கொடுப்பக் கொள்வது என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. எனினும் தொல்காப்பியத்தின் ஏனை இடங்களில் கற்பு என்பது ஒரு வாழ்க்கை முறையாகவும் பெண்களுக்குரிய பல பண்புகளில் ஒன்றாகவும் உள்ளது.

கரணம் வழிக்கூடும் தலைவனும் தலைவியும் வாழும் வாழ்க்கை முறைக்குரிய நியதிகள் அவர்களுக்கு சான்றோரால் கற்பிக்கப்படுகின்றன. அதன் வழி வாழும் வாழ்க்கை பெண்களுக்கு இயல்பாகவே சில ஒழுக்க நெறிகளை, பண்புகளை உருவாக்கி விடுகின்றன. இப்படிப்பட்ட பண்புகள் எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து பிற்காலத்தில் பத்தினிக் கோட்பாடுகளாக மாறியிருக்க வேண்டும்.

மணச்சடங்குகள்

காதலர்களுடைய வாழ்வின் திருமணம் என்னும் கட்டுப்பாடானது இன்றியமையாதது. மணச்சடங்குகள் காலந்தோறும் வேறுபடுவன. காலந்தோறும் கூடுவனவும் குறைவனவும் மயங்குவனவுமாக அமைவன, ஆகவே வாழ்வியல் முறைகளை வகுத்துத் தொல்காப்பியர் ‘கரணமொடு புணர்’ எனச் சடங்கினை விரித்துரைக்காமல் பொதுவாகக் கூறினார். தலைவர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட இத்தகைய சடங்குகளுடன் நடைபெறுவது தான் கற்பு மணம் என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

கணவனும் மனைவியுமாய் வாழத்தொடங்கும் நிகழ்ச்சிக்கு திருமணம் என்ற பெயரைச் சூட்டினார்கள் நம் முன்னோர்கள். திருமணம் என்ற சொல்லை திரு+மணம் என்று பிரிக்கலாம். ஒரு கன்னிப்பெண்ணின் கூந்தலிலே மலர் சூட்டி அவளை ஊரும் உறவும் அறியத் தன் மனத்திற்கு இனியாளாக, வாழ்க்கைத் துணைவியாக ஒருவன் ஏற்றுக்கொள்வதனாலே தான் மணம், திருமணம் என்ற பெயர்கள் அச்சடங்கிற்கு ஏற்பட்டன. திருமணம் என்பதற்கு தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த நல்வினை என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

அதாவது கற்பு மணம் என்று சொல்லப்படுவது திருமணச் சடங்குடன் பெண்ணைக் கொள்ளுதற்குரிய உரிமையுடைய பெற்றோர் கொடுப்பத் தலைவன் மணந்து கொள்வதாகும். கரணம் என்பதற்கு திருமணச் சடங்கு என்று பெயர். கலியில் ‘ஒத்துடை அந்தணன் எரிவலங் கொள்வான் போல்’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது எரிவலம் வருதலாகிய சடங்கானது அந்தணர்கள்

மூலம் ஏற்பட்டது. “கரணம் பிழைக்கின் மரணம்” என நச்சினார்க்கினியர் காட்டும் பழமொழியானது கற்பியல் வாழ்வில் கரணத்தின் இன்றியமையாமையை விளக்கும்.

“கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான”

(தொல். பொருள். கற். 2)

தலைவியின் பெற்றோர்க்கு தெரியாமல் தலைவன் தலைவியைத் தன்னுருக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய் விட்டபோது பெண்ணைக் கொடுக்கும் பெற்றோர்கள் இல்லாமலே திருமணச் சடங்கானது நடைபெறுவது உண்டு. இத்தகைய திருமணச் சடங்குகள் செய்யும் உரிமை தமிழ்க்குடியிலே பிறந்த அனைவருக்கும் உண்டு.

“மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்

கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் உண்டே”

(தொல். பொருள். கற். 3)

மேலோராகிய அந்தணர், அரசர், வணிகர்களுக்கு என்று ஏற்பட்ட இந்தச் சடங்குகளானவை அவர்களுக்கு கீழ்ப்பட்ட மற்ற தமிழர்களுக்கும் உரியன எனக் கூறப்பட்டன. முதலில் நாகரிகமுடைய உயர்ந்த மக்களிடையிலேதான் திருமணத்தைப் பற்றிய பொய்யும் புரட்டுகளும் ஏற்பட்டன. அவர்களுக்காகவே தலைவர்களால் சடங்குகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. பிற்காலத்திலேதான் அவ்வித சடங்குகள் செய்யும் வழக்கம் ஏனைய தமிழர்களிடையிலும் ஏற்பட்டது. திருமணத்திலே சில சடங்குகள் செய்யப்படவேண்டும் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. தொல்காப்பியரின் காலத்திலிருந்தே தமிழர்கள் திருமணத்தின் போது சில சடங்குகளைச் செய்து வந்தனர்.

மணச்சடங்கு : காரணம்

ஒரு குடும்பமானது உருப்படியாக அமைய கணவனும் மனைவியும் அடிப்படை ஆவர். இவர்கள் இணைய மணஉறவு முறைகள் உதவியாக இருந்தன. மணஉறவு முறையுடையோர் சடங்குகள் வழியாகக் கணவன் மனைவி ஆயினர்.

தனியுடைமை வந்ததினால் வாரிசுரிமை தோற்றம் பெற்றது. இவ்வாரிசுகளை இனங்காணுவதற்கு ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற தத்துவமானது தோன்றியது. அதன் வழியாக ஒருதார மணமுறையானது வற்புறுத்தப்பட்டது. இதன்படி ஆண்கள் மனைவியர் பலரையும், பெண்கள் கணவன் ஒருவனையும் பெற்றார்கள். ஒருதாரமணமுறையானது ஆணுக்கு ஒருத்தியை மட்டும் உரிமையாக்கவில்லை. பலரை உரிமையாக்கிக் கொண்டன. தனியுடைமை சொத்தையும் தலைமைப்பதவியையும் விடுத்துச் செல்ல வாரிசும், வாரிசுகளை இனங்காண்பதற்கு ஒருத்திக்கு ஒருவன் மணமுறையும் இம்மணமுறையை நிலைநிறுத்த மணச்சடங்குகளும் தேவைப்பட்டன.

ஆரம்பகால மணச்சடங்குகள்

ஒரு காலகட்டத்தில் திருமணச் சடங்குகள் எதுவும் நடத்தப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. பிற்காலத்தில் தான் மணச்சடங்குகள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். தொடக்க காலத்தில் திருமணமானது கணவன் மனைவியை ஒன்று சேர்ப்பதை விடவும் அவர்களைச் சமுதாயத்திற்கு அறிமுகப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன.

தொல் தமிழர் திருமண முறை எனும் நூலில் சிலம்பு நா. செல்வராசு மணச்சடங்கின் தோற்றத்தை 3 வகைகளாக கூறுகிறார்.

1. இயற்கைத் தன்மை வாய்ந்த மணவினைகள்

இதில் சடங்குகள் இடம் பெறாமல் இவர் இவருக்கு கணவராவார் அல்லது மனைவியாவார் என்பதைச் சமுதாயத்திற்கு அறிவுறுத்துவதாக அமைந்தது.

2. இயற்கையான சடங்குகளைப் பெற்ற மணவினைகள்

இயற்கை நிலையிலிருந்து இறைமைத் தன்மையுடைய சடங்கு நிலைக்கு மாறும் இடைக்காலத்தில் தோன்றுகின்ற மணவினைச் சடங்குகள் இப்பிரிவில் அடங்கும். இந்தச் சடங்குகள் கணவன் மனைவி இருவரையும் ஒன்றுசேர்ந்து வாழும்படிச் செய்தன. நன்னாள் பார்த்தல், திருமணக் குறியீடுகள், விருந்தயர்தல், வாழ்த்துதல் போன்றவை இவ்வகை மணவினைகளில் இடம் பெற்றன. இத்தகைய மணச்சடங்குகளைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம்.

3. இறைமைத் தன்மை ஊட்டப்பெற்ற சடங்குகளை உடைய மணவினைகள்

இத்தகைய மணவினைகள் சிலப்பதிகாரக் காலம் துவங்கி இன்று வரை நிலவுகின்ற மணவினைச் சடங்குகளுள் அடங்கும். இச்சடங்குகளானவை பழைய இயற்கை மணச்சடங்குகளை அடியொற்றியமைந்து இறைமைத்தன்மை ஊட்டப்பட்ட நிலையில் சமுதாயத்தில் தோன்றியது. மனைவி, கணவனை தெய்வமாகத் தொழல் வேண்டும், திருமணம் என்பது விதியின் தன்மையால் உருவாகும் என்பதும் இம்மணச்சடங்குகளின் நோக்கங்களாக மாறின. இது

ஆணும் பெண்ணும் மணமானவர் என்பதைத் தெரிவிக்கும் முறையிலிருந்து மாற்றமடைந்து பெண்ணை ஆண் ஒருவனுக்கு உரிமையாக்கும் சடங்கு முறையாக மாற்றம் பெற்றதை இம்மணவினைகள் தெரிவிக்கின்றன.

இருவகை மணச்சடங்குகள்

1. சங்க கால கரண முறை

சங்க காலத்தில் தமிழர் பின்பற்றிய திருமணச் சடங்கு முறையானது அவரின் பண்பாட்டை அடியொற்றியே அமைந்தது. சங்க காலத்தில் ஆரியரின் வருகையானது தமிழரின் மணச்சடங்கினில் சில மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. இந்த மாற்றங்கள் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து இரட்டைக் காப்பிய காலத்தில் ஆரியத் தாக்கம் மிகுதியும் பெற்ற சடங்காக உருவாகின.

சங்க கால மணச்சடங்குகளை அகநானூற்றின் 86-வது பாடலும் 136-வது பாடலும் விளக்குகின்றன. வேறு சில பாடல்களும் மணச்சடங்குகளை ஆங்காங்கே சுட்டிக் செல்கின்றன. இதன் மூலம் முதன்மைச் சடங்குகளாக

- ❖ மங்கல நீராட்டி மலரும் நெல்லும் சொரிந்து வாழ்த்துதல்
- ❖ சிலம்பு கழித்தல்
- ❖ கூந்தலில் மலரணிதல்
- ❖ முன்கை பற்றுதல்
- ❖ புதுச்சோறு சமைத்தல் போன்றவையும்

துணைமைச் சடங்குகளாக,

- ❖ நாளும் நிமித்தமும் பார்த்தல்

- ❖ அணி செய்தல்
- ❖ விளக்கேற்றுதல்
- ❖ முழுவொலித்தல்
- ❖ விருந்தளித்தல்
- ❖ வெண்ணூல் சூட்டல்

போன்றவையும் சங்க கால மணச்சடங்குமுறைகளாக இருந்துள்ளன.

இரட்டைக் காப்பியங்களில் மணச் சடங்குகள்

சங்க காலத்தில் ஆரியர் தம் உறவு தமிழரிடையே ஏற்பட்டிருந்தது. தமிழரின் மணச்சடங்கில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளதைப் போல வேறு சில சடங்கு முறைகளிலும் மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றன.

- ❖ மகளிர் சிலரை யானையில் ஏற்றி நகரிலுள்ளவர்களுக்கு திருமணத்தை அறிவிக்கச் செய்துள்ளனர்.
- ❖ திருமண மண்டபத்தில் மாலைகள் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன.
- ❖ தூண்கள், மண்டபங்களை அலங்கரித்துள்ளனர்.
- ❖ இசைக்கருவிகள் முழங்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ மங்கலவணி ஊரெங்கும் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டுள்ளது.
- ❖ நல்லநாளில் நடத்தப்பட்டுள்ளது.
- ❖ புரோகிதர்கள் இடம் பெற்றுள்ளனர்.
- ❖ தீவலம் வந்தனர்.
- ❖ முளைப்பாலிகை வைத்திருந்தனர்.

மாற்றக்காரணி

அகம். 86-வது பாடலில் நல்லநாள் பார்க்கும் வழக்கம் இருந்தது. ஆனால் இறைவனை வழிபடல் இல்லை. அகம் 136 இல் இறைமைதன்மை ஊடுருவலானது காணப்படுகிறது.

“கடிநகர் புனைந்து கடவுட் பேணி”

(அகம். 136)

எனும் பாடலடியானது மெதுவாக இறைமைத் தன்மை திருமணச் சடங்கிற்குள் நுழைவதைச் சொல்கிறது. இதன் மூலம் தீவலம் வருதலானது எளிதாகத் தமிழரிடம் ஊடுருவிய நிலையை அறிய இயலுகின்றது. அகம். 86-இல் வெண்ணூல் சூட்டல் இல்லை. ஆனால் அகம். 136-இல் இம்முறை காணப்படுகின்றது. அகம். 86-இல் மங்கல நீராட்டலானது மையச்சடங்காக இடம் பெற்றுள்ளது. அகம். 136-இல் வெண்ணூல் சூட்டலானது மையச்சடங்காக இடம் பெற்றுள்ளது. ஆரியரின் சடங்குகள் தமிழரிடையே இடம்பெற்ற பிறகு தமிழரின் பழைய சடங்குகள் நிலைக்க இடமின்றி போயின.

தீயினைச் சாட்சியாக வைத்து சடங்குகள் செய்தால் வேறு சாட்சிகள் வேண்டாம் எனும் நம்பிக்கை நிலைநிறுத்தப்பட்டது. ஆகையால் மணக்குறியில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. சிலம்பு கழி நோன்பு மறைந்தது. மலரணியும் குறியீடும் மறைந்தது. மங்கல நீராட்டல் வழக்கொழிய தொடங்கியமைக்குரிய காரணங்களுள் ஒன்று அக்னி சாட்சி சடங்கு. இது தமிழகத்திற்குள் நுழைந்து விட்ட நிலையினை கலித்தொகை,

“காதல் கொள் வதுவைநாள், கலிங்கத்துள் ஒடுங்கிய
மாதர்கொள் மான்நோக்கின் மடந்தைதன் துணையாக,
ஒதுடை அந்தணன் எரிவலம் செய்வான் போல”

(கலி. 69:3-5)

என வலியுறுத்துகின்றது.

தீயினை வலம்வருகின்ற மணச்சடங்கானது தமிழருக்கு
அறிமுகமாகிவிட்ட நிலையினை இப்பாடல் விளக்குகிறது. தமிழரின்
சிந்தனையில் பரவிய தீ வலம் வருதலானது தமிழரின் சடங்குகளிலும் இடம்
பெற்றது. அதனால் மங்கல நீராட்டல் சடங்கானது வழக்கொழிந்தது. இங்ஙனம்
சங்க கால மணமுறை சடங்குகள் மாற்றமடைய இறைமைத் தலையீடு,
மணக்குறியீட்டில் மாற்றம், தீயின் வரவு போன்றவை காரணங்களாக அமைந்தன.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் கற்புநிலை

தொல்காப்பியர் காலத்தில் கணவன் அதிக உரிமை பெற்றிருந்தான். அவன்
பல மகளிரோடு கூடி வாழ்கின்ற உரிமை இருந்தது. இதற்கு தலைவியும்
உடன்படுவாள். தலைவியினுடைய நிலைதான் கற்பின் சிகரமாகும். தன்னைக்
கைபிடித்தவனையன்றி மற்றவனை மனதாலும் நினைக்கமாட்டாள். கணவன்
இறந்த பின்னரும் தம் கற்பினை நிலைநிறுத்திக் காட்டுவாள். தலைவனுக்குத்
தன்மனைவி இறந்து விட்டால் தனிமையில் இருக்க வேண்டும் என்ற நிலைமை
இல்லை.

முவகைக் கற்பு

தலைக் கற்பு

தலைவன் இறந்த செய்தியைக் கேட்டவுடன் உயிர்விடுவது தலைக்கற்பாகும். இது மூதானந்தம் எனப்படும்.

இடைக்கற்பு

கணவன் இறந்தவுடன் அவனுடன் மனைவியும் தீக்குளித்து உயிர்விடுவது இடைக்கற்பு ஆகும். இதை பாலை நிலை அல்லது புறங்காட்டு நிலை எனக் கூறுவர்.

கடைக்கற்பு

கணவன் இறந்த பின்பும் கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்டு உயிர்வாழ்தல் இவ்வகைப்படும். இந்நிலையில் மகளிர் தம் அழகை அழித்துக் கொள்வர். கூந்தலை நீக்கிவிடுவர். அணிகலன்கள் அணிய மாட்டார்கள். எந்த விதமான நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்கு பெறாமல் நாளைக்கழிப்பர்.

இவ்வாறு தொல்காப்பியம் கற்பு நிலைகள் குறித்து விவரிக்கிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் கற்பு

சங்க இலக்கியத்தில் 2 விதமான வகையில் கற்பு நிலைகள் காணப்படுகின்றன. ஆண்களைச் சார்ந்தும் பெண்களைச் சார்ந்தும் கற்பு என்ற சொல்லை பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

“எழுதாக் கற்பின் நின் சொல்லுள்ளும்” (குறுந். 156)

“உலகந்தாங்கிய மேம்படு கற்பின்” (பதிற்று. 59)

“வெளிறில் கற்பின் மண்டமர் அடுதொறும்” (அகம். 106)

“இகல் அடு கற்பின் மஞ்லியொடு தாக்கி” (அகம். 396)

மேற்கண்ட பாடலடிகளில் இடம் பெற்றுள்ள கற்பு என்ற சொல்லிற்கு கல்வி, பயிற்சி, சபதம் என்ற பொருள் சொல்லப்படுகிறது. பெண்களைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறும் போது கற்பு என்ற சொல்லுடன் அடைகள் இணைத்து கூறப்படுகின்றன.

“செயிற் தீர் கற்பு” (புறம். 3)

“கடவுட் கற்பு” (புறம். 198, அகம். 184, 314)

“ஆறிய கற்பு” (பதிற். 16, 90)

“அறஞ்சால் கற்பு” (பதிற். 31)

“அடங்கிய கற்பு” (புறம். 249)

“மனைமாண் கற்பு” (அகம். 33)

“முல்லை சான்ற கற்பு” (அகம். 274)

இவை அனைத்தும் திருமணம் ஆன பிறகு பெண்களின் கற்பிற்கு குறிக்கப்படும் சொற்கள் ஆகும். கற்பு என்பதனுடன் அறமும் புராணங்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. கடவுள் சார்ந்த நிலையிலும் கற்பு பேசப்பட்டுள்ளது. இதில் ஆரியக்கலப்பும் உள்ளது.

‘அருந்ததி அனைய கற்பின்’ என ஐங். 442-வது பாடலும், ‘மீனொடு புரையும் கற்பின்’ என பதிற். 89-வது பாடலும், ‘சிறுமீன் புரையும் கற்பின் நறுநுதல்’ என பெரும். 303-வது பாடலும் கூறுகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் கற்பிற்கு உவமை கூறும் புலவர்கள் அருந்ததியைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆரிய புராணத்தினில் கற்பிற் சிறந்த ஏழு மகளிர் போற்றப்படுவர். அவர்களுள் ஒருத்தியே அருந்ததி. ஆரியக் கலப்பினாலே இச்சொல் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

களவு வெளிப்படும் நிலையில் கற்பு

களவுச் செய்தியானது பெண்ணின் பெற்றோர்க்கு தெரிந்துவிட்டால் அவர்கள் பெண்ணை விட்டை விட்டு வெளியேவிடாமல் அடக்கிவிடுவார்கள். அப்போது தலைவன் தன்னுடைய உறவினர்களைக் கொண்டு பெண்ணின் பெற்றோரிடம் பெண் கேட்கச் செல்வான். அவர்களும் சம்மதிப்பார்கள். அவர்களுக்கு சில சடங்குகளுடன் திருமணம் நடைபெறும். பின்னர் இருவரும் வெளிப்படையாக இல்லறம் நடத்துவார்கள். இதுவே கற்பு மணம். ஒரு பெண்ணும் ஆணும் நடத்துகின்ற களவு வாழ்க்கையானது ஊரார்க்கு தெரிந்துவிட்டாலே அவர்கள் வெளிப்படையாக இல்லறத்திலே இணைந்து வாழ்வார்கள். இதுவும் கற்பு மணமேதான்.

காதலன் தான் காதலித்து வாழும் பெண்ணை ஒருவரும் அறியாமல் அழைத்துப்போனாலும் அவர்கள் ஊரார் அறிய இல்லறம் நடத்துவான். தன்னுரையடைந்தவன் சில சடங்குகளுடன் திருமணம் செய்து கொள்வதுமுண்டு. பெண்ணின் பெற்றோரும் இந்தத் திருமணத்தில் கலந்து கொள்வதுமுண்டு. இம் முறையிலே காதலன் காதலிகளின் களவு வெளிப்பட்டு இருவரும் இல்லறம் நடத்துவதும் கற்பு மணமேதான். ஆகவே களவு எனப்படுதல்

ஒரு காதலனும் காதலியும் மறைவாக மணமக்களாகி மகிழ்தல் ஆகும். கற்பு என்பது எல்லோரும் அறிய வெளிப்படையாக இல்லறம் நடத்துதல் என்பர். வரைதலானது,

“வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதலென்று
ஆயிரண் டென்ப வரைதல் ஆறே”

(தொல். பொருள். கள. 50)

எனத் தொல்காப்பியம் இயம்புகின்றது. மணந்து கொள்ளும் முறையைக் களவுப்புணர்ச்சி வெளிப்பட்டவுடன் மணந்து கொள்ளுதல், களவுப் புணர்ச்சி வெளிப்படுவதற்கு முன்பே மணந்து கொள்ளுதல் என்னும் இரண்டு வகை என தொல்காப்பியர் கருத்தானது சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளது.

பெற்றோர் இசைவு மணத்தில் வேண்டும்

சங்க காலத்திலேயே பெற்றோர்கள் பார்த்து முடிவு செய்யும் திருமணம் வழக்கில் வந்திருக்கிறது. அணிகலன்களின் பாரத்தினால் மணமகளுக்கு ஏற்பட்ட வியரவையை ஆற்றிச் சுற்றத்தார் அவளைக் கணவனிடம் கொடுத்தனர் எனும் தகவலை,

“இழையணி சிறப்பின் பெயர்வியர்ப்பு ஆற்றி
தமர் நமக்கு ஈத்த தலைநாள் இரவின்”

(அகம். 136)

என்ற அகநானூற்றுப்பாடலானது. பெற்றோர் நடத்தி வைத்த திருமணத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

“நேரிறை முன்கை பற்றி நுமர்தர
நாடறி நன்மணம் அயர்கம் சின்னாள்”

(குறி. பா. 233-234)

எனும் பாடலடிகள் திருமணத்திலிருந்த பெற்றோரின் பங்களிப்பை விளக்குகிறது. காதல் மணமானாலும் கூட அது பெற்றோர்களின் சம்மதத்தினைப் பெற வேண்டும் எனும் சமூகக் கட்டுப்பாட்டை உணர்த்துகின்றது. சான்றோர்கள் சென்று மணவினைப்பேச்சுகள் நடத்தினர். தண்டுடைய கையினராக வெள்ளிய தலைமயிரை உடைய சான்றோர்கள் சென்று மணம்பேசி முடித்ததைச் சங்கப்பாடல் தெரிவிக்கிறது.

“அம்மவாழி தோழி! நம்மூர்ப்

பிரிந்தோர்ப் புணர்ப்போர் இருந்தனர் கொல்லோ?-

தண்டுடைக் கையர், வெண்தலைச் சிதவலர்,

‘நன்று நன்று’ என்னும் மாக்களோடு” (குறுந். 146)

மேலோர் ஆகிய நால்வர் சென்று மணம் பேசி முடித்ததைச் சீவக சிந். 1054 வது பாடல் விளக்குகின்றது. இச்சான்றுகள் சங்க காலத்தில் பெற்றோர் இசைவு மணம் இருந்ததைக் காட்டுகிறது. தருமத்தனுடைய மாமன்மகள் விசாகை விசாகை மைத்துனன் என்ற முறையால் களவு மணத்திற்கு உடன்பட்டாள். இதனால் அலர் எழுந்தது. அதனால் விசாகை வீட்டைவிட்டு வெளியேறினாள். அவள் கந்திற் பாவையிடம் ‘கந்தில் எழுதிய பாவாய்! உலகர் பெரும்பழி ஒழிப்பாய்’ என வேண்டினாள். உடனே கந்திற் பாவை “மழைதரும் கற்பினை உடையவள் இவள்” என மாநகர்க்கு அறிவித்தது. விசாகையும் தெய்வம் வந்து தெளிவிக்காது போனால் மயக்கமுடைய இந்த ஊரானது மனம் தெளியாது என்று கூறி ‘மைத்துனனுக்கு மறுபிறவியில் மனையாட்டியாவேன்; இப்பிறவியில் இவனோடும் கூடேன்’ என்று நற்றாய்க்கு தன்திறம் கூறி கன்னிமாடத்தை அடைந்தாள். தருமத்தனும் ‘தன்மாமன் மகள் இல்லாமல் பிற

பெண்டிரைப் பேண மாட்டேன் இப்பிறப்பு அழிக' எனக் கூறி விரதம் கொண்டு வணிகன் ஆனான். இவ்வரலாறு தரும் செய்தி மிகப்பெரிய சமுதாய மாற்றத்தைக் காட்டுகிறது. முன்பின் அறியாத இருவர் மணத்திற்கு உடன்படுவது முன்னர் வழக்கில் இருந்தது. அது ஒருகாலத்தில் சமுதாய மதிப்பைப் பெற்றிருந்தது. இதை 'யாழோர் மணவினை' என வடமொழி இலக்கியங்கள் கூறின. ஒருகாலத்தில் தமிழரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இம்மணவினையானது இரட்டைக்காப்பிய காலத்தில் கடுமையாக மறுக்கப்பெற்றதை விசாகை வரலாறு காட்டுகிறது. மணஉறவு கொண்ட அத்தைமகன், மாமன்மகள் கூட களவு உறவு கொள்ளக் கூடாது என தடை விதித்து இருப்பது மண உறவு முறைத்தடையின் உச்ச நிலை எனலாம். பெற்றோரின் சம்மதமின்றி அல்லது உற்றார் உறவினர் சம்மதமின்றி மனமொத்து திருமணம் செய்து கொள்வதினால் வரும் இடையூறுகளை விசாகையின் வரலாறு பட்டியலிட்டுக் கூறுகிறது.

களவுக் காலத்தில் அலர் எழுவது இயல்பு. இதனைச் சங்கப்பாடல்கள் விரிவாக விளக்குகின்றது. அவ்வாறு அலர் எழுந்தாலும் அதனைக் காதலர் பொருட்படுத்தாமல் உடன்போய் மணப்பர். மணநிகழ்வுக்கு துணைசெய்யும் விதமாகவும் அலர் அமைவதுண்டு. இந்நிகழ்வுகளும் களவு மணம் தடைசெய்யும் பொருட்டு தொடக்க காலத்தில் நிகழ்ந்தவை ஆகலாம். ஆயின் விசாகை பற்றி அலர் எழுந்தபோது அதனைத் தெளிவிக்க தெய்வமே வரவேண்டியதாயிற்று. அலர் எழுவதே தவறு என அன்றைய சமுதாயம் எண்ணியிருக்க வேண்டும். அலர் எழுவதற்குக் காரணமான களவு மணமானது தவறு என்று சமுதாயம் தடை விதித்திருக்க வேண்டும்.

பெற்றோரின் சம்மதமானது மணமுறைக்கு அடிப்படை எனக் கருதும் காலம் வந்து விட்டது. இரட்டைக் காப்பியகாலத்தில் பெற்றோர் முடிவு செய்யும் திருமணம் நிலைபெற்றுவிட்டமையைச் சான்றுகள் விளக்குகின்றன.

“இருபெருங் குரவரு மொருபெரு நாளால்
மணவணி காண மகிழ்ந்தனர்”

(சிலம்பு. 1:41,42)

என்ற பாடலடிகள் கோவலன் கண்ணகி திருமணத்தை அவர்தம் பெற்றோர் முடிவு செய்ததைத் தெரிவிக்கின்றன. கன்னிப்பருவத்திலே பெற்றோரின் காவலும், மனைவியான பின்னர்க் கணவன் காவலும், கணவன் சாவுறின் மக்களின் காவலும் உடைய பெண்டிர் நற்குடிப் பெண்டிர் என மணிமேகலை கூறியுள்ளது. இக்காவலானது களவுமணம் நிகழ்வதைத் தடுத்து பெற்றோர் இசைவு மணம் நிகழத் துணை செய்தது எனலாம்.

களவுக் காதலரேயாயினும் கற்பின் மூலம் இணைதல் வேண்டும் எனும் கொள்கை

களவு மணம் தடைசெய்யப்பட்ட சூழல் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது. ஒரு வேளை தலைவன் தலைவி களவுக் காதலர்களாக இருப்பினும் அவர்கள் கற்பின் மூலம் தான் இல்லற வாழ்வைத் துவங்க வேண்டும் எனும் கொள்கை கற்பு கால கட்டத்தில் நிலைபெற்றிருந்தது. அதாவது களவுக் காதலர் பெற்றோர் இசைவுடனேதான் கற்பு வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது இதன் உட்பொருள்.

“கற்பெனப்படுவது களவின் வழித்தே”

(இறை. அகப்.15)

என்பது இறையனார் அகப்பொருள் ஆசிரியரின் கருத்தாகும். மேலும் களவின் வழியாக இணைந்தவர் கரணத்தால் அமையாமல் இல்லறம் நடத்தலாமோ என்றால் அது ஆகாது. கரணம் வழியாகவே இல்லறம் நடத்த வேண்டும். கரணம் என்பது ‘வதுவைச் சடங்கு’ என்று இளம்பூரணர் களவு வாழ்க்கையின் இறுதிப்பகுதி கற்பு வாழ்க்கையே என உறுதிபட கூறியுள்ளார்.

“மாமயிலன்னார் மறையிற் புணர்மைந்தர்
காமம் களவிட்டுக் கைகொள் கற்புற்றென”

(பரி. 11)

இது களவு வாழ்க்கைக்கும் கற்பு வாழ்க்கைக்கும் உள்ள உறவைக் காட்டும் பாடலாகும். களவானது நிலையாமை உடையது. கற்பு நிலைபேறு உடையது. களவுக் காமமானது கைக்கொண்டு பின்னர் விடுவதற்குரியது. ஆனால் கற்பு வாழ்க்கை மீண்டும் தொடர்ச்சியை உடையது.

கற்பு வாழ்க்கைக்கு களவு வாழ்க்கையானது ஒரு வழியாக அமையும். களவு இல்லாமல் கற்பு அமையாது சிறக்காது எனப் பொருள் அன்று. களவு இல்லாமலும் கற்பு வாழ்க்கை அமையும். இதற்கு அகம் 136-வது பாடலை எடுத்துக் காட்டாகக் கூறலாம். இப்பாடலில் தலைவன் தலைவியை நோக்கி, ‘என் உயிர்ப்பு மெய்யாளே! புதிய ஆடையால் முழுவதும் போர்த்திய உன் உடல் புழுக்கமானது நீங்கிடவும் காற்று பணி செய்யவும் சிறிது திறப்பாயாக என்று தலைவன் கூறித் தலைவியின் போர்வையை விலக்க, உறையிலிருந்து வெளியே எடுத்த வாள் போல அவளின் உருவம் ஒளிர அவள் நாணினாள்’ என்பது பாடலின் கருத்தாகும். இப்பாடலானது களவின் வழி வாராக் காதலர்தம் இன்ப

நிலையை விவரித்துச் சொல்லும் பகுதியாகும். பெற்றோர் இசைவு தர உற்றார் உறவினர், சான்றோர் முன்னிலையில் மணமுடித்து வாழ்க்கையைத் தொடங்கும் காதலர் நிலையையே மேற்கண்ட பாடலானது விளக்குகின்றது.

“கழியக் காதலர் ஆயினும் சான்றோர்
பழியொடு வருஉம் இன்பம் வெஃகார்
வரையின் எவனோ? வான்தோய் வெற்ப!”

(அகம். 112)

என்ற அகப்பாடலானது களவுக் காதலரே ஆனாலும் அவர்கள் திருமணம் மூலம் தான் முறையாக ஒன்றுசேர வேண்டும் எனவும் அவ்வாறு சேராதார் இன்பமானது பழியொடு வரும் இன்பம் எனவும் விளக்குகின்றது.

“இரவின் வருஉம் இடும்பை நாமுய
வரைய வந்த வாய்ம்மைக்கு ஏற்ப
நமர்கொடை நேர்ந்தனர் ஆயின் அவருடன்,
நேர்வர் கொல் வாழி-தோழி! நம்காதலர்
புதுவர் ஆகிய வரவும், நின்
வதுவை நான் ஒடுக்கமும் காணுங்காலே”

(நற். 393)

எனும் பாடலில் களவுக் காதலில் ஈடுபட்ட தலைவன் இரவில் வந்து தலைவியைக் கூடுகின்ற துன்பத்திலிருந்து தலைவி விடுபடுமாறு திருமணம் கைகூடிய நிகழ்ச்சியைக் கூறுகிறது.

தலைவி தலைவனுடைய நினைவாக நோயுற்றிருத்தல் சங்க இலக்கியங்களின் அகப்பாடல் அனைத்திலும் தலைவியின் நிலைப்பாட்டை ஒரு பொருண்மையின் கீழ் கொண்டு வந்து விட முடியும். அது தலைவி

தலைவனையே நினைத்து அவனோடு வாழ விரும்புவதையே மையமிட்டதாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. களவில் ஒன்று கூடினாலும் கூட தலைவி ஒருவனுக்காக வாழ்ந்த நிலையை அறிய இயலும். ஆக கற்பு என்னும் நூலிழையானது சங்க அகப்பாடல் அனைத்திலும் இருப்பதை உணர முடியும். குறிஞ்சிப் பாட்டும் கற்பிற்கு முதன்மை அளித்திருக்கின்றது. பல பாடல்கள் தலைவன் தன்னை மணந்துக் கொள்ள வேண்டுமே என்று நினைக்கும் தலைவியின் தவிப்பை வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

இல்லறம்

இல்+அறம்=இல்லறம். கணவன் மனைவியுமாய் ஒழுகி ஆற்றுகின்ற நல்வினைகளே இல்லறமாகும். இல்லறத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறும் சான்றோர்கள் 'இல்லற மல்லது நல்லறமன்று' என்றும் 'அறம் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை' என்றும் 'இல்லற இன்பமே நல்லற இன்பம்' எனவும் போற்றியுள்ளனர்.

தலைவனும் தலைவியும் தமிழ்ச்சான்றோரால் திருமணம் செய்து வைக்கப் பெற்று பலருடைய வாழ்த்துக்களுடன் கற்பு நெறியினைக் கண்டுமகிழ்ந்த அப்புதுமணத்தம்பதிகள் வாழப்போகும் வாழ்க்கையே இல்லறவாழ்க்கையாகும். தமிழகத்தில் பெற்றோர் தம் மக்களுக்கு தக்க நிலையில் மணம் முடித்தவுடன் தனி வீடளித்து அவர்களுக்குரிய சீர் பொருள்களையும் கொடுத்து, இருவரும் இணைந்த நல்வாழ்க்கையை வாழ வழிவகுப்பதைக் காணமுடிகிறது. பெற்றோர் எண்ணப்படியும் தம்விருப்பத்தின்படியும் புதுமணத்தம்பதிகள் மணம் முடிந்தவுடன் புதுமைமிக்க இல்லறத்தில் புகுந்து வாழ்க்கையைத் தொடங்குவர். அவர்கள் நலமுடன்

இணைந்து வாழுகின்ற அவ்வின்ப வாழ்வே, இல்லற வாழ்க்கையாகும். இல்லத்திலிருந்து வாழும் வாழ்க்கையே இல்வாழ்க்கையாகும். இல்லில் நிகழும் அறமே இல்லறமாகும். இல்லில் அறம் புரிந்து வாழுகின்ற வாழ்க்கை இல்லற வாழ்க்கையாகும். இதனையே வான்மறை வகுத்த வள்ளுவர் பெருமான் ‘இல்வாழ்க்கை’ என்னுந் தலைப்பில் பெருமைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார்.

சான்றோர் சொல்லும் அறம் அனைத்தும் இல்லறமேயாகும். செந்தமிழ் நூல்கள் அனைத்தும் கூறும் அறமும் இல்லறமேயாகும். இல்லத்திலிருப்பவர்கள் மனத்தூய்மையுடன் இருக்கவேண்டும். மனம் தூய்மையுடன் இருந்தால் எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றிலும் வழுக்கள் வராது. இதையே வள்ளுவர்,

“அறம் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும்
பிறன்பழிப்பது இல்லாயின் நன்று”

(குறள் : 49)

என இயம்பியுள்ளார்.

இல்வாழ்க்கை எங்ஙனம் அமைய வேண்டும் ?

இல்வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட தலைவனும் தலைவியும் அன்பு, அருள், இரக்கம் முதலிய தெய்வப் பண்புகளைப் பெற்றவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். அவர்கள் ஒருவர் மீது ஒருவர் அன்பு கொண்டவராய் விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மையிலாதவராய் இருக்க வேண்டும். அவர்களின் உள்ளத்தில் அன்பு தவழ வேண்டும். அறிவு, அருள் சுரக்க வேண்டும்.

தம் மனையாள் சுவையுடன் சமைத்த உணவினை உண்ணுகின்றோம்
எனும் எண்ணமும் அதனை மிகவும் சுவையுடையதாக உள்ளது என்று கூறி
உண்ணும் போது அதைக்கேட்டு அவளும் மகிழ்வாள் எனும் எண்ணமும்
அவனிடம் இருத்தல் அவசியம்

“முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம், கழாஅது, உடீஇ,
குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்
தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவ னுண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண்ணுதன் முகமே”

(குறுந். 167)

இதில் மனைவி சமைத்த புளிக்குழம்பினை கணவன் மிகவும்
சுவையுடையது என்று விரும்பி உண்ணும்போது அவள்முகம் மகிழ்ச்சியால்
பொலிவடைந்தது எனும் செய்தி எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம்
தலைவனும் தலைவியும் இன்பம் கொண்டவராக இருத்தல் அவசியம்.

இல்லறத்தில் நலமுடன் வாழ்ந்து பொருள் மேல் பற்றில்லாமல் இருந்து
அதனை துறந்தவர்க்கும் வறுமையுடையவர்களுக்கும் தன்னிடத்தில் வந்து
இரந்தவர்களுக்கும் பகுத்தளிக்க வேண்டும். இதனை,

“துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவர்க்கும் இரந்தார்க்கும்
இல்வாழ்வான் என்பான் துணை”

(குறள். 42)

எனும் பாடலடிகள் இல்வாழ்வினரின் கடமைகளை விவரிக்கிறது.

அனைவரிடத்திலும் அந்த இல்லற மக்கள் அறநெறி தவறாமல் நின்று அவர்களுக்கு உறுதுணையாக வாழ்தல் வேண்டும்.

“இயம்பினான் இல்வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்
முயல்வாருள் எல்லாம் தலை”

(குறள். 44)

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்”

(குறள். 50)

முதலிய பாடல்கள் இல்லறத்தார் பெறும் சிறப்புகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ளது. சிறப்பான இல்லறமே பண்பையும் பயனையும் தரக்கூடியது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இல்லறத்தில் பெண்களின் கற்பு நிலை

திருமண வாழ்க்கை எனப்படும் கற்பு வாழ்க்கையில் சில முக்கிய கடமைகளை மனைவி மேற்கொள்ள வேண்டும். தலைவியின் செயல்பாடுகளைத் தொல்காப்பியர் ‘கிழவோள் மாண்புகள்’ என்றே கூறுகின்றார். தொல்காப்பிய நூற்பா 1090-ஆனது தலைவியின் கடமைகளை உணர்த்துகிறது. தலைவனின் எண்ணங்களைக் குறிப்பால் உணர்ந்து அதன்படி வாழ்க்கையை நடத்துவதும் தலைவியின் கடமையாகும்.

கற்பு வழிபட்ட தலைவியின் குணங்களாக,

1. ஆற்றியிருத்தல்
2. கொண்டவன் முன் தன்னைப் புகழாது இருத்தல்
3. தலைவன் எவ்வகைத் தவறு செய்யினும் பொறுத்துக் கொள்ளல்
4. தலைவனை வழிபடல்

போன்றவற்றைக் கூறலாம். எனவே இல்லறத்தில் வாழுகின்ற ஒரு தலைவியின் செயல்பாடுகள் என்பன கற்பு நிலையில் வாழுகின்ற ஒரு தலைவியின் செயல்பாடுகளாகத்தான் அமையும் என்று அறிய முடிகிறது.

1. கணவனே தெய்வம்

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை” (குறள். 55)

என்ற குறளானது கணவனைத் தொழுகின்ற கற்புடைய பெண்களுக்கு மழையும் ஏவல் செய்யும் என்று கூறுகிறது. சிலப்பதிகாரமானது தெய்வத்தைத் தொழாது கணவனைத் தொழும் பெண்களைத் தெய்வமும் வணங்கும் எனக் கூறுகிறது. கற்புடைய பெண்கள் கணவனையன்றி பிற தெய்வத்தை வணங்கமாட்டார்கள் என சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

தம்மால் காதலிக்கப்பட்ட தலைவனையே மணந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்பத்தினால் மகளிர் இறைவனை மலர்தூவி வழிபடுதல் மரபாகும். மலைவாணர் மகளொருத்தி தன்னால் விரும்பப்பட்ட தலைவனுக்கும் தனக்கும் விரைவில் மணம் நிகழ வேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் தம்குலக் கடவுளான மலையில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனை நன்னீருடன் நறு மலர்களைக் கையிற்கொண்டு அருச்சித்து வழிபட்டாள் என்று ஐங். 259-வது பாடலானது கூறுகிறது.

மணமான பெண்கள் எம் வயிறு பிள்ளைப்பேறு வாய்ப்பதாகுக எனவும் எம் கணவர் செய்கின்ற செயல்கள் யாவும் நன்கு நிறைவேறுக எனவும் எம் கணவர்

போரில் வெற்றி பெறுவாராக எனவும் வேண்டுவர். மேலும் மணந்து கொண்ட பெண்டிர் தம் கணவரது இனிய மகிழ்ச்சியுடன் கூடிய பேரன்பினைப் பெறுதல் கருதியும் இறைவனை வேண்டுவர்.

பிறந்த வீட்டிலிருந்து நுகரும் இனிய தேன் கலந்த பாலைக் காட்டிலும் என் தலைவனுடன் சென்ற காலத்துப் பருகிய மான் உண்டு எஞ்சிய கலங்கிய சிறிதளவு நீர் எனக்குப் பெரிதும் சுவையுடையதாகிற்று என ஐங். 203-வது பாடலில் தமிழ் பெண்ணொருத்தி கூறுகின்றாள். கணவனின் குடும்பமோ வறுமை நிலையைடைந்தது. பெண்ணின் தந்தையோ மிகப் பெரிய செல்வமுடையவன். தந்தை தன் மகள் வீட்டிற்கு வேண்டிய உணவு முதலிய பொருள்களை நிறைய கொடுத்தனுப்பினான். தந்தையின் பொருளைப் பெற்று தாம் இனிதாக வாழ்தல் தகுதியன்று எனவுணர்ந்த தலைவி அப்பொருளைப் பெற்றுக்கொள்ளாமல் தன் கணவன் ஈட்டிய சிறு பொருளை வைத்துக் கொண்டு தன் குடும்பத்தைப் போற்றினாள் என்பதை நற். 110-வது பாடலானது சிறப்பித்துள்ளது. தன் குடும்பத்தினுடைய வறுமையைத் தந்தைக்கும் புலப்படுத்திக் கொள்ளாதவராக தமிழ் மகளிர் வாழ்ந்தமையை மேற்கண்ட பாடல் உணர்த்துகிறது. தேவருலகத்தில் கிடைக்கும் இன்பத்தை விடவும் தன் கணவனிடமிருந்து நுகரும் இன்ப, துன்பம் மிகவும் இனியதென்பது தமிழ் மகளிரின் கருத்தாகும். குடும்பத்திலுண்டாகும் துன்பங்களையெல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டு தம் கடமையைச் செய்யும் திறமே தமிழ் மகளிரின் சிறப்பாகும்.

எல்லாப் பண்புகளும் நிரம்பிய பெரு வீரர்களாக விளங்குவதற்குரிய நல்லுணர்ச்சியினை தமிழ் மக்களுக்கு ஊட்டிய பெருமை தமிழ் பெண்களுக்கே உரிய சிறப்பாகும். வீரக்குடியில் பிறந்த மகளிர் ‘மூதின் மகளிர்’ எனப் போற்றப்பெறுவர். இதனைப் புறநானூற்றுச் செய்யுளால் அறியலாம்.

போர்க்களத்தில் தன்னுடைய மகன் புறமுதுகிட்டு ஓடுவானானால் அவனுக்கு பாலூட்டிய மார்பினை அறுத்திடுவேன் எனக் கூறும் வீர மகளிரையும் மார்பிற்புண்பட்டு சிதைந்த மகனுடம்பைக் கண்டு அவனைச் சான்றோன் என உணர்ந்து மகிழ்ச்சியடையும் மகளிரையும் இலக்கியங்களில் காண இயலுகின்றது.

மறக்குடி பிறந்த மற்றொரு பெண் முதல் நாள் போரில் தன் தமையனையும் இரண்டாம் நாளில் தன் கணவனையும் இழந்த நிலையில் தன் குடிக்கு ஒருவனேயுள்ள இளஞ்சிறுவனை வேல் கொடுத்து போர்க்களத்திற்கு அனுப்பினாள் என ஒக்கூர் மாசாத்தியார் கூறுகின்றார். மூதின் மகளிராகிய இவர்களுடைய வீரச்செயல்கள் தமிழ் மக்களின் மறவுணர்ச்சியினை வெளிப்படுத்துகிறது.

துறவோரைப் பேணுதல்

துறவறத்தில் ஒழுகுகின்றவர்களைப் பேணுதல் இல்லறத்தார்களின் முக்கியமான கடமையாகும். எப்படிப்பட்ட கடமையினில் தவறினும் பிழையில்லை. துறவிகளைப் பேணுதலில் கடமை தவறக் கூடாது.

விருந்தெதிர் கோடல்

விருந்தெதிர் கோடல் என்பது வீட்டிற்கு வரக்கூடிய விருந்தினரை உபசரித்து அவர்களுக்குத் தேவையானவற்றைத் தருதலாகும். தமிழர்களின் தலையாயப்பண்பாக விருந்தோம்பல் திகழ்கிறது. கணவனை உணவு முதலியவற்றால் பேணிக் காத்தலும் அவனது வருவாய்க்கு தக்கபடி ஆரவார மற்ற நிலையில் குடும்பச் செலவினை அமைத்துக் கொள்ளுதலும் பெற்றது கொண்டு உள்ளத்தில் அமைதியினை உடையவளாக இருத்தலும் பெரியோர்களையும் விருந்தினர்களையும் பேணிப் போற்றுதலும், தம் குடும்பத்திற்கு புகழுண்டாக்குதலும் மனைவியின் மாண்புகளெனப் பாராட்டப்படும் நற்செய்கைகளாகும்.

சுற்றம் தழுவுதல்

இல்லற வாழ்க்கையில் இருக்கும் கணவனும் மனைவியும் தங்களது சுற்றத்தாரை நெறியுடன் போற்றுதல் வேண்டும். சங்க காலந்தொட்டே இந்த நெறி போற்றப்பட்டுள்ளமையை அறியலாம்.

கணவன் குறிப்பறிந்து நடத்தல்

கணவனின் எண்ணப்படி அவன் நினைப்பதையே மனைவி நினைத்து வாழ்தல் என்பதே கணவன் குறிப்பறிந்து நடத்தலாகும்.

ஆற்றியிருத்தல்

கணவன் உலகியற் கடமை நோக்கி தம்மைப் பிரிந்து சென்ற காலத்தில் அவரது பிரிவிற்காக வருத்தம் கொண்டிருக்காமல் அவர் திரும்பி வருகின்ற காலம் மட்டும் பொறுத்திருந்து மனையறம் நிகழ்த்துதலே பெண்ணியல்பாகும்,

தம் கணவரையே உயிராகக் கருதும் மகளிர் தம் நிறையிலிருந்து மாறாமல் தம்மைத்தாமே காத்துக் கொள்ளும் உறுதியுடையவராக இருத்தல் வேண்டும். கணவன் போர், பொருள் தேடல், தூது இவற்றின் காரணமாக மனைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் போது மனைவி ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும். அப்படி ஆற்றியிருத்தல் கற்பு நிலையாகப் போற்றப்படுகிறது. உள்ளத்திண்மை பெற்ற கற்புடை மகளிரை மனைவியாகப் பெறுவதைக் காட்டிலும் ஒருவன் அடைவதற்குரிய சிறந்த பேறு வேறொன்றுமில்லை என திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

கணவன் இறந்த நிலையில் கற்பு

கணவன் இறந்த பிறகு மனைவி மேற்கொள்ளும் செயல்பாடுகள் கற்பு நிலையாகப் போற்றப்படுகின்றன. இக்கற்பு நிலையானது

1. உடன் உயிர்துறத்தல்
2. உடன்கட்டை ஏறுதல்
3. உயிர் வாழ்தல் எனப் பிரிவுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

கணவனுடன் உயிர் விடுதல்

இதனை மூதானந்தம் எனவும் அழைப்பர். பெண்கள் தங்கள் கற்பினைப் போற்றுவதற்காக கணவன் இறந்தவுடன் கணவனுடன் சேர்ந்து உயிர்விடுவார்கள். இதனை உடன் உயிர் விடுதல், தாழியில் அடக்கமாதல், உடன்கட்டை ஏறுதல் என்ற மூன்று நிலைகளில் விளக்கலாம். தாழியில் அடக்கமாதல் குறித்து புறம் 239-வது பாடலானது கூறுகிறது. சீவக

சிந்தாமணியில் உடன் உயிர் விடுதல், உடன்கட்டை ஏறுதல் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கிறது. தலைவன் இறந்த செய்தியைக் கேட்டவுடன் தலைவியும் உயிர்விடுதலே தலையாய கற்பு எனப்படும். சிலப்பதிகாரத்தில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இறந்த செய்தி கேட்டு அவனுடன் இறந்த கோப்பெருந்தேவியின் கற்பானது தலையாய கற்புக்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

உடன்கட்டை ஏறுதல்

தலைவன் இறந்தபோது அவனைப்பற்றி எரியும் ஈமத்தீயில் பாய்ந்து உயிர்விடுவது இடையாய கற்பாகும். இச்செயலானது எரிபுகுதல், தீப்பாய்தல் உடன்கட்டை ஏறுதல், சதி போன்ற சொற்களால் குறிக்கப்படுகின்றது. பெருங்கோப்பெண்டு தம் கணவன் பூதப்பாண்டியன் இறந்தபோது தானும் தீப்பாய எண்ணிய போது தன்னை தடுத்தோரைப் பார்த்து,

“பெருஞ்தோட் கணவன் மாய்ந்தென அரும்பு அற
வள் இதழ்அவிழ்ந்த தாமரை
நள்இரும் பொய்கையும் தீம் ஓரற்றே” (புறம். 246)

என் கணவன் இறந்துபட்டான். அவனைப்பற்றி எரியும் தீயும் பொய்கையும் எனக்கு ஒன்றாகும். ஆகவே நானும் அவனுடனே தீப்பாய துணிகின்றேன் என்று கூறியதாக உள்ளது.

பெண்ணரியில் மூழ்குவதற்குப் பதிலாகத் தாழியுள் தன்னையும் இறந்த கணவனையும் புதைப்பதற்காக பெரிய தாழியாகச் செய்யும்படி குயவனை வேண்டுகின்றாள். இதனை,

“வியல்மல ரகன் பொழி லீமத்தாழி

அகலிதாக வனைமோ,

கலஞ் செய்கோவே”

(புறம். 256)

என்ற புறப்பாடல் அக்கருத்தை கூறுகின்றது.

கணவனை இழந்த மகளிர் “கொடிகழி மகளிர்” “கழிகல மகளிர்” எனப்பட்டனர். அவர்களது வளையல்கள் நீக்கப்பட்டன. கூந்தல் களையப்பட்டது. உணவு முறையிலும் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டு இருந்தது. அவர்கள் புல்லிய அரிசியையும், கையால் பிழியப்பட்ட நீர்ச் சோற்றுத் திரளையும் எள் வைத்து அரைத்த விழுதையும் புளி சேர்த்த வேளைக் கீரையையும் உண்டனர். அவர்களுக்கு நெய் போன்ற உணவுகள் மறுக்கப்பட்டன. இந்தக் கொடுமைகளைத் தாங்காத பெண்கள் இறப்பதே மேல் எனக்கருதி இயற்கையாகவோ செயற்கையாகவோ உயிரை விட்டனர். இதனடிப்படையில் உருவானதே உடன் உயிர் விடுதல், தாழியில் அடங்கல், உடன்கட்டை ஏறுதல் முதலியனவாகும்.

கைம்மை வாழ்வு

‘கைம்மை என்ற சொல் ‘கை’ எனும் வினையடியாகப் பிறந்தது. பெண்மையின் அவல நிலையாகவே கைம்மை சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. கைம்மை நிலையே உலகின் துன்பங்களிற் பெரியதுன்ப நிலையாகும்’².

கற்புக் கோட்பாட்டின் வளர்ச்சியாக உடன்கட்டை ஏறுதலும் கைம்மை நோன்பும் போற்றப்பட்டன. கணவன் இறந்தவுடன் கற்பின் மேன்மையைக் காட்ட உடன்கட்டை ஏறினார்கள். ஆனால் இந்தச் செயலானது எல்லா நேரங்களிலும்

² முனைவர். அ. இலட்சுமிதத்தை-தமிழர் குடும்பம் - பக். 177.

நிகழ்த்த இயலவில்லை. சில அரசியல் காரணங்களினால் பெண் உயிர்வாழ வேண்டியதிருந்தது. கருவுற்றிருக்கும் பெண்கள் மகட்பேறு கருதி உடன்கட்டை ஏறாமல் இருந்தனர். இந்த நிலையில் கைம்மை வாழ்விற்கு இறைமைத் தன்மை ஊட்டப்பட்டது. பெண்களுக்கு இவ்வாழ்வு மேலுலகத்தைத் தரும். அடுத்த பிறவியில் கணவனைப் பிரியாமல் வாழும் வாழ்வைத் தரும் என்று கூறிப் பெண்களுக்கு கைம்மை வாழ்வு வலியுறுத்தப்பட்டது.

இலக்கியங்களில் கைம்மை வாழ்வு

தொல்காப்பியம் கணவனை இழந்த பெண்களுக்கு இரண்டு நிலைகளைக் கூறுகிறது 1. உடன்கட்டை ஏறுதல் 2. கைம்மை நோன்பு ஆகும்.

“காதலன் இழந்த தாபத நிலை” (தொல். 1025)

என்ற நூற்பாவானது தொல்காப்பிய கால கைம்மை வாழ்வைக் குறிப்பிடுகிறது.

1. கணவனை இழந்த பெண்கள் குளிர்ந்த நீரில் மூழ்குவர். பசிய இலையினை உண்பர் என்பதை புறம். 62 – வது பாடலானது இயம்புகின்றது.
2. தன் கணவன் விண்ணுலகத்தே சென்று புக அவனுக்கு உணவு கொடுப்பதற்காக நல்ல இடத்தை தம் கண்ணிராலே சாணத்தைக் கொண்டு மெழுகுவர்.
3. தம் கணவர் இறந்தவுடன் அறிவு மயங்கி கைம்மை மேற்கொண்டு பெண்கள் கூந்தலைக் களைவர் இதனை புறம். 25 - வது பாடலானது சித்தரிக்கின்றது.
4. நெய் ஊற்றாமல் இலையுடன் கூடிய நீர்ச் சோற்றுத்திரளுடன் புளியைக் கூட்டிச் செய்யப் பெற்ற வேளைக் கீரையை உணவாக உண்பர். பரற் கற்களால் ஆன படுக்கையில் பாயின்றி உறங்குவர். இதனை புறம். 250-வது பாடலானது விளக்குகின்றது.

5. குறுவளையைக் களைவர். தம் அணிகலன்களைக் கழிப்பர். அல்லியரிசியாகிய உணவினை உண்பர். இதனை புறம். 237, 238-வது பாடல்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

மேற்கண்ட செய்திகளின் மூலம் கைம்மை வாழ்வு தமிழகத்தில் வளர்ச்சியுற்றிருந்த நிலையை அறிய முடிகின்றது. சங்க காலத்திற்கு முன்பாகவே கைம்மை வாழ்வு தமிழரிடையே வழக்கில் வந்துவிட்டதை இதன் மூலம் உணர முடிகிறது.

கைம்மை பூண்ட மகளிரைச் சமூகத்தில் அவர்கள் வகித்த நிலை, அவர்கள் மேற்கொண்ட தொழில்கள், அவர்களின் உருவத்தோற்றம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு பருத்திப் பெண்டிர், கழிகல மகளிர், கழிகல மகடு, ஆளில் பெண்டிர் எனப்பல பெயர்களாலும் அழைத்தனர். இச்செய்தியை புறம். 25 - வது பாடலானது வெளிப்படுத்துகின்றது.

கைம்பெண்கள் எப்படி வாழ வேண்டும், அவர்களுக்கான அடையாளங்கள் எப்படிப்பட்டன என்பன பற்றி இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. அவர்களது அடையாளங்களாக,

1. கூந்தலைக் களைந்து விடுதல்
2. உணவில் கட்டுப்பாடு
3. அணிகலன்களைக் களைந்து விடுதல்
4. கணவனுக்குப் பிண்டச் சோறளித்தல்
5. தரையில் பாயின்றி உறங்குதல்
6. குளிர்ந்த நீரில் மூழ்குதல்

போன்றவற்றைக் கூறலாம்.

இல்லறத்தில் ஆண்கள் கடமை

மனைவி, பெற்றோர், மக்கள் (பிள்ளைகள்) ஆகியோர் குடும்பத்தில் தத்தம் நெறியில் ஒழுங்காகச் செயல்பட இல்வாழ்வான் நல்ல துணையாக விளங்க வேண்டும் என்பதைத் திருக்குறள்,

“இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை” (குறள். 41)

என்று விவரிக்கிறது. மேலும்,

பொருளீட்டுதல், தலைமகளை நல்லாற்றுப் படுத்துதல், பெற்றோரைப் பேணுதல், மக்களைச் சான்றோனாக்குதல் முதலியன தலைவனுக்குரிய கடமைகளாகத் தமிழ் இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

தலைமகனைப் பொறுத்த வரையில் இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்ற சமூக கட்டுப்பாடுகள் எதையும் தொல்காப்பியர் கூறவில்லை. ஆனால் திருக்குறள் ஒரு குடும்பத்தின் தலைவன் இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டினை விதிக்கின்றது. அந்தணர், சான்றோர், அமரர் ஆகியோருக்குச் சிறப்பு செய்தல் வேண்டும். அறநெஞ்சினன் ஆக இருக்க வேண்டும். இவையே தலைமகனுக்குரிய கடமைகளாகத் தொல்காப்பியம் எடுத்துரைக்கிறது. விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஒம்பலும் தொல்காப்பியத்தில் தலைவியின் மாண்புகளாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

சிலநேரங்களில் தலைவன் இல்வாழ்க்கைப் பொறுப்புகளை தலைவியிடம் ஒப்படைத்து தன்வழி நடப்பவனாகக் காட்டுகிறார் தொல்காப்பியர்.

“சீருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழி மறப்பினும்”

(தொல். 1096)

இந்நூற்பாவானது தலைவன் பலதாரமணம் காரணமாகவும் பரத்தையர் தொடர்பின் காரணமாகவும் இல்லறக்கடமைகளை விடுத்துச் செல்வான் என விளக்குகிறது. இல்லறத்தில் ஆண்கள் நிலையை 3 விதமாகக் கூறலாம்.

1. பொருளிட்டல்

பொருளாதாரமானது முழுக்க முழுக்க ஆணைச் சார்ந்தே அமைந்துள்ளது.

இதனால் தான்,

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே வாள் நுதல்

மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவருயிர்”

(குறுந். 135:1,2)

“பொருள்வயிற்

பிரிதலாடவர்க் கியல்பு” (நற். 243:9,10)

“பொருளே காதலர் காதல்” (அகம். 53:15)

போன்ற பாடல்கள் பொருளிட்டும் வேலையானது ஆண்களுக்கு உரியதாகவே உள்ளது என்பதைச் சுட்டுகிறது. இதன் காரணமாகவே இருத்தல் என்பது பெண்களுக்கான உரிப்பொருளாக மாறிப் போனது உடைமையைச் செலவிடாமல் அப்படியே பாதுகாத்து வைத்தல் பொருட்டும் இல் வாழ்விற்கு தேவையான பொருள் செலவிற்கும் பிரிய வேண்டியது அவர்தம் கடமை என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றது.

“ஈதலும் துய்த்தலும் இல்லோர்க் கில்லென

செய்வினை கைம்மிக எண்ணுதி” (குறுந். 63:1,2)

“அறன்கடைப் படாஅ வாழ்க்கையும் என்றும்
பிறன்கடைச் செலாஅச் செல்வமும் இரண்டும்
பொருளின் ஆகும் புனை யிழை” (அகம். 155:1-3)

என அறவழிப்பட்ட குடும்ப வாழ்விற்கும் அறத்திற்கும் அடிப்படையாகப் பொருள்
கருதப்பட்டதே பிரிவிற்கான காரணமாக இலக்கியங்களில் காட்டப்பட்டுள்ளது.

“உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப் படாஅர்
இல்லோர் வாழ்க்கை யிரவினும் இளிவெனச்” (குறுந். 283:1-2)

எனப்பொருள் தேடுவதன் அவசியமும் ஆணின் கடமையும் பொருள் இல்லாதோர்
வாழ்க்கையின் இழிவும் பாடப்பட்டுள்ளன.

“பொருள்வயிற் பிரிவா ராயின்இவ் வுலகத்துப்
பொருளே மன்ற பொருளே
அருளே மன்ற ஆருமில் லதுவே” (குறுந். 174: 5-7)

எனப் பொருள் தேடும் அறனில்லாத தலைவனுடைய இயல்பும் தலைவியால்
இகழப்பட்டுள்ளது. பொருளீட்டுவது ஆணின் கடமைகளுள் மிக
முக்கியமானதாகும்.

தலைவியை நல்லாற்றுப்படுத்தல்

தமிழ்ச் சமூகத்தில் இல்வாழ்க்கையின் தலைமைப் பொறுப்பானது
தலைமகனுடையதானாலும் எல்லா நேரத்திலும் தலைமகன் குடும்பத்திலிருந்து
கொண்டு குடும்பத்தை பேணிக் காக்க முடியாது. அதனால் இல்லறத்தை நடத்த
சில உரிமைகளையும் சில கடமைகளையும் தலைவிக்குத் தலைவன்
கற்பிக்கின்றான்.

1. தலைவன் தலைவியின் கற்பின் ஆக்கத்திற்கு துணை நிற்க வேண்டும்.
2. விருந்து புறந்தருதல், சுற்றம் ஓம்பல் முதலான பண்புகளில் துணைநிற்க வேண்டும்.
3. தலைவியின் தவறுகளைத் தலைவன் திருத்தி நல்வழிப்படுத்தல் வேண்டும்.

போன்றவை தலைவியை நல்லாற்றுப்படுத்துதலில் தலைவனின் பண்புகளாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

மகனின் கடமைகள்

ஆண் தன் குடும்பத்தில் மகன் என்ற நிலையில் கடமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பது பற்றியும் சில செய்திகள் இலக்கியங்களில் கிடைக்கின்றன. குடும்பப் பொறுப்பு முடிந்த பின்பும் இல்லற இன்பம் துய்த்து தெளிந்த பின்பும் துறவறம் பூண்டு சமுதாய நல்லறம் பேண வேண்டும் என்பது தமிழர் கோட்பாடு. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”

(தொல். 1138)

என்ற நூற்பா வழித் தெளிவாக்குகின்றார். பெற்றோர் துறவறம் மேற்கொள்ளும் போது இல்லறத்தில் உள்ள மகன் அவர்களின் பணியில் எவ்வித இடையூறும் ஏற்படா வண்ணம் தக்கதுணையாக விளங்க வேண்டும் என்பதை இந்நூற்பா வழி அறிய முடிகிறது.

தந்தையின் கடமைகள்

கல்வி, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றில் சிறப்படையச் செய்வது ஒரு தந்தையின் கடமை என்பது வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

“சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்கு கடனே” (புறம். 312)

என்ற புறப்பாடல் தந்தையின் கடமையை எடுத்துக் கூறுகின்றது. ஒரு தந்தை குடும்பத்தில் ஒரு தந்தையின் பங்களிப்பு மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதை இப்பாடல்வரி மூலம் உணர இயலுகின்றது.

கற்பு மணத்தால் களவு எதிர்க்கப்பட்ட நிலை

உடன்போக்கு எதிர்ப்பு

ஒருகாலத்தில் உடன்போக்கானது ஒரு மணவடிவமாக இருந்தது. கற்பு மணக்கோட்பாடுகள் அதாவது தந்தை வழிச் சமூகம் அமைந்து தந்தை இசைவு மணம் வழக்கில் வந்த போது உடன்போக்கானது எதிர்க்கப்பட்டது. உடன்போக்கு உள்ளிட்ட சுதந்திரக் காதலானது அல்லது களவுக்காதலானது பிற்காலத் தமிழகத்தில் தடைசெய்யப்பட்டது.

தலைவன் தலைவி உடன்போக்கினை மேற்கொள்கின்ற வழியினுடைய இயல்பானது கொடுமை நிறைந்த ஒன்றாகவே புனையப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. உடன்போக்குச் செல்கின்ற காதலர் மீது போர் தொடுத்த நிகழ்ச்சியை நற். 262-வது பாடல் கூறுகிறது. கயமனார் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றை உடன்போக்குத் துறையாகக் கொண்டு விளக்குவர். உடன் போக்கில் தலைவன் இறந்து விடுகிறான். தலைவி, நினை இங்கே

மாளவிட்டுவிட்டு தனியே நான் எப்படி ஊர் செல்வேன்? உன்னுடைய இறப்பினை உன் தாயிடம் எப்படிச் கூறுவேன் எனப் புலம்புகிறாள். இச்செய்தியினை புறம். 245-வது பாடல் விளக்குகிறது. அகம் 369-வது பாடலில் செல்வநிலையில் ஒத்தவனாக தலைவன் இல்லாத காரணத்தால் களவுக்காதலுக்கு மறுத்த தாய் தந்தையரைப் பற்றி சொல்லப்பட்டுள்ளது.

புறமண உறவில் கட்டுப்பாடு விதிக்கப் பெற்று அது மரபாக மாறி பின்னர் உடன்போக்கானது மரபு மீறலாகக் கருதப்பட்டது. இதனால் உடன்போக்கு செல்கின்ற காதலர்கள் மீது உறவினர் போர் தொடுத்தனர். சில வேளைகளில் கொல்லவும் செய்தனர். உடன்போக்கின் போது போர் ஏற்பட்டதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. தலைவன், தலைவி உடன்போக்கு செல்லும்போது தலைவியின் உறவினர் போர் தொடுத்து வருவர். அவ்வாறு வரும்போது தலைவன் பயந்து குன்றத்தில் மறைகின்றான். இப்படி தலைவனை மறைத்த குன்றத்தை தலைவி வாழ்த்துகின்றாள். இதனை,

“அறம் சாலியரோ! அறம் சாலியரோ!

வாள் வனப்புற்ற அருவிக்

கோள்வல் என்ஐயை மறைத்த குன்றே”

(ஐங். 312)

என ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் விவரிக்கின்றது.

நீண்ட அழகிய கண்ணை உடைய தலைவியைத் தலைவன் உடன்கொண்டு போகும் போது சுற்றத்தார் வந்து இடைநெறியில் போர் தொடுத்தனர் என்பதை,

“கடை அழிய நீண்டகன்ற கண்ணாளைக் காளை
படையொடும் கொண்டு பெயர்வானைச் சுற்றம்
இடைநெறித் தாக்குற்றது” (பரி. 11:46-48)

என விளக்குகிறது.

இப்பாடல் செய்திகள் யாவும் மரபு மீறி மண உறவு கொண்டோர் மீது தமர்
போர் தொடுத்த செய்தியினைத் தெரிவிக்கின்றன. சுற்றத்தார் உடன்படாது
காதலை எதிர்த்தமையைப் பற்றி அகம். 259-வது பாடல் கூறுகிறது.
உடன்போக்கிற்கு உடன்பட்ட தலைவி தாயின் நிலைமைக்காக வருந்துதல்,
தமையன்மாரை எண்ணி அச்சப்படுவதையும் சுற்றத்தினர் வருகையில் மறைந்து
கொள்ளுதலையும் நற். 362 மற்றும் ஐங். 312-வது பாடல்கள் இயம்புகிறது.

“ஊஉ ரலரெழச் சேரி கல்லென,
ஆனா தலைக்கு மறனில் அன்னை,
தானே யிருக்கத் தன்மனை யானே”

(குறுந். 262:1-3)

எனவரும் தலைவி கூற்றுகள் தாய் காதலுக்கு எதிர்ப்பாக இருந்ததைக்
காட்டுகிறது. அறமில்லாதவள் அன்னை, காதலுக்கு உடன்படாத அவள்
நரகத்திற்கு செல்ல வேண்டும் என எண்ணும் மகளிரின் மனநிலைகளை குறுந்.
292-வது பாடல் கூறுகிறது. பெண்டிரின் மனநிலைகள் காதலில் பெண்டிர்க்கு
இருந்த ஆர்வத்தையும் தாயர்மேல் இருந்த மிகுதியான வெறுப்பையும்
வெளிக்காட்டுவனவாக உள்ளது. காதலுக்கு எதிர்ப்பாக இருந்த தாயரின் மன
இயல்பையும் இப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

“ஏதிலன் பொய்ம்மொழி நம்பி, ஏர்வினை
வளங்கெழு திருநகர் புலம்பப் போகி

.....

சிலம்புநக இயலிச் சென்றவென் மகட்கே”

(அகம். 117:3,4,9)

“ஏதிலாளன் காதல் நம்பி,
திரல் அரை இருப்பைத் தொள்ளை வான்பூக்
நெருநைப் போகிய பெருமடத் தகுவி” (அகம் 275:10,15)

போன்ற பாடல் வரிகளில் புதியவன் ஒருவனது பொய்ம்மொழியையும்
காதலையும் நம்பி என் மகள் போய்விட்டாளே என வருந்தும் தாயரையும் காண
முடிகிறது.

“நின்னினும் மடவள் நனிநின் நயந்த
அன்னை அல்லல் தாங்கி-நின் ஐயர்
புலிமருள் செம்மல் நோக்கி,
வலியாய் இன்னும், தோய்கம், நின் முலையே”

(அகம். 259: 15-18)

எனும் பாடல் காட்டும் தலைவி உடன்போக்கிற்கு உடன்பட்ட நிலையில்
தாய்க்காக வருந்துகிறாள். தமையன்மார்களுக்காக அஞ்சுகிறாள். இது
சமுதாயத்தில் உடன் போக்கிற்கு எதிராக இருந்த மனநிலையைக் காட்டுகிறது.
தந்தையும் தமையன்மாரும் உடன்போனவரைப் பின்தேடிச் சென்று
அழைத்துவருவர் என்பதை,

“இடைச்சுர மருங்கி னவடம ரெய்திக்
கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்களு ரெய்தி”

(தொல். பொருள். 41:3,4)

என்று தொல்காப்பியம் கூறியுள்ளது. இதற்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில்
இடம் பெற்றுள்ளன.

“வினையமை பாவையி னியவி நுந்தை
மனைவரை யிறந்து வந்தனை; யாயின்
.....
அமர்வரின் அஞ்சேன், பெயர்க்குவன்;
நுமர்வரின், மறைகு வென்-மாஅ யோளே!”

(நற். 362)

எனும் பாடலில் தலைவன் தலைவியின் சுற்றத்தார் வந்தால் மறைந்து
கொள்வேன் என்பதைக் கூறுகிறது. இவ்வாறு மறைந்து கொள்வதை
ஐங். 312-வது பாடல் இயம்புகிறது.

உடன்போக்கில் சென்ற தலைவியை அவளின் உறவினர் தேடிப்
பின்சென்று மீளத் தலைவியை தம் இல்லத்திற்கு அழைத்து வந்து விடுதலையும்
தலைவன் தலைவியின் சுற்றத்தார்க்கு அஞ்சி மறைந்து கொள்ள அஞ்சுவதையும்
அவர்கள் வந்தால் மறைந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அவன் மனநிலையையும்
காட்டுகிறது.

இவையாவும் கற்பு மணம் வழக்கிற்கு வந்த பிறகு உடன்போக்கு
மணத்தை சமூகத்தார் எதிர்த்த செய்தியை விவரிக்கிறது.

களவு எதிர்ப்பில் இற்செறிப்பு

களவு மணத்தை எதிர்க்கும் வகையாகவே இற்செறித்தலைக் கொள்ள
வேண்டும். தலைவியின் காதலை தடுக்கும் வகையாகவே இற்செறிப்பு
அமைந்திருக்கின்றது. தலைவியின் காதலுக்கு தடையாக இருக்கும் தாயைக்
குறித்து இலக்கியங்கள் பலவாறு சித்தரித்துள்ளது. ஒருநாள் தலைவன் வீடு
வந்ததற்கு பலநாள் உறங்காத தாயைக் குறித்து,

“பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல
வரையா நிரையத்துச் செலீஇயரோ அன்னை”

(குறுந். 292:5,6)

என இயம்பியுள்ளது. தாய் நரகத்திற்குச் செல்ல சபிக்கும் மகளை நற்றிணைப்பாடலில் காணலாம். தம்மை வெளியில் செல்லாதபடி இற்செறித்துக் காக்கும் தாயை ‘நிரைய நெஞ்சத்து அன்னை’ என நற். 236-வது பாடல் கூறுகின்றது. இவை இற் செறிப்பில் தலைவிக்கிருந்த எதிர்ப்பு நிலையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

“மின்னுவிட நெறித்த கூந்தலும், பொன்னென
ஆகத் தரும்பிய சுணங்கும், வம்புவிடக்
கண்ணருத் தெழுதரு முலையும் நோக்கி;
எல்லினை பெரிதெனப் பல்மாண் கூறி,
பெருந்தோ ளடைய முயங்கி, நீடுநினைந்து,
அருங்கடிப் படுத்தனள் யாயே”

(அகம் 150:1-6)

இப்பாடலானது தலைவியின் உடல்வேறுபாடுகளைக் கண்டதாய் அவளை அரிய காவலில் வைத்த நிலையை உரைக்கின்றது. இவ்வாறு தாய் மகளைக் காவல் வைத்ததை அகம். 60,122,150,315 ஆகிய பாடல்களிலும் குறுந். 294 நற். 63,258,295,351 ஐங். 115 முதலிய பாடல்களிலும் காண இயலுகின்றது.

இந்த இற்செறிப்பானது வேறுபட்ட மனநிலைகளை உணர்த்துவதாக உள்ளது. தலைவியைத் தன் மரபின்படி ஏற்பாட்டுத் திருமணத்திற்கு ஆட்படுத்த எண்ணியதாய், மகள் தனது காதலிலிருந்து விடுபட எண்ணி இற்செறித்துள்ளதைக் காட்டுகின்றன. தாயின் இந்தச் செயலால் “அருங்கடிப் படுக்குவள் அறனில் யாய்” (அகம். 60) எனத்தாய் அறமற்றவளாக காதலுக்குத் தடையாக இருப்பவளாக இளம் பெண்களால் கருதப்பட்ட நிலையை,

“கூழையும் குறுநெறிக் கொண்டன; முலையும்
சுழி மென்முகம் செப்புட னெதிரின
பெண்துணை சான்றன ளிவளெனப் பல் மாண்
கண்துணை யாக நோக்கி நெருநையும்
அயிர்த் தன்று மனனே நெஞ்சம் பெயர்த்தும்
அறியா மையிற் செறியேன் யானே”

(அகம். 315:1-6)

எனத் தலைவியின் உடல் வேறுபாடு கண்டு அதைச் சரிவர அறிந்து
கொள்ளாததால் அவளை என்னுடைய அறியாமை காரணமாக அடைத்து
வைக்காமல் விட்டுவிட்டேனே என வருந்தும் தாயையும் அகப்பாடல்
காட்டுகிறது.

இந்த இற்செறித்த செய்திகள் யாவும் களவு மணத்தை எதிர்க்கக் கூடிய
செய்திகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஏனெனில் கற்பு மணத்திலேதான்
தலைவனும் தலைவியும் இணைய வேண்டும். மணம் செய்து கொள்வதற்கு
பெற்றோரின் இசைவு வேண்டும் என்ற எண்ணமானது அக்காலசமுதாயத்தில்
இருந்தது. ஆகவே பெற்றோர் களவை எதிர்த்தனர். அதனாலேயே தலைவியை
வெளியில் சென்றுவிடாதபடி இற்செறிப்பு செய்தனர் என்பதை உணர
முடிகின்றது.

களவு எதிர்ப்பில் அலர்

அலர் எழுவதும் களவினை எதிர்க்கக் கூடிய வழக்கமாக இருப்பதை
இலக்கியங்கள் மூலம் உணர முடிகின்றது. அலரானது தலைவன் மற்றும்
தலைவியின் களவொழுக்கத்திற்கு தடையாக இருக்கிறது.

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி
மூக்கி னுச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகிற் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றச்
சிறுகோல் வலந்தன என்னை யலைப்ப”

(நற். 149:1-4)

இப்பாடலில் தலைவன் மற்றும் தலைவியின் களவினைப் பற்றி அலர்
அறிந்த அன்னை காதலில் ஈடுபட்ட தலைவியின் நிலையறிந்து அவளைக்
கோலால் அடித்த நிலையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

நள்ளிரவில் ஒரு தேர் வந்து விட்டுச் சென்றது எனச் சொல்லுபவரின்
சொல் கொண்டு தாய் அதனை உணர்ந்து என்னை வருத்துவாள், அடிப்பாள் எனக்
கூறும் நெய்தல் தலைவியை,

“பிறரும்
பின்னுவிடு கதுப்பின் மின்னிழை மகளிர்
இளையரு மடவரு முள
அலையாத் தாயரொடு நற்பா லோரே”

(குறுந். 246:5-8)

எனும் பாடலில் காண இயலுகின்றது. இப்பாடல் மூலமாக அலரினால் தனக்கு
நேர்ந்த இன்னல்களைத் தலைவி கூறுகின்றாள். பிறமகளிராவது அலைத்து
வருத்தாத, நல்ல தாயை பெற்றிருக்கட்டும் எனக் கூறுவதிலிருந்து காதலில்
ஈடுபட்ட மகளை அடித்து வருத்துகின்ற தாயர் இருந்ததை அறிய இயலுகின்றது.
மேலும் கலி. 105-வது பாடலானது அன்னை என்னை கோலால் அடித்ததற்கான
காரணம் என்னவென்றால் தலைமாலை அணிந்த பொதுவனோடு ஊர் என்னை
இணைத்துப் பேசியதே என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. மேலும் ஊரிலே

பழிச்சொல் எழுந்தும் என் உயிர் இன்னும் போகாது நிற்கின்றது. அது என்னுடைய நல்வினையின் பயனால்தான் என்று கூறும் தலைவியைப் பற்றி குறள். 1141 இயம்புகின்றது.

ஊரில் அலர் பரவிய நிலையில் தலைவிக்குத் துன்பம் ஏற்படுகின்றது. ஏனெனில் அலரினைத் தாய் அறிந்தால் நேரிடக்கூடிய விளைவை எண்ணி அஞ்சுகிறாள். அன்னை கோபம் கொண்டு தண்டிப்பாளே என்ற எண்ணம் ஒருபுறம். இற்செறித்துவிட்டால் தலைவனைச் சந்திக்க இயலாமல் போகுமே. களவிற்கு தடைசெய்து விடுவார்களே என்ற எண்ணம் மறுபுறம். இவ்வாறு எண்ணி துன்பப்படுகின்ற தலைவியை,

“அலரே அன்னை அறியின் இவனுறைவாழ்க்கை
அரியவாகும் நமக்கு”

(நற். 4)

எனக் கூறுகின்றது. இதில் தலைவியின் ஏக்கக் குரலையே நாம் கேட்க முடிகிறது. இதிலிருந்து அலருக்காக தலைவி வருத்தப்படுவதை உணர இயலுகின்றது. இந்த அம்பலும் அலரும் பெரும்பாலும் உள்ளூர்ப் பெண்களாலேயே நிகழும். அம்பல் எனப்படுவது தலைவியின் காதல் ஒழுக்கம் குறித்து ஊர் மகளிர் வாய்க்குள் பேசிக்கொள்வதாகும். அலர் எனப்படுவது வெளிப்படையாகக் பேசிக் கொள்வதாகும்.

அலரைப் பொருட்படுத்தாத ஆண்பிறப்பு போலன்று பெண்பிறப்பு. இதனை,

“வழிபட்ட தெய்வந்தான் வலியெனச் சார்ந்தார்
கழியுநோய் கைம்மிக அணங்காகி யதுபோலப்
பழிபரந் தலர்தூற்ற என்தோழி”

என்னும் பாடல் மூலமாகத் தோழி, துணையென்று தொழுத தெய்வமே அன்பனுக்கு கொடுமை செய்தது போல காதலனாகிய நீ காதலிக்குக் கொடியவனாகின்றாய். உன்னால் அவளுக்குப் பழிதோன்றவும் அலர் பரவவும் மனம் அலையவும் காண்கின்றேன். இனி நீ அவளைவிட்டு பிரிந்து வாழ்வது கொடியதாகும் (வரைந்து வாழ்வதே சிறந்தது). என்று தலைவன் நாணுமாறு தோழி இடித்துரைப்பதைக் காண இயலுகின்றது.

களவு மணத்திற்கு உடன்படுகின்ற தூழல் இருப்பின் அலர் எழுந்தாலும் அதைப்பற்றி கவலையடையவேண்டிய தேவை இல்லை. அலர் ஏற்படவேண்டியதும் இல்லை. ஆனால் சமுதாயத்தில் களவு மணம் எதிர்க்கப்படும் போது தான் அலர் ஏற்படுவது ஒரு சவாலானச் சூழலாக அமைகிறது. அலர் ஏற்பட்டாலே களவு தடை செய்யப்படும் என்று எண்ணி பயப்படும் தலைவியரைச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. ஏனெனில் அலர் ஏற்பட்டாலே களவு தடைபடும். இற்செறிப்பு நிகழும். வேற்று திருமண ஏற்பாட்டுக்கு அது வழிவகுக்கும். ஆகவே அலர் என்பது தலைவன் தலைவியின் களவொழுக்கத்திற்கு தடையாக இருப்பது என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் மூலமாக உணர இயலுகின்றது.

களவு எதிர்ப்பில் வெறியாட்டு

களவு மணத்தினை எதிர்க்கும் வழக்கமாக வெறியாட்டு நிகழ்ச்சியினைக் கூறலாம். ஏனெனில் தலைவியின் உடல் மாறுபாட்டைகின்றது. அவள் முன்னர் செய்கின்ற செயலில் மாறுபாட்டுடன் தற்போது என்ன செயல் செய்தாலும்

காணப்பட்டாள். ஆகவே உண்மையை அறிவதற்காகத் தாயானவள் வெறியாட்டினை ஏற்பாடு செய்வாள். ஏனெனில் தலைவியின் இந்த திடீர் மாற்றமானது தெய்வக் குற்றத்தால் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் இல்லையெனில் தலைவனின் கூடுகையினால் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்த உண்மைத்தன்மையை அறியும் பொருட்டு அவள் வெறியாட்டினை எடுப்பாள்.

வெறியாடு காலத்தில் தலைவியின் களவுத் தொடர்பினை தாய் வெளிப்படையாகவோ அல்லது குறிப்பாகவோ அறிய வாய்ப்பு உண்டு. அகவன் மகளே எனத்தொடங்கும் குறுந்தொகைப் பாட்டில் தோழி குறிப்பாக தலைவியின் காதலை வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

களவொழுக்கத்தில் ஒழுகிவரும் தலைவன் ஒருவன் ஒரு சில நாட்களாகத் தலைவியைச் சந்திக்க வில்லை. இதனால் தலைவியின் மேனியில் மாற்றம் காணத்தொடங்கியது. உடல் இளைத்தது. கை வளையல்கள் கழன்று போயின தலைவியின் நோயானது தலைவனின் கூட்டத்தால் தான் தணியும் என்பதை அன்னை அறியவில்லை. தன் மகளுக்கு இவ்வேறுபாடு எதனாலிருக்கக் கூடும் என கட்டுவிச்சியரை வினவுகின்றாள். அவர்கள் குறியறிந்து இது முருகனால் நேரிட்டது என்று கூறுகின்றனர். அவர்கள் கூற்றை நம்பி உடனே வெறியாட்டு எடுக்க ஏற்பாடு செய்கின்றாள். வெறியாட்டினை நடத்துகின்றவனை வேலன் எனக்கூறுவர். இவன் கையில் உடுக்கை வைத்திருப்பான். கழங்கையும் (சோழி) கொண்டிருப்பான். வெறியாடல் நடக்கும் இடத்தினை வெறியாடும் களம் என்பர். இது வீட்டின் முன்புறமாக அமையும். வெறியாட்டின் போது முருகனுக்குப் பிடித்த செந்நிறக்கடம்ப மலர்களை அதிகமாகத் தூவுவான். வெறியாட்டுக்

களத்தினில் தலைவியை அமரச் செய்து தலைவிக்கு பிடித்திருக்கும் பேயினை முருகக்கடவுளின் உதவியால் ஓட்டச்செய்யவேண்டி முதலில் முருகக்கடவுளைத் தனக்குள் இறங்கச் செய்வான். பின் முருகனுக்குப் பல்வேறு பொருட்களைப் பலியாகக் கொடுக்கத் துவங்குவான். பல வகையான உணவுப் பொருட்களையும் மலர்களையும் அரிசி, தினை முதலானவற்றையும் பல சிறிய பிரம்புக் கூடைகளில் வைத்துக் கடவுளுக்குப் பலியாகக் கொடுப்பான். முதலில் முருகனுக்குகந்த செந்நிற மலர்களை நீரோடு தூவி வணங்குவான். பின்னர் உயிர் பலியைக் கொடுக்கத் தொடங்குவான். சிறிய இளைய ஆட்டுக் குட்டியின் கழுத்தை அறுத்து அதன் குருதியினை முருகனுக்குப் பலியாகக் கொடுப்பான் வேலன். இதனை,

“மென்முறி சிறுகுளகு அருந்துதாய்முலை பெறாஅ
மறி கொலைப்படுத்தல்”

என அகம் 292 வது பாடல் இயம்புகின்றது.

ஆட்டுக்குட்டியைப் பலியாக அறுத்தவேலன் அதன் குருதியினைச் செந்நெல், அரிசி, செந்தினை போன்றவற்றுடன் கலந்து அவற்றையும் முருகனுக்குப் பலிப் பொருட்களைத் தூவுவான். பிறகு பலி கொடுத்த ஆட்டுக்குட்டியின் குருதியினைத் தொட்டு முருகனை வணங்கிக் கொண்டே பேய் பிடித்திருக்கும் தலைவியின் நெற்றியில் பூசி அவளைப்பிடித்திருக்கும் பேயினை விலகியோடுமாறு ஆணையிடுவான். இதனை,

“சிறுமறி கொன்று இவள் நறுநுதல் நீவி”

(குறுந். 362)

என இயம்புகின்றது. பின்னர் வேலன் உடுக்கையைத் தனது கையில் எடுத்துக் கொண்டு அடிக்கத் துவங்குவான். உடுக்கை அடிக்க அடிக்க அந்த ஒலியில் பேய் பிடித்தவர்கள் ஆடத்தொடங்குவர். இவ்வாறு பேயோட்டப்படும். இல்லையெனில் அது முருகனால் ஏற்பட்டது இல்லை என்றும் இவ்வாறு தலைவி இருப்பதற்குக் காரணம் களவொழுக்கமே என்பதை வேலன் வெளிப்படுத்திவிடுவான். இதுவே வேலன் வெறியாட்டு ஆகும். இங்ஙனம் வெறியாட்டினை எடுத்தபிறகும் தலைவியின் நோயானது தீராத தன்மையை பின்வரும் பாடலொன்று வெளிப்படுத்துகின்றது.

“ஆடணி அயர்ந்த அகன்பெரும் பந்தர்
வெண்போழ் கடம்பொடு துடி இன்சீர்
ஐதமை பாணி இரீஇ கைபெயரா
செல்வன் பெரும்பெயர் ஏத்தி வேலன்
வெறியயர் வியன்களம் பொற்ப வல்லோன்
பொறியமை பாவையின் தூங்கல் வேண்டின்
என்ஆம் கொல்லோ? தோழி”

(அகம். 98)

என்பது வெறியாட்டைக் காட்டுகின்ற பாடலாகும். வெறியாட்டு முடிந்த பின்னரும் தலைவியின் வாடிய மேனி முன்னர் போல விளங்கவில்லையெனில் அவளது களவொழுக்கம் பலரும் தூற்றும்படி வெளிப்பட்டுவிடுமே. ஆகவே முருகன் தான் அவளுடைய பழைய அழகினைத் தந்தருள வேண்டும் என பயக்கிறாள். இப்பாடலானது தோழி தலைவியின் களவை பிறர் அறிந்து விடுவனரே என கவலைப்படும் சூழலையும் காணமுடிகிறது. ஏனெனில் வெறியாட்டிற்கு பிறகு நோய் தீரவில்லையெனில் சந்தேகமடையும் பெற்றோர்

வேறு திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வர். இல்லையெனின் தலைவியின் நோய் வெறியாட்டால் தீராது தலைவனால் தான் முடியும் எனக் கூறினால் பெற்றோர் இற்செறிப்பு செய்வர்.

இயற்கைப்புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் பிரிந்த தலைவன் பின்னர் தலைவியைக் கண்டு இந்நோய்க்கு காரணம் தெய்வத்தால் வந்ததல்ல. தலைவனால் வந்தது எனக் குறிப்பாக கூறுவதாக,

“அகவன் மகளே! அகவன் மகளே!

மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்

அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே”

(குறுந். 23:1-3)

என்ற வரிகளின் மூலம் தலைவியின் நோய்க்குரிய காரணத்தைக் கட்டுவிச்சி குறிப்பாக உணர்த்துகிறார். தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு நற்றாயும் செவிலித்தாயும் கட்டுவிச்சியிடம் வினவுகின்றனர். அதற்கு கட்டுவிச்சி, தலைவியின் வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் பிறிதொரு தெய்வம் என்று கூறக் கேட்ட தோழி செவிலிக்குத் தலைவியின் நிலையினை எடுத்துரைக்கிறாள். இதனை,

“..... நாடன்

தகாஅன் போலத் தான்தீது மொழியினும்”

(குறுந். 26: 3-4)

என்ற வரிகளின் மூலம் தலைவிக்கு விரைவில் அத்தலைவனுக்கு இவளை மணஞ்செய்து கொடுத்தலே இவள் நோய்க்கு மருந்து அவனே எனக் கூறுகிறாள்.

மேலும் வெறியாட்டை எடுத்தால் தனது களவுக் காதலானது வெளிப்பட்டுவிடுமே என நினைத்து அச்சப்படும் தலைவியரைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம். இச்செய்திகள் களவுக் காதலுக்கு எதிர்ப்பாக வெறியாடல்கள் எடுக்கப்பட்டிருந்த நிலையைக் காட்டுகின்றன.

கற்பு மணம் எதிர்ப்பில் : உடன்போக்கு

கற்பு மணத்தை எதிர்க்கும் வகையில் உடன்போக்கு மணத்தினை கொள்ளலாம். கற்பு மணத்தில் பெற்றோரின் இசைவு அவசியம். தன்னுடைய களவினை முறையாக வெளிப்படுத்தினாலும் பெற்றோர் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாத சூழலும் காணப்படுகிறது. அது மட்டுமின்றி அவர்கள் தலைவியை வெளியே சென்றுவிடாமலும் அவளின் காதலினை வளர விடாமல் செய்வதற்காகவும் இற்செறிப்பு செய்கின்றனர். வேறுமணத்திற்கு ஏற்பாடும் செய்கின்றனர். ஆகவே இத்தகைய கற்பு மணத்தை எதிர்க்கும் வகையில் உடன்போக்கு ஏற்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம். களவில் ஒழுகிய தலைவனும் தலைவியும் கடைசி வரையில் அவர்களே கணவனும் மனைவியுமாக இணைந்து வாழ விரும்பி உடன் போக்குச் செல்வர். ஏனெனில் தன்னையும் தலைவியையும் பிரித்து விடுவாரோ எனும் அச்சமானது காதலருக்கு ஏற்படுகிறது. ஆகவே உடன்போக்கை மேற்கொள்கின்றனர். தன் காதலினை எதிர்த்து இற்செறிக்கும் தாயரை அறமில்லாதவள் எனத் தலைவி கூறும் செய்கையை சங்க இலக்கியங்கள் வழியாக உணர முடிகிறது.

தலைவி உடன்செல்லத் துணியும் செயல் எவ்வெப்பொழுது நிகழும் என்பதையும் தொல்காப்பியம் வெளிப்படுத்தியுள்ளது. மனையறம் நிகழ்த்தும் எண்ணத்துடனும் வினைவேண்டி தலைவன் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து சென்று விடுவான் என்ற அச்சத்தினாலும் அம்பல் மற்றும் அலரினாலும் தலைவனுடன் களவை இடையூறின்றி வளர்க்க இயலாத சூழலிலும் உடன்போக்கு நிகழும் என்பதை தொல்காப்பிய நூற்பாவானது குறிப்பிடுகின்றது.

தலைவியின் காதலுக்கு உடன்படாமல் காதலை எதிர்க்கும் சூழலை அகம். 259-வது பாடலானது காட்டுகின்றது. களவு மணத்தை எதிர்க்கின்ற அலரின் காரணமாக தலைவி உடன்போக்கு சென்றுவிட்டாள் என்பதை,

“அழுங்கல் மூதூர் அலர்எழச்

செழும்பல் குன்றம் இறந்தஎன் மகளே”

(குறுந். 262)

பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது. கற்பு நெறியில் ஒழுக வழிநடத்துகின்ற அன்னையை குறுந்தொகை தலைவியொருத்தி அறனில்லாதவள் என்று கடிந்துரைக்கிறாள். இதுவரை தான் வாழ்ந்த மனையை அன்னையின் மனை என்றும், தன்னோடு மகிழ்ந்திருந்த அன்னை தனித்து வருந்தட்டும் என்றும் கருதுகின்றாள். அன்னையுடன் இருக்குங்கால் கிடைக்கும் நல்ல நீரையும் காய்கனிகளையும் வெறுத்துக் காதலனோடு மலைவழிச் சென்று நெல்லிக்காயைத் தின்று கலங்கிய நீரைப்பருகி மகிழ்வதாகச் செப்புகின்றாள். இது தலைவி தன் தாயை எதிர்த்து உடன்போக்கை மேற்கொண்ட போது கூறியதாகக் கொள்ள முடிகின்றது.

தலைவியுடைய களவினை அறிந்து அவளை காவல்புரிகின்றனர். அவளது களவினை எதிர்க்கின்றனர். இவ்வாறு அவர்கள் எதிர்ப்பதனால் அவர்களை மீறி உடன்போக்கு சென்ற நிலையை பலபாடல்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

காவல் மிகுதியின் நிமித்தமாக உடன்போக்கு சென்றது குறித்து அகம். 55, ஐங்.387 முதலிய பாடல்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. அதே போன்று உடன்போக்கை எதிர்க்கும் வகையில் தலைவியை உடன்கொண்டு செல்லும்போது சுற்றத்தார் திரண்டு வந்து தடுக்கின்றனர். அவ்வாறு அவர்கள் திரண்டு வந்தாலும் உடன் போக்கையே விரும்பியவளாக, கற்பு மணத்தை எதிர்ப்பவளாக இருக்கும் தலைவியை சங்க இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

“இடைச்சுர மருங்கின் அவள் தமர் எய்திக்
கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்களுர்”

(அகத்திணை. 44)

தலைவன் தலைவியை உடன்கொண்டு செல்லும் பொழுது இடைவழியில் தலைவியின் சுற்றத்தார் திரண்டு வந்து தலைவனை மேற்செல்லா வண்ணம் தடுத்து நிற்பர். அப்போது தலைவியானவள் தலைவன் பக்கமே சார்ந்து நின்று அவனுடனே செல்வாள். இவ்வாறு செல்லுதல் பண்டைய தமிழ்வழக்கமாக இருந்தது. இவ்வாறு கற்பு மணத்தின் எதிர்ப்பிலும் உடன்போக்கு நிகழ்ந்ததை அறிய முடிகின்றது.

மடலேற்றம்

தலைவியின் பெற்றோர் தலைவியைத் தலைவனுக்கு கொடுக்க மாட்டார்கள் எனும் நிலை வரும்போது கற்பு மணத்தை எதிர்க்கும் வழக்கமாக மடலூர்தலானது அமைகிறது. ஏனெனில் தலைவியைத் தலைவியின் சுற்றத்தார் தலைவனுக்குத் தரமாட்டார்கள் எனும் நிலைவரும் போது ஊரார் அனைவருக்கும் தெரியப்படுத்தும் (தன்னுடைய களவினை) வகையில் மடலேற்றம் அமைகிறது. தலைவன் மடலூர்ந்து வருவது தலைவியின் சுற்றத்தினரிடமிருந்து அவளைப் பெற உலகியல் வழக்காக கலித்தொகை காட்டுகிறது.

நெய்தற்கலி 141-வது பாடலில் தலைவியைத் தலைவனுக்கு கொடுக்காத போது அவன் மடலேறுகிறான். இதற்கு தமர் அஞ்சித் தலைவியைக் கொண்டுவந்து தலைவனுக்கு கொடுக்கின்றனர். இதனை

“பொருந்தாதார் போர்வல் வழுதிக்கு அருந்திறை
போலக் கொடுத்தார் தமர்”

(கலி. 141)

எனும் அடிகள் மடலூர்ந்தவனுக்குப் பெற்றோர் தாமாகவே முன்வந்து தம் பெண்ணைக் கொடுத்த நிலையை வெளிப்படுத்துகின்றன. தலைவன் மற்றும் தலைவியின் களவைப் பெற்றோர் ஏற்றுக்கொண்டால் மடலேற்றத்திற்கு தேவையில்லை. ஆனால் அவ்வாறல்லாமல் களவினை தடை செய்யும் போது கற்பு மணத்தினை எதிர்க்கும் வகையில் தலைவன் மடலேற்றத்தினை கையாளுகிறான். தலைவியும் மடலேற்றத்தை விரும்புகின்ற தூழலை சில

பாடல்கள் எடுத்தியம்பியுள்ளன. கலி 147-வது பாடலில் ஒரு தலைவி ஞாயிற்றிடம் தலைவனை மடலேறி என்னிடம் வரச்செய்ய காமனிடம் வேண்டிக் கொள்கிறேன் என்று கூறுகின்ற செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது.

மடலேறுபவன் சான்றோர் முன்னர்ச் சென்று தனது உள்ளக் கருத்தினை வெளிப்படுத்துவது அதாவது தான் விரும்பிய பெண்ணை மணந்து கொள்ள விரும்பும் சூழலும் களவினை வெளிப்படுத்தும் வகையாகக் கொள்ளலாம்.

“மருளுறு நோயொடு மம்மரகல
இருளுறு கூந்தலா ளென்னை
அருளுறச் செயின் நுமக் கறனுமா ரதுவே”

(கலி. 140:32-34)

எனத் தலைவன் கண்டோரிடம் கூறுவனவாக அமைந்த கூற்றுகள் ஊர்ச்சான்றோர்கள் முன் தலைவன் தான் விரும்புகின்ற பெண்ணைக் கூறி அவளை மணம் முடித்துத் தரவேண்டும் என வேண்டிக் கொள்ளும் இயல்பை வெளிப்படுத்துகின்றன. திருமணத்தை மறுப்பதால் தலைவன் மடலேறும் தன்மையை ஐங். 258-வது பாடலானது வெளிப்படுத்துகின்றது. தலைவன் தான் மடலூர்ந்து தலைவியை அடைந்ததை தனக்கு அருகிலுள்ளவர்களிடம் கூறியதை கலி. 138 வது பாடலானது வெளிப்படுத்துகின்றது.

இச்செய்திகள் யாவும் கற்புமணத்தை எதிர்க்கும் வழக்கமாக மடலேறுதல் அமைந்ததை விளக்குகின்றன.

தொகுப்புரை

களவு மணமுறையே தொல்பழங்கால மண வடிவமாக இருந்தது. களவு மணமுறையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தினால் கற்பு மணம் செல்வாக்கு பெற்றது. கற்பு மணத்தினால் களவு முறையில் ஏற்பட்ட குற்றங்கள் தடுக்கப்படும் என்று நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர் சங்க காலச் சான்றோர்கள். கற்பு மணமானது தலைவனையும் தலைவியையும் கணவனும் மனைவியாக கரணமாகிய மணச்சடங்கின் அடிப்படையில் சமுதாயத்தினருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கும் வகையில் அமைந்தது. கற்பு மணத்தினில் பெரியோரின் உடன்பாடானது முன்னிலை வகிக்கிறது. கற்பில் எங்ஙனம் இருவரும் அறத்துடன் வாழுதல் வேண்டும் எனச் சான்றோர் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் கற்பிப்பர். ஆரம்பகாலத்தில் மணச்சடங்குகளானவை ஏதும் இடம்பெறாமல் இவருக்கு இவர் உறவு என்பதை சமுதாயத்திற்கு அறிவிப்பதாக மட்டுமே அமைந்தது. இதை இயற்கைத் தன்மைவாய்ந்த மணவினைகள் என்று கூறுவர். இயற்கை நிலையிலிருந்து இறைமைத் தன்மையுடைய சடங்குகள் வந்த இடைக்காலத்தில் பலவகை மணச்சடங்குகள் திருமணத்தில் இடம்பெற்றன. இத்தகைய மணச்சடங்குகள் சிலப்பதிகார காலகட்டம் முதல் இன்றுவரை நிலவிவருகின்றன.

தமிழரின் மணச்சடங்குகளில் புரோகிதர் இடம் பெறவில்லை. மகளிரே முன்னிலை வகித்து திருமணத்தை நடத்தி வைத்தனர். தீயினை வலம் வருதல், நீர் வார்த்தல், புரோகிதர் இடம் பெறுதல் போன்றன ஆரியருடைய வருகையினால் தமிழரிடையே புகுத்தப்பட்ட புதிய மணச்சடங்குகளாகும். அக்னி சாட்சி செய்தால் வேறு சாட்சிகள் தேவையில்லை என்பது ஆரியரின்

கருத்தாகும். அக்னி சாட்சியால் சிலம்பு கழி நோன்பு, மலரணியும் மரபு, மங்கல நீராட்டல் முதலிய சடங்குகள் மறைந்தன. சங்க காலத்தில் நிலவி வந்த மணமுறைச் சடங்குகள் மாற்றமடைய இறைமைத் தலையீடு, மணக்குறியீட்டில் மாற்றம், தீயின் வரவு முதலியவற்றைக் காரணமாகக் கூறலாம்.

கற்பு மணமானது வழக்கில் வந்ததன் பொருட்டு பெற்றோரின் சம்மதமானது மணத்தில் வேண்டும் எனும் கொள்கை வலியுறுத்தப்பட்டது. அதாவது பெற்றோரின் ஒத்துழைப்பு இருந்தாலே தலைவன் தலைவியை மணம் செய்து கொள்ள முடியும். ஆகவே களவில் கண்டு ஒழுகிய காதலர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் கற்பின்மூலமே ஒன்றிணைய வேண்டும் என்னும் கொள்கை வலியுறுத்தப்பட்டது. இவ்வாறு கற்பின் அடிப்படையில் அமைகின்ற வாழ்க்கையில் அறத்தைக் கடைபிடித்து அன்பு, அருள், இரக்கம் முதலிய தெய்வத்தன்மை கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் புரிதலுடன் வாழுதல் வேண்டும் எனும் கற்புக்கோட்பாட்டால் பெண்ணின் நிலைதாழ்ந்து ஆணின் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டதை இலக்கியங்கள் மூலம் உணர முடிகிறது.

கணவனை தெய்வமெனக் கருதுதலும் பெற்ற பிள்ளைகளை நல்ல மக்களாக வளர்த்தலும் இல்லறத்தில் பெண்களின் கடமைகளாகும். மேலும் துறவோரைப் பேணுதலும் விருந்தினரை உபசரித்து அவர்களுக்கு ஆவன செய்தலும் சுற்றத்தினரை போற்றுவதும் தலைவனுடைய குறிப்பை அறிந்து நடத்தலும் தலைவன் கடமையினால் பிரிந்து போகின்ற காலத்தில் அவனுக்காக அவள் காத்திருத்தலும் இல்லறத்தில் தலைவியின் கடமைகளாகக் கூறலாம்.

தலைவன் இறந்தவுடனே அவனுடன் சேர்ந்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளுதல், உடன்கட்டை ஏறுதல், உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளாமல் கைம்மை வாழ்வு மேற்கொள்ளும் துறவு நிலை போன்றவை கணவன் இறந்த நிலையில் பெண்களின் கற்பு நிலையாகும். கற்புக் கோட்பாட்டில் ஆண்களுக்கான சில கடமைகளும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இல்லறவாழ்விற்கு தேவையான பொருள்களை ஈட்டுவதும் பெற்றோரைப் பேணுவதும் பெற்று வளர்க்கப்பட்ட பிள்ளைகளை சான்றோனாக்குவதும் தலைவியின் தவறுகளைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்துவதும் இல்லறத்தில் ஆண்களின் கடமையாகும்.

கற்பு மணமானது நடைமுறையில் வந்ததால் களவு மணமானது எதிர்க்கப்பட்ட சூழலை இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. உடன்போன தலைவியை நினைத்து வருந்தும் தாயையும் உடன்போனவரை தேடிச் சென்று அழைத்து வரும் உறவினரையும் உடன் போனவர் மீது போர் தொடுக்கும் உற்றாரையும் சங்க இலக்கியங்கள் வழிக் காணலாம்.

தலைவன் மற்றும் தலைவியின் காதலைக் குறித்து அலர் தூற்றுதலையும், தலைவனுடன் தலைவி செல்லாமல் அவளுடைய காதலை தடை செய்யும் பொருட்டு இற்செறித்தலையும் தலைவியின் உண்மை நிலையினை அறிந்து கொள்வதற்காக வெறியாட்டு எடுத்தலையும் களவு மணத்தினை எதிர்க்கும் வகையில் அமைந்ததாக அறிய முடிகின்றது.

கற்பு மணத்தினில் பெற்றோரின் இசைவு அவசியம். அவர்களுடைய சம்மதமானது கிடைக்காத போது தலைவன் மற்றும் தலைவி உடன்போக்கு செல்கின்றனர். மேலும் தம் இருவரின் நட்பினை ஊரார் அறியும் பொருட்டு தலைவன் ஊரார் முன்னிலையில் மடலேற்றம் செய்கிறான். இங்ஙனம் உடன்போக்குச் செல்லல், மடலேற்றம் முதலியவற்றை கற்பு மணத்தை எதிர்க்க ஏற்பட்ட முறைகளாகக் கொள்ள முடிகின்றது. இங்ஙனம் தொல்மண முறையான களவு மணத்தின் வளர்ச்சி நிலையான கற்பு மணத்தைக் குறித்து இவ்வியலில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.